

NAUČAVANJA PREDSJEDNIKA CRKVE

GORDON B. HINCKLEY

NAUČAVANJA PREDSEDNIKA CRKVE
GORDON B. HINCKLEY

Izdavač:
Crkva Isusa Krista svetaca posljednjih dana
Salt Lake City, Utah

Knjige u zbirci *Naučavanja predsjednika Crkve*

Naučavanja predsjednika Crkve: Joseph Smith (36481)
Naučavanja predsjednika Crkve: Brigham Young (35554)
Naučavanja predsjednika Crkve: John Taylor (35969)
Naučavanja predsjednika Crkve: Wilford Woodruff (36315)
Naučavanja predsjednika Crkve: Lorenzo Snow (36787)
Naučavanja predsjednika Crkve: Joseph F. Smith (35744)
Naučavanja predsjednika Crkve: Heber J. Grant (35970)
Naučavanja predsjednika Crkve: George Albert Smith (36786)
Naučavanja predsjednika Crkve: David O. McKay (36492)
Naučavanja predsjednika Crkve: Joseph Fielding Smith (36907)
Naučavanja predsjednika Crkve: Harold B. Lee (35892)
Naučavanja predsjednika Crkve: Spencer W. Kimball (36500)
Naučavanja predsjednika Crkve: Ezra Taft Benson (08860)
Naučavanja predsjednika Crkve: Howard W. Hunter (08861)
Naučavanja predsjednika Crkve: Gordon B. Hinckley (08862)

Kako biste naručili primjerke ovih knjiga, posjetite svoj najbliži distribucijski centar ili posjetite store.lds.org. Ove knjige također su dostupne u digitalnom formatu na LDS.org i na mobilnoj aplikaciji Gospel Library.

Vaše su primjedbe i prijedlozi o ovom priručniku dobrodošli. Molimo pošaljite ih na:

Curriculum Development
50 East North Temple Street
Salt Lake City, UT 84150-0024 SAD
e-pošta: pth-development@ldschurch.org

Molimo navedite svoje ime, adresu, odjel i okol. Obavezno navedite naziv ove knjige. Zatim iznesite primjedbe i prijedloge o dobrim stranama knjige te o mjestima gdje je moguće poboljšanje.

© 2016. Intellectual Reserve, Inc.

Sva prava pridržana.

Tiskano u Njemačkoj.

Pravo engleskog izdanja odobreno: 3/11.

Pravo prevođenja odobreno: 3/11.

Naslov izvornika: *Teachings of Presidents of the Church: Gordon B. Hinckley*

Croatian
08862 119

Sadržaj

Uvod	V
Povijesni sažetak	IX
Život i službeništvo Gordona B. Hinckleyja	1
1 Obnova evanđelja – svitanje sjajnijeg dana	43
2 Stijeg narodima, svjetlo svijetu	55
3 Njegovati stav sreće i duh optimizma	67
4 Pionirska baština vjere i žrtve	79
5 Kćeri Božje	91
6 Koliko li je molitva moćna stvar	105
7 Šaputanja Duha	115
8 Gledamo prema Kristu	123
9 Dragocjeni dar svjedočanstva	135
10 Njegovanje vječnog partnerstva u braku	145
11 Dom – temelj pravednog života	157
12 Poslušnost: Jednostavno živjeti evanđelje	169
13 Mir i zadovoljstvo kroz vremenitu samodostatnost	181
14 Izgubiti se u službi drugima	193
15 Sveto svećeništvo	203
16 Moć Mormonove knjige	215
17 Nastaviti u velikom procesu učenja	225
18 Krepost – zaglavni kamen na kojem gradimo naš život	237
19 Svećeničko vodstvo u Crkvi Isusa Krista	247
20 Drugovanje s onima koji nisu naše vjere	259
21 Čudo misionarskog rada posljednjih dana	271
22 Posezati s ljubavi prema novim obraćenicima i manje aktivnim članovima	283
23 Blagoslovi svetog hrama	295
24 Pomirenje Isusa Krista: Ogromno u svojem dosegu, prisno u svojem učinku	307
25 Hrliti naprijed u vjeri	319
Popis vizualnih prikaza	329
Kazalo	331

James M. ...

Uvod

Prvo predsjedništvo i Zbor dvanaestorice apostola pokrenuli su komplet knjiga *Naučavanja predsjednika Crkve* kako bi vam pomogli približiti se vašem Nebeskom Ocu i kako bi produbili vaše razumijevanje obnovljenog evanđelja Isusa Krista. Kako Crkva nadodaje djela ovom kompletu, moći ćete sakupiti kolekciju knjiga o evanđelju za vaš dom. Ove su knjige osmišljene za korištenje u osobnom proučavanju i kao izvori za poduku. Također vam mogu pomoći pripremiti lekcije za kućnu obiteljsku večer, za pripremu drugih lekcija ili govora i odgovoriti na pitanja o crkvenom nauku.

Ova knjiga predstavlja naučavanja predsjednika Gordona B. Hinckleyja, koji je služio kao predsjednik Crkve Isusa Krista svetaca posljednjih dana od 12. ožujka 1995. do 27. siječnja 2008.

Osobno proučavanje

Dok proučavate naučavanja predsjednika Gordona B. Hinckleyja, uz molitvu tražite nadahnuće Duha Svetoga. Pitanja na kraju svakog poglavlja pomoći će vam razmišljati o učenjima predsjednika Hinckleyja, razumjeti ih i primijeniti. Sljedeće ideje također mogu pomoći:

- Zapišite misli i osjećaje koji vam dolaze od Duha Svetoga dok proučavate.
- Podcrtajte odlomke koje želite upamtiti. Razmotrite upamtiti ove odlomke ili ih zabilježite u svojim Svetim pismima uz povezane stihove.
- Pročitajte poglavlje ili odlomak više od jednom kako biste ga bolje razumjeli.
- Postavite si pitanja poput sljedećih: »Kako naučavanja predsjednika Hinckleyja povećavaju moje razumijevanje načela evanđelja?« ili »Što Gospodin želi da naučim iz ovih naučavanja? Što Isus želi da učinim?«

- Upitajte se kako vam naučavanja iz ove knjige mogu pomoći s osobnim izazovima i brigama.
- Članovima svoje obitelji i prijateljima recite što ste naučili.

Podučavanje iz ove knjige

Sljedeće smjernice će vam pomoći podučavati iz ove knjige, bilo kod kuće ili u crkvi.

Pripremite se podučavati

Tražite vodstvo Duha Svetoga dok se pripremate podučavati. Proučite poglavlje kako biste bili sigurni u svoje razumijevanje naučavanja predsjednika i uz molitvu odaberite naučavanja za koja mislite da će biti od najveće koristi.

Možete potaknuti one koje podučavate da sami prouče poglavlje i pridaju posebnu pažnju odsjeku »Prijedlozi za proučavanje i podučavanje« na kraju svakog poglavlja.

Potaknite raspravu o naučavanjima predsjednika Hinckleyja

Dok podučavate iz ove knjige, pozovite druge da iznesu svoja mišljenja, postavite pitanja, svjedoče i podučavaju jedni druge. Kada aktivno sudjeluju, bit će spremniji učiti i primiti osobnu objavu.

Dopustite da se dobra rasprava nastavi umjesto da pokušate pokriti sva naučavanja. Vodite rasprave kako biste pomogli sudionicima čitati naučavanja predsjednika Hinckleyja i otkriti načine na koje mogu primijeniti ova naučavanja u svojem životu.

Pitanja na kraju svakog poglavlja dragocjeni su izvor za poticanje rasprave. Također možete osmisliti vlastita pitanja, posebno namijenjena onima koje podučavate. Neke druge ideje za poticanje rasprave navedene su niže:

- Zamolite sudionike da iznesu što su naučili iz svog osobnog proučavanja poglavlja.
- Dodijelite odabrana pitanja s kraja poglavlja pojedincima ili manjim skupinama. Zamolite sudionike da potraže naučavanja u poglavlju koje se odnosi na ta pitanja. Zatim ih pozovite da iznesu svoja mišljenja i uvide.

- Zajedno pročitajte neka od naučavanja predsjednika Hinckleyja u poglavlju. Zamolite sudionike da navedu primjere iz Svetih pisama i iz vlastitih iskustava koji su u vezi s ovim naučavanjima.
- Zamolite sudionike da odaberu jedan odsjek i u tišini ga pročitaju. Pozovite ih da se okupe u skupine od dvoje ili troje ljudi koji su izabrali isti odsjek i rasprave što su naučili.

Potaknite primjenu i iznošenje

Naučavanja predsjednika Hinckleyja bit će najznačajnija kada ih pojedinci primjenjuju u svojim životima te ih iznose drugima. Možete koristiti jednu ili više sljedećih ideja:

- Upitajte sudionike kako mogu primijeniti naučavanja predsjednika Hinckleyja u svojim dužnostima kod kuće i u Crkvi te na drugim mjestima.
- Pozovite sudionike da iznesu iskustva koja su imali dok su slijedili savjet predsjednika Hinckleyja.
- Potaknite sudionike da iznesu neka naučavanja predsjednika Hinckleyja članovima obitelji i prijateljima.

Zaključite raspravu

Ukratko sažmite lekciju ili zamolite jedno ili dvoje da to učine. Posvjedočite o naučavanjima o kojima ste raspravljali i potaknite sudionike da primijene što su naučili. Možda ćete htjeti pozvati i druge da iznesu svoje svjedočanstvo.

Informacije o izvornim materijalima

Naučavanja u ovoj knjizi su izravni citati propovijedi i članaka predsjednika Howarda W. Hinckleyja. Citati iz objavljenih izvora zadržali su interpunkcije, pravopis, velika i mala slova te odlomke iz originalnih izvora, osim uredničkih ili pravopisnih izmjena koje su bile potrebne za poboljšanje čitljivosti. Budući da navodi održavaju vjernost izdanim izvorima, možete primijetiti neznatne stilističke nedosljednosti u tekstu. Na primjer, zamjenice koje se odnose na božanstvo pisane su malim slovima u nekim citatima, a velikim slovima u drugim.

Predsjednik Hinckley često je koristio izraze kao *muškarcima*, *muškarac* ili *čovječanstvo* govoreći o svim ljudima, i muškarcima i ženama. Također, često je koristio zamjenice *on*, *njegov* i *njemu* govoreći o oba spola. Ovi su jezični običaji bili uobičajeni u njegovo doba.

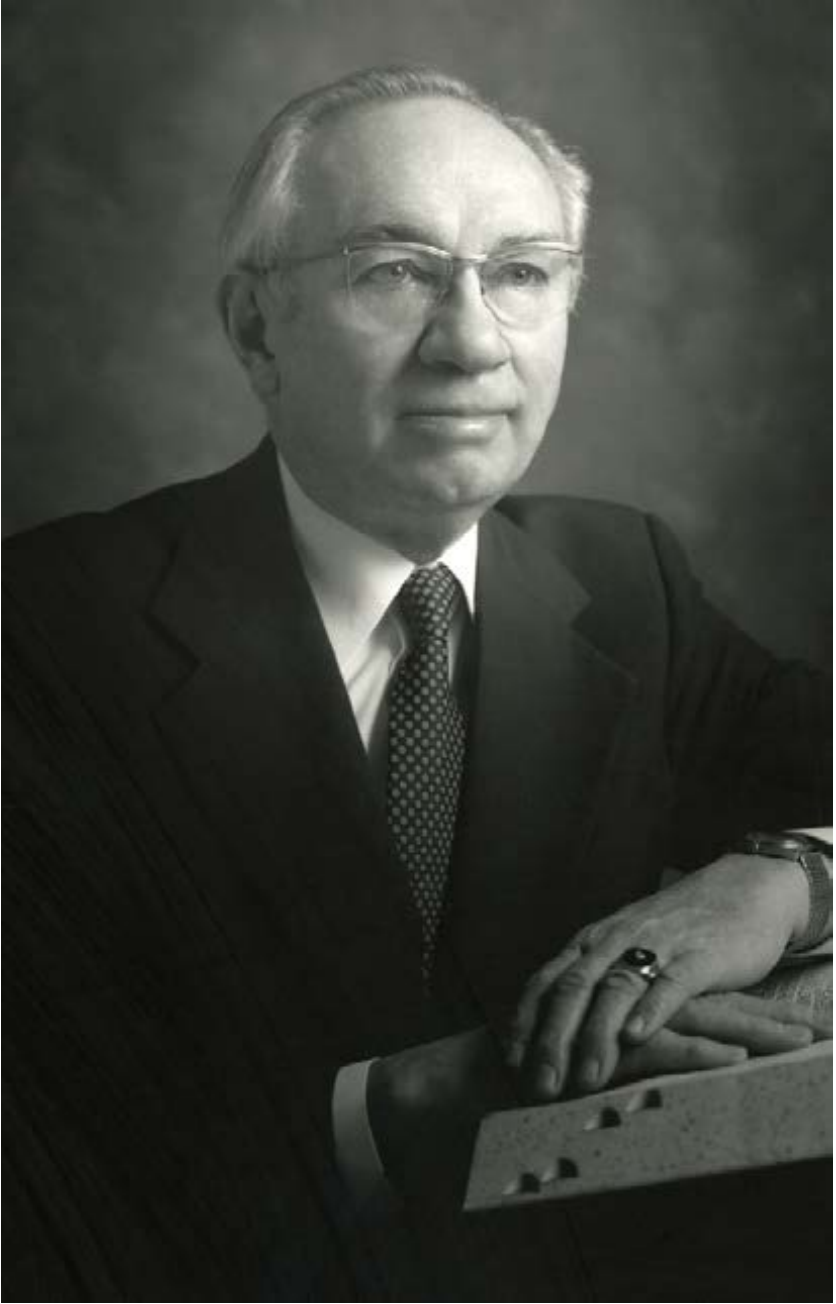
Povijesni sažetak

Sljedeca kronologija nudi kratak pregled glavnih događaja u životu predsjednika Gordona B. Hinckleyja.

23. lipnja 1910. Rođen Bryantu S. Hinckleyju i Adi Bitner Hinckley u Salt Lake Cityju, Utah.
1922. Sa svojim ocem prisustvuje sastanku predsjedništva okola i stječe svjedočanstvo o proročkom pozivu Josepha Smitha.
1932. Stječe diplomu na Sveučilištu Utah gdje je studirao engleski jezik, novinarstvo i drevne jezike.
- od 1933. do 1935. Služi kao cjelodnevni misionar u Europskoj misiji, provevši cijelo vrijeme u Engleskoj.
- od 1935. do 1943. Radi kao izvršni tajnik odbora radija, promidžbe i misijske literature Crkve.
1937. Pozvan služiti u vrhovnom odboru Nedjeljne škole.
29. travnja 1937. Ženi se s Marjorie Pay u hramu Salt Lake.
- od 1943. do 1945. Radi kao pomoćnik pročelnika željeznice Denver and Rio Grande Railroad u Salt Lake Cityju, u Uti i Denveru, u Coloradu.
- od 1945. do 1958. Ponovno radi za Crkvu; godine 1951. počinje nadgledati svakodnevne operativne novoosnovanog Misionarskog odjela.
- od 1953. do 1955. Pod vodstvom predsjednika Davida O. McKayja preporučuje i nadgleda produkciju filma o hramskom podarivanju koji bi bio prilagođen za više jezika.

28. listopada 1956. Pozvan služiti kao predsjednik okola East Mill Creek.
6. travnja 1958. Podržan kao pomoćnik Dvanaestorici.
5. listopada 1961. Predsjednik David O. McKay zaredio ga je kao apostola i odijelio kao člana Zbora dvanaestorice apostola.
23. srpnja 1981. Pozvan služiti kao savjetnik Prvom predsjedništvu, pomoćnik predsjednika Spencera W. Kimballa i predsjednika Mariona G. Romneyja i N. Eldona Tannera.
2. prosinca 1982. Pozvan služiti kao drugi savjetnik predsjedniku Kimballu.
10. studenog 1985. Pozvan služiti kao prvi savjetnik predsjedniku Ezri Taftu Bensonu.
5. lipnja 1994. Pozvan služiti kao prvi savjetnik predsjedniku Howardu W. Hunteru.
3. ožujka 1995. Postaje stariji apostol smrću predsjednika Huntera.
12. ožujka 1995. Odijeljen kao predsjednik Crkve Isusa Krista Svetaca posljednjih dana.
23. rujna 1995. Izdaje »Obitelj: Proglas svijetu« tijekom općeg sastanka Potpornog društva.
- veljača 1996. Broj članova Crkve izvan Sjedinjenih Država premašuje broj članova Crkve u Sjedinjenim Državama.
7. travnja 1996. Pojavljuje se u televizijskoj emisiji *60 minutes* u Sjedinjenim Državama.
26. svibnja 1996. Posvećuje hram Hong Kong Kina, prvi od 77 hramova koji su posvećeni tijekom njegovog predsjedavanja, od kojih je sam posvetio 63.
5. travnja 1997. Uspostavlja tri nova Zbora sedamdesetorice.
4. listopada 1997. Objavljuje plan o manjim hramovima koji će se graditi diljem svijeta.

1. siječnja 2000. Sa svojim suradnicima apostolima u Prvom predsjedništvu i Zboru dvanaestorice apostola objavljuje »Živući Krist: Svjedočanstvo apostola«.
1. listopada 2000. Posvećuje hram Boston Massachusetts, 100. aktivni hram.
8. listopada 2000. Posvećuje Konferencijski centar.
31. ožujka 2001. Najavljuje osnivanje Trajnog obrazovnog fonda.
8. veljače 2002. Izražava dobrodošlicu posjetiteljima iz cijelog svijeta u Salt Lake City na Zimske olimpijske igre.
27. lipnja 2002. Posvećuje hram Nauvoo Illinois na 158. godišnjicu mučeništva Josepha i Hyruma Smitha.
11. siječnja 2003. Predsjedava prvim prijenosom globalne obuke vodstva.
8. veljače 2003. Obraća se milijunu djece iz Male škole putem satelitskog prijenosa radi proslave 125. godišnjice Male škole.
6. travnja 2004. Oplakuje smrt svoje supruge Marjorie.
23. lipnja 2004. Dodijeljena mu je Predsjednička medalja slobode, najviša civilna nagrada koja se dodjeljuje u Sjedinjenim Državama.
26. lipnja 2007. Objavljuje da je članstvo Crkve premašilo 13 milijuna članova i da je jedan milijun misionara služio od osnutka Crkve.
27. siječnja 2008. Umire u svom domu u Salt Lake Cityju, Utah.

Život i službeništvo Gordona B. Hinckleyja

Dana 6. veljače 1998., oko 6.700 svetaca posljednjih dana okupilo su na trgu Independence u gradu Accra, Gana. Došli su izraziti dobrodošlicu svojem proroku, predsjedniku Gordonu B. Hinckleyju.¹ Stao je pred njih, sa smiješkom na licu i najavio dugo očekivane vijesti da će hram biti izgrađen u njihovoj domovini. Starješina Jeffrey R. Holland iz Zbora dvanaestorice apostola rekao je da kada je predsjednik Hinckley izrekao ovu najavu, ljudi su »ustali i klicali, plakali i plesali, držali jedni druge i plakali.«² Godinama kasnije, nakon što je hram izgrađen i posvećen, žena koja je tog dana bila prisutna prisjećala se osjećaja svoje radosti i izrazila kako je hram blagoslovio nju:

»Još mi je uvijek u mislima zoran prizor posjeta proroka Gordona B. Hinckleja Gani i njegova najava hrama u našoj domovini. Uzbudjenje na licima svijuu, sreća, poklici radosti još su uvijek jasni u mojem umu...

Danas, zbog hrama u našoj zemlji, udana sam i zapečaćena za svojeg supruga za vrijeme i cijelu vječnost. Blagoslov života s mojom obitelji nakon ove smrtnosti daje mi veliku nadu dok nastojim činiti sve što mogu kako bih zauvijek bila sa svojom obitelji.«³

Predsjednik Hinckley je diljem svijeta pomagao ljudima pronaći ovu »veliku nadu« u nastojanju da žive po evanđelju Isusa Krista. Kako je prikazano događajem u Gani, često je istovremeno posluživao tisućama. Pomagao je i pojedincima. Starješina Adney Y. Komatsu iz Sedamdesetorice govorio je o svojim osjećajima kao predsjednika misije kada je predsjednik Hinckley posjetio njegovu misiju:

»Nikada me u moje tri godine niti jednom nije kritizirao, unatoč mojim slabostima... A to me poticalo da nastavljam... Svaki put kada bi izlazio iz aviona zgrabio bi mi ruku kao da pumpa vodu iz bunara s velikim entuzijazmom. 'Pa, predsjedniče Komatsu, kako

napredujete?... Radite sjajan posao.' Tako me je poticao... a kada je odlazio osjećao sam se kao da trebam davati 105 posto, a ne samo 100 posto.«⁴

Ljudi su osjećali ohrabrenje od predsjednika Hinckleyja ne samo zbog njegovih nadahnjujućih riječi, već i zbog načina na koji je živio. Predsjednik Russell M. Nelson iz Zbora dvanaestorice apostola se prisjećao:

»Dok su [predsjednik i sestra Hinckley] išli iz kapele prema zrakoplovnoj luci u Središnjoj Americi, njihovo je vozilo sudjelovalo u nezgodi. Sestra Nelson i ja putovali smo iza njih i vidjeli smo kako se to odvija. Kamion [koji je bio] natovaren do vrha s neosiguranim metalnim šipkama približio im se na križanju. Kako bi izbjegao sudar, njegov je vozač naglo zaustavio kamion, izbacujući te šipke poput kopalja koja su probila automobil predsjednika Hinckleyja. Prozori su bili razbijeni; odbojnici i vrata udubljeni. Nezgoda je mogla biti ozbiljna. Dok su uklanjali slomljeno staklo sa svoje odjeće, predsjednik Hinckley je rekao: 'Hvala Gospodinu na njegovom blagoslovu; sada nastavimo u drugom automobilu'.«⁵

Ova rečenica, spontano izgovorena u trenutku krize, predstavljala je život i službeništvo predsjednika Hinckleyja kao učenika Isusa Krista. Kao što je starješina Holland primijetio, on je bio »uvijek ispunjen vjerom u Boga i budućnost«.⁶

Obiteljska baština – temelj vjere i ustrajnosti

Kada je Gordon B. Hinckley rođen 23. lipnja 1910., bio je prvo dijete svojoj majci, no osmero mu je starije braće i sestara izrazilo dobrodošlicu u obitelji. Gordonov se otac, Bryant Stringham Hinckley oženio Adom Bitner nakon smrti svoje prve supruge, Christine. Ada i Bryant imali su još četvero djece nakon Gordona, a svoju su veliku obitelj odgojili s ljubavlju – i bez razlika poput polubraće i polusestara. Gordon je od svojih prvih dana naučio cijeniti svoju obitelj.

Gordonovo prezime i srednje ime bili su podsjetnik na njegovu plemenitu baštinu. Njegovi su pretci, Hinckleyjevi, bili prvi hodočasnici u zemlju koja će postati Sjedinjene Američke Države. Neki su bili prognani u tu zemlju tijekom 17. stoljeća zbog svojih kršćanskih

uvjerenja. Drugi su 1620. godine bili putnici na *Mayfloweru*, jednom od prvih brodova koji je prevozio emigrante iz Europe u Sjevernu Ameriku. Više od dva stoljeća kasnije, Gordonov je pradjed s očeve strane, Ira Hathaniel Hinckley, bio jedan od prvih pionira svetaca posljednjih dana. Ira se 1843. godine, kao četrnaestogodišnjak koji je tek postao siročić, pridružio Crkvi u Nauvoou, Illinois, nakon što je čuo propovijedanje Josepha i Hyruma Smitha. Gordonova je praprabaka Anna Barr Musser Bitner Starr također bila pionir. Njezin sin Breneman Bar Bitner, Gordonov djed s majčine strane, kasnije se prisjećao njihovog putovanja do doline Salt Lake 1849. godine: »Ja sam [u dobi od 11 godina] upravljao s dva upregnuta vola i teško natovarenim kolima kroz žegu i hladnoću, preko pustinja, rijeka i planina do ove doline.«⁷

Bryant Hinckley često je podsjećao svoju djecu i unuke na njihovu bogatu baštinu. Govoreći o opasnom putovanju hodočasnika na *Mayfloweru* i o dugoj, oštroj zimi s kojom su se suočili kada su stigli na svoje odredište, jednom je prilikom rekao: »Kada je *Mayflower* bio spreman za polazak u proljeće samo je 49 osoba [od 102] preživjelo. Nitko se nije vratio u [Englesku]. Ovaj se duh rodio u vama dečki – duh neodustajanja.«⁸ Kako je Gordon ostao odan ovom načelu, primio je prilike da uči, služi i svjedoči koje nikada nije mogao niti zamisliti.

Djetinjstvo – učiti biti optimističan, marljiv i vjeran

Gordon Hinckley kao dijete nije bio energična, ustrajna osoba kakvu su ljudi upoznali u njegovim kasnijim godinama. Bio je »mršav, krhak dječak« podložan bolestima.⁹ Kada je dvogodišnji Gordon »ozbiljno obolio od hripavca... liječnik je Adi rekao da je jedini lijek čisti, seoski zrak. Bryant je reagirao kupivši farmu od dva hektara zemlje... i izgradivši mali ljetnikovac.«¹⁰ Farma je, smještena u dolini Salt Lakea i zvana East Mill Creek, bila blagoslov za cijelu obitelj, nudeći djeci mjesto na kojem će moći lutati, igrati se i učiti vrijedne lekcije dok su zajedno radili.

Ada i Bryant Hinckley bili su vrlo optimistični, marljivi roditelji koji su stvarali prilike za svoju djecu da rastu i uspijevaju. Održavali su kućne obiteljske večeri čim je program predstavljen 1915. godine.

Pričali su priče za laku noć, često iz Svetih pisama. Dio su sobe u svojoj kući odredili kao knjižnicu gdje bi djeca mogla čitati dobre knjige. Pobuđivali su stegu u svojoj djeci potičući ih i očekujući najbolje od njih.

Kako je Gordon odrastao, njegova je vjera rasla, njegovana stalnim utjecajem vjere njegovih roditelja. Onda je jednoga dana imao iskustvo koje mu je pomoglo utemeljiti njegovo svjedočanstvo o proroku Josephu Smithu:

»Kad sam bio dječak od 12 godina, moj otac me odveo na svećenički sastanak okola u kojem smo živjeli. Sjedio sam odostraga dok je on, kao predsjednik okola, sjeo iza govornice. Na otvaranju tog sastanka, prvom takvom kojem sam ikada prisustvovao, 300 ili 400 muškaraca je stajalo. Imali su razne pozadine i zanimanja, no svaki je u svom srcu imao isto uvjerenje, iz kojeg su zajedno pjevali ove velike riječi:

*Čovjeku slava što s Jahvom drugova!
Isusov pomazan vidjelac, gle,
Posljednju rasporedbu blažen zasnova.
Kralji će častit' ga i ljudstvo sve.'*

Nešto se u meni dogodilo kad sam čuo te vjerne muškarce kako pjevaju. U moje dječračko srce došlo je znanje, koje je tamo postavio Sveti Duh, da je Joseph Smith uistinu bio prorok Svemogućeg.«¹¹

Stalno obrazovanje i vremena kušnji

Gordon u svojem ranom djetinjstvu nije uživao u školi, cijeneći više otvoreni prostor od zidova i klupa učionice. Međutim, kako je sazrijevao, naučio je cijeniti knjige, škole i knjižnicu kod kuće kao i polja na kojima je bosonog trčao kao dječak. Dovršio je srednju školu s maturom 1928. godine i te je iste godine započeo studirati na Sveučilištu Utah.

Njegove su mu četiri godine na sveučilištu predstavile gotovo nadmoćne izazove. Godine 1929. srušilo se tržište dionicama u Sjedinjenim Državama i Velika depresija zavladała je diljem zemlje i svijeta. Nezaposlenost u Salt Lake Cityju porasla je za oko 35 posto, no Gordon je bio dovoljno sretan da je imao posao kao radnik na

Gordon B. Hinckley kao mladić

održavanju s plaćom za školarinu i školske potrepštine. Bryant, koji je radio kao upravitelj u crkvenoj dvorani Deseret Gym, srezao je svoju plaću kako bi drugi zaposlenici mogli zadržati svoje poslove.¹²

Ono što je zasjenilo ove financijske pritiske bilo je otkriće da je Gordonova majka imala rak. Preminula je 1930. u dobi od 50 godina kada je Gordon imao 20 godina. Gordon je rekao da su rane koje su došle smrću njegove majke »bile duboke i bolne«. ¹³ Ova ga je osobna kušnja, zajedno s utjecajem svjetovnih filozofija i cinizma toga vremena, dovela do teških pitanja. »Bilo je to vrijeme strašne obeshrabrenosti«, prisjećao se Gordon, »i snažno se osjećala na kampusu. I ja sam je ponešto osjećao. Počeo sam propitkivati neke stvari, uključujući vjerojatno i u maloj mjeri vjeru svojih roditelja. To

nije neobično za sveučilišne studente, no ozračje je bilo posebice istančano u to vrijeme.«¹⁴

Pitanja koja su se javljala Gordonu, iako su bila uznemirujuća, nisu potresla njegovu vjeru. »Za mene je postojao osnovan temelj ljubavi koji je došao od sjajnih roditelja i dobre obitelji, predivnog biskupa, predanih i odanih učitelja te Svetih pisama za čitanje i promišljanje o njima«, prisjećao se. Govoreći o izazovima toga vremena za njega i druge njegove dobi, rekao je: »Iako smo u svojoj mladosti imali problem s razumijevanjem mnogih stvari, u našem je srcu bilo ponešto ljubavi za Boga i njegovo veliko djelo koje nas je uzdizalo iznad svake sumnje i straha. Voljeli smo Gospodina i voljeli smo dobre i časne prijatelje. Izvlačili smo snagu iz takve ljubavi.«¹⁵

Misionarska služba i osobno obraćenje

Gordon je diplomirao na Sveučilištu Utah u lipnju 1932., gdje mu je glavni predmet bio engleski jezik, a sporedni drevni jezici. Godinu dana kasnije našao se na raskršnici. Radovao se nastavku svojeg obrazovanja kako bi mogao postati novinar. Čak i usred Depresije, sakupio je skromnu ušteđevinu na štednom računu kako bi potpomogao svoje obrazovanje. Također je razmišljao o braku. On i Marjorie Pay, djevojka koja je živjela preko puta, postajali su sve privrženiji jedan drugome.

Tada se Gordon, netom prije svojeg 23. rođendana, sastao sa svojim biskupom Johnom C. Duncanom koji ga je upitao je li razmišljao o služenju misije. Ovo je Gordonu bio »šokantan prijedlog«,¹⁶ jer je samo nekolicina mladića bila pozvana na misije tijekom Depresije. Obitelji jednostavno nisu imale dovoljno novaca da ih podržavaju.

Gordon je rekao Duncanu da će služiti, no brinuo se o tome kako će se njegova obitelj snaći financijski. Njegova je zabrinutost porasla kada je saznao da je banka u kojoj je imao svoju ušteđevinu propala. »Ipak«, rekao je, »sjećam se što je moj otac rekao: 'Učinit ćemo sve što možemo kako bismo se pobrinuli da su ti potrebe zadovoljene', a on i moj brat obvezali su se pobrinuti se za mene tijekom moje misije. U to smo vrijeme otkrili mali štedni račun koji je moja majka ostavila – novčići uštedeni od njezinih kupnji u trgovini i drugih kupnji. S tom malom naknadom nadodanom, činilo se da sam mogao ići na

svoju misiju.« Novčiče svoje majke smatrao je svetima. »Časno sam ih čuvao«, rekao je.¹⁷ Pozvan je služiti u europskoj misiji.

Osjećajući da se njegov sin i dalje osjećao zabrinuto, Bryant Hinckley je pripremio jednostavan podsjetnik istinskog izvora snage. »Kada sam odlazi na misiju«, Gordon je kasnije rekao, »moj mi je dobri otac dao karticu na kojoj je bilo zapisano pet riječi...: 'Ne boj se! Samo vjeruj!' (Marko 5:36).«¹⁸ Te će riječi nadahnuti starješinu Gordona B. Hinckleyja da služi vjernu, časnu misiju, posebice kada su bile uparene sa šest dodatnih riječi iz pera njegovog oca nekoliko tjedana kasnije.

Dodatnih je šest riječi došlo u vrijeme ozbiljnog obeshrabrenja za starješinu Hinckleyja koje je započelo 29. lipnja 1933., prvog dana u Prestonu u Engleskoj. Kada je stigao u svoj stan, njegov mu je suradnik rekao da će te večeri govoriti na gradskom trgu. »Imaš krivu osobu da ide s tobom«, odgovorio je starješina Hinckley samo da bi se našao kako pjeva i govori s govornice nekoliko sati kasnije, suočen s gomilom nezainteresiranih promatrača.¹⁹

Starješina Hinckley je otkrio da mnogi ljudi nisu bili voljni slušati poruku obnovljenog evanđelja. Siromaštvo koje je stvoreno globalnom financijskom depresijom činilo se da prodire u duše ljudi koji su se gurali s njim u tramvajima pa nije našao mnogo toga što ga je privlačilo kod njih. Uz to se osjećao fizički jadno. Prisjećao se: »Trava se u Engleskoj opraušuje i sjemenke nastaju krajem lipnja i početkom srpnja, a to je točno vrijeme kada sam stigao.«²⁰ Ovo je potaknulo njegove alergije od kojih se sve činilo gorim. Nedostajala mu je njegova obitelj. Nedostajala mu je Marjorie. Nedostajala mu je njegova zemlja s kojom je bio upoznat. Djelo ga je osujećivalo. On i njegovi misionari suradnici imali su vrlo malo prilika za podučavanje istraživača, iako su svake nedjelje govorili i podučavali u malim ograncima.

Osjećajući se kao da je trošio svoje vrijeme i novac svoje obitelji, starješina Hinckley je napisao pismo svojem ocu objašnjavajući svoju nesretnu situaciju. Bryant Hinckley je odgovorio sa savjetom koji će pratiti njegovog sina ostatak njegovog života. »Dragi Gordone«, napisao je, »primio sam tvoje zadnje pismo. Imam samo jedan prijedlog.« A zatim tih šest riječi koje su nadodale značajnost onim pet ranije napisanima: »Zaboravi sebe i idi na posao.«²¹ Ovaj je savjet bio

*Starješina Gordon B. Hinckley kao cjelodnevni misionar,
propovijeda u londonskom Hyde parku*

odjek svetopisamskog odlomka koji je starješina Hinckley pročitao sa svojim suradnikom ranije toga dana: »Tko, naime, hoće sačuvati svoj život, izgubit će ga. A tko izgubi život svoj radi mene i Radosne vijesti, spasit će ga« (Marko 8:35).

S pismom svojeg oca u ruci, mladi je starješina Hinckley kleknuo na koljena i zavjetovao se da će se predati Gospodinu. Učinak je bio gotovo neposredan. »Cijeli se svijet promijenio«, rekao je. »Magla se uzdigla. Sunce je počelo sjati u mom životu. Imao sam novu motivaciju. Vidio sam ljepotu ove zemlje. Vidio sam veličinu ovog naroda. Počeo sam se osjećati kao kod kuće u ovoj prekrasnoj zemlji.«²²

Prisjećajući se tih dana, Gordon je objasnio da je primio pomoć i od svoje majke. Osjetio je njezinu utješnu nazočnost, posebice

tijekom mračnih i obeshrabrujućih trenutaka. »Tada sam pokušao, kao što sam pokušavao od tada, živjeti svoj život i izvršavati svoje dužnosti kako bih donio čast njezinom imenu«, rekao je. »Pomisao da živim ispod očekivanja moje majke bila je bolna i pružila mi je stegu koja bi mi inače nedostajala.«²³

Postao je misionar sa svrhom i žarom. Zapisi iz prvih osam mjeseci njegove misije pokazuju da iako nije krstio nikoga, razdijelio je 8.785 letaka, proveo više od 440 sati s članovima, prisustvovao na 191 sastanku, imao 220 razgovora o evanđelju i potvrdio jednu osobu.²⁴

U ožujku 1934., starješina Hinckley je prebačen iz Prestona u London kako bi radio kao pomoćnik starješini Josephu F. Merrillu iz Zbora dvanaestorice apostola koji je predsjedavao nad britanskim i europskim misijama.²⁵ Proveo je ostatak svoje misije tamo, radeći u uredu tijekom dana i naučavajući evanđelje tijekom noći. Krštenja obraćenika bilo je tek nekoliko, no u srcu sina Bryanta i Ade Hinckley iskra obraćenja postala je trajan plamen.

Nova prilika za služiti Gospodinu

Kada se Gordon vratio sa svoje misije rekao je: »Više nikada ne želim putovati. Putovao sam onoliko daleko koliko sam htio.«²⁶ On i dvojica misionarskih suradnika proputovala su Europu i Sjedinjene Države na svojem putu kući, uobičajeni običaj tih dana, pa je bio umoran. Kada je njegova obitelj otišla na godišnji odmor nakon njegovog povratka, on je ostao kod kuće. Unatoč svojoj iscrpljenosti, uživao je u osjećaju zadovoljstva dok se prisjećao svojih putovanja: osjetio je da je vidio ispunjenje dijela svojeg patrijarhalnog blagoslova. Mnogo je godina kasnije rekao:

»Kao dječak sam primio patrijarhalni blagoslov. U tom mi je blagoslovu rečeno da ću uzdići svoj glas kao svjedočanstvo istine u narodima zemlje. Dugo sam radio u Londonu i tamo sam puno puta iznio svoje svjedočanstvo. Mi smo [otišli u Amsterdam] i na sastanku sam imao priliku reći nekoliko riječi i iznijeti svoje svjedočanstvo. Zatim smo otišli u Berlin, gdje sam imao istu priliku. Zatim smo otišli u Pariz, gdje sam imao istu priliku. Zatim smo otišli u Sjedinjene Države, do Washington D.C.-a i u nedjelju mi je tamo pružena ista prilika. Kada sam stigao kući bio sam umoran... Rekao sam...

‘Ispunio sam [ovaj] dio svojeg blagoslova. Uzdignuo sam svoj glas u velikim glavnim gradovima svijeta...’ I doista sam se tako osjećao.²⁷

Prije nego što je Gordon mogao smatrati svoju misiju gotovom, morao je izvršiti još jedno zaduženje. Starješina Joseph F. Merrill zatražio ga je da se sastane s Prvim predsjedništvom Crkve i izvijesti o potrebama britanskih i europskih misija. U jutro 30. kolovoza 1935., manje od mjesec dana nakon povratka kući, Gordon je uveden u sobu za sastanke u upravnoj zgradi Crkve. Rukujući se sa svakim članom Prvog predsjedništva – predsjednicima Heberom J. Grantom, J. Reubenom Clarkom ml. i Davidom O. McKayjem – iznenada je bio prevladan zadatkom koji mu je dan. Predsjednik Grant je rekao: »Brate Hinckley, dajemo ti petnaest minuta da nam kažeš što starješina Merrill želi da čujemo.«²⁸

U narednih je 15 minuta ovaj misionar koji se nedavno vratio kući predstavio problem starješine Merrila – da misionari trebaju bolje tiskane materijale koji bi im pomogli u njihovom djelu. Kao odgovor na to, predsjednik Grant i njegovi savjetnici postavljali su pitanje za pitanjem, i sastanak se protegnuo za sat vremena duže od planiranog.

Na svojem putu kući Gordon nije mogao ni pretpostaviti kako će tih 75 minuta utjecati na njegov život. Dva je dana kasnije primio poziv od predsjednika McKayja koji mu je ponudio posao izvršnog tajnika u novo uspostavljenom odboru radija, promidžbe i misijske literature Crkve. Ovaj je odbor, koji se sastojao od šest članova Zbora dvanaestorice, radio na rješavanju problema koje je Gordon naveo na svojem sastanku s Prvim predsjedništvom.²⁹

Ponovno je Gordon odgodio svoje planove da diplomira i ostvari karijeru kao novinar. Krenuo je raditi na razvijanju tekstova za radio programe i filmove, pišući letke za misionare, razvijajući profesionalne odnose s pionirima medija te istražujući i zapisujući povijest Crkve. Dao je doprinos porukama osmišljenim za izgradnju vjere članova Crkve i povezivanju s ljudima izvan Crkve. Prijatelj mu je jednom poslao poruku hvaleći ga za radijski tekst i pitajući ga kako je razvio takav dar za pisanje i govorenje. Gordon je odgovorio:

»Imam li ikakvog talenta za govorenje ili pisanje, iznimno sam zahvalan svojem Ocu na Nebu. Mislim da to nije prirodna sposobnost;

*Gordon B. Hinckley kao zaposlenik u odboru radija,
promidžbe i misijske literature Crkve*

već, svaka moć koju bih mogao imati došla je kroz prilike koje su mi bile omogućene.³⁰

Gordonov je rad s odborom izbrusio njegove vještine kao pisca. Također, ponudio mu je vrijednu priliku da uči od apostola i proroka. Dok je Gordon gledao šestoricu članova Dvanaestorice kako promišljaju o odlukama i međusobno se podučavaju, bolje je razumio sveti poziv ovih različitih muškaraca i postupak objave koji se događao kada su se zajedno savjetovali.

Starješina Stephen L. Richards, koji je kasnije služio kao prvi savjetnik u Prvom predsjedništvu, bio je predsjedatelj odbora. Gordon ga je opisao kao »promišljenog, hotimičnog, pažljivog i mudrog. Nikada nije ishitreno djelovao, već je pažljivo gledao prije nego je nastavio. Naučio sam da je najbolje pažljivo ići u ovom djelu, jer koju god odluku donijeli, ona će imati dalekosežne posljedice i učinke na živote mnogih ljudi.³¹

Preostala petorica članova odbora bili su starješine Melvin J. Ballard, John A. Widtsoe, Charles A. Callis, Alonzo A. Hinckley (Gordonov stric) i Albert E. Bowen. Gordon je vezano za njih rekao:

»Predivno se slažem s ovim ljudima koji su vrlo ljubazni prema meni. No, naučio sam da su oni ljudi. Imali su slabosti i probleme, no to me nije smetalo. Zapravo, to je osnažilo moje mišljenje o njima jer sam vidio kako se iznad njihove smrtnosti uzdiže čimbenik božanskog, ili barem čimbenik razmatranja ogromnog cilja koji im je bio prvi u njihovom životu. Vidio sam nadahnuće koje je djelovalo u njihovom životu. Nisam nimalo sumnjao u njihove proročke pozive ili u činjenicu da je Gospodin govorio i djelovao kroz njih. Vidio sam njihovu ljudsku stranu, njihove slabosti – a svi su ih oni imali nekoliko. No, također sam vidio veliku, prevladavajuću snagu njihove vjere i ljubavi za Gospodina i njihovu potpunu odanost djelu i povjerenju koje im je ukazano.«³²

Brak, obitelj i crkvena služba

Naravno, Gordon nije razmišljao samo o radu. Njegovo se udvaranje Marjorie Pay nastavilo kada se vratio iz Engleske. Njegov je odlazak bio jednako težak za Marjorie kao što je bio za njega. »Koliko sam revno htjela da on služi misiju«, kasnije je Marjorie rekla, »nikada neću zaboraviti osjećaj praznine i usamljenosti koji sam osjetila kada je vlak napustio stanicu.«³³

U jesen 1929., četiri godine nakon što je Gordon otišao za Englesku, Marjorie se prijavila za predavanja na Sveučilištu Utah, samo da bi otkrila kako je njezin otac izgubio posao zbog Velike depresije. Odmah je odustala od svojih satova i pronašla posao kao tajnica kako bi pomogla uzdržavati svoje roditelje i svojih petero mlađih braće i sestara – napor koji se nastavio nakon što se Gordon vratio sa svoje misije 1935. Nikada više nije dobila priliku zadobiti formalno obrazovanje, no bila je odlučna nastaviti učiti pa se obrazovala čitajući.

Marjorina radosna sklonost, radna etika i duboka predanost evanđelju učinila ju je dragom Gordonu, a nju se dojmila njegova dobrotu i vjera. »Kako smo se približavali braku«, rekla je, »osjećala sam se potpuno uvjerenom da me Gordon voli. No nekako sam znala i da mu nikada neću biti na prvom mjestu. Znala sam da ću biti na drugom

mjestu u njegovom životu, a da će Gospodin biti prvi. I to je bilo u redu.« Nastavila je: »Činilo mi se da ako razumijete evanđelje i svrhu zbog koje smo ovdje, htjeli biste supruga koji postavlja Gospodina na prvo mjesto. Osjećala sam se sigurno spoznajom da je on takav čovjek.«³⁴

Gordon i Marjorie vjenčali su se u hramu Salt Lake 29. travnja 1937. i preselili se u ljetnikovac Hinckleyjevih u East Mill Creeku. Ugradili su peć, napravili dodatna poboljšanja za cjelogodišnji život u njoj, pobrinuli se za voćnjake i vinograde te počeli graditi vlastitu kuću na susjednom komadu zemljišta. I tako je seosko područje koje je Godron volio tijekom ljeta svojeg djetinjstva postalo mjesto koje će on i Marjorie učiniti svojim domom i na kojem će odgajati svoju djecu – Kathleen, Richarda, Virginiju, Clarka i Jane.

Gordon i Marjorie su uspostavili dom ljubavi, obostranog poštovanja, marljivog rada i življenja evanđelja. Svakodnevna obiteljska molitva ponudila je djeci prozor kroz koji će moći vidjeti vjeru i ljubav svojih roditelja. Dok se obitelj zajedno molila, djeca su također osjetila bliskost njihovog Oca na Nebu.

Dom Hinckleyjevih bio je mjesto s nekoliko pravila, ali s velikim očekivanjima. Marjorie je govorila o onome oko čega se nije imalo smisla svađati. Opisujući roditeljski pristup koji joj je bio zajednički s njezinim mužem, rekla je: »Naučila sam da trebam vjerovati svojoj djeci, pa sam pokušavala ne reći ne ako sam ikako mogla reći da. Kada smo podizali obitelj, bilo je to pitanje svakodnevnog preživljavanja i usput da se malo zabavimo. Kako sam mogla vidjeti da ionako neću moći donijeti svaku odluku za svoju djecu, nastojala sam se ne brinuti za svaku sitnicu.«³⁵ Djeca su se kao rezultat povjerenja njihovih roditelja osjećala poštovano te su stekla iskustvo i pouzdanje. No, kada je odgovor bio ne, djeca su razumjela da to nije bilo proizvoljno ograničenje.

Dom je Hinckleyjevih uvijek bio pun smijeha. Marjorie je jednom rekla: »Jedini način da prođete kroz život jest da se smijete tijekom cijelog života. Trebate se ili smijati ili plakati. Ja se više volim smijati. Od plakanja dobijem glavobolju.«³⁶ S roditeljima koji su se mogli smijati sami sebi i pronaći humor u svakodnevnom životu, djeca su svoj dom vidjela kao ugodno utočište.

Marjorie Pay

Crkvena služba je uvijek bila dio života za Gordona i Marjorie. Gordon je služio kao nadstojnik Nedjeljne škole u okolu, a zatim je pozvan u vrhovni odbor Nedjeljne škole, gdje je služio devet godina. Kasnije je služio kao savjetnik u predsjedništvu okola i kao predsjednik okola, dok je Marjorie služila u Maloj školi, Djevojkama i Potpornom društvu. Njihova su djeca svjedočila crkvenoj službi kao radosnoj povlastici – model koji je svatko od njih slijedio u odrasloj dobi.

Priprema kroz profesionalne poduhvate

Prvih šest godina braka Marjorie i Gordona, Gordon je nastavio raditi u odboru radija, promidžbe i misijske literature Crkve. Bio je predan svojem poslu, a projekti i vremenski rokovi često su ga

dovodili do ruba njegovih sposobnosti i iskustva – ali i preko njega. U pismu je prijatelju napisao:

»Mnogo toga za raditi. Rad ovog odbora s dugim imenom raste i postaje kompliciraniji, ali i zanimljiviji...

Razni oblici radija, filmova i literature... služe kako bi me potaknuli na molitvu, poniznost, zaposlenost i rad kroz duge sate... Sve je to služilo kako bi me učinilo malo više ovisnim o naočalama... s malo više zaobljenim leđima, malo više smirenijeg i malo više začuđenijeg s time kamo sve to vodi.«³⁷

Početkom 1940-ih, Drugi je svjetski rat donio promjenu u zaposlenju za Gordona. Cjelodnevni je misionarski rad gotovo u potpunosti obustavljen zbog rata pa je njegov posao u pribavljanju misionarskih materijala postao manje potreban. Osjećajući dužnost da pomogne s ratnim naporima, prijavio se u školu kandidata časnika u mornarici Sjedinjenih Država. Međutim, njegova ga je povijest s alergijama diskvalificirala. »Bio sam deprimiran zbog odbijanja«, priznao je kasnije. »Rat je trajao i svi su činili nešto kako bi pomogli. Ja sam osjećao da bih trebao sudjelovati na neki način.«³⁸ Ova ga je želja odvela do toga da se prijavi za posao pomoćnika pročelnika željeznice Denver and Rio Grande Railroad. Zato što su vlakovi bili ključni u premještanju trupa i namirnica za rat, Gordon je osjećao da će mu ovaj posao pomoći služiti njegovoj zemlji. Kompanija ga je zaposlila 1943. i on je radio u njihovom skladištu u Salt Lake Cityju dok on i njegova obitelj 1944. nisu premješteni u Denver, Colorado.

Nadglednike u željeznici dojmio se Gordonov rad i kada je 1945. rat završio, ponudili su mu trajno zaposlenje s naizgled svijetlom profesionalnom budućnošću. U istom je trenutku starješina Stephen L. Richards nazvao Gordona i zatražio ga da se vrati u stalan radni odnos u Crkvi. Iako je željeznica mogla ponuditi značajno višu plaću od Crkve, Gordon je slijedio svoje srce i vratio se u Salt Lake City.³⁹

Gordonovo zaposlenje u sjedištu Crkve ubrzo se povećalo u odnosu na njegove ranije dužnosti. Godine 1951. postavljen je za izvršnog tajnika u općem misionarskom odboru Crkve te je zadužen da nadgleda svakodnevne postupke novouspostavljenog Misionarskog odjela. Ovaj je odjel nadgledao sve što je bilo povezano sa širenjem evanđelja, uključujući proizvodnju, prevođenje i distribuciju

Gordon B. Hinckley, 1951.

materijala koje su koristili misionari; obuke za misionare i misijske predsjednike te medije za odnose s javnošću koji su se koristili za izgradnju mostova i rastjerivanje mitova o Crkvi.⁴⁰

U jesen 1953. predsjednik David O. McKay je pozvao Gordona u svoj ured i zatražio ga da razmotri pitanje koje nije izravno povezano s dužnostima u Misionarskom odjelu. »Brate Hinckley«, započeo je, »kao što znate, gradimo hram u Švicarskoj i taj će biti drugačiji od ostalih hramova u tome što mora služiti članovima koji govore na mnogim jezicima. Želim da pronađete način na koji predstavljati hramske upute na raznim jezicima Europe koristeći minimalni broj hramskih radnika.«⁴¹

Predsjednik McKay je osigurao Gordonu mjesto na kojem će moći tražiti nadahnuće i pobjeći zahtjevima svojeg obujma posla u

Misionarskom odjelu. Tijekom večeri preko vikenda – subotama, a i nekim nedjeljama – Gordon je radio u maloj sobi na petom katu hrama u Salt Lakeu. Tijekom brojnih nedjelja ujutro, predsjednik McKay bi mu se pridružio kako bi razmjenjivali ideje, pažljivo promatrali prezentaciju podarivanja i molili se za usmjerenje.

Nakon promišljanja, molitve i traženja objave, Gordon je preporučio da se prezentiranje podarivanja ekranizira kroz film, s riječima i svetim uputama sinkroniziranim na nekoliko jezika. Predsjednik McKay i drugi odobrili su njegovu preporuku i zadužili ga za produkciju filma. Gordon je radio s timom talentiranih i vjernih profesionalaca koji su dovršili projekt do rujna 1955. Onda je osobno odnio filmove u hram u Švicarskoj i nadgledao tehničku pripremu za prve sesije podarivanja.⁴²

Gordona je dirnulo kada je vidio da njegovo djelo donosi radost svecima u Europi: »Dok sam gledao te ljude okupljene iz deset naroda kako sudjeluju u hramskim uredbama, dok sam gledao starije ljude s druge strane Željezne zavjese koji su izgubili svoje obitelji u ratovima koji su ih preplavili, i dok sam svjedočio izričajima radosti i suzama radosnicama koje su dolazile iz njihovog srca kao rezultat prilika koje su im dane; dok sam gledao mlade muževe i žene s njihovim obiteljima – njihovu radosnu i prelijepu djecu – i vidio te obitelji ujedinjene u vječne odnose, sa sigurnošću sam znao, povrh onoga što sam znao od prije, da je Gospodin nadahnuo i usmjerio [predsjednika McKayja] da donese ove dragocjene blagoslove u život ovih muškaraca i žena vjere okupljenih iz naroda Europe.«⁴³

Prošlo je dvadeset godina od kada se Gordon vratio kući sa svoje misije i nije ostvario svoj san da stekne diplomu višeg stupnja i postane novinar. Umjesto toga, naučio je koristiti novu tehnologiju za širenje Božje riječi, razvio je pozitivne odnose s ljudima druge vjere, proučavao je povijest Crkve i zapisao je te je pomogao pripremiti put kojim su tisuće svetaca posljednjih dana primile blagoslove hrama. Ova će iskustva služiti kao temelj za službu koju će pružati ostatak svojeg života.

Služba kao pomoćnika Dvanaestorici

U subotu 5. travnja 1958., Richard, sin Gordona i Marjorie, se javio na telefonski poziv. Pozivatelj se nije predstavio, no Richard je prepoznao glas predsjednika Davida O. McKayja te se požurio obavijestiti svojeg oca. Nakon što je kratko porazgovarao s predsjednikom McKayjem, Gordon se brzo istuširao, promijenio svoju odjeću i odvezao se do ureda predsjednika Crkve. Budući da je i ranije primao zaduženja od predsjednika McKayja, očekivao je da će biti zatražen da pomogne s nečime u pripremi za zasjedanje općeg sabora idućeg dana. Bio je šokiran kada je saznao da je predsjednik McKay imao nešto drugo na umu. Nakon prijateljskog pozdrava, predsjednik McKay je upitao Gordona da služi kao pomoćnik Dvanaestorici. Braća koja su služila na tom položaju, koji je ukinut 1976., bili su vrhovni autoriteti Crkve. Gordon je služio kao predsjednik okola East Mill Creek kada mu je predsjednik McKay uputio ovaj poziv.

Idućeg je dana starješina Gordon B. Hinckley podržan na općem saboru. Iako je tijekom svojeg prvog govora na općem saboru priznao da je »prevladan osjećajem nedoraslosti«, prihvatio je svoju novu odgovornost sa svojstvenom vjerom i snagom.⁴⁴

Jedna velika dužnost koja je došla starješini Hinckleyju kao pomoćniku Dvanaestorici bila je nadgledati rad Crkve u cijeloj Aziji. Malo je znao o ljudima tamo i nije govorio nijedan od njihovih jezika, no brzo ih je zavolio i oni su zavoljeli njega. Kenji Tanaka, japanski svetac posljednjih dana, rekao je o prvom sastanku starješine Hinckleyja u Japanu: »Ushićenje starješine Hinckleyja moglo se vidjeti u njegovim blistavim očima. Njegova je prva riječ nama bila *Subarashii!* ['Predivno!'] Ozračje na tom sastanku promijenilo se iz usiljenog i formalnog u prijateljsko i bliskost s njime te je prevladao topao osjećaj.«⁴⁵

To je bio osjećaj koji je širio svugdje gdje je išao u Aziji. Pomogao je ljudima vidjeti da s vjerom u Gospodina mogu ostvariti velike stvari i pomoći Crkvi da raste u njihovim domovinama. Također je ostao blizak cjelodnevnim misionarima, znajući da će njihova marljivost imati izravan utjecaj na ljude kojima su služili.

Naročiti svjedok Kristovog imena

Još jedan telefonski poziv koji mu je promijenio život došao je u subotu 30. rujna 1961. Ovog je puta Marjorie čula poznati glas predsjednika McKayja preko telefona. Ponovno se Gordon B. Hinckley požurio u ured predsjednika Crkve. Ponovno je iznenađen i prevladan kada je saznao za razlog njegovog dolaska. Kada je stigao, predsjednik McKay mu je rekao: »Osjetio sam da te imenujem za popunjavanje upražnjenog mjesta u Zboru dvanaestorice apostola i htjeli bismo te podržati danas na saboru.«⁴⁶ Ponovno je starješina Hinckley krenuo naprijed s vjerom i entuzijazmom unatoč osjećajima nedoraslosti.

Starješina Hinckley je kao apostol primio dodatne dužnosti. Povremeno se sastajao s vođama u vladi i drugim dužnosnicima. Često se od njega tražilo da javno govori za Crkvu kao odgovor na prigovaranja i kulturne nemire u Sjedinjenim Državama. Bio je na vodećem položaju u naporima osnaživanja crkvenih mogućnosti emitiranja te korištenja tehnologije za širenje evanđelja diljem svijeta. Čak i s ovim proširenim ulogama, nikada nije izgubio iz vida svoje odgovornosti da osnažuje vjeru pojedinaca i obitelji. Bilo da je razgovarao s jednom osobom ili se obraćao deset tisuća ljudi, njegov je dodir bio osoban, onaj koji je postao značajkom njegovog službeništva: dovesti ljude Kristu, jednu po jednu osobu.

Starješina Hinckley je nastavio nadgledati rad u Aziji tijekom narednih sedam godina i radovao se kada je vidio rast svojih prijatelja tamo. Primijetio je: »To je nadahnjujuće iskustvo... svjedočiti načinu na koji Gospodin tka tapiseriju svojeg velikog nauma u tim... dijelovima svijeta.«⁴⁷

Kako su se zaduženja mijenjala unutar Zbora dvanaestorice, starješina Hinckley je imao priliku služiti u drugim dijelovima svijeta. Gdje god je išao, iskazivao je brigu za pojedince. Kada je nadgledao rad Crkve u Južnoj Americi 1970. godine, otputovao je u Čile nakon predsjedavanja saborom okola u Peruu. Dva dana nakon što je stigao u Čile, saznao je da je razoran potres pogodio Peru i da su četvorica misionara nestala. Odmah je isplanirao vratiti se u Peru iako će to odgoditi njegov povratak kući. »Ne mogu se mirne savjesti vratiti kući dok ima misionara koji su nestali«, rekao je.⁴⁸

Sljedećeg je jutra stigao u Limu, Peru. Kada su nestali misionari pronašli radio amatera, uspjeli su nazvati Limu i razgovarali su sa starješinom Hinckleyjem. Misionari su bili u maloj sobi punoj drugih preživjelih osoba, a njihov je razgovor emitiran preko zvučnika. »Kada se preko zvučnika začuo glas starješine Hinckleyja u sobi prepunoj ljudi koji su bučili da dođu do radija, sobu je ispunila tišina. Iako je on govorio na engleskom jeziku, a ovi su ljudi govorili španjolskim jezikom, svi su počeli šaptati međusobno i pitati: "Tko je taj čovjek?" Čak i posred kaosa, prevladao je osjećaj da taj glas nije pripadao običnom čovjeku.«⁴⁹

Tijekom njegove prve dvije godine nadgledanja Crkve u Južnoj Americi, starješina Hinckley je posjetio svaku misiju; uspostavio nove misije u Kolumbiji i Ekvadoru; pomogao uspostaviti nove okole u Limi, Peru i São Paulu, Brazil; te je pomogao riješiti blokiranje viza za misionare koji su pozvani služiti u Argentini. Nalazio se usred posla kojim bi napravio i više, kada je u svibnju 1971. zadužen da nadgleda osam misija u Europi.⁵⁰

Starješina Hinckley je često osjećao umor zbog svojeg neumoljivog rasporeda. Uvijek je bio sretan vratiti se kući i provesti malo vremena s Marjorie i djecom. Međutim, Marjorie je mogla vidjeti da je postao nemiran kada je bio previše udaljen od posla. Njegov poziv kao apostola – osoba koja je »naročiti svjedo[k] za ime Kristovo po svem svijetu« (NiS 107:23) – nikada nije bio daleko od njegovog uma.

Teške dužnosti kao savjetnika u Prvom predsjedništvu

Dana 15. srpnja 1981., nakon što je služio u Zboru dvanaestorice gotovo 20 godina, starješina Hinckley je primio još jedan iznenađujući poziv. Predsjednik Spencer W. Kimball, tadašnji predsjednik Crkve, zatražio ga je da služi kao savjetnik u Prvom predsjedništvu uz predsjednike N. Eldona Tannera i Mariona G. Romneyja. Bilo je to neuobičajeno odstupanje od obrasca s dvojicom savjetnika, ali ne i bez presedana. Predsjednik Kimball i njegovi savjetnici nisu se tjelesno dobro osjećali i bila im je potrebna dodatna podrška u predsjedništvu.⁵¹

Prilikom svojeg prvog govora u ovom novom svojstvu, predsjednik Hinckley je opazio: »Moja je jedina želja odano služiti gdje god

Predsjednik Gordon B. Hinckley na općem saboru u trenutku kada je bio jedini član Prvog predsjedništva dovoljno zdrav da prisustvuje

sam pozvan... Ovaj me sveti poziv učinio svjesnim mojih slabosti. Ukoliko sam u bilo kojem trenutku uvrijedio, ispričavam se i nadam da ćete mi oprostiti. Bude li ovo zaduženje poduže ili kraće, jamčim svoje najbolje napore koji će biti pruženi s ljubavlju i vjerom.⁵²

Njegov je najbolji napor bio potreban kako je zdravlje predsjednika Kimballa, Tannera i Romneyja kopnilo. Većina svakodnevnog rada u Prvom predsjedništvu pala je na predsjednika Hinckleyja. On je na svoja leđa stavio i odgovornost većih napora, poput posvećenja hrama Jordan River Utah. Uz to, suočio se s nekim javnim prigovaranjem Crkvi i njezinim vođama, iz prošlosti i sadašnjosti. Na općem je saboru u travnju 1982. savjetovao:

»Živimo u društvu koje se hrani prigovaranjem... Potičem vas da sagledate veću sliku i prestanete se brinuti oko malog okaljavanja... To je tek sporedno uz golemost službe [crkvenih vođa] i veličinu njihovog doprinosa.«⁵³

Predsjednik Tanner je preminuo 27. studenog 1982., a zdravlje predsjednika Kimballa i Romneyja narušeno je do te mjere da je na

općem saboru u travnju 1983. predsjednik Hinckley, koji je do tada već pozvan kao drugi savjetnik u Prvom predsjedništvu, sjedio uz prazne stolice za govornicom. Na duboko je osoban način osjećao ono što je jednom prilikom nazvao »usamljenost vodstva«. ⁵⁴

Predsjednik Hinckley je pažljivo nastavio uz molitvu, ne želeći prekoračiti ovlast proroka. Pozvao je u pomoć starije članove Dvanaestorice – posebice starješinu Ezru Tafta Bensona – u vođenju svakodnevnih poslova Crkve. Predsjednik Hinckley je radio ruku pod ruku sa Zborom dvanaestorice, uvijek vođen savjetom predsjednika Kimballa. Ipak, osjećao je veliki teret.

Iako su odgovornosti u Prvom predsjedništvu držale predsjednika Hinckleyja u Salt Lake Cityju većinu vremena, on je povremeno putovao kako bi posluživao članovima i misionarima u drugim dijelovima svijeta. Godine 1984. vratio se u Filipine. Osamnaest je godina ranije posvetio prvu kapelu tamo, a sada će posvetiti prvi hram. U molitvi posvećenja je rekao:

»Ovaj narod Filipina je narod mnogih otoka čiji ljudi vole slobodu i istinu, čija su srca osjetljiva na svjedočanstvo tvojih slugu i koji su pristupačni poruci vječnog evanđelja. Zahvaljujemo ti na njihovoj vjeri. Zahvaljujemo ti na njihovom duhu žrtve. Zahvaljujemo ti na čudu napretka tvog djela u ovoj zemlji.« ⁵⁵

Stalan napredak Crkve bio je očit u lipnju 1984. kada je predsjednik Hinckley, u ime Prvog predsjedništva, najavio poziv predsjedništava područja – članova Sedamdesetorice koji bi živjeli diljem svijeta i nadgledali rad Crkve u dodijeljenom zemljopisnom području. Radeći pod vodstvom Prvog predsjedništva i Zbora dvanaestorice, ova bi braća pružila većinu vodstva i obuke potrebne u njihovim područjima. »Ne možemo svaku odluku donositi u Salt Lake Cityju«, rekao je. »Moramo učiniti nešto po pitanju decentralizacije ovlasti.« ⁵⁶ Oko godinu dana kasnije, govoreći vođama Crkve iz cijelog svijeta, predsjednik Hinckley je rekao: »Uvjeran sam da je to nadahnuti i veliki korak unaprijed koji smo poduzeli u proteklih nekoliko mjeseci. Uvjeran sam da vam učestala nazočnost ovih dobrih ljudi među vama pruža veliko ohrabrenje. Ova braća zapravo povezuju cijelo tijelo Crkve.« ⁵⁷

Predsjednik Ezra Taft Benson (u sredini) sa svojim savjetnicima, predsjednikom Gordonom B. Hinckleyjem (lijevo) i predsjednikom Thomasom S. Monsonom (desno), na općem saboru

Nakon što je vodio Crkvu tijekom 12 godina nevjerojatnog rasta, predsjednik Spencer W. Kimball je preminuo 5. studenoga 1985. Kao stariji apostol, Ezra Taft Benson je odijeljen kao predsjednik Crkve. Zatražio je Gordona B. Hinckleyja da služi kao prvi savjetnik u Prvom predsjedništvu, a Thomasa S. Monsona da služi kao drugi savjetnik. S trojicom zdravih članova Prvog predsjedništva, predsjednik Hinckley je osjetio olakšanje svojih bremena pa je imao više prilika posjećivati svece diljem svijeta.

Zdravlje predsjednika Bensona počelo je propadati unutar nekoliko godina pa su svakodnevni poslovi vođenja Crkve ponovno spali na predsjednika Hinckleyja. Međutim, ovoga puta nije bio sam u Prvom predsjedništvu. Predsjednici Hinckley i Monson su s vitalnošću i energijom održavali Crkvu na ustaljenom putu, uvijek poštujući poziv predsjednika Bensona kao proroka, vidioca i objavitelja. Razvili su snažno, trajno prijateljstvo i suradništvo.

Predsjednik Benson je preminuo 30. svibnja 1994., a predsjednik Howard W. Hunter je postao predsjednik Crkve. Ponovno su predsjednici Hinckley i Monson služili kao savjetnici. Predsjednik i sestra Hinckley su u lipnju pratili predsjednika Huntera i njegovu suprugu Inis te starješinu M. Russella Ballarda i njegovu suprugu,

Barbaru, u Nauvo, Illinois, radi proslave 150. obljetnice mučeništva Josepha i Hyruma Smitha. Ovo je bilo jedino putovanje na kojem su predsjednik Hunter i predsjednik Hinckley bili zajedno. Predsjednik Hunter se godinama mučio sa zdravstvenim problemima i njegovo je zdravlje ubrzano propadalo nakon ovog putovanja. Dana 27. veljače 1995., zatražio je svećenički blagoslov od predsjednika Hinckleyja. Predsjednik Hinckley je u tom blagoslovu molio za život predsjednika Huntera, no također je rekao da je on u Gospodinovim rukama.⁵⁸ Nekoliko dana kasnije, 3. ožujka 1995., predsjednik Hunter je preminuo.

Prorok, vidjelac, objavitelj i predsjednik Crkve

Smrt predsjednika Huntera, iako ih nije iznenadila, postavila je težak teret na Hinckleyjeve. Kao stariji apostol, predsjednik Hinckley je bio idući po redu da postane predsjednik Crkve. Sestra Hinckley se prisjeća trenutka kada su primili vijest o smrti predsjednika Huntera: »Predsjednik Hunter je preminuo, a mi smo ostali kako bismo nastavili. Osjećala sam se tako tužno, tako usamljeno. A tako i Gordon. On je zanijemio. I osjećao se vrlo, vrlo usamljeno. Više nije bilo nikoga tko je mogao razumjeti kroz što prolazi.«⁵⁹

Nakon pokopa predsjednika Huntera, predsjednik Hinckley je pronalazio utjehu u hramu. Sam u sobi za sastanke Prvog predsjedništva i Zbora dvanaestorice u hramu Salt Lake, pažljivo je čitao Sveta pisma i meditirao nad onim što je čitao. Razmišljao je o životu, poslanju i Pomirenju Isusa Krista. Zatim je proučavao portrete na zidu na kojima su bili naslikani predsjednici Crkve od Josepha Smitha do Howarda W. Huntera. U svoj je dnevnik zabilježio sljedeće iskustvo:

»Hodao sam uokolo pred ovim portretima i gledao u oči ljudi koji su na njima bili predstavljeni. Osjećao sam se gotovo kao da mogu razgovarati s njima. Osjećao sam se gotovo kao da oni razgovaraju sa mnom i ohrabruju me... Sjeo sam u stolicu u kojoj sam sjedio kao prvi savjetnik predsjedniku. Puno sam vremena proveo promatrajući te portrete. Činilo se kao da su gotovo svi oživjeli. Njihove su oči bile na meni. Osjetio sam da me ohrabruju i jamče mi svoju podršku. Činilo mi se kao da mi govore da su me zagovarali na vijeću

Predsjednik Gordon B. Hinckley za govornicom na općem saboru

održanom na nebu i da se ne trebam bojati, da ću biti blagoslovljen u svojem poslanju.

Kleknuo sam na koljena i zavjetovao se Gospodinu. Poduže sam razgovarao s njim u molitvi... Uvjeren sam da sam moću Duha čuo Gospodinovu riječ, ne glasovno, već kao toplinu unutar svojeg srca vezano uz pitanja koja sam postavio u molitvi.«⁶⁰

Nakon ovog je iskustva ponovno zabilježio svoje misli: »Osjećam se bolje i imam puno čvršće uvjerenje u svojem srcu da Gospodin ostvaruje svoju volju po pitanju svojeg cilja i kraljevstva, da ću biti podržan kao predsjednik Crkve i kao prorok, vidjelac i objavitelj te da ću služiti onoliko vremena koliko to Gospodin želi. S potvrdom Duha u svojem srcu sada sam spreman ići naprijed činiti djelo najbolje što ga znam činiti. Teško mi je povjerovati da Gospodin postavlja mene na ovu najvišu i najsvetiju dužnost... Nadam se da me je Gospodin obučio da činim ono što on očekuje od mene. Predat ću mu potpunu odanost i zasigurno ću tražiti njegovo vodstvo.«⁶¹

Predsjednik Gordon B. Hinckley je odijeljen kao predsjednik Crkve 12. ožujka 1995., a idućeg je dana govorio na tiskovnoj konferenciji i odgovarao na pitanja izvjestitelja. Starješina Jeffrey R. Holland je izvijestio da »pred kraj srdačnog, često duhovitog, no uvijek simpatičnog razgovora s opsežnim brojem pitanja koja su postavljena tijekom konferencije, izvjestitelj je upitao predsjednika Hinckleyja: 'Na što ćete se vi usredotočiti? Koja će biti tema vašeg upravljanja?'

Odgovorio je: 'Nastaviti. Da. Naša tema bit će nastaviti velebno djelo koje su unaprijedili naši prethodnici.'«⁶²

Predsjednik Hinckley je bio odan toj obvezi. S poštovanjem prema prorocima koji su došli prije njega, on je nastavio djelo koje su oni učinili. I s vjerom u Boga Oca i Isusa Krista on je slijedio objavu da vrši djelo na nove načine.

Izvoditi Crkvu »iz skrovitosti« (NiS 1:30)

Starješina Neal A. Maxwell iz Zbora dvanaestorice je na početku službeništva predsjednika Hinckleyja primijetio: »Predsjednik Hinckley pomaže voditi Crkvu iz skrovitosti. Crkva ne može napredovati kao što bi trebala ako je skrivamo pod varičak. Netko treba istupiti, a predsjednik Hinckley je to voljan učiniti. On je čovjek povijesti i suvremenosti u isto vrijeme, a ima čudesne darove izražavanja koji mu omogućuju da predstavi našu poruku na način koji je primamljiv ljudima posvuda.«⁶³

Opsežna povijest predsjednika Hinckleyja u medijima i emitiranju pomogla je pripremiti ga za ovaj napor. Novinari iz cijelog svijeta često su ga intervjuirali kao predsjednika Crkve, a on je odgovarao na njihova pitanja o crkvenom nauku i pravilima te iznosio svoje

svjedočanstvo o Spasitelju i obnovljenom evanđelju. Svakog je puta raslo razumijevanje i razvijala se prijateljstva.

Posebno je zanimljiv bio intervju 1996. godine s iskusnim izvještajem Mikeom Wallaceom s televizijskog programa *60 Minutes*. G. Wallace je bio poznat kao nemilosrdan voditelj intervjua, a predsjednik Hinckley je priznao početnu suzdržanost prije emitiranja emisije na nacionalnoj televiziji u Sjedinjenim Državama. »Pokaže li se povoljnim, bit ću zahvalan«, rekao je. »Inače se zavjetujem da se nikada više neću uvaliti u takvu stupicu.«⁶⁴

Intervju je bio povoljan, pokazujući mnoge pozitivne strane Crkve. Još je jedan rezultat toga bio što su Mike Wallace i predsjednik Hinckley postali prijatelji.

Salt Lake City je 2002. godine bio domaćin Zimskih olimpijskih igara, što je postavilo Crkvu u međunarodno središte zanimanja. Predsjednik Hinckley i njegovi savjetnici savjetovani su po pitanju jednog dijela planiranja. »Donijeli smo promišljenu odluku da ovo nećemo koristiti kao vrijeme ili mjesto za propovijedanje«, rekao je, »no bili smo sigurni da će iz ovog značajnog događaja proizaći predivna stvar za Crkvu.«⁶⁵ Bio je u pravu. Deseci tisuća ljudi posjetili su dolinu Salt Lakea, a dočekali su ih dražesni domaćini – sveci posljednjih dana i drugi koji su zajedno radili na stvaranju uspješnih Olimpijskih igara. Ovi su posjetitelji hodali po Hramskom trgu, slušali zbor Tabernacle Choir i posjetili Knjižnicu obiteljskog rodoslovlja. Milijarde ljudi su vidjele hram Salt Lake na televiziji i čule izvjestitelje kako povoljno predstavljaju Crkvu. Kao što je predsjednik Hinckley rekao, bila je to »predivna stvar za Crkvu«.

Uz korištenje davno uspostavljenih načina komunikacije, predsjednik Hinckley je prihvatio inovacije. Na primjer, vidio je internet kao sredstvo približavanja Crkve njezinim članovima i iznošenja obnovljenog evanđelja onima drugih vjera. Tijekom njegovog je upravljanja Crkva pokrenula stranice LDS.org, FamilySearch.org i Mormon.org.

Dana 23. lipnja 2004., dodijeljena mu je Predsjednička medalja slobode, najviša civilna nagrada koja se dodjeljuje u Sjedinjenim Državama. Zauzvrat je rekao: »Duboko sam počašćen primanjem ove prestižne nagrade od predsjednika Sjedinjenih Država. Duboko sam

zahvalan. Ona u većem smislu odaje priznanje i poštovanje Crkvi koja mi je pružila toliko prilika i čijim sam interesima ja nastojao služiti.«⁶⁶ Ovu je nagradu vidio kao simbol rastućeg pozitivnog ugleda Crkve i dokaz da ju se doista izvodi iz skrovitosti.

Putovanje među svecima posljednjih dana

Predsjednik Hinckley nije volio nepopustljivost putovanja, no njegova je želja da služi među svecima posljednjih dana bila snažnija od želje da ostane kod kuće. Rekao je da je htio »ići među ljude kako bi im izrazio zahvalnost i potaknuo ih te da bi iznosio svjedočanstvo o božanstvenosti Gospodinovog djela.«⁶⁷ Na početku svojeg upravnništva komentirao je: »Odlučan sam izlaziti među ljude kod kuće i u inozemstvu sve dok imam snage... Kanim se nastaviti energično kretati dokle god mogu. Želim se družiti s ljudima koje volim.«⁶⁸

Tijekom njegove službe kao predsjednika Crkve opsežno je putovao diljem Sjedinjenih Država, a više od 90 puta je posjetio zemlje izvan Sjedinjenih Država. Sve u svemu, proputovao je više od 1,6 milijuna kilometara kao predsjednik Crkve, sastajući se sa svecima iz cijelog svijeta.⁶⁹

U nekim su se područjima ljudi morali potruditi više da bi vidjeli njega nego što se on morao potruditi da bi vidio njih. Na primjer, 1996. godine on i sestra Hinckley su posjetili Filipine gdje je članstvo Crkve poraslo na više od 375.000. Predsjednik i sestra Hinckley su jedne večeri po rasporedu trebali govoriti na sastanku u dvorani Araneta Coliseum u Manili. Do sredine podneva toga dana, koloseum je bio »pun i više od kapaciteta. Redovi su se počeli stvarati od 7 sati za sastanak koji je po rasporedu trebao početi za dvanaest sati. Službeno je prebrojavanje kasnije ukazivalo na to da se nekih 35.000 ljudi naguralo u koloseum ispunivši 25.000 sjedala kao i redove i hodnike. Mnogi su sveci putovali dvadeset sati brodom i autobusom da bi došli do Manile. Nekima je trošak putovanja iznosio vrijednost od nekoliko mjesečnih plaća...

Kada je glas došao do predsjednika Hinckleyja da je koloseum pun i da se upravitelj objekta pitao postoji li ikakav način da sastanak počne ranije, odmah je rekao: 'Idemo'. On i sestra Hinckley ušli su u ogromnu arenu... Kao na znak, kongregacija je spontano ustala,

Predsjednik Hinckley je volio »izlaziti među ljude kod kuće i u inozemstvu«.

zapljeskala, a zatim su počeli pjevati emocionalnu izvedbu pjesme 'Hvala ti Bože na proroku'.⁷⁰

Znajući da on i njegova braća nisu mogli ići svugdje gdje su htjeli ići, predsjednik Hinckley je bio pobornik korištenja tehnologije za podučavanje vođa diljem svijeta. Koristeći satelitsku tehnologiju, predsjedavao je globalnim prijenosom obuke vodstva, a prva je održana u siječnju 2003.

*Promicati važnosti učenja i naučavanja
duhovnih i sekularnih istina*

Predsjednik Hinckley je izjavio: »Nitko od nas... ne zna dovoljno. Proces učenja je beskrajn. Moramo čitati, moramo promatrati, moramo usvajati i moramo razmišljati o onome čemu izlažemo svoj um.«⁷¹ Također je rekao: »Učinkovito podučavanje sama je bit vodstva u Crkvi. Vječni život doći će samo ako muškarci i žene budu podučavani dovoljno učinkovito da promijene i discipliniraju svoj život. Ne može ih se prisiliti na pravednost ili na nebo. Mora ih se voditi, a to znači podučavanje.«⁷²

Predsjednik Hinckley je želio pružiti duhovniju njegu svecima posljednjih dana diljem svijeta. Godine 1995., entuzijastično je odobrio plan objavljivanja nove zbirke knjiga koje će članovima Crkve popuniti evanđeosku knjižnicu. Uskoro je Crkva počela s objavljivanjem ove zbirke pod naslovom *Naučavanja predsjednika Crkve*, a ova je knjiga dio nje.

Sekularno je obrazovanje bilo važno predsjedniku Hinckleyju. Bio je zabrinut zbog članova Crkve u siromašnim područjima svijeta koji si nisu mogli priuštiti visoko obrazovanje ili strukovnu obuku. Bez takvog obrazovanja ili obuke, većina bi njih ostala u siromaštvu. Predsjednik Hinckley je na svećeničkom zasjedanju općeg sabora u travnju 2001. godine rekao:

»Kao napor u rješenu ove situacije, predlažemo plan – plan za koji vjerujemo da ga je Gospodin nadahnuo. Crkva uspostavlja fond uglavnom iz doprinosa vjernih svetaca posljednjih dana koji jesu ili će doprinijeti ovoj svrsi. Duboko smo im zahvalni... Nazvat ćemo ga Trajni obrazovni fond.«⁷³

Predsjednik Hinckley je objasnio kako će onima koji će pogodovati iz ovog programa biti pružane pozajmice, uzete iz sredstava koja su donirali članovi Crkve, za školovanje i strukovne obuke. Od njih će se očekivati da nakon dovršetka svojeg obrazovanja ili obuke otplate svoje pozajmice kako bi se sredstva mogla iskoristiti za pomoć drugima. Predsjednik Hinckley je također objasnio da će Trajni obrazovni fond biti »temeljen na sličnim načelima kao oni koji su bili temelj Trajnom emigracijskom fondu«, koji je Crkva uspostavila tijekom 19. stoljeća kako bi pomogla potrebitim svecima s preseljenjem u Sion.⁷⁴

Sveci posljednjih dana su unutar šest mjeseci donirali milijune dolara u Trajni obrazovni fond.⁷⁵ Godinu dana nakon predstavljanja plana, predsjednik Hinckley je najavio: »Ovaj je poduhvat sada na čvrstim temeljima... Mladići i djevojke u nedovoljno razvijenim dijelovima svijeta, mladići i djevojke koji su većinom misionari povratnici, bit će u mogućnosti dobiti dobro obrazovanje koje će ih uzdignuti iz kaljuže siromaštva u kojoj su se njihovi preci mučili naraštajima.«⁷⁶ Ovaj program nastavlja blagoslivljati svece posljednjih dana, i primatelje i pružatelje.

»Savjetujemo roditeljima i djeci da pridodaju najveće prvenstvo obiteljskoj molitvi, kućnoj obiteljskoj večeri, proučavanju i podučavanju evanđelja te korisnim obiteljskim aktivnostima.«

Svjedočiti o svetosti braka i obitelji

Na općem sastanku Potpornog društva održanom u rujnu 1995. predsjednik Hinckley je izjavio:

»S toliko izvrnutih činjenica koje se prenose kao istina, s toliko obmana koje se odnose na mjerila i vrijednosti, s toliko vabljenja i primamljivanja za ljagu svijeta, osjetili smo da moramo upozoriti i opomenuti. Kao podršku tome, mi iz Prvog predsjedništva i Zbora dvanaestorice apostola sada izdajemo proglas Crkvi i cijelom svijetu kao izjavu i potvrdu mjerila, nauka i običaja u odnosu na obitelj koje su proroci, vidioci i objavitelji ove Crkve uvijek iznova navodili tijekom njezine povijesti.«⁷⁷

S ovim je uvodom predsjednik Hinckley po prvi put javno pročitao »Obitelj: Proglas svijetu«.

Svetost braka i obitelji bila je stalna tema u naučavanjima predsjednika Hinckleyja. On je osudio bilo kakav oblik zlostavljanja te je potaknuo roditelje i djecu da budu strpljivi jedni s drugima, međusobno se vole, podučavaju se i služe si. U pismu datiranom na 11. veljače 1999., on i njegovi savjetnici u Prvom predsjedništvu su rekli:

»Pozivamo roditelje da posvete svoje napore podučavanju i odgajanju svoje djece po evanđeoskim načelima koja će ih zadržati blizu Crkve. Dom je temelj pravednog života i nikakvo drugo posredništvo ne može zauzeti njegovo mjesto niti ispuniti njegove osnovne funkcije u izvršavanju ove bogomdane odgovornosti.

Savjetujemo roditeljima i djeci da pridodaju najveće prvenstvo obiteljskoj molitvi, kućnoj obiteljskoj večeri, proučavanju i podučavanju evanđelja te ispunjujućim obiteljskim aktivnostima. Koliko god da su drugi zadaci i aktivnosti dobri i primjereni, ne smije im se dozvoliti da ometu božanski dodijeljene dužnosti koje samo roditelji i obitelji mogu dobro ispuniti.«⁷⁸

Posezati prema novim obraćenicima

Predsjednik Hinckley je volio vidjeti kako veliki broj ljudi pristupa u Crkvu, no bio je zabrinut zbog pojedinaca koji su bili predstavljeni u tim brojevima. Početkom je svojeg upravnništva rekao:

»Sa sve većim brojem obraćenika, mi moramo uložiti sve veći napor kako bismo im pomogli dok traže svoj put. Poput svih novih članova oni trebaju prijatelja, odgovornost i njegovanje 'blagom riječju Božjom' (Moroni 6:4). Naša je dužnost i prilika pribaviti te tri stvari.«⁷⁹

Oснаživanje novih obraćenika bila je stalna tema za predsjednika Hinckleyja. Starješina Jeffrey R. Holland je iznio sljedeći događaj o njegovom naglašavanju te teme: »Sa svjetlucanjem u svojem oku i udaranjem ruke po stolu ispred njega nedavno je rekao Dvanaestorici: 'Braćo, kada mi život svrši i dovrši se pogrebna služba, ustat ću iz lijesa, pogledati svakog od vas u oči i reći: »Kako napredujemo sa zadržavanjem članova?«'⁸⁰

Izgradnja hramova

Godine 1910. kada je Gordon B. Hinckley rođen u svijetu su postojala samo 4 hrama i svi su bili u Uti. Do 1961. kada je zaređen kao apostol, broj se povećao na 12. Ovaj je napredak bio značajan, no starješina Hinckley je često izražavao brigu što su mnogi ljudi diljem svijeta imali ograničen pristup hramskim blagoslovima. Godine 1973., dok je služio kao predsjedatelj odbora Crkve za hramove, napisao je u svoj dnevnik: »Crkva je mogla izgraditi [mnogo manjih]

Predsjednik Hinckley nanosi žbuku tijekom svečanosti postavljanja zaglavnog kamena prije posvećenja hrama Nauwoo Illinois 2002. godine.

hramova za cijenu hrama Washington [koji je tada bio u izgradnji]. To bi dovelo hramove ljudima umjesto da ljudi moraju putovati velike udaljenosti da dođu do njih.«⁸¹

Kada je on 1995. podržan kao predsjednik Crkve, broj aktivnih hramova narastao je na 47, no njegova je želja za više hramova i dalje bila snažna. Reкао je: »Moja je žarka želja bila da imamo hram gdje god je to potrebno kako bi naši ljudi, gdje god bili, mogli bez prevelike žrtve doći u Dom Gospodnji po vlastite uredbe i po priliku vršenja zastupničkog djela za mrtve.«⁸²

Na općem saboru u listopadu 1997. predsjednik Hinckley je iznio povijesnu najavu: Crkva će početi graditi manje hramove diljem svijeta.⁸³ Kasnije je rekao: »Vjerujem da je ideja o manjim hramovima došla kao objava.«⁸⁴ Godine 1998. najavio je 30 novih manjih hramova, zajedno s drugim hramovima koji su već bili planirani ili u izgradnji, a to bi bilo »ukupno 47 novih hramova uz 51 trenutno aktivan«. Na oduševljenje svih koji su slušali, predsjednik Hinckley je tada nadodao: »Mislim da bi bilo najbolje nadodati još 2 pa da ih

bude ravno 100 do kraja stoljeća, s obzirom da će biti 2.000 godina 'nakon dolaska Gospodina i Spasitelja našega, Isusa Krista, u tijelu' (NiS 20:1).« Zatim je obećao: »Još će ih doći.«⁸⁵

Predsjednik Hinckley je 1. listopada 2000. posvetio hram Boston Massachusetts, 100. aktivni hram. Do kraja je 2000. godine posvetio još dva hrama. Kada je preminuo 2008. godine Crkva je imala 124 aktivna hrama, s još 13 najavljenih. Predsjednik Hinckley je bio uključen u planiranje i izgradnju većine njih, a osobno je posvetio njih 85 te ponovno posvetio 13 (8 ponovnih posvećenja bili su hramovi koji su bili ranije posvećeni).

Konferencijski centar

Predsjednik Hinckley je na općem saboru u listopadu 2000. dao naslutiti ideju koja mu je bila na umu. Govoreći iz Tabernakla na Hramskom trgu, rekao je: »Čini se da ovaj sjajan Tabernakul postaje sve manji svake godine. Sada se sastajemo s puno većim skupinama pod jednim krovom na regionalnim saborima.«⁸⁶ Na općem saboru u travnju 1996., predsjednik Hinckley je rekao više o svojoj ideji:

»Žao mi je što mnogi koji su se htjeli sastati s nama u Tabernaklu ovoga jutra nisu mogli ući. Mnogo ih je vani na zemljištu. Ova jedinstvena i izuzetna dvorana koju su izgradili naši pionirski preci i posvetili ju za štovanje Gospodina može udobno smjestiti oko 6.000. Neki od vas koji 2 sata sjede na ovim tvrdim klupama mogli bi dovesti u pitanje riječ *udobno*.

Moje srce poseže prema onima koji žele ući, a nismo ih mogli smjestiti. Prije oko godinu dana predložio sam braći da je vjerojatno došlo vrijeme kada bismo trebali proučiti izvedivost izgradnje još jednog posvećenog mjesta bogoštovlja na puno većoj razini u koji bi se moglo smjestiti tri ili četiri puta veći broj od onoga koji sada sjedi u ovoj zgradi.«⁸⁷

Dana 24. srpnja 1997., na dan 150. godišnjice dolaska pionira u dolinu Salt Lakea, započela je gradnja nove građevine – koja će biti zvana Konferencijski centar – na bloku odmah sjeverno od Hramskog trga. Manje od tri godine kasnije, u travnju 2000. tamo su održana prva zasjedanja općeg sabora, iako zgrada nije bila u potpunosti gotova. Predsjednik Hinckley je posvetio Konferencijski centar na općem saboru u listopadu 2000. godine. Prije nego je iznio

Konferencijski centar koji je predsjednik Hinckley posvetio tijekom općeg sabora u listopadu 2000. godine

molitvu posvećenja, stao je za govornicu koja je bila izrađena od stabla crnog oraha koji je sam posadio u svojem dvorištu, i rekao:

»Danas ćemo ju posvetiti kao kuću u kojoj ćemo štovati Boga, Vječnoga Oca, i njegovog Jedinorođenog Sina, Gospodina Isusa Krista. Nadamo se i molimo da će s ove govornice nastaviti slati u svijet izjave svjedočanstva i nauka, vjere u živoga Boga i zahvalnosti za veliku pomirbenu žrtvu našeg Otkupitelja.«⁸⁸

Svjedočanstvo o Isusu Kristu

Dana 1. siječnja 2000., predsjednik Hinckley, njegovi savjetnici iz Prvog predsjedništva i Zbor dvanaestorice apostola objavili su proglas pod naslovom »Živuci Krist: Svjedočanstvo apostola«. O Spasitelju su izjavili: »Nitko drugi nije imao tako snažan utjecaj na sve one koji su živjeli i koji će tek živjeti na zemlji.«⁸⁹

I nitko drugi nije imao tako dubok utjecaj na život predsjednika Gordona B. Hinckleyja. Više od 46 godina je služio kao naročiti svjedok imenu Isusa Krista. Nekoliko mjeseci nakon što su on i

njegova braća objavili proglas »Živući Krist«, predsjednik Hinckley je stao pred svece posljednjih dana i rekao: »Od svega za što osjećam zahvalnost ovoga jutra, jedna stvar prevladava. To je živuće svjedočanstvo o Isusu Kristu, Sinu svemogućeg Boga, Knezu mirošnom, Svecu.«⁹⁰

Kušnje i nada

Predsjednik Hinckley je na kraju općeg sabora u travnju 2004. godine rekao: »U ovom si trenutku nevoljko želim osobno udovoljiti. Neki su od vas primijetili odsutnost sestre Hinckley. Ona po prvi put u 46 godina od kako sam postao vrhovni autoritet nije prisustvovala općem saboru... Bili smo na putu kući [iz Afrike u siječnju] kada se srušila od umora. Bilo joj je teško od tada... Pretpostavljam da sat postupno slabi i ne znamo kako ga opet naviti.

Ovo je sumorno vrijeme za mene. Ovog će mjeseca biti 67 godina od kako smo se vjenčali. Ona je majka naše petero darovite i sposobne djece, baka 25 unučadi i rastućeg broja prauučadi. Kročili smo jedno uz drugog kroz sve ove godine, jednaki kao suradnici kroz oluju i sunčev sjaj. Nadaleko je govorila svjedočeći o ovom djelu, nudeći ljubav, ohrabrenje i vjeru gdje god je išla.«⁹¹

Dva dana kasnije, 6. travnja, Marjorie Pay Hinckley je preminula. Milijuni ljudi koji su je voljeli zbog njezinog brižnog srca, brze domišljatosti i postojane vjere oplakivali su je s predsjednikom Hinckleyjem. Bio je zahvalan na pismima podrške i ljubavi koja su se slila iz cijelog svijeta. Ovi su izrazi, rekao je, »ponudili auru utjehe u našem trenutku tuge.«⁹² Mnogi su ljudi dali donacije u Trajni obrazovni fond u ime sestre Hinckley.

Koliko mu je god bolan bio gubitak Marjorie, predsjednik Hinckley je nastavio s radom Crkve, iako je i njegovo zdravlje pomalo propadalo. Počeo je nositi štap. Nekada bi ga koristio kako bi se podržao, no često ga je koristio da bi mahao članovima Crkve. Predsjednik Thomas S. Monson se prisjetio razgovora s liječnikom predsjednika Hinckleyja koji je bio zabrinut zbog načina na koji je predsjednik Hinckley koristio – i nije koristio – svoj štap. Liječnik je rekao: »Posljednja stvar koju želimo je da opadne i slomi kuk ili nešto gore. Umjesto toga on maše naokolo s njime i ne koristi ga dok hoda. Recite mu da mu je liječnik pripisao štap i treba ga koristiti

kako je namijenjen za koristiti.« Predsjednik Monson je odgovorio: »Doktore, ja sam savjetnik predsjednika Hinckleyja. Vi ste mu liječnik. Vi mu recite!«⁹³

Početak 2006. godine, u dobi od 95 godina, predsjedniku Hinckleyju je dijagnosticiran rak. Na općem saboru u listopadu je rekao: »Gospodin mi je dozvolio da živim, ne znam još koliko. Ali koliko god to bilo, nastaviti ću najbolje što mogu obavljati svoje dužnosti... Osjećam se dobro, moje je zdravlje razmjerno dobro. No kada dođe vrijeme nasljednika, prijelaz će biti bez problema i u skladu s voljom onoga čija je ovo Crkva.«⁹⁴

Godinu je dana kasnije, u listopadu 2007., predsjednik Hinckley je završio svoj posljednji opći sabor rekavši: »Radujemo se što ćemo vas vidjeti opet sljedećeg travnja. Imam 97 godina, no nadam se da ću uspjeti. Neka blagoslovi nebesa budu na vama u međuvremenu, moja je ponizna i iskrena molitva u ime našeg Otkupitelja, Isusa Krista. Amen.«⁹⁵

Virginia, kći predsjednika i sestre Hinckley, opisala je četiri godine nakon smrti sestre Hinckley kao »godine zaglavnog kamena« života predsjednika Hinckleyja. Zatim se osvrnula na molitvu koju je on prinio 20. siječnja 2008., tjedan dana prije svoje smrti, kada je posvećivao obnovljenu kapelu u Salt Lake Cityju.

»U toj je molitvi, na vrlo neuobičajen način, molio Gospodina za sebe kao proroka. Sa zahvalnošću je rekao da 'od dana Josepha Smitha do danas ti si birao i određivao proroka ovom narodu. Zahvaljujemo ti se i molimo te da ga utješiš, podržiš i blagosloviš prema njegovim potrebama i tvojim velikim ciljevima'.«⁹⁶

U četvrtak 24. siječnja 2008. predsjednik Hinckley se po prvi puta nije osjećao sposobnim sudjelovati sa svojom braćom u njihovom tjednom sastanku u hramu. Sljedeće nedjelje, 27. siječnja, predsjednik Monson mu je dao svećenički blagoslov uz pomoć predsjednika Henryja B. Eyringa i Boyda K. Packera. Kasnije toga dana, predsjednik Gordon B. Hinckley je tiho preminuo u svojem domu, okružen sa svoje petero djece i njihovim bračnim drugovima.

Nekoliko dana kasnije, tisuće su odale priznanje dok su prolazile pokraj lijesa predsjednika Hinckleyja koji je bio izložen u Dvorani proroka u Konferencijskom centru. Vođe drugih crkvi, kao i vođe iz

vlade i poslovnog svijeta izrazile su svoju sućut, izražavajući zahvalnost na utjecaju i naučavanjima predsjednika Hinckleyja.

Služba sahrane održana je u Konferencijskom centru i emitirana u zgradama Crkve diljem svijeta. Zbor Tabernacle Choir otpjevao je novu crkvenu pjesmu kao dio ovog sastanka pod naslovom: »What Is This Thing That Men Call Death?« [Što je to što ljudi nazivaju smrt?]. Riječi ove crkvene pjesme napisao je predsjednik Hinckley – njegovo posljednje svjedočanstvo o Isusu Kristu njegovim prijateljima koji su ga gledali kao proroka:

*Što je to što ljudi nazivaju smrt,
taj tihi odlazak u noć?
Kraj to nije, već postanak
boljih svjetova i većeg svjetla.
O Bože, dodirni mi bolno srce,
i utišaj moje strahove što uznemiruju i progone.
Nek' nada i vjera, nadmašujuća i čista,
daju snagu i mir povrh mojih suza.
Ne postoji smrt, već samo promjena
s naknadom za ostvarenu pobjedu;
dar onoga koji je ljubio sve ljude,
Sveca, Sina Božjega.⁹⁷*

Napomene

1. Vidi Steve Fidel, »A Temple to Be Built Ghana«, *Church News*, 21. veljače 1998., 3.
2. Jeffrey R. Holland, »Emerging with Faith Africa«, mormonnewsroom.co.za/article/emerging-with-faith-in-africa; dohvaćeno 11. veljače 2015.
3. Esther Korantemaa Abuyeh, u »Accra Ghana Temple: Commemoration of the Tenth Anniversary«, africawest.lds.org/accra-ghana-temple-commemoration-of-the-tenth-anniversary; dohvaćeno 11. veljače 2015.
4. Adney Y. Komatsu, Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith: The Biography of Gordon B. Hinckley* (1996.), 288.
5. Russell M. Nelson, »Spiritual Capacity«, *Ensign*, studeni 1997., 15–16.
6. Jeffrey R. Holland, »President Gordon B. Hinckley: Stalwart and Brave He Stands«, *Ensign*, lipanj 1995., 4.
7. Benjamin F. Tibby, Biographical Sketch of Breneman Barr Bitner, Hinckley and Bitner family history collection, Knjižnica za crkvenu povijest, Salt Lake City; vidi i raspored i izvješća skupine Silasa Richardsa, rujan 1849., Knjižnica za crkvenu povijest.
8. Bryant S. Hinckley, Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, 193. Većina procjena ukazuje da je broj preživjelih s *Mayflowera* malo više od 49 osoba.
9. Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, 24.
10. Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, 25.
11. Gordon B. Hinckley, »Joseph the Seer«, *Ensign*, svibanj 1977., 66; citat iz »Čovjeku slava«, *Crkvena pjesmarica*, br. 5.

12. Vidi Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, 45.
13. *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997.), 388.
14. Gordon B. Hinckley, Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, 46–47.
15. Gordon B. Hinckley, »God Hath Not Given Us the Spirit of Fear«, *Ensign*, listopad 1984., 4–5.
16. Gordon B. Hinckley, »The Question of a Mission«, *Ensign*, svibanj 1986., 40.
17. Gordon B. Hinckley, Jeffrey R. Holland, »President Gordon B. Hinckley: Stalwart and Brave He Stands«, 7–8.
18. Gordon B. Hinckley, »Be Not Afraid, Only Believe«, *Ensign*, veljača 1996., 2.
19. Gordon B. Hinckley, Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, 62.
20. Gordon B. Hinckley, Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, 64.
21. Vidi Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, 64.
22. Gordon B. Hinckley, »His Mission to England Was a Life-Changing Experience«, *Deseret Morning News*, 28. siječnja 2008., 11.
23. Gordon B. Hinckley, Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, 75.
24. Zapis starješina Labor Record sa sabora u Liverpoolu Britanske misije Crkve Isusa Krista svetaca posljednjih dana, srpanj 1933. do veljače 1934.; Knjižnica za crkvenu povijest, Salt Lake City.
25. Vidi Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, 69.
26. *Discourses of President Gordon B. Hinckley, Volume 1: 1995–1999* (2005.), 348.
27. *Discourses of President Gordon B. Hinckley, Volume 1*, 348.
28. Heber J. Grant, Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, 84.
29. Za dodatne detalje o ovom iskustvu, vidi 2. poglavlje u ovoj knjizi.
30. Gordon B. Hinckley, pismo Parleyju Gilesu, 7. prosinca 1936.; Knjižnica za crkvenu povijest, Salt Lake City.
31. Gordon B. Hinckley, Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, 151–152.
32. Gordon B. Hinckley, Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, 104.
33. Marjorie Pay Hinckley, Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, 59.
34. Marjorie Pay Hinckley, Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, 114–115.
35. Marjorie Pay Hinckley, Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, 173–174.
36. Marjorie Pay Hinckley, *Glimpses into the Life and Heart of Marjorie Pay Hinckley*, ur. Virginia H. Pearce (1999.), 107.
37. Gordon B. Hinckley, pismo G. Homeru Durhamu, 27. ožujka 1939.; Knjižnica za crkvenu povijest, Salt Lake City.
38. Gordon B. Hinckley, Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, 126.
39. Vidi Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, 135–136.
40. Vidi Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, 143–144.
41. David O. McKay, Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, 176.
42. Vidi Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, 177–181.
43. Gordon B. Hinckley, Conference Report, travanj 1958., 123–124.
44. Gordon B. Hinckley, Conference Report, travanj 1958., 123.
45. Kenji Tanaka, Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, 220.
46. David O. McKay, Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, 234.
47. Gordon B. Hinckley, Conference Report, travanj 1962., 71.
48. Vidi Allen E Litster, Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, 313.
49. Allen E Litster, Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, 314.
50. Vidi Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, 315.
51. Tijekom posljednjih nekoliko godina svoje službe kao predsjednika Crkve, predsjednik David O. McKay je pozvao dodatne savjetnike u Prvom predsjedništvu da mu pomognu.
52. Gordon B. Hinckley, »Faith: The Essence of True Religion«, *Ensign*, studeni 1981., 6.
53. Gordon B. Hinckley, »Five Million Members—A Milestone and Not a Summit«, *Ensign*, svibanj 1982., 46.
54. Gordon B. Hinckley, »The Loneliness of Leadership» (sastanak duhovne misli Sveučilišta Brigham Younga, 4. studenog 1969.), speeches.byu.edu.
55. Gordon B. Hinckley, Francis M. Orquiola, »Temple Dedication Rewards Faith

- of Filipino Saints», *Ensign*, studeni 1984., 106.
56. Gordon B. Hinckley, »New Mission Presidents Receive Instruction from Church Leaders«, *Ensign*, rujan 1984., 76.
57. Gordon B. Hinckley, »Leadership Meetings Focus on Missionary Work, Activation, and Strengthening Members«, *Ensign*, svibanj 1985., 96.
58. Vidi Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, 505.
59. Marjorie Pay Hinckley, Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, 505.
60. Gordon B. Hinckley, Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, 508.
61. Gordon B. Hinckley, Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, 508.
62. Jeffrey R. Holland, »President Gordon B. Hinckley: Stalwart and Brave He Stands«, 2.
63. Neal A. Maxwell, Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, 536.
64. Gordon B. Hinckley, »Remember ... Thy Church, O Lords«, *Ensign*, svibanj 1996., 83.
65. Gordon B. Hinckley, »The Church Goes Forward«, *Ensign*, svibanj 2002., 4.
66. Gordon B. Hinckley, »President Gordon B. Hinckley Awarded Presidential Medal of Freedom«, mormonnewsroom.org/article/president-gordon-b.-hinckley-awarded-presidential-medal-of-freedom; dohvaćeno 21. rujna 2015.
67. Gordon B. Hinckley, »Forgiveness«, *Ensign* ili *Liahona*, studeni 2005., 81.
68. Gordon B. Hinckley, »This Glorious Easter Morn«, *Ensign*, svibanj 1996., 65–66.
69. Vidi »Milestones the Presidency of Gordon B. Hinckley«, *In Memoriam: President Gordon B. Hinckley, 1910–2008* (dodatak časopisu *Ensign*, ožujak 2008.), 13.
70. Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, 553–554.
71. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, 298.
72. Gordon B. Hinckley, Jeffrey R. Holland, »A Teacher Come from God«, *Ensign*, svibanj 1998., 26.
73. Gordon B. Hinckley, »The Perpetual Education Fund«, *Ensign*, svibanj 2001., 52.
74. Gordon B. Hinckley, »The Perpetual Education Fund«, 52.
75. Vidi Gordon B. Hinckley, »Reaching Down to Lift Another«, *Ensign*, studeni 2001., 52.
76. Gordon B. Hinckley, »The Church Goes Forward«, 6.
77. Gordon B. Hinckley, »Stand Strong against the Wiles of the World«, *Ensign*, studeni 1995., 100.
78. Pismo Prvog predsjedništva, 11. veljače 1999., »Policies, Announcements, and Appointments«, *Ensign*, lipanj 1999., 80. Za više o ovoj temi, vidi 10. i 11. poglavlje.
79. Gordon B. Hinckley, »Converts and Young Men«, *Ensign*, svibanj 1997., 47. Za više o ovoj temi, vidi 22. poglavlje.
80. Jeffrey R. Holland, »Abide Me«, *Ensign* ili *Liahona*, svibanj 2004., 31.
81. Gordon B. Hinckley, Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, 325.
82. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, 629.
83. Vidi Gordon B. Hinckley, »Some Thoughts on Temples, Retention of Converts, and Missionary Service«, *Ensign*, studeni 1997., 49–50.
84. Gordon B. Hinckley, »The Quorum of the First Presidency«, *Ensign*, prosinac 2005., 50.
85. Gordon B. Hinckley, »New Temples to Provide 'Crowning Blessings' of the Gospel«, *Ensign*, svibanj 1998., 88. Za više podataka o nadahnuću za izgradnju manjih hramova, vidi 23. poglavlje.
86. Gordon B. Hinckley, »As We Gather Together«, *Ensign*, studeni 1995., 4.
87. Gordon B. Hinckley, »This Glorious Easter Morn«, 65.
88. Gordon B. Hinckley, »This Great Millennial Year«, *Ensign*, studeni 2000., 68–69.
89. »The Living Christ: The Testimony of the Apostles«, *Ensign*, travanj 2000., 2.
90. Gordon B. Hinckley, »My Testimony«, *Ensign*, svibanj 2000., 69. Za više o ovoj temi, vidi 8. i 24. poglavlje.
91. Gordon B. Hinckley, »Concluding Remarks«, *Ensign* ili *Liahona*, svibanj 2004., 103–104.
92. Gordon B. Hinckley, »The Women Our Lives«, *Ensign* ili *Liahona*, studeni 2004., 82.
93. Thomas S. Monson, »God Be with You Till We Meet Again«, *In Memoriam: President Gordon B. Hinckley, 1910–2008*, 30.

94. Gordon B. Hinckley, »The Faith to Move Mountains«, *Ensign ili Liahona*, studeni 2006., 82.
95. Gordon B. Hinckley, »Closing Remarks«, *Ensign ili Liahona*, studeni 2007., 108.
96. Virginia H. Pearce, »A Daughter's Tribute«, *In Memoriam: President Gordon B. Hinckley, 1910–2008*, 18–19.
97. Gordon B. Hinckley, »What Is This Thing That Men Call Death?« *In Memoriam: President Gordon B. Hinckley, 1910–2008*, 32.

Prvo viđenje postalo je »završno poglavlje u dugoj kronici Božjeg djelovanja s muškarcima i ženama na zemlji«.

Obnova evanđelja – svitanje sjajnijeg dana

»Ovo je veličanstveno evanđelje uvedeno s prikazivanjem Oca i Sina dječaku Josephu.«

Iz života Gordona B. Hinckleyja

Predsjednik Gordon B. Hinckley je tijekom svojeg života njegovao duboko poštovanje prema ljudima i mjestima koji su bili uključeni u obnovu evanđelja. Osjećao je posebnu zahvalnost prema Josephu Smithu i njegovoj ulozi u Obnovi te je govorio o »stalno rastućoj prinudi da iznosi svjedočanstvo o božanskom porijeklu Gospodina i poslanju proroka Josepha Smitha«.¹

Godine 1935., dok je Gordon putovao kući sa svoje misije u Engleskoj, on i drugi misionari povratnici posjetili su Sveti šumarak i brežuljak Kumora. Također su zastali kod zatvora Carthage gdje su prorok Joseph i Hyrum Smith mučki ubijeni. Kročili su prašnjavim ulicama Nauvooa gdje su protjerani sveci močvarno tlo pretvorili u predivan grad. Nedvojbeno su osvrtili na putove i pobjede prvih svetaca djelovali na Gordonov um dok je bio na ovim mjestima i dok je nastavljao zapadno duž pionirske trase do Salt Lake Cityja.

Gordon B. Hinckley se tijekom sljedećih desetljeća puno puta vratio na sveta mjesta Obnove. On je na Božićnom sastanku duhovne misli Prvog predsjedništva 3. prosinca 2000. iznio svoje osobno iskustvo iz posjeta u Svetom šumarku:

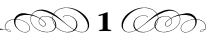
»Prije nekoliko sam godina bio zadužen za sabor okola Rochester u državi New York. U subotu sam svojoj braći koja su bila sa mnom rekao: 'Pođimo rano ujutro, u rano nedjeljno jutro, i otidimo u Sveti šumarak prije sabora'. Svi su se složili. Sukladno tomu, vrlo rano tog proljetnog šabata, predsjednik misije, predsjednik okola, regionalni predstavnik i ja otišli smo do Palmyre i ušetali u šumarak. Nitko

drugi nije bio tamo. Bilo je mirno i predивно. Kišilo je tijekom noći. Na stablima su bili mladi, novi listovi.

Tiho smo razgovarali jedni s drugima. Kleknuli smo na vlažno tlo i pomolili se. Nismo čuli čujan glas. Nismo vidjeli viđenje. No, na neobjašnjiv nam je način u našem umu, svakome od nas, rečeno da se sve dogodilo ovdje baš kao što je Joseph to rekao. Tu su se Bog, naš Vječni Otac, i njegov Ljubljeni Sin, uskrsnuli Gospodin Isus Krist, ukazali četrnaestogodišnjem dječaku i razgovarali s njime. Njihovo je neusporedivo svjetlo otpočínulo na njemu i on je upućen što treba učiniti.

Tom su uzvišenom prigodom, Prvim viđenjem, razdvojene zavjese kroz koje je na zemlju došla obnova Crkve Kristove. Došla je iz divljine tmíne, iz pustoši minulih doba u veličanstvenu zoru novog dana. Uslijedila je Mormonova knjiga kao još jedno svjedočanstvo o Gospodinu Isusu Kristu. Njegovo je sveto, vrhovno svećeništvo obnovljeno pod rukama onih koji su ga drevno obnašali. Ključevi i moći predane su proroku i njegovim suradnicima. Drevna je Crkva ponovno bila na zemlji sa svim svojim blagoslovima, moćima, naučima, ključevima i načelima prethodnih rasporedba. To je [Kristova] crkva. Ona nosi njegovo ime. Upravlja ju njegovo svećeništvo. Nema drugog imena pod nebom po kojem ljudi moraju biti spašeni. Joseph Smith... je postao njegov zavještalc.²

Naučavanja Gordona B. Hinckleyja

Nakon Spasiteljeve smrti, Crkva koju je uspostavio pala je u otpad.

[Isus Krist] je bio i jest veliki, središnji lik ljudske povijesti, vrhunac vremena i sezona svih ljudi.

On je zaredio svoje apostole prije svoje smrti. Oni su nastavili tijekom određenog razdoblja. Njegova je Crkva bila postavljena na mjesto.³

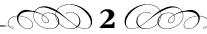
Nakon Spasiteljeve smrti, Crkva koju je uspostavio pala je u otpad. Ispunile su se riječi Izaije koji je rekao: »Oskvrnjena je zemlja pod žiteljima svojim, jer prestupiše Zakon, pogaziše odredbu, Savez vječni razvrgoše« (Izaija 24:5).⁴

Pavlove su poslanice vapile za snagom Kristovih sljedbenika kako ne bi pali na putove opakoga. No duh otpadništva je prevladao.⁵

Stoljeća su se nizala. Oblak tmine smjestio se nad zemljom. Iza-ija ga je opisao: »A zemlju, evo, tmina pokriva, i mrklina narode« (Iz 60:2).

Bilo je doba pljačke i patnje, označeno dugim i krvavim sukobom... Bilo je doba beznađa, vrijeme gospodara i kmetova.

Prvih je tisuću godina prošlo i osvanulo je drugo tisućljeće. Njegova su prva stoljeća bila nastavak prethodnih. Bilo je to vrijeme natovareno strahom i patnjom.⁶

Renesansa i reformacija pomogle su pripremiti put za Obnovu evanđelja.

Nekako, u tom dugom razdoblju tmine, svijeća je upaljena. Doba renesanse donijelo je sa sobom procvat učenja, umjetnosti i znanosti. Zatim je slijedio pokret smionih i hrabrih muškaraca i žena koji su gledali prema nebu u priznanju Boga i njegovog božanskog Sina. Spominjemo ga kao reformaciju.⁷

Reformatori su radili na promjeni [kršćanske] crkve, poglavito ljudi poput Lutera, Melanctona, Husa, Zwinglija i Tyndale. To su bili hrabri ljudi od kojih su neki propatili okrutnu smrt zbog svojih uvjerenja. Rođen je protestantizam sa svojim vapajem za reformacijom. Kada ta reformacija nije ostvarena, reformatori su organizirali svoje crkve. Učinili su to bez svećeničke ovlasti. Njihova je jedina želja bila pronaći nišu u kojoj bi mogli štovati Boga kako su osjećali da ga se treba štovati.

Dok se ovo veliko komešanje širilo diljem kršćanskog svijeta, političke su sile također djelovale. Zatim je došao Američki rat za nezavisnost, rezultirajući rađanjem naroda čiji je Ustav izjavio da vlada ne bi smjela posezati svoju grabljivu ruku u pitanja vjere. Novi je dan svanuo, veličanstveni dan. Ovdje više nije postojala državna crkva. Nijedna vjera nije bila povlaštenija od druge.

Nakon stoljeća tame, boli i muke, sazrelo je vrijeme za obnovu evanđelja. Drevni je prorok govorio o ovom dugoočekivanom danu.

Sva je povijest prošlosti ukazivala na ovo razdoblje. Stoljeća su sa svom svojom patnjom i svom nadom došla i prošla. Svemogućí je Sudac naroda, Živući Bog, odredio da je stiglo vrijeme o kojem su govorili proroci. Daniel je predvidio kamen isječen iz stijene bez ruku i koji je postao veliko brdo i koji je ispunio cijelu zemlju [vidi Daniel 2:35, 44].⁸

3

Obnova je uvedena s ukazivanjem Oca i Sina dječaku Josephu Smithu.

Nakon što je mnogo naraštaja kročilo zemljom – mnogi u sukobu, mržnji, tami i zlu – stigao je veliki, novi dan Obnove. Ovo je veličanstveno evanđelje uvedeno s ukazivanjem Oca i Sina dječaku Josephu.⁹

Kako je istinski čudesno bilo viđenje 1820. godine kada se Joseph molio u šumarku i kada su se tamo pred njim pojavili zajedno Otac i Sin. Jedan od njih mu se obratio, nazivajući ga imenom i pokazujući na drugog je rekao: »Ovo je Sin moj! Ljubljeni! Slušaj ga!« (Josip Smith 2:17).

Ništa se nalik tome nije nikada prije dogodilo. Čovjek se čudi zbog čega je bilo toliko važno da se i Otac i Sin pojave. Mislim da je to bilo zato što su otvarali rasporedbu punine vremena, zadnju i konačnu rasporedbu evanđelja, kada će u jedno biti sakupljeni elementi svih prethodnih rasporedbi. To je trebalo biti završno poglavlje u dugoj kronici Božjeg djelovanja s muškarcima i ženama na zemlji.¹⁰

Svaka tvrdnja koju iznesemo po pitanju božanske ovlasti, svaka istina koju ponudimo po pitanju pravovaljanosti ovog djela, sve pronalazi korijen u Prvom viđenju dječaka proroka. Bez njega ne bismo imali puno za reći. Bilo je to veliko podizanje zavjese nad rasporedbom punine vremena, kada je Bog obećao da će obnoviti svu moć, darove, blagoslove svih prethodnih rasporedbi.¹¹

4

Obnovljeni su svećenička ovlast i ključevi.

U obnavljanju Aronovog svećeništva, uskršli Ivan Kristitelj položio je svoje ruke na glave Josepha Smitha i Olivera Cowderyja i rekao: »Vama, sudrugovi moji u službeništvu, u Mesijino ime, povjeravam

Ovlast i ključevi Melkisedekovog svećeništva obnovljeni su na zemlji kao dio Obnove.

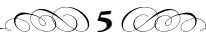
Aronovo svećeništvo koje drži ključe posluživanja anđeoskog, i evanđelja obraćenja, i krštenja uranjanjem za otpust grijeha« (NiS 13:1).¹²

Nakon toga su slijedili Petar, Jakov i Ivan, apostoli Gospodina Isusa Krista, koji su Josephu i Oliveru Cowderyju dodijelili Melkisedekovo svećeništvo, koje su ti apostoli primili osobno od ruku Gospodina.¹³

Trojica [Spasiteljevih] apostola – Petar, Jakov i Ivan – ukazali su se Josephu i Oliveru negdje u »divljini« duž rijeke Susquehanna (vidi NiS 128:20). Postavili su svoje ruke na njihove glave i predali im ovu svetu ovlast...

Svoje svećeništvo mogu pratiti izravnom linijom do tog događaja. Ide kako slijedi: Mene je zaredio David O. McKay, kojeg je zaredio Joseph F. Smith, kojeg je zaredio Brigham Young, kojeg su zaredila Trojica svjedoka, koje su zaredili Joseph Smith ml. i Oliver Cowdery, koje su zaredili Petar, Jakov i Ivan, koje je zaredio Gospodin Isus Krist.

Slično je došlo [svakom obnašatelju Melkisedekovog svećeništva]. Svatko od vas, braćo, koji obnašate ovo svećeništvo, primili ste ga izravnom linijom od podjeljivanja Petra, Jakova i Ivana.¹⁴

Gospodin je preko Josepha Smitha objavio istine koje nas izdvajaju od ostalih crkvi.

Dopustite mi da navedem nekoliko od mnogih nauka i običaja koje nas razlikuju od svih ostalih crkava, a koje su sve došle kao objava mladom proroku. One su vam poznate, ali vrijedne su ponavljanja i razmatranja.

Božanstvo

Prva od njih je... pokazivanje Boga osobno i njegovog Ljubljenog Sina, uskrslog Gospodina Isusa Krista. Ova velika teofanija je, po mojoj prosudbi, najveći takav događaj od rođenja, života, smrti i uskrsnuća našeg Gospodina u vremenskoj poludnevnicu.

Nemamo zapis o drugom takvom sličnom događaju.

Stoljećima su se ljudi sakupljali i raspravljali o naravi Božanstva. Konstantin je okupio učenjake različitih frakcija u Niceji godine 325. Nakon dva mjeseca žučne rasprave, suglasili su se oko definicije koja je tijekom naraštaja bila doktrinarna izjava među kršćanima o Božanstvu.

Pozivam vas da pročitate tu definiciju i usporedite je s izjavom dječaka Josepha. On je jednostavno rekao da je Bog stao pred njega i govorio mu. Joseph ga je mogao vidjeti i čuti. Imao je oblik čovjeka, opipljivo biće. Iza njega bio je uskrsli Gospodin, odvojeno biće, kojeg je on predstavio kao svog Ljubljenog Sina i s kojim je Joseph također govorio.

Vjerujem da je u kratkom razdoblju tog značajnog viđenja Joseph naučio više o Božanstvu nego svi učenjaci i svećenici u prošlosti.

U toj božanskoj objavi ponovno je potvrđena, bez ikakve sumnje, stvarnost doslovnog uskrsnuća Gospodina Isusa Krista.

To saznanje o Božanstvu, stoljećima skriveno od svijeta, bilo je prva i velika stvar koju je Bog objavio svom odabranom slugi.¹⁵

Mormonova knjiga je pratilac svjedok s Biblijom

Sljedeće ću govoriti o drugoj vrlo važnoj stvari koju je Bog objavio.

Kršćanski svijet prihvaća Bibliju kao riječ Božju. Većina nema predodžbu o tome kako je ona došla nama.

Upravo sam završio s čitanjem novoobjavljene knjige poznatog učenjaka. Iz podataka koje on daje očigledno je da su različite knjige Biblije sakupljene na način koji se pokazao nesistematskim. U nekim slučajevima, zapisi nisu napravljeni dugo nakon opisanih događaja. To dovodi do pitanja: »Je li Biblija istinita? Je li uistinu riječ Božja?«

Mi odgovaramo da jest, u onoj mjeri u kojoj je ispravno prevedena. Ruka Gospodinova bila je u njezinom stvaranju. No, sada ne stoji sama. Postoji drugi svjedok o značajnim i važnim istinama otkrivenim u njoj.

Sveta pisma izjavljuju da »svjedočanstvom dvojice ili trojice svjedoka svaka stvar neka se drži valjanom« (2. Korinćanima 13:1).

Mormonova knjiga objavljena je Božjim darom i moću. Ona govori poput glasa iz praha u svjedočanstvu o Božjem Sinu. Govori o njegovom rođenju, službeništvu, raspeću i uskrsnuću te o njegovom pojavljivanju pravednima u zemlji Izobilja na američkom kontinentu.

To je opipljiva stvar kojom se može rukovati, koja se može pročitati, koja se može ispitivati. Među svojim koricama nosi obećanje svoga božanskog porijekla. Milijuni su je do sada ispitivali i otkrili da je ona istinit i sveti zapis...

Dok je Biblija svjedočanstvo o Starom svijetu, Mormonova knjiga je svjedočanstvo o Novom. One idu ruku pod ruku u objavljivanju Isusa kao Očevog Sina...

Ova sveta knjiga, koja se pojavila kao objava Svemogućeg, uistinu je drugi zavjet o božanstvu našeg Gospodina.¹⁶

Svećenička ovlast i uspostava Crkve

Svećeništvo je ovlast djelovanja u ime Boga... Nedavno sam pročitao knjigu [koja] se bavi Otpadom prvotne Crkve. Ako je ovlast te crkve bila izgubljena, kako je trebala biti zamijenjena?

*»Mormonova knjiga... govori poput glasa iz praha
u svjedočanstvu o Božjem Sinu.«*

Svećenička ovlast dolazi s jedinog mjesta s kojeg može doći, a to je s nebesa. Ona je podijeljena od ruku onih koji su je obnašali kada je Spasitelj hodao po zemlji...

Kako je prekrasno otkrivanje objava koje su dovele do ustrojstva Crkve godine 1830... Samo je ime Crkve došlo kroz objavu. Čija je to bila Crkva? Je li Josepha Smitha? Je li Olivera Cowderyja? Ne, to je Crkva Isusa Krista koja je obnovljena na zemlji u ovim posljednjim danima.¹⁷

Obitelj

Još jedna velika i jedinstvena objava dana proroku bio je plan za vječni život obitelji.

Obitelj je kreacija Svemogućeg. Ona je najsvetija od svih odnosa. Ona je najozbiljnija od svih pothvata. Ona je temeljna organizacija društva.

Kroz Božje objave njegovom proroku, došao je nauk i ovlast pod kojom se obitelj pečati zajedno ne samo za ovaj život, već i za vječnost.¹⁸

Nevinost male djece

Nevinost male djece još je jedna objava koju je Bog dao putem proroka Josepha. Općeniti je običaj da se krštenjem dojenčadi s njih uklanjaju učinci onoga što je opisano kao grijeh Adama i Eve. Nauk obnove govori da je krštenje za otpust nečijih individualnih i osobnih grijeha. To postaje savez između Boga i čovjeka. Izvršava se u uračunljivoj dobi, kada su ljudi dovoljno stari da razlikuju dobro od zla. Vršiti se uranjanjem kao simbolika smrti i pokopa Isusa Krista i njegovog uskrsnuća.¹⁹

Spasenje za mrtve

Spomenut ću još jednu objavljenu istinu. Rečeno nam je da Bog nije pristran, a ipak, ni u jednoj drugoj crkvi za koju znam ne postoji nešto što se izvršava da bi oni iza vela smrti primili sve blagoslove koji su mogući za života. Veliki nauk o spasenju mrtvih jedinstven je za ovu Crkvu. Mrtvi dobivaju istu mogućnost kao i živi. Kakva veličanstvena i prekrasna uredba koju je Svemogućí omogućio kroz objavu svojem proroku.²⁰

Narav, svrha i potencijal Božje djece

Vječna narav čovjeka je objavljena. Mi smo sinovi i kćeri Božje. Bog je Otac naših duhova. Živjeli smo prije nego smo došli ovdje. Imali smo osobnost. Rođeni smo u ovaj život prema božanskom planu. Tu smo da bismo ispitali svoju dostojnost, koristeći slobodu izbora koju nam je Bog dao. Kada umremo, nastaviti ćemo živjeti. Naš vječni život sastoji se od tri faze: prva, naše predsmrtno postojanje; druga, naše smrtno postojanje i treća, naše postojanje nakon smrti. U smrti umiremo na ovom svijetu i prolazimo kroz veo u sferu u koju smo dostojni ući. To je, ponovno, jedinstveni, posebni i dragocjeni nauk Crkve koji je došao kroz objavu.²¹

Suvremena objava

Nudim ovaj kratki sažetak velebnog izljeva znanja i ovlasti od Boga na glavu njegovog proroka... Postoji još nešto što moram

spomenuti. To je načelo suvremene objave. Članak vjere kojeg je prorok napisao izjavljuje:

»Vjerujemo u sve ono što je Bog dosad objavio, u sve ono što On sad objavljuje, i vjerujemo da će On objaviti još mnogo toga velikoga i važnoga što se odnosi na Kraljevstvo Božje« (Članci vjere 1:9).

Crkva koja raste, Crkva koja se širi zemljom u ovim kompleksnim vremenima, treba stalnu objavu s nebeskog prijestolja koja će je voditi i pokretati naprijed.

Uz molitvu i gorljivo slijedenje volje Gospodina, svjedočimo da se to vodstvo prima, da objave dolaze, a Gospodin blagoslivlja svoju Crkvu dok se ona kreće po putu svoje sudbine.

Na čvrstim temeljima božanskog poziva proroka Josepha i Božjih objava, koje su došle kroz njega, idemo naprijed.²²

Stojeći kao 15. u liniji od Josepha Smitha i noseći proročki plašt koji je pao na njega, svečano izjavljujem svoje svjedočanstvo da je zapis proroka Josepha o tim događajima istinit, da je Otac... posvjedočio o božanstvenosti svojeg Sina, da je Sin podučio dječaka proroka i da su tome uslijedili događaji koji su doveli do uspostave »jedine istinite i živuće Crkve na svem površju zemaljskomu, koja je meni«, izjavio je, »Gospodu, veoma po volji« [NiS 1:30].²³

Prijedlozi za proučavanje i podučavanje

Pitanja

- Zašto su ljudi svijeta trebali da Crkva i evanđelje Isusa Krista budu obnovljeni? (Vidi 1. odsjek.) Koji su neki načini na koje je Gospodin pripremio put za obnovu evanđelja? (Vidi 2. odsjek.)
- Promislite o naučavanjima predsjednika Hinckleyja o Prvom viđenju (vidi 3. odsjek). Na koji je način vaše svjedočanstvo o Prvom viđenju utjecalo na vas?
- Zašto je bilo potrebno da nebeski glasnici obnove svećeništvo? (Vidi 4. odsjek.) Zašto je važno da obnašatelji Melkisedekovog svećeništva mogu pratiti svoju svećeničku ovlast do Isusa Krista?
- U 5. odsjeku pregledajte sažetak nekih istina koje su došle objavom proroku Josephu Smithu. Kako su te istine utjecale na vaš

život? Kako bismo mogli pomoći djeci razumjeti i cijiniti ove istine?

Povezani stihovi iz Svetih pisama

Izaija 2:1–3; Djela 3:19–21; Otkrivenje 14:6–7; 2. Nefi 25:17–18; NiS 128:19–21

Pomoć pri proučavanju

»Vaše proučavanje evanđelja je najučinkovitije kad vas podučava Sveti Duh. Uvijek započnite svoje proučavanje evanđelja moleći se da vam Sveti Duh pomogne učiti« (*Propovijedaj moje evanđelje* [2004.], 18).

Napomene

1. Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith: The Biography of Gordon B. Hinckley* (1996.), 326.
2. »My Redeemer Lives«, *Ensign*, veljača 2001., 72.
3. »At the Summit of the Ages«, *Ensign*, studeni 1999., 73.
4. »The Stone Cut Out of the Mountains«, *Ensign* ili *Liahona*, studeni 2007., 84.
5. »The Dawning of a Brighter Day«, *Ensign* ili *Liahona*, svibanj 2004., 82.
6. »At the Summit of the Ages«, 73.
7. »The Dawning of a Brighter Day«, 82–83.
8. »At the Summit of the Ages«, 73.
9. »The Dawning of a Brighter Day«, 83.
10. »The Stone Cut Out of the Mountains«, 84.
11. *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997.), 226.
12. »The Things of Which I Know«, *Ensign* ili *Liahona*, svibanj 2007., 84.
13. »The Great Things Which God Has Revealed«, *Ensign* ili *Liahona*, svibanj 2005., 82.
14. *Discourses of President Gordon B. Hinckley, Volume 2: 2000–2004* (2005.), 411.
15. »The Great Things Which God Has Revealed«, 80–81.
16. »The Great Things Which God Has Revealed«, 81–82.
17. »The Great Things Which God Has Revealed«, 82.
18. »The Great Things Which God Has Revealed«, 82.
19. »The Great Things Which God Has Revealed«, 82.
20. »The Great Things Which God Has Revealed«, 82.
21. »The Great Things Which God Has Revealed«, 83.
22. »The Great Things Which God Has Revealed«, 83.
23. »Special Witnesses for Christ«, *Ensign*, travanj 2001., 20–21.

*»Vjerujem i svjedočim da je poslanje ove Crkve stajati
kao stijeg narodima i svjetlo svijetu.«*

Stijeg narodima, svjetlo svijetu

»Ovo je vrijeme da budemo snažni. Ovo je vrijeme da krenemo naprijed bez oklijevanja, dobro znajući značenje, širinu i važnost naše misije.«

Iz života Gordona B. Hinckleyja

Ubrzo nakon povratka kući iz misije u Engleskoj, Gordon B. Hinckley je izvršio posljednje zaduženje koje mu je dodijelio njegov predsjednik misije, Joseph F. Merrill. Predsjednik Merrill je bio i član Zbora dvanaestorice apostola te je zatražio Gordona da podnese izvješće Prvom predsjedništvu: predsjednicima Heberu J. Grantu, J. Reubenu Clarku ml. i Davidu O. McKayju. Gordon je kontaktirao tajnika Prvog predsjedništva i dogovorio sastanak.

Kada je Gordon ušao u vijećnicu Prvog predsjedništva, predsjednik Grant i njegovi savjetnici izrazili su mu srdačnu dobrodošlicu. Zatim je predsjednik Grant rekao: »Brate Hinckley, dajemo ti petnaest minuta da nam kažeš što starješina Merril želi da čujemo«. Gordon je napustio sobu jedan sat i petnaest minuta kasnije. U svojih je dodijeljenih 15 minuta predstavio problem svojeg predsjednika misije – da misionari trebaju bolje tiskane materijale koji bi im pomogli u njihovom djelu. Njegova je kratka prezentacija dovela do pitanja Prvog predsjedništva i rasprave koja je trajala sat vremena.

Ispunivši ovo zaduženje, Gordon je osjetio da je »njegova misija sada doista gotova i bilo je vrijeme nastaviti dalje te planirati za budućnost«. On je već stekao diplomu iz engleskog jezika na Sveučilištu Utah i htio je nastaviti s postdiplomskim studijem iz novinarstva na Sveučilištu Columbia u New York Cityju. No, telefonski poziv dva dana nakon njegovog sastanka s Prvim predsjedništvom promijenio je njegove planove. Poziv je došao od predsjednika McKayja koji je rekao: »Brate Hinckley, jučer smo na sastanku Predsjedništva i Dvanaestorice raspravljali o onom o čemu smo mi razgovarali tijekom

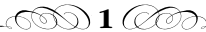
vašeg intervjua s nama. I uspostavili smo vijeće koje će rješavati potrebe koje ste naveli, a koje se sastoji od šest članova Dvanaestorice, sa starješinom Stephenom L. Richardsom kao predsjedateljem. Htjeli bismo vas pozvati da dođete i radite s odborom.«¹

Gordon je prihvatio poziv te je zaposlen kao izvršni tajnik novouspostavljenog odbora radija, promidžbe i misijske literature Crkve. Nikada nije otišao na Sveučilište Columbia i nikada nije radio kao novinar na objavljivanju vijesti iz svijeta. Umjesto toga, započeo je doživotnu aktivnost objavljivanja dobre vijesti evanđelja. Ove su odgovornosti kasnije proširene kada je služio kao vrhovni autoritet.

Kako je Gordon B. Hinckley razvio sposobnost da se jasno izražava u teškim okolnostima, često je primao zaduženja da ga intervjuiraju izvjestitelji. Kao predsjednik Crkve nastavio je rado prihvaćati takve prilike, čineći svoj dio u pomaganju pri izvođenju Crkve Isusa Krista »iz skrovitosti« (NiS 1:30). Izjavio je:

»Vjerujem i svjedočim da je poslanje ove Crkve stajati kao stijeg narodima i svjetlo svijetu. Na nas je postavljen velik, sveobuhvatan zadatak od kojeg ne možemo ustuknuti niti se od njega možemo okrenuti. Prihvaćamo taj zadatak i odlučni smo ispuniti ga, a uz Božju volju mi ćemo to i učiniti.«²

Naučavanja Gordona B. Hinckleyja

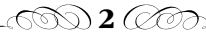
Poput kamena u Danielovom viđenju, Crkva se kreće naprijed kako bi ispunila cijeli svijet.

Ova je Crkva započela s poniznom molitvom dječaka Josepha Smitha u šumarku na farmi njegovog oca. Iz tog je čudesnog iskustva, koje nazivamo Prvim viđenjem, izraslo ovo djelo... To je ispunjenje Danielovog viđenja kamena isječena iz stijene bez ruku koji se kotrlja sve do nakraj zemlje (vidi Daniel 2:44–45).³

Kada je Crkva uspostavljena 1830. godine bilo je samo šest članova [i] samo šačica vjernika koji su živjeli u uglavnom nepoznatom selu... Okoli Siona danas cvjetaju u svakoj državi Sjedinjenih Država, u svakoj provinciji Kanade, u svakoj državi Meksika, u svakom narodu Središnje Amerike i širom Južne Amerike.

Vjernici se nalaze i na Britanskim otocima i u Europi gdje su se tisuće priključile Crkvi tijekom godina. Ovo je djelo posegnulo do baltičkih naroda i dolje do Bugarske, Albanije i ostalih područja tog dijela svijeta. Došlo je do širokih područja Rusije. Došlo je do Mongolije i sasvim dolje do naroda Azije, na Pacifičke otoke, u Australiju i Novi Zeland te do Indije i Indonezije. Cvijeta u mnogim narodima Afrike...

A to je samo početak. Ovo će djelo nastaviti rasti, napredovati i širiti se po cijeloj zemlji.⁴

Prvi članovi Crkve imali su proročki pogled na sudbinu Gospodinovog djela.

Dana 24. srpnja 1847., pionirska skupina naših ljudi došla je u dolinu [Salt Lakea]. Prva je skupina došla dan ili dva ranije. Brigham Young je stigao u subotu. Idućeg su dana održane nedjeljne službe ujutro i navečer. Nije bilo nikakve dvorane u kojoj su se mogli sastati. Pretpostavljam da su tijekom teške žege te srpanjske nedjelje sjedili na kolima i naslanjali se na kotače dok su braća govorila. Bilo je već kasno u sezoni pa ih je očekivao divovski i neposredan zadatak ako su htjeli uzgojiti sjeme za iduću sezonu. No, predsjednik Young ih je preklinjao da ne krše šabat tada niti ikada.

Idućeg su se jutra rasporedili u skupine kako bi pregledali okolicu. Brigham Young, Wilford Woodruff i šačica njihovih suradnika pješke su krenuli od svojeg mjesta za logorovanje... Popeli su se do vrha u obliku kupole, a predsjednik Young se mučio zbog nedavne bolesti.

Kada su braća stala na vrh, pregledali su [ovu] dolinu južno od njih. Bila je uglavnom jalova, osim vrba i visokog šaša koji su rasli uz potoke koji su vodili rijeku iz planina do jezera. Nije bilo nikakve građevine, no Brigham Young je prethodne subote rekao: »Ovo je mjesto.«

Vrh na kojem su stajali prozvan je Ensign Peak kao referenca na sljedeće Izaijine velike, proročke riječi: »On [govoreći o Bogu] podiže stijeg ratni narodu dalekom, zazviždi mu na kraj zemlje, i gle: brzo, spremno hita« (Iz 5:26).

»Podignut će stijeg narodima, sabrat će Izraelu prognanike i skupiti Judi raspršene sa sva četiri kraja zemlje« (Iz 11:12)...

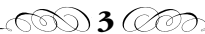
Mislim da su [ta braća] tom prilikom možda također razgovarala o izgradnji hrama... kao ispunjenje Izaijinih riječi:

»Dogodit će se na kraju dana: Kad gora Doma Jahvina bude postavljena vrh svih gora, uzvišena iznad svih bregova, k njoj će se stjecati svi narodi.

Nagrnut će mnoga plemena i reći: 'Hajde, uzidimo na Goru Jahvinu, pođimo u Dom Boga Jakovljeva! On će nas naučiti svojim putovima, hodit ćemo stazama njegovim. Jer će iz Siona Zakon doći, iz Jeruzalema riječ Jahvina'« (Iz 2:2–3).

Kako budalasto, rekao bi netko, da je čuo ove muškarce tog sranjskog jutra 1847. Nisu izgledali poput državnika s velikim snovima. Nisu izgledali poput vladara koji su pregledavali zemljopisne karte i planirali carstvo. Bili su prognanici, istjerani iz svojeg lijepog grada na [rijeci] Mississipi u pustinjско područje na zapadu. Ali imali su viziju izvučenu iz Svetih pisama i riječi objave.

Divim se predviđanju ove male skupine. Ono je bilo i smiono i neustrašivo. Bilo je gotovo nevjerojatno. Bili su tu, skoro tisuću i šest stotina kilometara od najbližeg naselja na istoku i skoro tisuću i tri stotine kilometara od obale Pacifika. Bili su u neiskušanoj klimi. Zemlja je bila drugačija od crne ilovače Illinoisa i Iowe gdje su donedavno živjeli. Nikada nisu uzgajali nasade ovdje. Nikada nisu preživjeli zimu. Nisu izgradili nikakvu građevinu. Ovi su proroci, odjeveni u staru, iznošenu odjeću, stajali u čizmama koje su nosili više od 1600 kilometara od Nauvooa do ove doline i govorili o tisućljetnom viđenju. Govorili su iz proročkog pogleda o čudesnoj sudbini ovog cilja. Išli su s vrha toga dana i krenuli na posao u ostvarivanju svojeg sna.⁵

Nikada ne smijemo izgubiti iz vida božansku sudbinu Božjeg djela i ulogu koju mi imamo.

Ponekad danas, dok kročimo uzanim putem i izvršavamo svoje male niše odgovornosti, gubimo iz vida veću sliku. Radni konji bili su uobičajeni dok sam bio dječak. Uzde su bile važan dio konjske

Dva dana nakon što su stigli u dolinu Salt Lakea, Brigham Young i nekolicina druge braće popeli su se na brdo u obliku kupole koje je nazvano Ensign Peak i pregledali su svoju okolicu.

opreme. Na uzdama su bili štitnici za oči, po jedan sa svake strane. Bili su tako postavljeni da je konj mogao vidjeti samo naprijed i ni na koju drugu stranu. Bili su osmišljeni kako bi spriječili da se konj ne uplaši ili da mu pažnju ne odvuče cesta ili njegove noge.

Neki od nas radimo svoj posao kao da imamo štitnike na svojim očima. Vidimo samo svoju usku stazu. Ne vidimo ništa od šireg pogleda. Naša je odgovornost u Crkvi možda mala. Dobro ju je izvršavati marljivo. Također je dobro znati kako ta odgovornost doprinosi velikom sveopćem programu rasta kraljevstva Božjeg.

Predsjednik Harold B. Lee jednom je rekao... citirajući nepoznatog pisca: »Pregledavajte velika polja, ali obrađujte mala.«

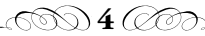
Moje je tumačenje ove izjave to da bismo trebali prepoznati ponešto od širine, dubine i visine – veliko i predivno, opsežno i sveobuhvatno – Gospodinovog programa, a zatim marljivo raditi na ostvarenju naše odgovornosti za naš zaduženi dio tog programa.

Svatko od nas ima malo polje za obraditi. Dok to činimo, nikada ne smijemo izgubiti veću sliku iz vida, veći spoj božanske sudbine ovog djela. Njega nam je dao Bog, naš Vječni Otac, i svatko od nas ima dio za odigrati u tkanju njegove veličanstvene tapiserije. Naš osobni doprinos bit će mali, no ne nevažan...

Dok djelujete na djelu na koje ste pozvani, nikada nemojte gubiti iz vida cijelu veličanstvenu i predivnu sliku ovoga, rasporedbe punine vremena. Predivno tkajte svoje male konce u velikoj tapiseriji, uzorak koji je za nas izložio Bog neba. Visoko uzdignite mjerilo pod kojim kročimo. Budite marljivi, odani, kreposni, vjerni, kako ne bi bilo grešaka u ovom stijegu.

Viđenje ovog kraljevstva nije površni san u noći koji blijedi s izlaskom sunca. To je doista naum i djelo Boga, našeg Vječnog Oca. On je vezan uz svu njegovu djecu.

Dok su čistili visoki šaš ovih zapadnih dolina [Ute] za polaganje temelja za opće dobro, dok su činili mnoge svjetovne stvari koje su bile potrebne kako bi ostali živi i napredovali, naši su [pionirski] preci uvijek pred sobom imali veličanstvenost velikog cilja u koji su bili upušteni. To je djelo koje moramo učiniti s istom vizijom koju su oni imali. To je djelo koje će ići naprijed nakon što napustimo ovu scenu. Neka nam Bog pomogne učiniti najbolje što možemo kao sluge, pozvani prema njegovoj božanskoj volji, da nosimo naprijed kraljevstvo i gradimo ga nesavršenim rukama, ujedinjeni u izvršenju savršenog uzorka.⁶

Mi možemo postati poput stijega narodima pod kojim se narodi zemlje mogu okupljati.

Sada je, moja braćo i sestre, došlo vrijeme za nas da stojimo uzvišenije, da podignemo naš pogled i protegnemo naše umove prema većem shvaćanju i razumijevanju velebne milenijske misije Crkve Isusa Krista svetaca posljednjih dana. Ovo je vrijeme da budemo snažni. Ovo je vrijeme da krenemo naprijed bez oklijevanja, dobro znajući značenje, širinu i važnost naše misije. Ovo je vrijeme da činimo ono što je ispravno bez obzira na posljedice koje mogu uslijediti. Ovo je vrijeme da obdržavamo zapovijedi. Ovo je razdoblje da posegnemo s dobrotom i ljubavlju prema onima u nevolji i onima koji lutaju u tami i patnji. Ovo je vrijeme da budemo obazrivi i dobri, pristojni i ljubazni jedni prema drugima u svim našim odnosima. Drugim riječima, da postanemo više kristoliki.⁷

Osim ako svijet ne promijeni svoj tijek od trenutnih trendova (a to nije vrlo vjerojatno); i s druge strane, ako nastavimo slijediti

naučavanja proroka, postat ćemo sve više svojstven i osobit narod kojeg će svijet primjećivati. Na primjer, dok se integritet obitelji osipava pod svjetovnim pritiscima, naš će položaj o svetosti obitelji postati očitiji pa čak i osobitiji nasuprot tomu, ako imamo vjere održati taj položaj.

Dok se nastavlja širiti rastući blagonakloni stav prema seksu, nauk će Crkve, kako ga se dosljedno naučavalo više od stoljeća i pol, postati mnogima sve više osobit pa čak i čudan.

Dok svake godine raste konzumacija alkohola i zlouporaba droga unutar običaja našeg društva, naš će položaj, kako ga je izložio Gospodin prije više od stoljeća i pol, postati sve neobičniji svijetu...

Dok šabat sve više postaje dan trgovanja i zabave, oni koji obdržavaju poduku zakona, kako je zapisana Gospodinovim prstom na Sinaju i podržana suvremenom objavom, izgledat će sve neobičnije.

Nije uvijek lako živjeti u svijetu, a ne biti dio svijeta. Ne možemo u potpunosti živjeti samo sa svojim ili sami za sebe niti bismo to htjeli. Moramo se družiti s drugima. Čineći to možemo biti draže-sni. Možemo biti neuvredljivi. Možemo izbjegavati svaki duh ili stav samopravednosti. No, možemo održavati svoja mjerila...

Dok obdržavamo ova i druga mjerila koja Crkva naučava, mnogi u svijetu će nas poštovati i pronaći snagu da prate ono za što znaju da je ispravno.

I, Izaijinim riječima: »Nagrnut će mnoga plemena i reći: 'Hajde, uzidimo na Goru Jahvinu, pođimo u Dom Boga Jakovljeva! On će nas naučiti svojim putovima, hodit ćemo stazama njegovim. Jer će iz Siona Zakon doći, iz Jeruzalema riječ Jahvina'« (Iz 2:3).

Ne trebamo se pogađati. Ne smijemo se pogađati. Svijeća koju je Gospodin upalio u ovoj rasporedbi može postati svjetlo cijelom svijetu, a kada drugi vide naša dobra djela mogu biti vođeni da slave našeg Oca na nebu i u vlastitom životu oponašaju primjere koje su vidjeli u nama.

Počevši s vama i sa mnom, može postojati cijeli narod koji će vrlinom naših života u našim domovima, zvanjima, čak i u našim zabavama, postati grad na brdu prema kojem će ljudi gledati i od

kojeg će učiti te stijeg narodima iz kojeg narodi zemlje mogu crpsti snagu.⁸

Ako želimo uzdignuti ovu Crkvu kao stijeg narodima i svjetlo svijetu, moramo zasebno i u našim osobnim okolnostima preuzeti više sjaja Kristovog života. Kada se zauzimamo za ispravno, ne smijemo se bojati posljedica. Nikada se ne smijemo bojati. Pavao je rekao Timoteju:

»Bog nam nije dao duh bojažljivosti, već duh snage, ljubavi i trijeznosti.

Prema tome, ne stidi se svjedočanstva za našega Gospodina« (2. Timoteju 1:7–8).⁹

Ne možete uzeti ovaj cilj, a to je Kristov cilj, zdravo za gotovo. Ne možete samo stajati sa strane i gledati igrokaz između snaga dobra i zla...

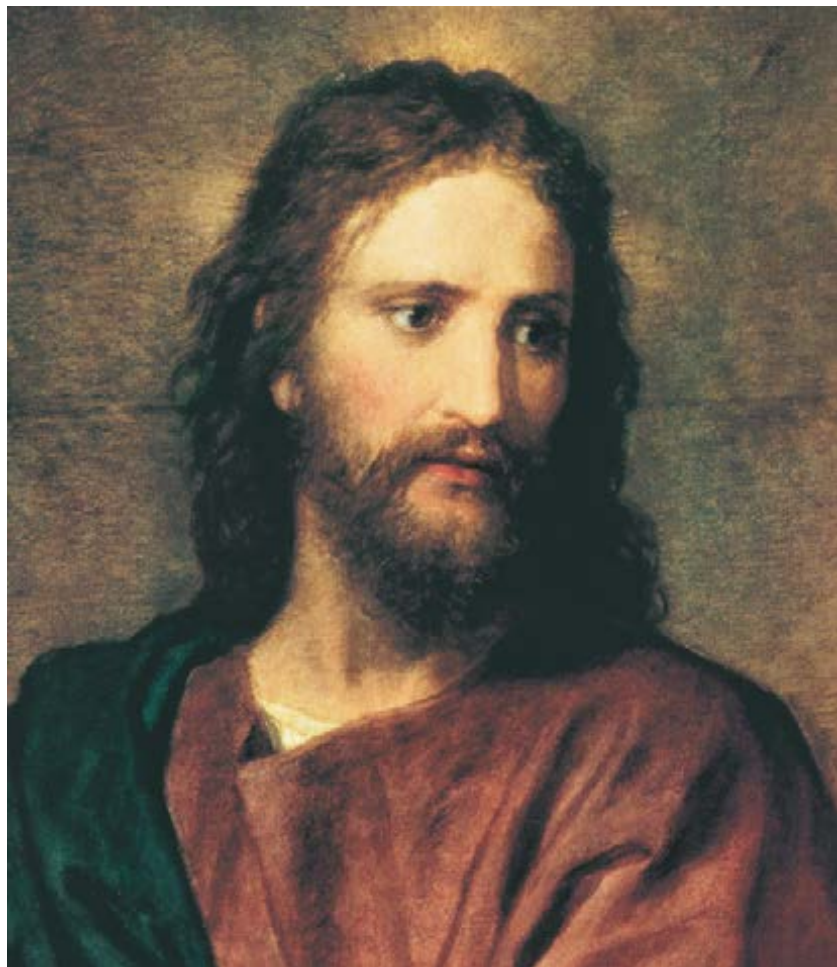
Potičem vas sa svim ovlaštenjem koje imam da posegnete u dužnosti koja stoji pred uvjetima našeg svakodnevnog života; to jest, da stojite snažni, čak i da postanete vođe u zagovaranju uvjerenja u one ciljeve koji čine da naša civilizacija blista te koji pružaju utjehu i mir našem životu. Vi možete biti vođa. Vi kao član ove Crkve morate biti vođa u onim ciljevima za koje se ova Crkva zalaže. Nemojte dopustiti da strah prevlada vaše napore.¹⁰

Nemamo se čega bojati. Bog je za kormilom. On će donijeti presudu za dobro ovog djela. On će obasuti blagoslove na one koji kroče u poslušnosti njegovim zapovijedima. Takvo je njegovo obećanje. Nitko od nas ne može sumnjati u njegovu sposobnost da ispuni to obećanje...

Naš je Spasitelj, koji je naš Otkupitelj, veliki Jahve, moćni Mesija, obećao: »Ja ću ići pred vama. Bit ću vam zdesna i slijeva, a Duh će moj biti u srcima vašim, i anđeli moji oko vas da vas ponesu« (NiS84:88).

»Ne boj se, dakle, malo stado! Dobro činite; nek se zemlja i pakao udružuju protiv vas, jer, budete li na mojoj stijeni sazidani, neće vas oni nadvladati...

Gledajte k meni u svakoj misli! Ne sumnjajte, ne bojte se!

*»Ako želimo uzdignuti ovu Crkvu kao stijeg narodima
i svjetlo svijetu, moramo zasebno i u našim osobnim
okolnostima preuzeti više sjaja Kristovog života.«*

Gle rana što bok moj probodoše, a tako i ožiljaka od čavala na rukama i nogama mojim! Vjerni budite, zapovijedi moje obdržavajte, i baštinit ćete kraljevstvo nebesko« [NiS 6:34, 36–37].

Ujedinjeno, radeći ruku pod ruku, kretat ćemo se naprijed kao sluge živućeg Boga, vršeći djelo njegovog ljubljenog Sina, našeg Učitelja, kojemu služimo i čije ime nastojimo proslaviti.¹¹

Moramo stajati čvrsti. Moramo zadržati svijet. Učinimo li to, Sve-mogući će biti naša snaga i naša zaštita, naš vodič i naš objavitelj. Osjetit ćemo utjehu u spoznaji da činimo ono što bi on htio da činimo. Drugi se možda ne slažu s nama, no siguran sam da će nas poštovati. Nećemo biti ostavljeni. Mnogo je onih [koji] nisu naše vjere, ali koji se osjećaju kao i mi. Oni će nas podržati. Podržat će nas u našim nastojanjima.¹²

Slavimo ovo prekrasno razdoblje Gospodinovog djela. Nemojmo biti oholi ili arogantni. Budimo ponizno zahvalni. Neka svatko od nas odluči u sebi da će doprinijeti sjaju veličanstvenog djela Sve-mogućeg, da ono može obasjati zemlju kao stup snage i dobrote u koji se cijeli svijet može ugledati.¹³

Prijedlozi za proučavanje i podučavanje

Pitanja

- Dok čitate 1. odsjek, što osjećate dok razmatrate rast Crkve od 1830. do danas?
- Pregledajte izvješće predsjednika Hinckleyja o prvim pionirima koji su stigli u dolinu Salt Lakea (vidi 2. odsjek). Što možemo naučiti iz ovog izvješća? Kako možemo pogodovati od proročkog viđenja prvih vođa Crkve? Što mislite što znači biti »stijeg narodi-ma«? (Vidi Izaija 5:26; 11:12.)
- U 3. nas je odsjeku predsjednik Hinckley potaknuo da sagledamo »veću sliku« i »šir[i] pogled[]« na Božje djelo. Zašto trebamo vidjeti ovu veću sliku? Zašto ju ponekad gubimo iz vida? Na koje načine naši mali napori doprinose rastu Božjeg kraljevstva?
- Pregledajte načine na koje predsjednik Hinckley kaže da sveci posljednjih dana postaju više »svojstven i osobit narod« (4. odsjek). Kako mi možemo razviti veću viziju i hrabrost za pokretanje Bož-jeg djela? Kako možemo živjeti u svijetu, a da nismo od svijeta? Kako mi možemo »preuzeti više sjaja Kristovog života«? Zašto je važno za nas da zauzmemo za ono što je ispravno?

Povezani stihovi iz Svetih pisama

Matej 5:14–16; 1. Nefi 14:14; NiS 1:1–6; 65:1–6; 88:81; 115:5–6

Pomoč pri podučavanju

»Nemojte sebe smatrati 'istinskim učiteljem'. To bi bila ozbiljna greška... Pazite da se ne nadete na putu. Glavna uloga učitelja je pripremiti takav put na kojem će ljudi imati duhovno iskustvo s Gospodinom« (Gene R. Cook, citat iz *Podučavanje, nema većeg poziva* [1999.], 41).

Napomene

1. Vidi Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith: The Biography of Gordon B. Hinckley* (1996.), 83–85.
2. »An Ensign to the Nations, a Light to the World«, *Ensign* ili *Liahona*, studeni 2003., 82–83.
3. »Let Virtue Garnish Thy Thoughts Unceasingly«, *Ensign* ili *Liahona*, svibanj 2007., 115.
4. »The Stone Cut Out of the Mountain«, *Ensign* ili *Liahona*, studeni 2007., 84.
5. »An Ensign to the Nations«, *Ensign*, studeni 1989., 51–52.
6. »An Ensign to the Nations«, 52–54.
7. »This Is the Work of the Master«, *Ensign*, svibanj 1995., 71.
8. »A City upon a Hill«, *Ensign*, srpanj 1990., 4–5.
9. »An Ensign to the Nations, a Light to the World«, 84.
10. *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997.), 138.
11. »This Is the Work of the Master«, 71.
12. »An Ensign to the Nations, a Light to the World«, 83.
13. »Condition of the Church«, *Ensign* ili *Liahona*, studeni 2004., 6.

»Mi imamo razloga biti optimistični.«

Njegovati stav sreće i duh optimizma

»Vjerujte. Budite sretni. Nemojte se obeshrabriti. Sve će biti dobro.«

Iz života Gordona B. Hinckleyja

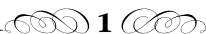
Ada Bitner Hinckley, majka predsjednika Gordona B. Hinckleyja, često je govorila da »sretan stav i nasmiješeno lice mogu uzdići osobu iznad gotovo svake nesreće te da je svaki pojedinac odgovoran za vlastitu sreću«. ¹ Njegov otac, Bryant S. Hinckley, također je imao »prirodno pozitivan nazor«. ² Predsjednik Hinckley se prisjećao: »Kada sam bio mladić i sklon kritično govoriti, moj bi otac rekao: 'Cinici ne doprinose, skeptici ne stvaraju, sumnjičavci ne postižu.'« ³ Pod utjecajem savjeta i primjera svojih roditelja, mladi je Gordon Hinckley naučio pristupati životu s optimizmom i vjerom.

Kao misionar u Engleskoj, starješina Hinckley je naporno radio da bi slijedio savjet svojih roditelja. On i njegovi suradnici rukovali su se svakoga jutra i međusobno si govorili: »Život je dobar«. ⁴ Gotovo 70 godina kasnije, predložio je da skupina misionara u Filipinima slijedi isti običaj. »Jučer je bio sjajan dan u mojem životu«, rekao im je. »Svaki je dan sjajan dan u mojem životu. Nadam se da je svaki dan sjajan dan u vašem životu – svakoga od vas. Nadam se da se možete spremati ići ujutro i rukovati se sa svojim suradnikom te reći: 'Brate (Sestro), život je dobar. Pođimo van i imajmo sjajan dan.' A kada se navečer vratite, nadam se da ćete si međusobno reći: 'Bio je dobar dan. Dobro smo se proveli. Pomogli smo nekome tijekom puta... Naknadno ćemo ih kontaktirati i nadamo se da će doći u Crkvu.' Svaki bi dan na misijskom polju trebao biti dobar dan.« ⁵

Ovaj je savjet predstavljao pristup životu predsjednika Hinckleyja. Starješina Russell M. Nelson iz Zbora dvanaestorice apostola iznio

je sljedeće opažanje o predsjedniku Hinckleyju i njegovoj supruzi, Marjorie: »Oni ne gube vrijeme promišljajući o prošlosti ili brinući se o budućnosti. I oni ustraju unatoč protivniku.«⁶ Starješina Jeffrey R. Holland, također iz Zbora dvanaestorice, komentirao je: »Sve će biti dobro' je uvjerenje koje je predsjednik Hinckley možda najviše ponavljao obitelji, prijateljima i suradnicima. 'Nastojte i dalje', rekao bi. 'Vjerujte. Budite sretni. Nemojte se obeshrabriti. Sve će biti dobro.'«⁷

Naučavanja Gordona B. Hinckleyja

Čak i kada su mnogi ljudi negativni i pesimistični, mi možemo njegovati duh sreće i optimizma.

Postoji strašna bolest u zemlji. Gotovo je udomaćena. Stalno nas se hrani ogorčenjem koje uništava našu osobnost, zlim govorom o drugima...

Dolazim... s molbom da prestanemo tražiti oluje i potpunije uživamo u sunčevom sjaju. Predlažem da ističemo pozitivno. Pozivam da dok malo dublje tražimo ono što je dobro, umirimo naše glasove uvreda i sarkazma kako bismo mogli izdašnije hvaliti krepost i napor.

Ne tražim da se utiša svaka kritika. Rast dolazi iz ispravljanja. Snaga dolazi iz pokajanja. Mudar je muškarac ili žena koji, počinivši greške na koje su drugi ukazali, promijeni svoj tijek. Ne predlažem da svi naši razgovori budu samo dragi. Pametno izražavanje koje je iskreno i pošteno je vještina koju treba tražiti i njegovati. Ono što ja predlažem i tražim je da se okrenemo od negativizma koje toliko prožima naše društvo te tražimo nevjerovatno dobro u zemlji i vremenima u kojima živimo, da govorimo o međusobnim krepostima više nego što govorimo o međusobnim greškama, da optimizam zamijeni pesimizam. Neka naša vjera zamijeni naše strahove.⁸

Mi imamo svaki razlog biti optimistični na ovom svijetu. Da, tragedije su oko nas. Da, problema ima posvuda. No... ne možete, nemojte graditi iz pesimizma ili cinizma. Gledajte s optimizmom, radite s vjerom i stvari se događaju.⁹

Ne očajavajte. Ne odustajte. Tražite sunčevu svjetlost kroz oblake. Prilike će vam se naposljetku otvoriti. Ne dopustite prorocima potištenosti da ugroze vaše mogućnosti.¹⁰

Njegujte stav sreće. Njegujte duh optimizma. Kročite s vjerom, radujući se u blaženstvima prirode, dobroti onih koje volite, svjedočanstvu koje nosite u svojem srcu vezano za ono što je božansko.¹¹

Gospodinov naum jest naum sreće. Put će biti svjetliji, briga će biti manje, sučeljavanja će biti manje teža ako njegujemo duh sreće.¹²

Radije nego da boravimo sa svojim problemima, možemo dopustiti duhu zahvalnosti da nas vodi i blagoslovi.

Kako li smo veličanstveno blagoslovljeni! Kako bismo li zahvalni trebali biti!... Njegujte duh zahvalnosti za blagoslove života i za čudesne darove i povlastice koje svatko od nas uživa. Gospodin je rekao da će krotki baštiniti zemlju (vidi Mt 5:5). Ne mogu umaknuti tumačenju da krotkost ukazuje na duh zahvalnosti u suprotnosti prema stavu samodovoljnosti, priznavanju veće moći od osobne, priznavanju Boga i prihvaćanju njegovih zapovijedi. To je početak mudrosti. Kročite sa zahvalnošću pred njim koji je davatelj života i svakog dobrog dara.¹³

Nikada u povijesti svijeta nije postojalo sjajnije vrijeme za živjeti na zemlji od ovoga. Kako li bi se svatko od nas trebao osjećati zahvalno u ovo predivno vrijeme sa svim čudesnim blagoslovima koje imamo.¹⁴

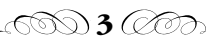
Kada razmislim od čudima koja su se dogodila za mojeg života – više nego tijekom ukupnog ostatka ljudske povijesti – pun sam poštovanja i zahvalnosti. Razmišljam o automobilima i zrakoplovima, računalima, telefaksima, e-pošti i internetu. Sve je to tako čudesno i predivno. Razmišljam o velikim koracima koji su poduzeti u medicini i zdravstvu... A uz sve to došlo je do obnove čistog evanđelja Isusa Krista. Vi i ja smo dio čuda i zadivljenosti ovog velikog povoda i kraljevstva koje obuhvaćaju zemlju blagoslivljajući živote ljudi gdje god ih dotakne. Koliko li se iskreno zahvalno osjećam.¹⁵

Živimo u punini vremena. Označite taj izraz. Označite riječ *punina*. Ona označava sve dobro što je sakupljeno iz prošlosti i obnovljeno na zemlji u ovoj posljednjoj rasporedbi.

Moje je srce... ispunjeno zahvalnošću Svemogućem Bogu. Kroz dar njegovog Sina, koji je Bog ovoga svijeta, mi smo tako veličanstveno blagoslovljeni. Moje srce odzvanja riječima naše crkvene pjesme: »Prebroj dare što si dobio, gledaj već što Bog je stvorio« (*Crkvena pjesmarica*, br. 241).¹⁶

Sa zahvalnošću u našem srcu, nemojmo boraviti s nekoliko problema koje imamo. Radije, prebrojmo dare i u velikom duhu zahvalnosti, potaknuti velikom vjerom, hrlimo naprijed u izgradnji kraljevstva Božjeg na zemlji.¹⁷

Neka duh zahvalnosti vodi i blagoslivlja vaše dane i noći. Radite na tome. Otkrit ćete da to donosi predivne rezultate.¹⁸

Evandjelje Isusa Krista daje nam razlog za veselje.

Gospodin je rekao: »Uzdigni, zato, srce svoje i raduj se, i prioni uz saveze koje sklopi« [NiS 25:13]. Vjerujem da on svakom od nas kaže da budemo sretni. Evandjelje je stvar radovanja. Nudi nam razlog za radost.¹⁹

Nikada ne zaboravite tko ste... Vi ste doista Božje dijete... On je vaš Vječni Otac. On vas voli... On želi da njegovi sinovi i kćeri budu sretni. Grijeh nikad nije bio sreća. Prijestup nikad nije bio sreća. Neposlušnost nikad nije bila sreća. Put sreće nalazi se u naumu našeg Oca na Nebu i u poslušnosti zapovijedima njegovom voljenom Sinu, Gospodinu Isusu Kristu.²⁰

Bez obzira na način na koji ste stvari radili u prošlosti, dajem vam izazov... uskladite svoj život s naučavanjima evandjelja, gledajte na ovu Crkvu s ljubavlju, poštovanjem i zahvalnošću kao na majku svoje vjere, živite svoj život kao primjer onoga što će evandjelje Isusa Krista učiniti u donošenju sreće pojedincu.²¹

Pokajanje je jedno od prvih načela evandjelja. Opraštanje je oznaka božanstvenosti. Ima nade za vas. Vaš je život pred vama i može biti ispunjen sa srećom čak i ako je prošlost bila ukaljana grijehom.

»U cijelom načinu života puno se zabavljajte i smijte. U životu treba uživati, ne ga samo izdržavati.«

Ovo je djelo spašavanja ljudi i pomaganja s njihovim problemima. To je svrha evanđelja.²²

Upoznao sam tako puno ljudi koji se stalno žale na terete svojih odgovornosti. Naravno, pritisci su veliki. Puno je to, previše, za učiniti. Postoje i financijski tereti koje treba nadodati ovim pritiscima, a sa svim time mi smo skloni žaliti se, učestalo kod kuće, često u javnosti. Promijenite svoje razmišljanje. Evanđelje je radosna vijest. Čovjek jest da bi radost imao [vidi 2. Nefi 2:25]. Budite sretni! Neka ta sreća sja kroz vaša lica i govori kroz vaša svjedočanstva. Možete očekivati probleme. Ponekad se mogu dogoditi tragedije. No kroz sve nas sja Gospodinova molba:

»Dođite k meni svi koji ste umorni i opterećeni, i ja ću vas okrijepiti.

Uzmite jaram moj na se i učite od mene, jer sam krotka i ponizna srca. Tako ćete naći pokoj dušama svojim,

jer jaram je moj sladak, a moje breme lako« (Matej 11:28–30).

Uživam u ovim riječima Jenkinsa Lloyd Jonesa koje sam prije nekoliko godina izrezao iz rubrike u novinama *Deseret News*. Predajem ih vama... Rekao je:

»Svatko tko zamišlja da je blaženstvo normalno potrošit će puno vremena trčeći naokolo vičući da je okraden.

Većina laganih udaraca ne uđe u rupu. Govedina je uglavnom žilava. Većina djece odraste u pravedne ljude. Većina uspješnih brakova zahtijeva viši stupanj obostrane tolerancije. Većina je poslova češće dosadna nego nije...

Život je poput staromodnog putovanja željeznicom – kašnjenja, sporednih kolosijeka, dima, prašine, pepela i truckanja, pomiješanih s povremenim predivnim vidicima i uzbudljivim navalama brzine.

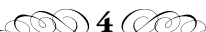
Trik je zahvaliti Gospodinu što vam dopušta da se vozite.« (*Deseret News*, 12. lipnja 1973.)

Ponavljam, moja braćo i sestre, trik je zahvaliti Gospodinu što vam dopušta da se vozite; a stvarno, nije li to predivna vožnja? Uživajte u njoj! Smijte se zbog nje! Pjevajte o njoj! Sjetite se riječi pisca Mudrih izreka:

»Veselo je srce izvrstan lijek, a neveseo duh suši kosti« (Izreke 17:22).²³

Neka u vašem životu bude malo neozbiljnosti. Neka bude zabave i sreće, osjećaja za humor, sposobnosti da se povremeno nasmijemo stvarima koje su zabavne.²⁴

U cijelom načinu života puno se zabavljajte i smijte. U životu treba uživati, ne ga samo izdržavati.²⁵

Evandjelje je poruka pobjede koju treba prihvatiti s entuzijazmom, privrženosti i optimizmom.

Danas stojim ovdje kao optimist po pitanju Gospodinovog djela. Ne mogu vjerovati da bi Bog uspostavio svoje djelo na zemlji koje ne bi uspjelo. Ne mogu vjerovati da ono postaje slabije. Znam da postaje snažnije... Imam jednostavnu i dostojanstvenu vjeru da će ispravno pobijediti, a istina prevladati.²⁶

Priča o Kalebu i Jošui te drugim izraelskim špijunima uvijek me je intrigirala. Mojsije je izveo djecu izraelsku u divljinu. Tijekom druge godine njihovog lutanja, on je izabrao predstavnike iz svakog od dvanaest plemena da potraže kaanansku zemlju i donesu izvještaj po

pitanju njezinih sirovina i naroda. Kaleb je predstavljao Judino pleme, Jošua Efrajimovo. Njih dvanaestorica otišli su u kaanansku zemlju. Otkrili su da je plodonosna. Nije ih bilo četrdeset dana. Sa sobom su kao dokaz rodnosti tla donijeli malo »ranog grožđa« (Br 13:20).

Došli su pred Mojsija i Arona te cijelu kongregaciju djece Izraelove te su vezano za kaanansku zemlju rekli: »Zaista njome teče med i mlijeko« (stih 27).

No, deset špijuna bili su žrtve vlastitih sumnji i strahova. Iznijeli su negativno izvješće od stasu i brojnosti Kaananaca. Zaključili su: »Onaj narod... je jači od nas« (stih 31). Sabe su usporedili s njima kao skakavce s divovima koje su vidjeli u zemlji. Oni su bili žrtve vlastite plahosti.

Zatim su Jošua i Kaleb istupili pred narod i rekli: »Zemlja kroz koju smo prošli da je istražimo izvanredno je dobra.

Ako nam Jahve bude dobrostiv, u tu će nas zemlju dovesti i dat će nam je. To je zemlja u kojoj teče med i mlijeko.

Samo, nemojte se buniti protiv Jahve! Ne bojte se naroda one zemlje: tâ on je zalogaj za nas. Oni su bez zaštite, a s nama je Jahve! Ne bojte ih se!« (14:7–9).

No, ljudi su bili voljniji vjerovati desetorici sumnjičavaca nego Kaleb i Jošui.

Tada je Gospodin izjavio da djeca Izraelova imaju lutati pustinjom četrdeset godina dok ne prođe naraštaj onih koji su kročili sa sumnjom i strahom. Sveta pisma bilježe da »oni, dakle, ljudi koji su zlobno ozloglasili zemlju bijahu pomoreni pred Jahvom.

Od ljudi koji su išli da istraže zemlju ostadoše na životu jedino Jošua... i Kaleb« (stihovi 37–38). Oni su bili jedini od skupine koji su preživjeli tih četiri desetljeća lutanja i koji su imali povlasticu ući u obećanu zemlju o kojoj su podnijeli povoljan izvještaj.

Vidimo neke oko nas koji su indiferentni glede budućnosti ovog djela, koji su apatični, koji govore o ograničenjima, koji iskazuju strah, koji troše svoje vrijeme iskapajući i pišući o onome što smatraju slabostima koje i nisu od nekog značenja. Sa sumnjom glede njegove prošlosti, oni nemaju viziju o njegovoj budućnosti.

Dobro se govorilo u davnini: »Kad objave nema, narod se razuzda« (Izr 29:18). U ovom djelu nema mjesta za one koji vjeruju samo u evanđelje propasti i jada. Evanđelje je radosna vijest. Ono je poruka pobjede. Ono je djelo kojeg treba obgrliti s entuzijazmom.

Gospodin nikada nije rekao da neće biti teškoća. Naši ljudi poznaju nevolje svake vrste s obzirom da su ih oni koji se protive ovom djelu progonili. No vjera se pojavila kroz sve njihove patnje. Ovo je djelo stalno napredovalo i nikada nije išlo unatrag od svojeg početka...

Ovo je djelo Svemogućega. Idemo li mi kao pojedinci naprijed ovisi o nama. No Crkva nikada neće podbaciti u svojem kretanju naprijed...

Kada je Gospodin uzeo Mojsija k sebi, Jošui je rekao: »Odvaži se i budi hrabar? Ne boj se i ne strahuj, jer kuda god pođeš, s tobom je Jahve, Bog tvoj« (Jš 1:9). Ovo je njegovo djelo. To nikada nemojte zaboraviti. Prihvatite ga s entuzijazmom i privrženosti.²⁷

5

Sa spoznajom da smo svi mi djeca Božja možemo stajati malo ponosniji, uzdići se malo više i biti malo bolji.

Postoji tužna sklonost osoba u našem današnjem svijetu da si međusobno pakoste. Jeste li ikada shvatili kako po pitanju umnosti nije potrebno puno da se iznesu primjedbe koje mogu povrijediti druge? Pokušajte suprotno od toga. Pokušajte upućivati komplimente...

U našem društvu također postoji sklonost među mnogima od nas da se omalovažavamo. Druge nam se osobe mogu učiniti kao samouvjerenima, no činjenica je da većina nas ima neke osjećaje manje vrijednosti. Važno je ne razgovarati sa sobom o tome... Najvažnije je učiniti najbolje s onim što imamo.

Nemojte tratiti svoje vrijeme sažaljevajući se nad sobom. Nemojte se omalovažavati. Nikada nemojte zaboraviti da ste Božje dijete. Imate plemenito pravo rođenjem. Nešto je od same Božje naravi u vama.²⁸

Pjevamo: »Božje sam dijete ja« (*Crkvena pjesmarica*, br. 58). To nije samo izmišljotina, pjesnička izmišljotina – to je živuća istina. Nešto je božanskog unutar svakog od nas što treba njegovati, što

treba iznjedriti na površinu, što treba pronaći izričaj. Vi očevi i majke, podučavajte svoju djecu da su ona doslovno sinovi i kćeri Božje. Nema veće istine na cijelom svijetu od te – pomisliti da imamo nešto božanskog u sebi.²⁹

Vjerujte u sebe. Vjerujte u svoju sposobnost da činite veliko i dobro. Vjerujte na nijedna gora nije toliko visoka da se na nju ne biste mogli popeti. Vjerujte na nijedna oluja nije toliko snažna da ju ne biste mogli prebroditi... Vi ste Božje dijete s beskonačnom sposobnosti.³⁰

Budite ponosniji, uzdignite se malo više, budite malo bolji. Učinite dodatan napor. Bit ćete sretniji. Spoznat ćete novo zadovoljstvo, novu radost u svojem srcu.³¹

Naravno da će tijekom puta biti nekih problema. Bit će poteškoća koje treba prevladati. No one neće zauvijek trajati. [Bog] vas neće napustiti...

Tražite pozitivno. Znajte da on bdije nad vama, da čuje vaše molitve i da će odgovoriti na njih, da vas voli i da će očitovati tu ljubav.³²

Toliko je puno dražesnog, pristojnog i predivnog na čemu možemo graditi. Mi smo sudionici u evanđelju Isusa Krista. Riječ evanđelje znači 'radosna vijest'. Gospodinova poruka je poruka nade i spasenja! Gospodinov glas je glas radosne vijesti! Gospodinovo djelo je djelo veličanstvenog postignuća!

Gospodin je u mračnom i uznemirujućem trenutku rekao onima koje je volio: »Neka se ne uznemiruje i ne plaši vaše srce« (Ivan 14:27).

Ove sjajne riječi pouzdanja su svjetionik svakome od nas. Doista možemo imati povjerenja u njega. Jer on i njegova obećanja nikada ne podbacuju.³³

Prijedlozi za proučavanje i podučavanje

Pitanja

- Razmislite o savjetu predsjednika Hinckleyja da »dublje tražimo« dobro te »njeguj[emo] stav sreće [i] duh optimizma« (1. odsjek)? Zašto danas trebamo ovaj savjet? Kako možemo njegovati stav sreće?

- Predsjednik Hinckley je rekao da »predivn[i] rezultat[i]« dolaze kada »dopusti[mo] duhu zahvalnosti da nas vodi« (2. odsjek). Što mislite zašto dolaze ti »predivn[i] rezultat[i]«? Kako ste blagoslovljeni kada imate duha zahvalnosti?
- Što mislite o analogiji života poput »staromodnog putovanja željeznicom«? (Vidi 3. odsjek.) Kako »radosna vijest« evanđelja utječe na način na koji pristupate tom putovanju?
- Što mislite kako se pripovijest o Kalebu i Jošui primjenjuje na naš život? (Vidi 4. odsjek.) Koje ste primjere vidjeli o ljudima koji su s entuzijazmom prihvatili evanđelje? Otkrijemo li da smo obeshrabreni, kako možemo ponovno steći svoj optimizam? Koja su vam iskustva povećala vaš optimizam po pitanju Gospodinovog djela?
- Što mislite zašto postoji sklonost da omalovažavamo druge i sebe? Kako možemo prevladati tu sklonost? Što možemo učiniti, kao pojedinci i kao obitelji, kako bismo drugima pomogli »b[iti] ponosni« i »uzdi[ći] se malo više«? (Vidi 5. odsjek.)

Povezani stihovi iz Svetih pisama

Ivan 16:33; Filipljanima 4:13; Mosija 2:41; Alma 34:38; Eter 12:4; NiS 19:38–39; 128:19–23

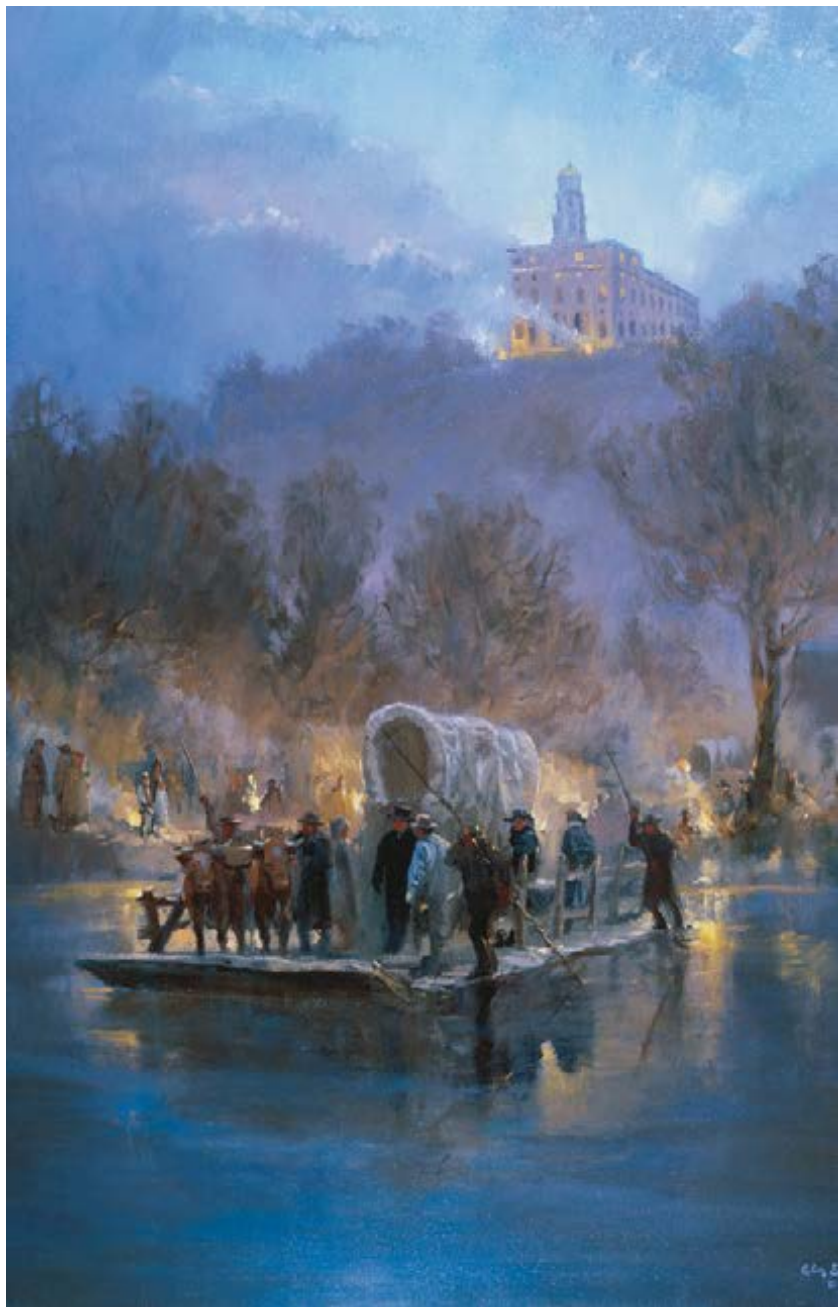
Pomoć pri proučavanju

»Djelovanje prema onom što ste naučili donijet će dodatno i trajno razumijevanje (vidi Ivan 7:17)« (*Propovijedaj moje evanđelje* [2004.], 19). Razmislite o tome da pitate sami sebe kako možete primijeniti naučavanja kod kuće, na poslu i u svojim crkvenim odgovornostima.

Napomene

1. Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith: The Biography of Gordon B. Hinckley* (1996.), 37.
2. Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, 37.
3. »The Continuing Pursuit of Truth«, *Ensign*, travanj 1986., 4.
4. Vidi Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, 76.
5. *Discourses of President Gordon B. Hinckley, Volume 1: 1995–1999* (2005.), 343.
6. Russell M. Nelson, »Spiritual Capacity«, *Ensign*, studeni 1997., 15.
7. Jeffrey R. Holland, »President Gordon B. Hinckley: Stalwart and Brave He Stands«, *Ensign*, lipanj 1995., 4.
8. »The Lord Is at the Helm« (sastanak duhovne misli na Sveučilištu Brigham Younga, 6. ožujka 1994.), 3–4, speeches.byu.edu.
9. Citirano u Jeffrey R. Holland, »President Gordon B. Hinckley: Stalwart and Brave He Stands«, 4.
10. »The Continuing Pursuit of Truth«, 4.
11. »If Thou Art Faithful«, *Ensign*, studeni 1984., 92.
12. »Each a Better Person«, *Ensign*, studeni 2002., 100.

13. »With All Thy Getting Get Understanding«, *Ensign*, kolovoz 1988., 3–4.
14. »The Spirit of Optimism«, *New Era*, srpanj 2001., 4.
15. »Keep the Chain Unbroken« (sastanak duhovne misli na Sveučilištu Brigham Younga, 30. studenog 1999.), 1–2, speeches.byu.edu.
16. »My Redeemer Lives«, *Ensign*, veljača 2001., 70.
17. »The Lord Is at the Helm«, 6.
18. »A Prophet's Counsel and Prayer for Youth«, *Ensign*, siječanj 2001., 4.
19. »If Thou Art Faithful«, 91–92.
20. »Stand True and Faithful«, *Ensign*, svibanj 1996., 93–94.
21. »True to the Faith«, *Ensign*, lipanj 1996., 4.
22. »Stand True and Faithful«, 94.
23. »Four Imperatives for Religious Educators« (obraćanje vjeroučiteljima, 15. rujna 1978.), 4.
24. »A Challenging Time – a Wonderful Time« (obraćanje vjeroučiteljima, 7. veljače 2003.), 4.
25. »Stand True and Faithful«, 94.
26. *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997.), 410.
27. »Stay the Course – Keep the Faith«, *Ensign*, studeni 1995., 71–72.
28. »Strengthening Each Other«, *Ensign*, veljača 1985., 3–4.
29. *One Bright Shining Hope: Messages for Women from Gordon B. Hinckley* (2006.), 90–91.
30. *Discourses of President Gordon B. Hinckley, Volume 2: 2000–2004* (2005.), 452.
31. »The Quest for Excellence« (sastanak duhovne misli na Sveučilištu Brigham Younga, 10. studenog 1998.), 5, speeches.byu.edu.
32. »How Can I Become the Woman of Whom I Dream?« *Ensign*, svibanj 2001., 96.
33. »The Continuing Pursuit of Truth«, 6.

»Moć koja je pokretala naše pretke u evanđelju bila je moć vjere u Boga.«

Pionirska baština vjere i žrtve

»Bilo da imate pretke pionire ili ste u Crkvu došli tek jučer, vi ste dio ove cijele veličanstvene slike o kojoj su ovi muškarci i žene sanjali... Oni su položili temelj. Naša je dužnost graditi na njemu.«

Iz života Gordona B. Hinckleyja

Predsjednik Gordon B. Hinckley je prilikom posvećenja hrama Columbus Ohio govorio o svojim precima pionirima. Kasnije se prisjetio:

»Dok sam sjedio u celestijalnoj sobi, razmišljao sam o svojem pradjedu... Nedavno sam posjetio njegovo mjesto ukopa u Kanadi, nešto sjevernije od granice New Yorka... On je umro u dobi od 38 godina.«

Kada je pradjed predsjednika Hinckleyja preminuo, njegov sin Ira, koji će postati djed predsjednika Hinckleyja, nije imao niti tri godine. Irina majka ubrzo se ponovno udala i unutar nekoliko godina preselila se u Ohio, a zatim u Illinois. Preminula je 1842. godine, a Ira je postao siročić u dobi od 13 godina. Nastavljajući s ovom pričom, predsjednik Hinckley je rekao:

»Moj je djed [Ira Hinckley] kršten u Nauvoou i... nakon toga je prešao ravnice tijekom selidbe [pionira]. Tijekom tog putovanja 1850. godine, Irina »mlada žena i njegov [polubrat] preminuli su istog dana. Napravio je neobrađene lijesove, pokopao ih te uzeo svoju novorođenu kćer i odnio je u dolinu [Salt Lakea].

Na zahtjev Brigham Younga izgradio je Cove Fort, bio je prvi predsjednik okola u Fillmoreu [u Uti] te je učinio tisuće drugih stvari kako bi unaprijedio ovo djelo.

Onda se rodio moj otac... On je postao predsjednik najvećeg okola u Crkvi s više od 15.000 članova.«

Misli predsjednik Hinckleyja uskoro su se usmjerile s njegovih predaka na njegovo potomstvo. Nastavio je:

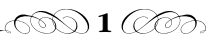
»Razmišljajući o životima ove trojice muškaraca dok sam sjedio u hramu, pogledao sam prema svojoj kćeri, njezinoj kćeri, koja je moja unuka, i prema njezinoj djeci, mojim praunucima. Odjednom sam shvatio da stojim usred ovih sedam naraštaja – tri prije mene i tri nakon mene.

Tamo, u tom svetom i posvećenom domu kroz misli mi je prošao osjećaj moje ogromne obveze da sve što sam primio kao nasljedstvo od svojih predaka prenesem na naraštaje koji su sada došli nakon mene.«¹

Uz izražavanje zahvalnosti za svoje pretke pionire i baštinu prvih pionira svetaca posljednjih dana, predsjednik Hinckley je često naglašavao da su članovi Crkve diljem svijeta pioniri danas. Godine 1997. svecima u Gvatemali je rekao: »Ove godine slavimo 150. godišnjicu dolaska mormonskih pionira u dolinu Salt Lakea. Prešli su dugi put u kolima i s ručnim kolicima. Oni su bili pioniri. No, djelo pionira nastavlja se i danas. Diljem cijelog svijeta imamo pionire, a vi se nalazite među njima.«² Svecima u Tajlandu je izjavio: »Vi ste pioniri u pronosjenju djela Gospodnjeg u ovom velikom narodu.«³ Dok je bio u posjeti Ukrajini 2002. godine, izgovorio je slične riječi: »Crkva je imala svoje pionire tijekom svojih početaka, a vi ste pioniri u ovo doba.«⁴

Kada je predsjednik Hinckley govorio o prvim pionirima, njegova je svrha bila puno veća od jednostavne usredotočenosti na one koji su živjeli u prošlosti. Pogledao je u budućnost, nadajući se da će vjera i žrtve tih svetaca »postati dojmlija motivacija za sve nas jer je svatko od nas pionir u vlastitom životu, često u vlastitoj obitelji.«⁵

Naučavanja Gordona B. Hinckleyja

Prvi su pioniri sveci posljednjih dana ostvarili svoju vjeru s vizijom, radom i pouzdanjem u Božju moć koja je radila kroz njih.

S vjerom se mala skupina prvih obraćenika [u istočnim Sjedinjenim Državama] selila u svojoj potrazi za mirom i slobodom iz New

Yorka u Ohio pa iz Ohija u Missouri te iz Missourija u Illinois, kako bi prema glasu savjesti štovala Boga.

Kroz oči vjere vidjeli su grad predivan [Nauvoo] kada su prvi put kročili močvarama Commercea u Illinoisu. S uvjerenjem da je vjera bez djela mrtva, isušili su močvarno područje, osmislili grad, izgradili dostatne domove te kuće za bogoštovlje i obrazovanje i, kao krunu svega toga, veličanstveni hram koji je tada bio najljepše zdanje u cijelom Illinoisu...

[Uskoro su uslijedili] progoni svjetovnih i ubojitih rulja. Njihov je prorok ubijen. Njihovi su snovi razoreni. Ponovno su se u vjeri okupili prema obrascu koji je on ranije uspostavio i organizirali se za još jedan egzodus.

Sa suzama i bolom u srcu napustili su svoje udobne domove i radionice. Osvrnuli su se na svoj hram, a zatim s vjerom uprli svoje oči prema zapadu, prema nepoznatom i neistraženom, i dok su snjegovi zime padali po njima, oni su te veljače 1846. prešli [rijeku] Mississippi i preorali svoj blatnjavi put preko prerije Iowe.

S vjerom su uspostavili Winter Quarters na [rijeci] Missouri. Stotine su umrle kada su ih pošast, dizenterija i difterija pokosile. No, vjera je održavala one koji su preživjeli. Pokopali su svoje voljene tamo na strmoj obali iznad rijeke i u proljeće 1847. krenuli... prema planinama zapada.

Vjerom je Brigham Young pogledao dolinu [Salt Lakea], tada vruću i jalovu te izjavio: »Ovo je mjesto«. Ponovno je vjerom, četiri godine kasnije, zabio svoj štap u zemlju... i rekao: »Ovdje ćemo izgraditi hram našega Boga«. Veličanstven i svet [hram Salt Lake] svjedočanstvo je vjere, ne samo vjere onih koji su ga gradili, već i onih koji ga sada koriste u velikom, nesebičnom djelu ljubavi.

Pavao je napisao Hebrejima: »Vjera je jamstvo za ono čemu se nadamo, dokaz za one stvarnosti kojih ne vidimo« (Heb 11:1). Sva velika postignuća o kojima sam govorio nekoć su bila »ono čemu se nadamo, dokaz za one stvarnosti koje ne vidimo«. No, s vizijom, radom i pouzdanjem u Božju moć koja je radila kroz njih, oni su svoju vjeru učinili stvarnošću.⁶

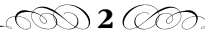
Moć koja je pokretala naše pretke u evanđelju bila je moć vjere u Boga. Bila je to ista moć koja je omogućila izlazak iz Egipta, prolazak

kroz Crveno more, dugo putovanje kroz pustinju i uspostavljanje Izraela u obećanoj zemlji...

Silno trebamo snažan plamen ove vjere u živoga Boga i njegovog živog, uskrslog Sina jer je takva bila velika, dirljiva vjera naših predaka u evanđelju.

Njihova je vizija bila transcendentna i nadvladavala je sve druge čimbenike. Kada su došli na zapad bili su 1.600 kilometara, 1.600 zamornih kilometara od najbližih naselja na istoku i 1.300 kilometara od onih na zapadu. Osobno i zasebno priznavanje Boga, njihovog Vječnog Oca, na kojeg su se mogli ugledati u vjeri, bilo je sama srž njihove snage. Vjerovali su u taj veliki svetopisamski nalog: »Na Boga [se] osvrtni i živjeti« (Alma 37:47). S vjerom su nastojali činiti njegovu volju. S vjerom su čitali i prihvaćali božansko naučavanje. S vjerom su radili dok nisu popadali, uvijek s uvjerenjem da će podnositi izvještaj njemu koji je naš Otac i naš Bog.⁷

Iza nas je slavna povijest. Bliješti od heroizma, ustrajnosti u načelu i nepopustljive vjernosti. Proizvod je vjere. Pred nama je velika budućnost. Ona započinje danas. Ne možemo zastati. Ne možemo usporiti. Ne možemo usporiti svoj ritam ili skratiti svoje napredovanje.⁸

Prvi pioniri sveci posljednjih dana gledali su u budućnost s veličanstvenom snom o Sionu.

Prikladno je da zastanem kako bismo odali uljudno poštovanje onima koji su položili temelj ovog velikog djela... Njihov je veliki cilj bio Sion [vidi NiS 97:21; Mojsije 7:18]. Pjevali su o njemu. Sanjali su o njemu. On je bio njihova velika nada. Njihovo epsko putovanje zauvijek mora stajati kao neusporediv poduhvat. Kretanje desetaka tisuća na zapad bilo je natovareno svakom zamislivom opasnošću, uključujući smrt, čija je tmurna stvarnost bila poznata svakoj povorci s kolima i svakoj skupini s ručnim kolicima.

Ispunjen sam poštovanjem prema Brighamu Youngu. On je imao viđenje doline Salt Lakea davno prije nego ju je vidio svojim naravnim očima. Inače sumnjam da bi se on ikada zaustavio ovdje. Bilo je zelenijih tala u Kaliforniji i Oregonu. Bilo je dubljih i bogatijih tala

na drugim mjestima. Bilo je velikih polja stabala na drugim mjestima, puno više vode i klime puno uravnoteženije i ugodnije.

Istina je da je ovdje bilo planinskih potoka, no niti jedan od njih nije bio velik. Tlo je bilo u potpunosti neprokušano. Nijedan plug nikada nije probio njezinu isprženu površinu. Divim se, jednostavno divim što je predsjednik Young vodio veliku skupinu... na mjesto na kojem se nikada ranije nije sadilo niti želo...

Ovi su pioniri bili izmoreni od putovanja. Trebalo je 111 dana da ih se dovede od Winter Quartersa do doline Salt Lakea. Bili su umorni. Njihova je odjeća bila iznošena. Njihove su životinje postale iscrpljene. Vrijeme je bilo vruće i suho – vruće vrijeme srpnja. No, bili su tu, gledali niz godine i sanjali tisućljetni san, veliki san o Sionu.⁹

Neki sam dan stajao na starim dokovima Liverpoola u Engleskoj. Kada smo bili tamo u petak ujutro nije bilo gotovo nikakve aktivnosti. No, nekoć je to bila doista prava košnica. Tijekom 19. stoljeća deseci tisuća naših ljudi kročili su preko istih kamenih popločenja kojima su oni kročili. Došli su s raznih dijelova Britanskoga otočja i iz zemalja Europe – obraćenici u Crkvu. Došli su sa svjedočanstvom na svojim usnama i vjerom u svojim srcima. Je li bilo teško napustiti svoje domove i zakoračiti u nepoznato novog svijeta? Naravno da je bilo. No učinili su to s optimizmom i entuzijazmom. Ukrcali su se na jedrenjake. Znali su da je prelazak bio u najmanju ruku opasan. Uskoro su saznali da je većim dijelom bio bijedan. Tjedan za tjeđnom živjeli su u skućenim nastambama. Pretrpjeli su oluje, bolesti, mučnine. Mnogi su umrli na putu i pokopani su na moru. Bilo je to mukotrpno i strahovito putovanje. Da, imali su svoje sumnje. No njihova se vjera izdigla iznad tih sumnji. Njihov se optimizam izdignuo iznad njihovih strahova. Imali su svoj san o Sionu i bili su na svojem putu da ga ostvare.¹⁰

3

Spašavanje pionira iz skupina s ručnim kolicima Willie i Martin govori o samoj suštini evanđelja Isusa Krista.

Vodim vas natrag u... listopad 1856. U subotu [4. listopada] Franklin D. Richards i šačica suradnika stigli su u dolinu [Salt Lakea]. Putovali su od Winter Quartersa sa snažnim životinjama za vuču i laganim kolima i mogli su postići dobro vrijeme. Brat Richards

odmah je potražio predsjednika Younga. Izvijestio je da su stotine muškaraca, žena i djece raštrkani dugim putem... prema dolini [Salt Lakea]. Većina je njih vukla ručna kolica... Pred njima je ležao put koji je bio strmi uspon cijelim putem do kontinentalne razdjelnice s mnogim miljama nakon toga. Bili su u očajnoj nevolji... Svi bi oni umrli da nisu bili spašeni.

Mislim da predsjednik Young nije spavao te noći. Mislim da su slike tih siromašnih... ljudi proganjale njegov um.

Idućeg je jutra... rekao narodu:

»Sada ću ovom narodu dati temu i tekst za starješine koji mogu govoriti... Ovakva je... Mnogo naše braće i sestara je na ravninama s ručnim kolicima, a mnogi su sada vjerojatno 1100 kilometara od ovog mjesta i moramo ih dovesti ovdje, moramo im poslati pomoć. Tekst će biti: 'Dovesti ih ovamo.'

To je moja vjera; to je uputa Duha Svetoga kojeg imam. Ona je da ljude treba spasiti.

Pozvat ću biskupe danas. Neću čekati do sutra, niti do sljedećeg dana, na 60 dobrih mula i 12 ili 15 kola. Ne želim poslati volove. Želim dobre konje i mule. Oni su u ovom području i moramo ih imati. Također 12 tona brašna i 40 dobrih vozača kola pored onih koji već tjeraju životinje.

Kažem vam da sva vaša vjera, religija i pronošnje religije nikada neće spasiti nijednu vašu dušu u celestijalnom kraljevstvu Božjem osim ako ne budete primijenili upravo ova načela koja vas sada podučavam. *Pođite i dovedite ovamo one ljude koji su sada na ravninama* « (LeRoy R. Hafen i Ann W. Hafen, *Handcarts to Zion* [1960.] 120–121).

To su poslijepodne žene sakupile hranu, posteljinu i odjeću u velikim količinama.

Sljedećeg jutra konji su bili potkovani i kola popravljena i natovarena.

Sljedećeg jutra, u utorak, 16 timova s mulama je krenulo i uputilo se prema istoku. Do kraja listopada 250 timova bilo je na putu da pruži pomoć.¹¹

»Kad su spasitelji stigli do iscrpljenih svetaca, bili su kao anđeli s neba.«

Kad su spasitelji stigli do iscrpljenih svetaca, bili su kao anđeli s neba. Ljudima su tekle suze zahvalnosti. Ljudi su s ručnih kolica prebačeni na kola tako da bi mogli brže doputovati u zajednicu Salt Lakea.

Oko dvije stotine je umrlo, ali tisuće su spašene.¹²

Priče o [tim] iscrpljenim svecima te njihovoj patnji i smrti ponavljat će se opet... Priče o njihovom spašavanju trebaju biti opetovano ponavljane. One govore o samoj suštini evanđelja Isusa Krista...

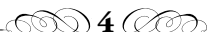
Zahvalan sam što nemamo braću i sestre koji su zaglavili u snijegu, smrzavaju se i umiru nastojeći stići do... svog Siona u planinama. Ali postoje ljudi, nemali broj, čiji su uvjeti očajni i koji vane za pomoći i potporom.

Puno je onih koji su gladni i u oskudici diljem ovog svijeta kojima je potrebna pomoć. Zahvalan sam što mogu reći da pomažemo mnogima koji nisu naše vjere, ali čije su potrebe ozbiljne, a za koje imamo

izvore za pomoć. No, ne trebamo ići tako daleko van. Neki od naših vape u boli, patnji, usamljenosti i strahu. Naša je velika i svečana dužnost pružiti ruku i pomoći im, uzdignuti ih, nahraniti ih ako su gladni, njegovati njihov duh ako žedaju za istinom i pravednošću.

Ima toliko mnogo mladih ljudi koji lutaju bez cilja i hodaju tragičnim putem droga, uličnih bandi, nemorala i cijelog legla zla koji prate ove stvari. Postoje udovice koje čeznu za prijateljskim glasovima i onim duhom uzbuđene brige koji govori o ljubavi. Postoje oni koji su jednom bili topli u vjeri, ali čija se vjera ohladila. Mnogi od njih žele se vratiti, ali ne znaju točno kako to učiniti. Oni trebaju prijateljsku ruku koja će se pružiti prema njima. S malo napora mnogi od njih mogu biti dovedeni natrag da se ponovo goste za stolom Gospodnjim.

Moja braćo i sestre, nadam se, molim se da će svatko od nas... odlučiti potražiti one koji trebaju pomoć, koji su u očajnim i teškim uvjetima, i uzdići ih u duhu ljubavi u zagrljaj Crkve, gdje će ih snažne ruke i srca puna ljubavi zagrijati, utješiti, podržati i staviti na put sretnog i produktivnog života.¹³

Svatko je od nas pionir.

Dobro je gledati u prošlost kako bi se cijenila sadašnjost i stekao pravi pogled na budućnost. Dobro je promatrati vrline onih koji su već otišli, kako bi se stekla snaga za sve što predstoji. Dobro je razmišljati o djelu onih koji su radili tako naporno i stekli tako malo u ovom svijetu, ali iz tih snova i ranih planova, tako dobro njegovanih, izašla je velika žetva koje smo mi korisnici. Njihov ogroman primjer može postati dojmljiva motivacija za sve nas jer je svatko od nas pionir u svojem životu, često u svojoj obitelji, a mnogi od nas svakodnevno poduzimaju pionirske korake u nastojanju uspostavljanja evandeoskog uporišta u udaljenim dijelovima svijeta.¹⁴

I dalje nastavljamo djelo pionira. Nikada nismo prestali s djelom pionira od vremena... kada je naš narod napustio Nauvoo i došao... naposljetku u dolinu Velikog slanog jezera. U tom je bila avantura. No, svrha toga bila je pronaći mjesto gdje će se oni moći uspostaviti i štovati Boga prema glasu savjesti...

»Bilo da imate pretke pionire ili ste u Crkvu došli tek jučer, vi ste dio ove cijele veličanstvene slike.«

Sada i dalje posežemo diljem svijeta na mjesta na koja se [nekoć] činilo jedva mogućim pristupiti... Osobno sam svjedočio rastu Crkve u Filipinima. Bila je moja povlastica pokrenuti misionarski rad tamo 1961. godine kada smo uspjeli pronaći jednog filipinskog mještana člana Crkve na sastanku koji je održan u svibnju 1961. [Godine 1996.] bili smo u Manili i imali kongregaciju... od nekih 35.000 u velikoj areni Araneta Coliseum... Za mene je bilo čudo [od] kada smo pokrenuli djelo u toj velikoj zemlji, Filipinima [za više o tom iskustvu vidi stranice 29–30].

Dopiremo do svih posvuda, a za to je potrebno djelo pionira. Naši misionari ne žive u najboljim okolnostima kada idu u neka od tih područja, no idu naprijed i vrše svoje djelo, a ono donosi plodove. Nedugo nakon toga imamo šaćicu članova, zatim stotine članova, onda pet stotina članova, a onda tisuće članova.¹⁵

Dani djela pionira u Crkvi još uvijek su s nama; nisu završili s pokrivenim kolima i ručnim kolicima... Pioniri se nalaze među

misionarima koji naučavaju evanđelje i među obraćenicima koji dolaze u Crkvu. Obično je teško za svakog od njih. To stalno uključuje žrtvu. Može uključivati progone. No to su troškovi koje smo voljni podnijeti, a cijena koja je plaćena stvarna je kako što je bila cijena onih koji su prešli ravnice u velikom pionirskom naporu prije više od stoljeća.¹⁶

Bilo da imate pretke pionire ili ste u Crkvu došli tek jučer, vi ste dio ove cijele veličanstvene slike o kojoj su ovi muškarci i žene sanjali. Njihov je poduhvat bio ogroman. Naša je velika odgovornost stalna. Oni su položili temelj. Naša je dužnost graditi na njemu.

Oni su označili put i vodili. Naša je obveza povećati, proširiti i osnažiti put dok ne obuhvati cijeli svijet... Vjera je bila vodeće načelo u tim teškim danima. Vjera je vodeće načelo koje moramo slijediti danas.¹⁷

5

Poštujemo žrtve i baštinu pionira time što slijedimo njihov primjer i gradimo na njihovom temelju.

Moja braćo i sestre, kako li je čudesno imati tako veliku baštinu. Kako li je sjajno znati da su prije nas postojali oni koji su prošli i položili put kojim trebamo kročiti, naučavajući velika, vječna načela koja moraju biti zvijezde vodilje našeg života i života onih koji će doći nakon nas. Danas možemo slijediti njihov primjer. Pioniri su bili narod velike vjere, ogromne odanosti, nezamislive marljivosti te u potpunosti čvrstog i odlučnog integriteta.¹⁸

Danas stojimo kao primatelji velikih napora [pionira]. Nadam se da smo zahvalni. Nadam se da u svojem srcu možemo nositi dubok osjećaj zahvalnosti za sve što su oni učinili za nas...

Kao što su se velike stvari očekivale od njih, očekuju se i od nas. Mi bilježimo što su učinili s onim što su imali. Mi imamo toliko više, s velikim izazovom da nastavimo i gradimo kraljevstvo Božje. Mnogo toga treba učiniti. Mi još uvijek nismo pronijeli evanđelje svakoj narodu, plemenu, jeziku i puku. Imamo zaduženje naučavati i krstiti u ime Gospodina Isusa Krista. Uskrsli je Spasitelj rekao: »Idite po svem svijetu i propovijedajte Radosnu vijest svakom stvorenju« [Marko 16:15]...

Naši su preci položili čvrst i čudesan temelj. Sada je naša velika prilika graditi nadstrukturu, cijelu dolično uokvirenu s Kristom kao glavnim ugaonim kamenom.¹⁹

Vi ste plod planiranja [pionira] i svih njihovih napora... Kako li su divni ljudi bili. U cijeloj povijesti nema ničega poput njihovog velikog napora... Neka Bog blagoslovi njihovu uspomenu za naše dobro. Kada se put učini teškim, kada smo obeshrabreni misleći da je sve izgubljeno, možemo im se okrenuti i vidjeti koliko je njihovo stanje bilo lošije. Kada se pitamo o budućnosti, možemo se ugledati u njih i njihov veliki primjer vjere...

Moramo hrliti naprijed s tako velikim nasljeđem. Nikada ne smijemo posustati. Moramo visoko dignuti glavu. Moramo kročiti s integritetom. Moramo »čini[t]i dobro što god da nas snađe« (»Činimo dobro«, *Crkvena pjesmarica*, br. 45).²⁰

Prijedlozi za proučavanje i podučavanje

Pitanja

- Zašto je vjera bila ključna za pionire koji su se htjeli okupiti u dolini Salt Lakea? (Vidi 1. odsjek.) Kako su stavili svoju vjeru u djelo? Kako mi možemo staviti našu vjeru u djelo da bismo pomogli ostvariti »veliku budućnost« pred nama?
- Predsjednik Hinckley je naučavao da su prvi pioniri gledali na budućnost sa Sionom kao na svojim »veliki cilj«, »veliku nadu« i »san« (2. odsjek). Što mislite zašto je to bila tako snažna motivirajuća vjera za prve pionire? Koje nas slične nade motiviraju danas?
- Što vas se dojmilo u priči predsjednika Hinckleyja o spašavanju pionira iz skupina s ručnim kolicima Willie i Martin? (Vidi 3. odsjek.) Kako poziv Brigham Younga na spašavanje pokazuje njegovo proročko nadahnuće? Što možemo naučiti od onih koji su se odazvali njegovom pozivu? Što mi možemo učiniti kako bismo spasili i uzdigli potrebite danas?
- Kako vam gledanje u prošlost pomaže »cijeniti sadašnjost i steći pravi pogled na budućnost«? (Vidi 4. odsjek.) Na koje je načine svatko od nas pionir?

- Zašto je za nas dobro odavati počast prvim pionirima? (Vidi 5. odsjek.) Na koji su način svi članovi Crkve blagoslovljeni vjerom i žrtvama tih pionira? Kako nam primjer prvih pionira pomaže suočiti se s izazovima?

Povezani stihovi iz Svetih pisama

Matej 25:40; Eter 12:6–9; NiS 64:33–34; 81:5; 97:8–9; 98:1–3

Pomoć pri podučavanju

»Smislene rasprave temeljne su u većini podučavanja evanđelja... Pomoću dobro vođenih rasprava, zanimanje i pozornost učenika se povećava. Svaku se prisutnu osobu može potaknuti da se aktivnije uključi u proces učenja... Postavljajte pitanja koja potiču promišljene komentare i pomažu pojedincima da istinski razmišljaju o evanđelju« (*Podučavanje, nema većeg poziva* [1999.], 63).

Napomene

1. »Keep the Chain Unbroken« (sastanak duhovne misli na Sveučilištu Brigham Younga, 30. studenog 1999.), 2, speeches.byu.edu.
2. Govori izloženi na saborima regija Guatemala City sjever i jug, 26. siječnja 1997., 2, Knjižnica za crkvenu povijest, Salt Lake City.
3. Govori izloženi na sastanku članova u Bangkoku, Tajland, 13. lipnja 2000., 2, Knjižnica za crkvenu povijest, Salt Lake City.
4. *Discourses of President Gordon B. Hinckley, svezak 2: 2000–2004* (2005.), 360–361.
5. »The Faith of the Pioneers«, *Ensign*, srpanj 1984., 3.
6. »God Grant Us Faith«, *Ensign*, studeni 1983., 52–53.
7. »The Faith of the Pioneers«, *Ensign*, 5–6.
8. »God Grant Us Faith«, 53.
9. »These Noble Pioneers« (sastanak duhovne misli Sveučilišta Brigham Younga, 2. veljače 1997.), 1–2, speeches.byu.edu.
10. »Stay the Course – Keep the Faith«, *Ensign*, studeni 1995., 72.
11. »Reach with a Rescuing Hand«, *Ensign*, studeni 1996., 85–86.
12. »The Faith to Move Mountains«, *Ensign* ili *Liahona*, studeni 2006., 84.
13. »Reach with a Rescuing Hand«, 86.
14. »The Faith of the Pioneers«, 3.
15. Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith: The Biography of Gordon B. Hinckley* (1996.), 592.
16. Gerry Avant, »Present-Day Pioneers: Many Are Still Blazing Gospel Trails«, *Church News*, 24. srpnja 1993., 6.
17. »These Noble Pioneers«, 2, 4.
18. »These Noble Pioneers«, 2.
19. »True to the Faith«, *Ensign*, svibanj 1997., 66–67.
20. »These Noble Pioneers«, 2, 6.

Kćeri Božje

»Čudesna je moć žena vjere.«

Iz života Gordona B. Hinckleyja

Gordon B. Hinckley je tijekom svojeg cijelog života izražavao zahvalnost za sposobnosti i doprinose žena. Također je izražavao svoje snažno svjedočanstvo o važnosti žena u Božjem vječnom naumu. Bio je ushićen sve većim prilikama za žene, kao i njihovom vjerom u Spasitelja te njihovom predanosti svojim obiteljima i Crkvi.

Ada, majka Gordona B. Hinckleyja, bila je pametna i obrazovana, a voljela je književnost, glazbu i umjetnost. U dobi od 29 godina udala za se udovca Bryanta Hinckleyja te preuzela odgovornost za osmero djece koja su oplakivala smrt svoje majke. Njegovala ih je s ljubavlju, pružala im podršku koju su trebali i naučila upravljati velikim kućanstvom. Gordon je bio prvo dijete rođeno Adi i Bryantu. Iako je Ada preminula kada je Gordu bilo 20, njezina su naučavanja i primjer ostali pozitivna snaga tijekom cijelog njegovog života. Kada je govorio o njoj, uvijek je spominjao njezin ogroman utjecaj na njega.

Marjorie Pay, supruga Gordona B. Hinckleyja, također je imala duboki utjecaj na njega. Ona je bila snažna žena koja je bila predana evanđelju Isusa Krista. Imala je izvanrednu vjeru, bila je vesele naravi i voljela je život. Predsjednik Hinckley joj je u dirljivom pismu izrazio svoju ljubav i poštovanje:

»Zajedno smo putovali nadaleko i naširoko. Posjetili smo svaki kontinent. Održavali smo sastanke u velikim gradovima svijeta i u mnogim manjima... Govorili smo milijunima koji su te jako cijenili. Svojim si prijateljskim riječima osvojila ljubav svih koji su te čuli. Tvoj praktičan, zdravi razum, tvoja blistava i okrepljujuća domišljatost, tvoja tiha i nepogrešiva mudrost, te tvoja ogromna i uvijek stalna vjera osvojile su srca svih koji su te slušali... Tvoj nezasićni apetit

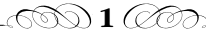
»Svaka od vas je Božja kći. Osvrnite se na čudesna značenja ove jedne vrhovne činjenice.«

za čitanjem i tvoja nesmiljena potraga za znanjem održale su te u pripravnosti i okrepljenom tijekom dugog i unosnog života.«¹

Predsjednik Hinckley je često govorio o božanskoj naravi žena te ih poticao da idu naprijed prema većem postignuću i vjeri. Djevojka-
ma je izjavio: »Vi ste doslovno kćeri Svemogućeg. Nema ograničenja za vaš potencijal. Ako preuzmete kontrolu nad svojim životom, budućnost vam je ispunjena mogućnostima i zadovoljstvom. Ne možete si dopustiti uzaludno trošenje vaših sposobnosti i vašeg vremena. Velike mogućnosti stoje pred vama.«² Vezano za odrasle žene, rekao je: »Svijet treba dodir žena i njihove ljubavi, utjehe i snage. Naša nesmiljena okolina treba njihove poticajne glasove, ljepotu koja, čini se, spada pod njihovu narav, duh dobrotvornosti koji je njihova baština.«³

Predsjednik Hinckley je na općem saboru koji je uslijedio nakon smrti njegove voljene družice, Marjorie, dovršio jedan od svojih govora s iskrenim izrazom zahvalnosti: »Koliko sam zahvalan, koliko svi moramo biti zahvalni za žene u našim životima. Bog neka ih blagoslovi. Neka se njegova velika ljubav izlije na njih i okruni ih svjetlošću i ljepotom, milošću i vjerom.«⁴

Naučavanja Gordona B. Hinckleyja

Žene imaju visoko i sveto mjesto u Božjem vječnom naumu.

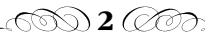
Svaka od vas je Božja kći. Osvrnite se na čudesna značenja ove jedne vrhovne činjenice...

Podsjećam vas na riječi koje je izgovorio prorok Joseph ženama Potpornog društva u travnju 1842. Reкао je: 'Ako živite sukladno svojim povlasticama, anđeli ne mogu biti spriječeni da budu vaša pratnja' [*Naučavanja predsjednika Crkve: Joseph Smith (2007.), 454*]. Kako li čudesan potencijal živi u vama.⁵

Vi ste vrlo dragocjene, svaka od vas... Vi imate visoko i sveto mjesto u vječnom naumu Boga, našeg Oca na Nebu. Vi ste njegove kćeri, dragocjene ste njemu koji vas voli i važne ste mu. Njegov veliki projekt ne može uspjeti bez vas.⁶

Dopustite mi da kažem vama sestre da nemate drugo mjesto u naumu našeg Oca za vječnu sreću i dobrobit njegove djece. Vi ste u potpunosti ključan dio tog nauma. Bez vas naum ne može funkcionirati. Bez vas bi cijeli program bio osujećen.⁷

Kao pravo božanskog porijekla dolazi vam nešto predivno, sveto i božansko. To nikada nemojte zaboraviti. Vaš Vječni Otac veliki je vladar svemira. On vlada svima, no on će također poslušati molitve svojih kćeri te vas saslušati dok mu se obraćate. Uslišat će vaše molitve. Neće vas ostaviti same.⁸

Gospodinov savjet Emmi Smith primjenjuje se na sve.

Dvadeset i peti odsjek Nauka i saveza... objava je dana preko proroka Josepha njegovoj supruzi Emmi... On je rekao Emmi i svakome od nas:

»Dajem ti objavu gledom na volju svoju. A budeš li vjerna i budeš li hodala stazama kreposti preda mnom, sačuvat ću život tvoj, i primi ćeš baštinu na Sionu« [NiS 25:2; vidi i stih 16]...

Svatko od nas u vrlo velikoj mjeri drži ključeve za blagoslove Sve-mogućega na nas. Želimo li blagoslov, moramo platiti cijenu. Dio te cijene leži u vjernosti. Vjernosti čemu? Vjernosti sebi, najboljem što je u nama. Nijedna žena ne može si priuštiti da se ponižava, omalovažava, umanjuje vrijednost svojih mogućnosti i sposobnosti. Neka svaka bude vjerna velikim, božanskim osobinama koje su unutar nje. Budite vjerne evanđelju. Budite vjerne Crkvi. Svi mi oko sebe imamo one koji ju nastoje podcijeniti, tražiti slabosti u njezinim prvim vođama, pronaći greške u njezinim programima, kritički govoriti o njoj. Izlažem vam svoje svjedočanstvo da je ona Božje djelo i oni koji govore protiv nje govore protiv njega.

Budite vjerne njemu. On je jedini pravi izvor vaše snage. On je vaš Otac na Nebu. On živi. On čuje i odgovara na molitve. Budite vjerne Bogu.

Gospodin je nastavio, rekavši Emmi: »Budeš li... hodala stazama kreposti«.

Mislim da svaka žena... razumije značenje toga. Osjećam da su ove riječi rečene Emmi Smith, a posljedično svima nama, kao uvjet

koji treba obdržavati želimo li primiti baštinu u Božjem kraljevstvu. Nedostatak kreposti je u potpunosti proturječan poslušnosti Božjim zapovijedima. Ne postoji ništa ljepše od kreposti. Ne postoji snaga koja je veća od snage kreposti. Ne postoji druga plemenitost podjednaka plemenitosti kreposti. Ne postoji vrednota toliko dolična ni ruho toliko privlačno...

Emma je zvana »izabran[om] žen[om]« [NiS 25:3]. To jest, korištenjem drugog stiha Svetih pisama, ona je bila »odabran[o] oruđ[e] Gospodnje[« (vidi Moro 7:31). Svaka od vas je izabrana žena. Izašle ste iz svijeta kao dionice obnovljenog evanđelja Isusa Krista. Ostvarile ste svoj izbor, a živite li ga dostojne, Gospodin će vas častiti u njemu i veličati vas...

Emma je bila zaređena⁹ Josephovom rukom »da izlažeš Pisma i opominješ crkvu, u skladu s onim što ti daje Duh moj« [NiS 25:7].

Ona je trebala biti učiteljica. Ona je trebala biti učiteljica pravednosti i istine. Jer joj je Gospodin rekao vezano za ovaj poziv: »Ti ćeš primiti Duha Svetoga, a vrijeme će tvoje biti posvećeno pisanju i ozbiljnom učenju« [NiS 25:8].

Ona je trebala proučavati evanđelje. Ona je također trebala proučavati ono što je od svijeta u kojem je živjela. To je bilo pojašnjeno u naknadnim objavama koje se primjenjuju na sve nas. Ona je trebala posvetiti svoje vrijeme »ozbiljnom učenju«. Trebala je pisati, dajući izričaj svojim mislima.

Mogu li vama ženama današnjice, koje ste stare i mlade, predložiti da pišete, vodite svoje dnevnike, izražavate svoje misli na papiru. Pisanje je sjajna disciplina. To je ogroman obrazovni napor. Pomoći će vam na različite načine, a vi ćete blagosloviti mnoge živote...

Jezikom objave, Emma je trebala »izla[gati] Pisma i opominj[at]i crkvu, u skladu s onim što ti daje Duh moj«.

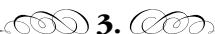
Kako li čudesno zaduženje za nju i žene ove Crkve. Mora postojati učenje, mora postojati priprema, mora postojati organizacija misli, mora postojati izlaganje Svetih pisama, mora postojati opomena na dobra djela kako potiče Sveti Duh.

Gospodin je nastavio: »A, zaista, kažem ti, ti ćeš otkloniti ono što je svjetovno i tražiti ono što je bolje« [NiS 25:10].

Osjećam da joj nije govorio da se ne brine o mjestu za život, hrani na njezinom stolu i odjeći. Govorio joj je da ne mora biti opsjednuta time, kao što mnogi od nas to imaju naviku biti. Rekao joj je da uzdigne svoje misli na ono što spada pod život, što spada pod pravednost i dobrotu, pitanja dobrotvornosti i ljubavi za druge, ono što je vječno...

Nastavljavajući, Gospodin je rekao: »Uzdigni, zato, srce svoje i raduj se, i prioni uz saveze koje sklopi« [NiS 25:13].

Vjerujem da on svakom od nas kaže da budemo sretni. Evanđelje je stvar radovanja. Nudi nam razlog za radost. Naravno, postoje trenuci tuge. Naravno, postoje sati brige i tjeskobe. Svi se mi brinemo. No, Gospodin nam je rekao da uzdignemo svoje srce i radujemo se.¹⁰

3.

Majke imaju sveti poziv odgajati svoju djecu u pravednosti i istini.

Istinska snaga svakog naroda, društva ili obitelji leži u tim vrednotama osobnosti koje su većim dijelom stekla djeca koju su majke podučavale na tih, jednostavan svakodnevan način.¹¹

Dom je taj koji proizvodi zalihu novog naraštaja djece. Nadam se da ćete vi majke shvatiti da na kraju krajeva nemate izuzetniju odgovornost niti onu natovarenu većim nagradama od odgajanja svoje djece u okruženju sigurnosti, mira, suradništva, ljubavi i motivacije za rast i vršenje dobrog.¹²

Podsjećam majke svugdje na svetost vašeg poziva. Nitko drugi ne može odgovarajuće zauzeti vaše mjesto. Nijedna odgovornost nije veća, nijedna obveza nije više obvezujuća od one da odgojite u ljubavi i miru i poštenju one koje ste donijeli na svijet.¹³

Odgajajte svoju djecu u svjetlu i istini. Podučavajte ih da se mole dok su mlada. Čitajte im iz Svetih pisama čak i ako ne razumiju sve što čitate. Podučite ih da plaćaju svoje desetine i prinose na prvi novac koji ikada prime. Neka ovaj običaj postane navika u njihovom životu. Podučavajte svoje sinove da poštuju ženstvenost. Podučavajte svoje kćeri da kroče u kreposti. Prihvatite odgovornost u Crkvi i imajte povjerenje u Gospodina da vas učini dorašlima svakom

»Majke, Bog vas blagoslovio!... Vi ćete biti tamo, morate biti tamo kao snaga za novi naraštaj.«

pozivu koji biste mogle primiti. Vaš će primjer postaviti uzorak za vašu djecu.¹⁴

Majke, Bog vas blagoslovio! Kada se zbroje sve pobjede i porazi ljudskih napora, kada se počne spuštati prašina životnih bitaka, kada sve za što naporno radimo na ovom svijetu osvajanja iščezne pred našim očima, vi ćete biti tamo, vi morate biti tamo kao snaga za nove naraštaje, uvijek unaprijeđujući pokret naroda. Njihova će kvaliteta ovisiti o vama.¹⁵

4

Žene imaju velike odgovornosti u djelu spasenja.

Postoji snaga i velika sposobnost u ženama ove Crkve. Postoji vodstvo i usmjerenje, određeni duh neovisnosti, a ipak velikog zadovoljstva u tome kada smo dio ovog, Gospodinovog kraljevstva i u suradnji ruku pod ruku s [obnašateljima] svećeništva radi njegovog unaprijeđenja.¹⁶

Bog je ženama ove crkve dao djelo koje će činiti u izgradnji njegovog kraljevstva. To se tiče svih dijelova naše velike trijade odgovornosti – koje su, prvo, podučavati svijet evanđelju; drugo,

osnaživati vjeru i graditi sreću članstva Crkve; i treće, pronositi veliko djelo spasenja za mrtve.¹⁷

Žene u Crkvi su suradnice sa svojom braćom u pronošnju ovog Gospodinovog silnog djela... Žene nose velike odgovornosti i odgovorne su za ispunjenje tih odgovornosti. One su na čelu svojih organizacija, a te organizacije su snažne i održive te su značajna pozitivna snaga u svijetu. One stoje u suradničkoj ulozi prema svećeništvu, gdje svi zajedno nastoje graditi Božje kraljevstvo na zemlji. Odajemo vam počast i poštujemo vas zbog vaših mogućnosti. Od vašeg rukovođenja organizacijama za koje ste odgovorne očekujemo vodstvo, snagu i zadivljujuće rezultate. Potpomažemo vas i podržavamo kao Božje kćeri koje djeluju u velikom partnerstvu kako bi mu pomogle u ostvarivanju besmrtnosti i vječnog života svim Božjim sinovima i kćerima.¹⁸

5

Potporno društvo je izvor mjerljivih blagoslova.

Žene Potpornog društva su doslovno vječno obujmljene u naručju ljubavi našeg Gospodina. Po mojoj prosudbi, to je najsajjnija organizacija žena u svijetu. To je bogomdana tvorevina. Joseph Smith je govorio i djelovao kao prorok kada je 1842. uspostavio Potporno društvo.¹⁹

Izuzetno je važno da žene u Crkvi budu čvrste i nepokolebljive u onome što je ispravno i pravilno pod naumom Gospodina. Uvjeren sam da nigdje nema druge organizacije nalik Potpornom društvu ove Crkve... Ako [će njezine članice] biti ujedinjene i govoriti jednim glasom, njihova će snaga biti neizmjerena.²⁰

Prisustvovao sam na saboru okola na kojem je djevojka, predsjednica Potpornog društva u odjelu samaca, govorila o služenju i velikoj prilici koja se nudi djevojkama u njezinom odjelu. Vi imate sve to. Imate svoju organizaciju. Imate sposobne vođe da vas savjetuju. Imate one koji će posegnuti prema vama kako bi vam pomogli u trenucima nevolja i nedaća.²¹

Tko može izmjeriti čudesne posljedice na živote milijuna žena čija je spoznaja povećana, čije je viđenje prošireno, čiji su životi prosvjetljeni i čije je razumijevanje Božjih stvari obogaćeno razumom

»Poz[iv]a[m] žene posvuda da se uzdignu do velikog potencijala u sebi.«

bezbrojnih lekcija podučavanih i naučenih na sastancima Potpornog društva?

Tko može izmjeriti radost koja je došla u živote tih žena dok su se zajedno družile u ozračju odjela ili ogranka, obogaćujući živote jedni drugih kroz suradništva koja su bila dražesna i njegovana?

Čak i u najbujnijoj mašti, tko može dokučiti nebrojiva djela milosrđa koja su izvršena, hranu koja je stavljena na prazne stolove, vjeru koja je rasla u očajnim satima bolesti, rane koje su previjene, bol koja je olakšana rukama punim ljubavi te tihim i umirujućim riječima, utjehu koja je pružena u vremenima smrti i usamljenosti koja nakon nje slijedi?

Nitko ne bi mogao prebrojiti projekte koje su Potporna društva poduzela i dovršila. Nitko ne bi mogao procijeniti dobro koje je proizašlo iz života žena koje pripadaju ovim organizacijama i onima koje su pogodovale kroz njihova dobra djela...

Bože, blagoslovi Potporno društvo Crkve Isusa Krista svetaca posljednjih dana. Neka duh ljubavi, koji je nadahnuo njezine članove... nastavi rasti i osjećati se diljem svijeta. Neka djela dobrotvornosti

na dobro dotaknu živote nebrojenih osoba gdje god dođu do izražaja. Neka svjetlost i razumijevanje, obrazovanje i znanje, te vječna istina rese živote naraštaja žena koje još imaju doći diljem naroda zemlje, zbog ove jedinstvene i božanski uspostavljene institucije.²²

Dorastite stasu božanstva u vama.

Vi ste golemo mnoštvo žena Crkve Isusa Krista svetaca posljednjih dana... Nitko ne može izračunati ogromnu pozitivnu snagu koja možete postati... Dajem vam izazov da budete ponosne i snažne u obrani onih sjajnih vrlina koje su bile oslonac našeg društvenog napretka. Vaša je moć neograničena kada ste ujedinjene. Možete ostvariti bilo što što želite ostvariti. I, kako li je vrlo velika potreba za vama u svijetu u kojem se vrijednosti mrve i gdje se jako čini da neprijatelj sve kontrolira.²³

Osjećam se sklon pozvati žene posvuda da se uzdignu do velikog potencijala u sebi. Ne tražim da posežete izvan svoje sposobnosti. Nadam se da si nećete prigovarati s mislima o neuspjehu. Nadam se da nećete pokušati postaviti ciljeve daleko iznad svoje sposobnosti da ih ostvarite. Nadam se da ćete jednostavno činiti što možete na najbolji način koji znate. Učinite li tako, svjedočit ćete ostvarenju čuda.²⁴

Izražavam svoju zahvalnost vama sveticama posljednjih dana, kojih je sada na milijune i koje se nalazite diljem svijeta. Velika je vaša pozitivna moć. Čudesni su vaši talenti i predanost. Ogromna je vaša vjera i ljubav za Gospodina, njegovo djelo te njegove sinove i kćeri. Nastavite živjeti evanđelje. Veličajte ga pred svim svojim kolegama. Vaša će dobra djela imati veću težinu od ikakvih riječi koje biste mogli izgovoriti. Kročite u kreposti i istini, s vjerom i vjernosti. Vi ste dio vječnog nauma, nauma kojeg je osmislio Bog, naš Vječni Otac. Svaki je dan dio te vječnosti.

Znam da mnogi od vas nose užasno težak teret. Neka vam vaši kolege u Crkvi, vaša braća i sestre, pomognu s tim teretima. Neka vaše molitve uzidu do njega koji je svemogućí, koji vas voli i koji može prizvati sile i čimbenike koji vam mogu pomoći. Ovo je djelo čuda. Vi to znate i ja to znam. Lako mi je reći vam da se ne

obeshrabrite, no ipak vam to kažem dok vas potičem da idete naprijed s vjerom.²⁵

Čudesna je moć žena vjere. Opetovano je očitovana tijekom povijesti ove crkve. Ona se nalazi među nama danas. Mislim da je dio božanstvenosti u vama.

Sestre, dorastite stasu tog božanstva. U tom naporu učinite svijet u kojem živite boljim mjestom za sebe i za koje koji će doći nakon vas.²⁶

Bogu hvala za predivne žene ove Crkve. Neka on u vaše srce usadi osjećaj ponosa u vaše sposobnosti i uvjerenje u istinu koja će biti poput kormila da vas održi sigurnima tijekom svake oluje.²⁷

Prijedlozi za proučavanje i podučavanje

Pitanja

- Što učimo iz naučavanja predsjednika Hinckleyja o tome kako se Nebeski Otac osjeća po pitanju svojih kćeri? (Vidi 1. odsjek.) Zašto nam je važno razumjeti »visoko i sveto mjesto« žena u Božjem vječnom naumu?
- Koje su značajke Gospodinovog savjeta Emmi Smith posebice korisne vama? (Vidi 2. odsjek.) Što možemo naučiti iz 2. odsjeka o tome da budemo vjerne? Što možemo naučiti o tome kako biti »izabrana žena«? Što možemo naučiti o tome kako primijeniti Sveta pisma na sebe?
- Koji su vaši dojmovi dok čitate savjet predsjednika Hinckleyja majkama? (Vidi 3. odsjek.) Kako ste vi bili blagoslovljeni majčinim utjecajem? Za roditelje, zašto »nijedna obveza nije više obvezujuća« od odgajanja djece »u ljubavi i miru i poštenju«?
- Koje ste primjere vidjeli »snag[e] i velik[e] sposobnost[i]« žena u Crkvi? (Vidi 4. odsjek.) Koji su neki od načina na koje žene mogu pomoći ostvariti »besmrtnost[] i vječn[i] život[] svim Božjim sinovima i kćerima«? Zašto je važno da muškarci i žene zajedno rade u unaprjeđivanju Gospodinovog djela? Koji su neki primjeri toga koje ste vi vidjeli?
- Pregledajte blagoslove koji dolaze iz Potpornog društva, kako ih predsjednik Hinckley navodi u 5. odsjeku. Koji su blagoslovi

došli vama od nastojanja sestara u Potpornom društvu, uključujući one koje služe u Djevojkama i Maloj školi? Kako možete osnažiti Potporno društvo u svojem odjelu? Kako Potporno društvo može pomoći ženama uvećati njihov pozitivan utjecaj?

- Razmotrite poticaj predsjednika Hinckleyja da se »uzdign[emo] do velikog potencijala u sebi« (6. odsjek). Kako možemo steći bolju viziju onog što Bog vidi kao naš potencijal? Kako možemo napredovati prema ostvarenju svojeg potencijala? Kada ste vidjeli »čudesn[u]... moć žena vjere«?

Povezani stihovi iz Svetih pisama

Izreke 31:10–31; Luka 10:38–42; Djela 9:36–40; Rimljanima 16:1–2; 2. Timoteju 1:1–5; Alma 56:41–48

Pomoć pri podučavanju

»Kada se pripremate za podučavanje svake lekcije, molite se za pomoć Duha da biste znali kada trebate izraziti svoje najsvjetije osjećaje. Možda ćete biti potaknuti posvjedočiti nekoliko puta tijekom lekcije, ne samo na kraju« (*Podučavanje, nema većeg poziva* [1999.], 44).

Napomene

1. *Glimpses into the Life and Heart of Marjorie Pay Hinckley*, ur. Virginia H. Pearce (1999.), 194–195.
2. »Let Virtue Garnish Thy Thoughts Unceasingly«, *Ensign* ili *Liahona*, svibanj 2007., 115.
3. *Discourses of President Gordon B. Hinckley, svezak 2: 2000–2004* (2005.), 509–510.
4. »The Women in Our Lives«, *Ensign* ili *Liahona*, studeni 2004., 85.
5. »Stand Strong against the Wiles of the World«, *Ensign*, studeni 1995., 98.
6. »Daughters of God«, *Ensign*, studeni 1991., 97.
7. »Women of the Church«, *Ensign*, studeni 1996., 67.
8. »Stay on the High Road«, *Ensign* ili *Liahona*, svibanj 2004., 112.
9. Način na koji predsjednik Hinckley koristi riječ *zaređena* odražava korištenje te riječi u Nauku i savezima 25:7 čiji je dio citiran u ovoj rečenici. U izdanju Svetih pisama na engleskom jeziku, fusnota za riječ *zaređena* u ovom stihu navodi: »ili odijeljena«. U prvim danima Obnove, izrazi *zaređeni* i *odijeljeni* često su korišteni naizmjenično; riječ *zaređeni* nije se uvijek odnosila na svećeništvo (na primjer, vidi NiS 63:45).
10. »If Thou Art Faithful«, *Ensign*, studeni 1984., 90–92.
11. *Motherhood: A Heritage of Faith* (brošura, 1995.), 6.
12. »Stand Strong against the Wiles of the World«, 99.
13. »Bring Up a Child in the Way He Should Go«, *Ensign*, studeni 1993., 60.
14. »Stand Strong against the Wiles of the World«, 99.
15. *Motherhood: A Heritage of Faith*, 13.
16. »Women of the Church«, 68.
17. »Live Up to Your Inheritance«, *Ensign*, studeni 1983., 84.
18. »If Thou Art Faithful«, 89.
19. »In the Arms of His Love«, *Ensign* ili *Liahona*, studeni 2006., 115.

20. »Biti postojan i nepomičan«, *Globalni sastanak obuke vodstva*, 10. siječnja 2004., 20.
21. »The BYU Experience« (sastanak duhovne misli na Sveučilištu Brigham Younga, 4. studenog 1999.), 2, speeches.byu.edu.
22. »Ambitious to Do Good«, *Ensign*, ožujak 1992., 4–6.
23. »Your Greatest Challenge, Mother«, *Ensign*, studeni 2000., 97.
24. *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997.), 696.
25. »Daughters of God«, 100.
26. »Rise to the Stature of the Divine within You«, *Ensign*, studeni 1989., 97–98.
27. »Live Up to Your Inheritance«, 84.

»Molite, i dat će vam se! Tražite, i naći ćete! Kucajte, i otvorit će vam se!« (Matej 7:7).

Koliko li je molitva moćna stvar

»Prizivati Gospodina za mudrost veću od naše, za snagu učiniti što bismo trebali učiniti, za bodrenje i utjehu te za izražavanje zahvalnosti značajno je i predivno.«

Iz života Gordona B. Hinckleyja

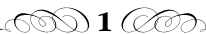
»Nitko od nas ne može uspjeti sam«, rekao je predsjednik Gordon B. Hinckley. »Trebamo pomoć, onu pomoć koja dolazi kao odgovor na molitvu.«¹ Predsjednik Hinckley je primjenjivao ovo načelo u odlukama s kojima se suočavao kao predsjednik Crkve. Starješina Robert D. Hales iz Zbora dvanaestorice apostola je o njemu rekao: »On je bistar čovjek s izvanrednom prosudbom, no kada se suoči s nerješivim problemom, on se spušta na koljena.«²

Predsjednik Hinckley i njegova supruga Marjorie također su primjenjivali ovo načelo u svojem domu. Njihov je sin Richard rekao: »Ne mogu se sjetiti dana kada nismo održali obiteljsku molitvu. Kada je bio red na njemu, tata se molio vrlo iskreno, no nikada na teatralan ili emocionalan način. Puno smo naučili o dubini njegove molitve slušajući ga dok se moli. Obraćao se Bogu s velikim poštovanjem kao što bi se vjerojatno obratio mudrom i uglađenom učitelju ili savjetniku te je o Spasitelju govorio s dubokim osjećajem. Kao dijete sam znao da su mu oni bili stvarne osobe – da ih je volio i poštovao.«³ Marjorie je primijetila: »Mislim da je obiteljska molitva uvelike bila vezana za to kako su naša djeca reagirala na nas. Iako im Gordon nije propovijedao, ona su u obiteljskoj molitvi čula sve što smo htjeli da čuju.«⁴

Tijekom svog služenja kao Vrhovni autoritet, predsjednik Hinckley je poticao članove Crkve da »vjeruju u molitvu i moć molitve«.⁵ Svjedočio je da »molitva otključava moći neba za nas«.⁶ Obecao je:

»Budite pobožni i Bog neba će vam se osmjehnuti i blagosloviti vas te vam pružiti sreću u vašem srcu i osjećaj mira u vašem životu.«⁷

Naučavanja Gordona B. Hinckleyja

Bog je naš Otac i poziva nas da mu se zasebno molimo.

Od svih velikih, predivnih i nadahnjujućih obećanja koje sam pročitao, ono koje me najviše umiruje su Spasiteljeve riječi: »Molite, i dat će vam se! Kucajte, i otvorit će vam se!« (Mt 7:7).⁸

Nikada ne zaboravite tko ste... Vi ste doista Božje dijete... On je vaš Vječni Otac. On vas voli. Možete mu pristupiti u molitvi. On vas je pozvao da to činite... Kako li je to izuzetno. On je najveći od svih. On je Stvoritelj i Upravitelj svemira. Ipak će on slušati vašu molitvu!⁹

Kroz molitvu se možemo više približiti Gospodinu. To mogu postati razgovori zahvalnosti. Nikada ne mogu u potpunosti razumjeti kako veliki Bog svemira, Svemogućí, poziva nas kao svoju djecu da mu se zasebno obraćamo. Kako li je to dragocjena prilika. Kako je predivno što se to zapravo događa. Svjedočim da se naše molitve, prinesene u poniznosti i iskrenosti, čuju i na njih se odgovara. To je čudesno, no stvarno.¹⁰

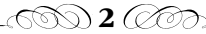
Braćo i sestre, znam da ste vi narod koji se moli. To je predivna stvar u ovo doba i u ovo vrijeme kada je običaj molitve iskliznuo iz mnogih života. Prizivati Gospodina za mudrost veću od naše, za snagu učiniti što bismo trebali učiniti, za bodrenje i utjehu te za izražavanje zahvalnosti značajno je i predivno.¹¹

Prinosim molbu da će svatko od nas nastojati živjeti bliže Gospodinu i češće komunicirati s njim s većom vjerom.

Očevi i majke, molite se za svoju djecu. Molite da mogu biti zaštićeni od zala svijeta. Molite da mogu rasti u vjeri i spoznaji. Molite da mogu biti usmjereni prema životima koji će biti unosni i dobri. Muževi, molite za svoju ženu. Izrazite Gospodinu zahvalnost za nju i molite mu se za nju. Žene, molite za svojeg muža. Mnogi od njih kroče vrlo teškim putem s bezbrojnim problemima i velikim nedoumicama. Molite Svemogućega da ih vodi, blagoslovi, zaštití, nadahne u njihovim pravednim poduhvatima.

Molite za mir na zemlji, da će Svemogući koji upravlja svemirom ispružiti svoju ruku i dopustiti svojem Duhu nastaniti se nad ljudima kako narodi ne bi bjesnili jedni protiv drugih... Molite se za mudrost i razumijevanje dok kročite teškim putovima svojeg života.¹²

Čudesna stvar kod molitve je da je ona osobna, zasebna, ona je nešto u što se nitko drugi ne upliće, po pitanju vašeg razgovora s vašim Ocem na Nebu u ime Gospodina Isusa Krista. Budite molećivi. Zatražite od Gospodina da vam oprostí vaše grijehé. Zatražite pomoć od Gospodina. Zatražite od Gospodina da vas blagoslovi. Zatražite od Gospodina da vam pomogne ostvariti vaše pravedne težnje... Zatražite od Gospodina sve važne stvari koje vam znače toliko puno u vašem životu. On je spreman pomoći. Nemojte nikada to zaboraviti.¹³

Obiteljska molitva vodi do čuda za osobe, obitelji i društva.

Potrebno je ponovno naglasiti poštenje, osobnost i integritet u našem vremenu. Samo kad u srž naših života nanovo ugradimo vrijednosti koje su osnova istinske civilizacije, obrazac našeg vremena će se promijeniti. Pitanje s kojim se suočavamo je 'gdje ćemo početi?'

Zadovoljan sam što to mora započeti s priznanjem Boga kao našeg vječnog Oca, našeg odnosa s njim kao njegovom djecom, s komunikacijom s njim u priznanju njegovog vladajućeg položaja te s dnevnim molbom za njegovo vodstvo u našim poslovima.

Predlažem da je povratak starom obrascu molitve, obiteljske molitve u domovima ljudi, jedan od temeljnih lijekova koji bi zaustavio strašnu bolest koja nagriza osobnost naše zajednice. Ne možemo očekivati da će se čudo dogoditi za jedan dan, ali nakon jedne generacije mogli bi imati čudo...

Postoji nešto u samom položaju klečanja što je u proturječju sa stavovima koje je Pavao opisao: »oholi... naprasiti, bahati«.

Postoji nešto u samom običaju oca, majke i djece koji zajedno kleče zbog čega ostali od tih osobina koje je opisao iščezavaju: »nepokorni roditeljima... bez ljubavi«.

Postoji nešto u činu obraćanja božanstvu što otklanja tendenciju prema huljenju i postajanju ljubiteljima požude mjesto ljubiteljima Boga [vidi 2. Timoteju 3:1–4].

Sklonost nesvetosti, nezahvalnosti, kako je Pavao opisao, izbrišana je dok članovi obitelji zajedno zahvaljuju Gospodinu za život, mir i sve što imaju. Dok zahvaljuju Gospodinu jedan za drugoga, unutar obitelji se razvija novo uvažavanje, novo poštovanje i nova privrženost jednog drugome...

U zajedničkom prisjećanju pred Gospodinom na siromašne, potrebite i potlačene, nesvjesno no stvarno, razvija se ljubav za druge više nego za sebe, poštovanje prema drugima te želja za služenjem potrebama drugih. Osoba ne može tražiti Boga da pomogne susjedu u nevolji bez da osjeća motiviranost da sama učini nešto kako bi pomogla tom susjedu. Kakva bi se čuda događala u životima djece svijeta kad bi svoju sebičnost ostavili na stranu i izgubili se u služenju drugima. Sjeme iz kojeg to zaštitno i plodno drvo može izrasti najbolje je posijati i njegovati u dnevnim molbama obitelji...

Ne znam ništa što bi toliko pomoglo olakšati obiteljske napeitosti, što bi na fin način iznijelo poštovanje za roditelje koje vodi k poslušnosti, utjecalo na duh pokajanja koji bi uvelike obrisao štete slomljenih domova, od zajedničke molitve, zajedničkog priznanja slabosti pred Gospodinom i zazivanja Gospodnjih blagoslova na dom i one koji tamo prebivaju.

Obitelj je osnovna jedinica društva. Obitelj koja se moli je nada za bolje društvo. »Tražite Jahvu dok se može naći« (Iz 55:6).¹⁴

Dirnula me je... bolna izjava mladog [misionara]. Rekao je: »Ovdje sam već mjesecima. Ne mogu naučiti jezik. Ne sviđaju mi se ljudi. Preko dana sam potišten, a po noći plačem. Htio sam umrijeti. Pisao sam svojoj majci i molio je za izliku da se vratim kući. Imam njezin odgovor. Rekla je: 'Molimo se za tebe. Ne prođe ni jedan dan, a da svi mi ne kleknemo zajedno prije nego što jedemo i navečer prije nego se povučemo na počinak te ne preklinjemo Gospodina za njegove blagoslove za tebe. Svojoj smo molitvi pridodali i post, a kada se tvoja mlađa braća i sestre mole, oni kažu: »Nebeski Oče, blagoslovi Johnnyja... i pomogni mu naučiti jezik i vršiti djelo koje je on pozvan činiti.««

Možemo osnažiti svoju obitelj zajedničkim klečanjem u molitvi.

Zatim je ovaj mladić nastavio, rekavši kroz svoje suze: »Pokušat ću ponovno. Nadodat ću svoje molitve njihovima i moj post njihovom.«

Sada, četiri mjeseca kasnije, imam pismo od njega u kojem kaže: »Čudo se dogodilo. Poznavanje jezika došlo mi je kao dar od Gospodina. Naučio sam voljeti ljude u ovoj predivnoj zemlji. Neka je Bogu hvala na molitvama moje obitelji.«¹⁵

Možemo li učiniti naše domove ljepšima? Da, kroz naše obraćanje kao obitelji izvoru sve istinske ljepote. Možemo li ojačati društvo i učiniti ga boljim mjestom u kojem možemo živjeti? Da, jačanjem vrline našeg obiteljskog života kroz zajedničko klečanje i moljenje Svemogućem u ime njegovog voljenog Sina.

Taj bi običaj, vraćanje obiteljskom bogoštovlju, koji se širi diljem zemlje, kroz jedan naraštaj uvelike umanjio štete koje nas uništavaju. Obnovio bi integritet, međusobno poštovanje i duh zahvalnosti u srcima ljudi.¹⁶

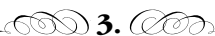
Je li molitva tako teška stvar? Bi li bilo toliko teško potaknuti očeve i majke da se spuste na svoja koljena sa svojom dječicom i obrate se prijestolju Božanstva kako bi izrazili zahvalnost za blagoslove, molili se za one koji su u nevolji kao i za sebe, te onda da to zatraže u ime Spasitelja i Otkupitelja svijeta? Koliko li je molitva moćna

stvar. O tome mogu svjedočiti, a tome i vi možete svjedočiti. Kako li je tragičan gubitak za svaku obitelj koja podbaci iskoristiti ovaj dragocjen i jednostavan običaj.¹⁷

Postoji li itko među vama tko ne održava obiteljsku molitvu, neka taj običaj počne sada, pa ako to ikako možete, zajedno se spustite na koljena svakog jutra i svake večeri te govorite Gospodinu i izrazite svoju zahvalnost, prizovite njegove blagoslove za potrebite zemlje i govorite mu vezano za vašu dobrobit.¹⁸

Ostavljam vam svoje svjedočanstvo da ako iskreno primijenite obiteljsku molitvu, nećete otići bez nagrade. Promjene ne moraju odmah biti očite. Mogu biti jedva zamjetljive. No bit će stvarne jer Bog »nagrađuje one koji ga traže« (Heb 11:6).

Budimo vjerni u postavljanju primjera pred svijetom u ovom običaju i u ohrabrivanju drugih da tako čine.¹⁹

3.

Moramo biti molećivi i moramo slušati kako bi naše molitve bile uslišane.

Nikada nemojte pretpostaviti da možete uspjeti sami. Trebate pomoć od Gospodina. Nikada ne oklijevajte spustiti se na koljena na nekom privatnom mjestu i razgovarati s njim. Kako je molitva čudesna i predivna stvar. Razmislite o tome. Mi zapravo možemo razgovarati s našim Ocem na Nebu. On će čuti i odgovoriti, no mi trebamo slušati taj odgovor. Ništa nije previše ozbiljno i ništa previše nevažno da se podijeli s njim.²⁰

Molite se Gospodinu s očekivanjem odgovora... Problem s većinom naših molitvi je što se molimo kao da podižemo slušalicu i naručujemo namirnice – naručimo i poklopimo. Trebamo meditirati, prebirati, razmišljati o čemu se molimo i zašto, a zatim razgovarati s Gospodinom kao što čovjek razgovara s drugim. »Hajde, dakle, da se pravdamo, govori Jahve« (Iz 1:18).²¹

Ništa toliko ne pomaže kao stavljanje problema u Gospodinove ruke... Ne oklijevam reći da su mi molitve bile uslišane. Znam to. Ne mogu to poreći. Trebamo se moliti za vodstvo u ovo teško doba... Čudesno je to što ne trebate biti genijalac da biste se molili... On će

slušati glas najponiznijih... Tražite Gospodina. On je uputio poziv, i on će odgovoriti.²²

Vjerujte u moć i veličanstvenost molitve. Gospodin odgovara na molitve. Znam to. Vidio sam kako se to opetovano događa. Molitva nas uvodi u suradništvo s Gospodinom. Nudi nam priliku da razgovaramo s njim, zahvalimo mu za čudesne blagoslove i zatražimo ga za vodstvo i zaštitu dok kročimo putovima života. Ovo veliko djelo koje se širi diljem zemlje, pronalazi korijenje u molitvi dječaka. U obiteljskoj je Bibliji pročitao: »Ako komu od vas nedostaje mudrosti, neka ište od Boga, koji svima daje obilno i bez prigovora, i dat će mu se. Ali neka ište s vjerom, bez ikakva sumnjanja, jer je onaj koji sumnja sličan morskom valovlju koje vjetar podiže i tamo–amo goni« (Jakovljeva 1:5–6). To je obećanje. Postoji li veće obećanje od ovog bilo gdje na svijetu?²³

Budite molećivi, prijatelji moji, i slušajte. Možda nikada neće čuti glas. Vjerojatno nećete. No, bit ćete potaknuti i blagoslovljeni na način koji ne možete objasniti. Jer je Gospodin obećao: »Kazat ću ti u... srcu tvojemu Duhom Svetim koji će sići na te...« (NiS 8:2).

Molite se i znat ćete da Bog čuje i odgovara. Ne uvijek na način na koji bismo mi htjeli da odgovori, no s prolaskom godina doći će shvaćanje jasno kao zora da je on čuo i odgovorio.²⁴

Zadržite tu poniznost koja će uzrokovati da se spustite na svoja koljena u molitvi i priznanju njegove moći i dobrote. On vas neće iznevjeriti. Čut će vaše molitve. Uslišat će vaše molitve. U muku noći čut ćete šapate njegovog Duha koji vas usmjeravaju u vašim trenucima nevolje i potrebe. Ti će vam trenuci doći kao i svima. Zadržite vjeru u Boga i on vas neće razočarati. Nikada vam neće okrenuti svoja leđa.²⁵

Uvijek dopustite svojem Ocu na Nebu da bude vaš prijatelj kojemu se možete obratiti u molitvi.²⁶

Prijedlozi za proučavanje i podučavanje

Pitanja

- Kako vam je molitva pomogla približiti se Nebeskom Ocu? Pregledajte savjet predsjednika Hinckleyja o tome što uključiti u molitve (vidi 1. odsjek). Kada vam je molitva pomogla pronaći »mudrost

veću od [vaše]«? Kada vam je molitva donijela »bodrenje i utjehu«? Zašto bi neke molitve trebale biti »razgovori zahvalnosti«?

- Promislite o svakom blagoslovu za koji je predsjednik Hinckley rekao da može doći kroz obiteljsku molitvu (vidi 2. odsjek). Koji su neki načini na koje je vaša obitelj bila blagoslovljena zajedničkom molitvom? Koje su neke od prepreka za dosljednu obiteljsku molitvu? Kako članovi obitelji mogu zajedno raditi na prevladavanju ovih prepreka?
- Kako primjenjivanje naučavanja predsjednika Hinckleyja iz 3. odsjeka čini naše molitve smislenijima? Što ste naučili o načinima na koje Nebeski Otac odgovara na molitve? Zašto molitva ima moć dovesti nas »u suradništvo s Gospodinom«?

Povezani stihovi iz Svetih pisama

Matej 6:5–15; Luka 18:9–18; 2. Nefi 32:8–9; Alma 34:17–28; 37:36–37; 3. Nefi 18:15–25; NiS 19:28

Pomoć pri proučavanju

»Steknite pregled brzim čitanjem knjige, poglavlja ili odlomka ili čitanjem zaglavlja. Težite razumijevanju konteksta i pozadine« (*Pro-povijedaj moje evanđelje* [2004.], 23). Razmotrite čitanje poglavlja ili odlomka više puta kako biste ga bolje razumjeli. Dok to činite, možete otkriti duboke uvide.

Napomene

1. »Stand True and Faithful«, *Ensign*, svibanj 1996., 94.
2. Robert D. Hales, Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith: The Biography of Gordon B. Hinckley* (1996.), 444.
3. Richard G. Hinckley, Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, 171.
4. Marjorie Pay Hinckley, Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, 171.
5. *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997.), 469.
6. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, 470.
7. »Dedication of Gordon B. Hinckley Building« (Sveučilište Brigham Younga – Idaho, 22. listopada 2002.), byui.edu/Presentations/transcripts/devotionals/2002_10_22_hinckley.htm; dohvaćeno 21. rujna 2015.
8. »Pillars of Truth«, *Ensign*, siječanj 1994., 2.
9. »Stand True and Faithful«, 93.
10. »An Humble and a Contrite Heart«, *Ensign*, studeni 2000., 89.
11. »The Fabric of Faith and Testimony«, *Ensign*, studeni 1995., 89.
12. »Benediction«, *Ensign* ili *Liahona*, svibanj 2003., 99–100.
13. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, 468.
14. »The Blessings of Family Prayers«, *Ensign*, veljača 1991., 2, 4–5.
15. Conference Report, travanj 1963., 128.
16. »The Blessings of Family Prayers«, 5.
17. »Four Simple Things to Help Our Families and Our Nations«, *Ensign*, rujna 1996., 8.
18. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, 217.
19. »The Blessings of Family Prayers«, 5.

20. »Stay on the High Road«, *Ensign* ili *Liahona*, svibanj 2004., 114.
21. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, 469.
22. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, 469.
23. »Fear Not; Only Believe«, *New Era*, siječanj 2000., 6; masno otisnuta slova i kurziv uklonjeni.
24. »Watch the Switches in Your Life«, *Ensign*, siječanj 1973., 93.
25. *Discourses of President Gordon B. Hinckley, svezak 2: 2000–2004* (2005.), 346.
26. »Daughters of God«, *Ensign*, studeni 1991., 100.

Hram Hong Kong Kina

Šaputanja Duha

»Molim da dosljedno tražimo Gospodinovo nadahnuće i suradništvo Svetoga Duha koji će nas blagosloviti u obdržavanju naših napora na visokoj duhovnoj razini.«

Iz života Gordona B. Hinckleyja

Dana 24. lipnja 1995. predsjednik Gordon B. Hinckley govorio je na sastanku za nove predsjednike misija i njihove supruge pružajući im savjet koji će voditi njihove naredne tri godine služenja. Pričao je o uputi koju je primio kada ga je predsjednik Harold B. Lee, tada član Zbora dvanaestorice apostola, odijelio kao predsjednika okola:

»Sjećam se samo jednog što je rekao: ‘Slušaj šaputanja Duha usred noći i odgovori na njih.’ Ne znam zašto objava neki put dolazi tijekom noći, no dolazi. Naravno, dolazi i tijekom dana. No, slušaj šaputanja Duha, dar objave na koji imaš pravo.«¹

Govoreći o svojim iskustvima dok je slijedio ovu uputu on je rekao: »Gospodin je tiho govorio... Usred noći su mi na um pale ideje za koje mislim da su proročke u svojoj naravi.«² Na primjer, on je u srpnju 1992. bio u Hong Kongu s drugim vođama Crkve, tražeći mjesto za izgradnju hrama. Jedne je večeri legao u krevet osjećajući se uznemireno zbog odluke koju je trebao donijeti. Onda su ga šaputanja Duha probudila rano u jutro.

»Nešto mi je vrlo zanimljivo palo na pamet«, zapisao je u svojem dnevniku. »Nisam čuo glas svojim naravnim ušima. No u moje je misli došao glas Duha. Rekao je: ‘Zašto si zabrinut zbog ovoga? Imaš predivno zemljište gdje se nalazi misijski dom i mala kapela. U samom su srcu Kawloona, na lokaciji s najboljim prijevozom... Izgradi zgradu od [nekoliko] katova. Može sadržavati kapelu i učionice na prva dva kata, a hram na posljednja dva ili tri kata.’« Primivši tu objavu, predsjednik Hinckley je rekao: »Opustio sam se i vratio na spavanje.«³

Danas u Kowloonu, gusto napučenom dijelu Hong Konga, stoji jedinstvena građevina na mjestu na kojem su se nekada nalazili kapela i misijski dom. Ta zgrada u kojoj se nalazi kapela, misijski dom, misijski ured i sveti hram svjedočanstvo je šaputanja Duha Božjem proroku.

Naučavanja Gordona B. Hinckleyja

1

Duh Sveti je Tješitelj i Svjedok o istini.

Duh Sveti stoji kao treći član božanstva, Tješitelj za kojega je Spasitelj obećao da će podučavati njegove sljedbenike svim stvarima i sjetiti ih o svemu što je on njima rekao (vidi Ivan 14:26).⁴

Duh Sveti iznosi svjedočanstvo u našem srcu o Ocu i Sinu.⁵

[Moje] svjedočanstvo [o Isusu Kristu] dolazi moću Duha Svetoga. To je dar, svet i predivan, kojega objavom donosi treći član Božanstva.⁶

Duh Sveti je Svjedok o istini koji [nas] može podučiti onom čemu se [mi] ne može[mo] međusobno podučiti. U velikim i izazovnim riječima Moronija obećana je spoznaja istine o Mormonovoj knjizi »moću Duha Svetoga«. Moroni zatim izjavljuje: »A moću Duha Svetoga možete spoznati istinu o svemu« (Moroni 10:4–5).

Vjerujem da je ta moć, taj dar, dostupna nama danas.⁷

2

Trebamo Duha Svetoga da nas vodi u našoj službi kod kuće i u Crkvi.

Nema većeg blagoslova koji nam može doći u naš život od dara Duha Svetoga – suradništva Svetoga Duha da nas vodi, štiti i blagoslovi te, takoreći, ide poput stupa pred nama i plamena koji nas vodi putovima pravednosti i istine. Ova vodeća moć trećeg člana Božanstva može biti naša živimo li je dostojno.⁸

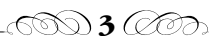
Potreban nam je Sveti Duh u našim mnogim administrativnim odgovornostima. Potreban nam je dok naučavamo evanđelje u našim razredima i dok podučavamo svijet. Potreban nam je u upravljanju našim obiteljima i njihovom podučavanju.

Dok usmjeravamo i podučavamo pod vodstvom toga Duha, donijet ćemo duhovnost u život onih za koje smo odgovorni...

Slatki su plodovi podučavanja pod nadahnućem Svetoga Duha. Oni hrane duh i njeguju dušu.

Dopustite mi iznijeti poseban savjet roditeljima koji stoje kao glave obitelji: potrebno nam je usmjerenje Duha Svetoga u našem osjetljivom i ogromnom zadatku jačanja duhovnosti naših domova.⁹

Slušajte poticaje Duha. Budite ponizni. Mogli biste biti vođeni do nekoga rukom Gospodnjom zbog svojeg duha, stava, osjećaja, poniznosti.¹⁰

Objava nam gotovo uvijek dolazi kroz tih, blagi glas – šaputanje Duha.

Predstavnici medija intervjuirali su me s vremena na vrijeme. Gotovo uvijek su me pitali: »Kako objava dolazi proroku Crkve?«

Odgovarao sam da dolazi sada kao što je dolazila i ranije. Vezano za to, ovim sam predstavnicima medija prepričao Ilijino iskustvo nakon njegovog sukoba s Baalovim svećenicima:

»Evo Jahve upravo prolazi.' Pred Jahvom je bio silan vihor, tako snažan da je drobio brda i lomio hridi, ali Jahve nije bio u olujnom vihoru; poslije olujnog vihora bio je potres, ali Jahve nije bio u potresu;

a poslije potresa bio je oganj, ali Jahve nije bio u ognju; poslije ognja šapat laganog i blagog lahora« (1. Kraljevi 19:11–12).

To je taj način. Postoji tih, blagi glas. On dolazi kao odgovor na molitvu. On dolazi kao šapat Duha. Može doći tijekom tišine u noći.

Propitkujem li ja to? Uopće ne. Vidio sam kako se to događa mnogo puta.¹¹

Takva je gotovo uvijek bila Božja riječ kada je došla nama, ne uz trublje niti od vijeća učenih, već u tihom, blagom glasu objave. Slušajući one koji umišljeno uzaludno traže mudrost i koji naglas izjavljuju svoje nadrilijekove [ili lijekove] za zla svijeta, osoba je sklon na odgovoriti sa Psalmistom: »Prestanite i znajte da sam ja Bog...« (Ps 46:10) te sa Spasiteljem: »Tko ima uši, neka čuje« (Mt 11:15).¹²

 4

Ono što je od Duha prosvjetljuje nas, izgrađuje i uzdiže.

Kako znamo ono što je od Duha? Kako znamo je li od Boga? Po plodovima. Ako vodi do rasta i razvoja, vjere i svjedočanstva, boljeg načina da se čine stvari, do pobožnosti, onda je od Boga. Ako nas ruši, vodi u tamu, zbunjuje nas i zabrinjava, vodi do vjerolomnosti, onda je od đavla.¹³

Poticaje Duha prepoznajete po plodovima Duha – ono što prosvjetljuje, što izgrađuje, što je pozitivno, afirmativno i uzdižuće te nas vodi boljim mislima, riječima i djelima je od Duha Božjega. Ono što ruši, vodi nas na zabranjene putove – to je od neprijatelja. Mislim da je tako jasno, tako jednostavno.¹⁴

Učenjak je jednom prilikom izrazio stav da je Crkva neprijatelj razumnosti. Ako je pod razumnosti shvaćao ogranak filozofije koja naučava »nauk da znanje u potpunosti ili uglavnom proizlazi iz čiste razboritosti« i »ta je razboritost posljednje načelo stvarnosti«, onda da, mi se suprotstavljamo tako oskudnom tumačenju kako se primjenjuje na vjeru (citati iz *Random House Dictionary of the English Language*, str. 738). Takvo tumačenje isključuje moć Svetoga Duha u obraćanju nama i kroz [nas].

Naravno da vjerujemo u njegovanje uma, no razum nije jedini izvor znanja. Postoji obećanje dano pod nadahnućem Svemogućega izloženo u ovim predivnim riječima: »Bog će ti dati spoznaju svoga Svetoga Duha, da, neizrecivim darom Duha Svetoga« (NiS 121:26).

Humanisti koji kritiziraju Gospodinovo djelo, takozvani intelektualci koji ponižavaju, govore iz neznanja o duhovnim očitovanjima. Oni nisu čuli glas Duha. Nisu ga čuli jer ga nisu tražili i pripremili se kako bi ga bili dostojni. Tada, pretpostavljajući da znanje dolazi samo iz razboritosti i djelovanja uma, oni niječu ono što dolazi moću Duha Svetoga.

Ono što je Božje može se spoznati samo Duhom Božjim. Taj je Duh stvaran. Onima koji su iskusili njegova djelovanja, spoznaja stečena na takav način je jednako stvarna kao ono što je stečeno kroz djelovanje pet osjetila. Svjedočim o tome. A uvjeren sam da i većina članova Crkve može tako posvjedočiti. Potičem svakog od nas da nastavimo njegovati srce u rezonanci s Duhom. Ukoliko

»Ono što je Božje može se spoznati samo Duhom Božjim. Taj je Duh stvaran.«

ćemo to činiti, naši će životi biti obogaćeni. Osjetit ćemo srodstvo s Bogom našim Vječnim Ocem. Okusit ćemo slatkoću radosti koja se ne može imati ni na koji drugi način.

Nemojmo biti zarobljeni mudrovanjem svijeta, koje je većim dijelom negativno i koje tako često rađa gorkim plodom. Kročimo s vjerom u budućnost, pozitivno govoreći i njegujući stav pouzdanja. Dok to činimo, naša će snaga dati drugima snage.¹⁵

Molim da dosljedno tražimo Gospodinovo nadahnuće i suradništvo Svetoga Duha koji će nas blagosloviti u održavanju naših napora na visokoj duhovnoj razini. Te molitve neće biti neuslišane.¹⁶

5

Duh Sveti bit će naše trajno društvo dok živimo za te blagoslove.

Gospodin je taj koji je rekao da ako obdržavamo zapovijedi, »tad... [će] Duh... Sveti biti [naše] trajno društvo« (NiS 121:46) kako bi nas uzdignuo, podučavao, vodio, tješio i održao. Kako bismo stekli ovo suradništvo, trebamo ga tražiti, živjeti za njega, biti odani Gospodinu.¹⁷

»Kako održavate Gospodinovog Duha s vama u svakom trenutku?« Pa, živite ga dostojni; živite dostojni Duha Gospodnjeg. To je ono što činite. I imat ćete ga... Samo živite ispravno. Klonite se smeća. Klonite se pornografije. Klonite se onoga što vas povlači dolje. Knjige koje čitate, časopisi koje čitate, videozapisi koje gledate, televizijski programi koje gledate, predstave na koje idete, sve to ima učinak na vas i imat će podložite li se utjecaju tih golicavih stvari koje su osmišljene osiromašiti vas, a obogatiti nekoga drugog. Klonite ih se.¹⁸

Vi si svake nedjelje zadajte obnoviti svoj zavjet i saveze da ćete uzeti na sebe ime Gospodina Isusa Krista. Jeste li ikada razmišljali o tome, o tome koliko je to važno, o tome što znači preuzeti na sebe ime Gospodina Isusa Krista sa zavjetom i obećanjem da ćete obdržavati njegove zapovijedi? A on jamči i obećava vam da će vam dati svojega Duha koji će biti s vama. Kako li je to čudesno.¹⁹

Kako li je sjajan blagoslov imati poslužujući utjecaj člana Božanstva, nakon što se taj dar primio pod rukama onih koji su djelovali s božanskom ovlasti. Nastavimo li kročiti u kreposti, možemo uživati u ispunjenju obećanja koje je Gospodin dao kada je rekao: »Duh će Sveti biti trajno društvo tvoje, a žezlo tvoje, žezlo pravednosti i istine, a gospodstvo tvoje bit će gospodstvo vječno, i ono će bez prisilnih mjera k tebi pritjecati u vijeke vjekova« (NiS 121:46).²⁰

Prijedlozi za proučavanje i podučavanje

Pitanja

- Zašto trebamo Duha Svetoga? (Vidi 1. i 2. odsjek.) Kada ste osjetili da vas Duh Sveti podučava i vodi? Što ste naučili iz tih iskustava?
- Što možemo naučiti iz objašnjenja predsjednika Hinckleyja o tome kako objava dolazi proroku? (Vidi 3. odsjek.) Zašto je važno znati da Duh Sveti obično komunicira kroz »tihi, mali glas«? Što ste naučili iz vlastitih iskustava o prepoznavanju komunikacija od Duha Svetoga?
- Pregledajte »plodove Duha« koje je predsjednik Hinckley sažeo u 4. odsjeku. Kako nam ova naučavanja pomažu prepoznati utjecaj Duha? Koje su opasnosti vjerovanja da je »razum... jedini izvor znanja«? Koja ste iskustva imali sa stjecanjem duhovnog znanja?

- Što vi osjećate dok promišljate o naučavanjima predsjednika Hinckleyja u 5. odsjeku o suradništvu Duha Svetoga? Na koje vas je načine Duh Sveti blagoslovio?

Povezani stihovi iz Svetih pisama

1. Korinćanima 2:9–14; 1. Nefi 10:17; 2. Nefi 31:17–18; Mosija 3:19; Moroni 8:25–26; NiS 11:12–14

Pomoć pri podučavanju

»Kada volimo one koje podučavamo, molimo se za svakog od njih. Činimo sve što možemo kako bismo saznali njihove interese, postignuća, potrebe i brige. Svoje podučavanje osmišljavamo prema njihovim potrebama, čak i ako to zahtijeva više vremena i rada. Priječujemo kada su odsutni i znamo kada su prisutni. Nudimo pomoć kada je potrebna« (*Podučavanje, nema većeg poziva* [1999.], 32).

Napomene

1. *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997.), 556.
2. *Discourses of President Gordon B. Hinckley, Volume 1: 1995–1999* (2005.), 441.
3. Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith: The Biography of Gordon B. Hinckley* (1996.), 481.
4. »The Father, Son, and Holy Ghost«, *Ensign*, studeni 1986., 51.
5. »Latter-day Counsel: Excerpts from Recent Addresses of President Gordon B. Hinckley«, *Ensign*, srpanj 1999., 72.
6. »The Father, Son, and Holy Ghost«, 51.
7. »The Father, Son, and Holy Ghost«, 51.
8. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, 259.
9. »Feed the Spirit, Nourish the Soul«, *Ensign*, listopad 1998., 2, 4–5.
10. *Discourses of President Gordon B. Hinckley, Volume 1*, 440.
11. »The Quorum of the First Presidency«, *Ensign*, prosinac 2005., 49.
12. Conference Report, travanj 1964., 38–39.
13. »Inspirational Thoughts«, *Ensign*, lipanj 1998., 5.
14. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, 261.
15. »The Continuing Pursuit of Truths«, *Ensign*, travanj 1986., 6.
16. »Feed the Spirit, Nourish the Soul«, 2.
17. »Living with Our Convictions«, *Ensign*, rujan 2001., 5.
18. *Discourses of President Gordon B. Hinckley, Volume 1*, 377–378.
19. *Discourses of President Gordon B. Hinckley, Volume 1*, 319.
20. »Priesthood Restoration«, *Ensign*, listopad 1988., 72.

Potpuno suštinski za našu vjeru jest naše svjedočanstvo o Isusu Kristu kao sinu Božjem... On je glavni zaglavni kamen Crkve koja nosi njegovo ime.«

Gledamo prema Kristu

»Vjerujemo u Krista. Govorimo o Kristu. Gledamo prema Kristu. On je naš Otkupitelj i Spasitelj.«

Iz života Gordona B. Hinckleyja

Na općem saboru u travnju 1975., starješina Gordon B. Hinckley, tada član Zbora dvanaestorice apostola, iznio je sljedeće iskustvo:

»Nedavno samo održali dane otvorenih vrata u hramu [Mesa] Arizona. Nakon potpune obnove ove građevine, gotovo je četvrt milijuna ljudi vidjelo njezinu prekrasnu unutrašnjost. Prvog su dana otvorenja pozvani vjeroučitelji drugih vjera kao posebni gosti, a stotine ih se odazvalo. Bila je moja povlastica obratiti im se i odgovoriti na njihova pitanja po završetku naših obilazaka. Rekao sam im da ćemo rado odgovoriti na bilo kakve upite koje imaju. Postavili su mnoga pitanja. Među njima je bio i jedan protestantski svećenik.

Rekao je: 'Bio sam posvuda u ovoj zgradi, ovom hramu koji na ulazu nosi ime Isusa Krista, no nigdje nisam vidio nikakav križ, simbol kršćanstva. Primijetio sam vaše građevine na drugim mjestima i također uočio odsustvo križa. Zašto je tako kad kažete da vjerujete u Isusa Krista?'

Odgovorio sam: 'Ne bih želio uvrijediti nikoga od mojih kršćanskih kolega koji koriste križ na vrhu zvonika svojih katedrala i na oltarima svojih kapela, koji ih nose na svojim svećeničkim odorama i tiskaju na svojim knjigama i drugoj literaturi. No za nas, križ je simbol umirućeg Krista, dok je naša poruka proglas o živućem Kristu.'

Tada je upitao: 'Ako ne koristite križ, što je simbol vaše vjere?'

Odgovorio sam da život naših ljudi mora postati značajan izraz naše vjere i stoga, simbol našeg bogoštovlja...

Nikakav znak, nikakvo umjetničko djelo, nikakav izraz niti oblik nisu prikladni da bi prikazali slavu i čudo živućeg Krista. Rekao nam

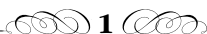
je što taj simbol treba biti kad je rekao: 'Ako me ljubite, vršit ćete moje zapovijedi' (Ivan 14:15).

Kao njegovi sljedbenici, ne možemo učiniti nešto zlo ili loše ili bez milosti, a da ne okaljamo njegov lik. Ne možemo učiniti nešto dobro, ljubazno ili ispunjeno milošću, a da sjajnije ne osvjetlamo simbol onoga čije smo ime preuzeli na sebe.

Stoga naši životi moraju postati značajan izričaj, simbol iskazivanja našeg svjedočanstva o živućem Kristu, vječnom Sinu živućeg Boga.

To je vrlo jednostavno, moja braćo i sestre, i vrlo duboko, i bolje je da to nikada ne zaboravimo.«¹

Naučavanja Gordona B. Hinckleyja

Isus Krist je živući Sin živućeg Boga.

Potpuno suštinski za našu vjeru jest naše svjedočanstvo o Isusu Kristu kao sinu Božjem... On je glavni zaglavni kamen Crkve koja nosi njegovo ime.²

Mi vjerujemo u Krista. Govorimo o Kristu. Gledamo prema Kristu. On je naš Otkupitelj, naš Gospodin i naš Spasitelj.³

Zemaljsko službeništvo

Onaj koji je bio Božji Sin, Jedinorođeni Sin, napustio je celestijalne dvore svojega Oca kako bi preuzeo smrtnost. Prilikom njegovog rođenja anđeli pjevali, a Mudraci došli predati darove. Rastao je poput drugih dječaka u Nazaretu galilejskom. Tamo je »napredovao u mudrosti, rastu i milosti pred Bogom i ljudima« (Luka 2:52).

S Marijom i Josipom posjetio je Jeruzalem kada je imao 12 godina. Na njihovom su putu kući primijetili da ga nema. Vratili su se u Jeruzalem i pronašli ga u hramu kako razgovara s učenjacima. Kada ga je Marija prekorila, odgovorio je: »Zar niste znali da ja moram biti u kući Oca svojega?« (Luka 2:49). Njegove su riječi bile slutnja njegovog budućeg poslanja.

To je poslanje počelo s njegovim krštenjem u rijeci Jordan rukama njegovog rođaka Ivana. Kada je ustao iz vode, Duh je Sveti sišao na njega u obličju golubice i začuo se glas njegovog Oca kako govori:

»Ovo je Sin moj, Ljubljeni moj, koga sam odabrao« (Mt 3:17). Ova je izjava postala potvrda njegove božanstvenosti.

Postio je 40 dana i kušao ga je đavao koji ga je nastojao odvojiti od njegovog božanski dodijeljenog poslanja. Na poziv je protivnika odgovorio: »Ne kušaj Gospodara, Boga svojega!« (Mt 4:7), ponovno proglašavajući svojeg božanskog Sina.

On je kročio prašnjavim cestama Palestine. Nije imao doma koji je mogao nazvati svojim, nikakvo mjesto na kojem je mogao poleći svoju glavu. Njegova je poruka bilo evanđelje mira. Njegova su naučavanja bila ona o velikodušnosti i ljubavi. »Onome tko bi se htio s tobom parničiti da bi se domogao tvoje donje haljine, prepusti i gornju« (Mt 5:40).

Podučavao je u usporedbama. Izvršavao je čuda kakva nikada nisu ranije niti kasnije vršena. Iscjeljivao je one čije su bolesti bile dugotrajne. Činio je da slijepi vide, gluhi da čuju, a hromi da hodaju. Uzdizao je mrtve, a oni su ponovno živjeli kako bi ga hvalili. Zasiurno ni jedan čovjek nije nikada tako učinio.

Nekolicina ga je slijedila, no većina ga je mrzila. Govorio je o književnicima i farizejima kao o licemjerima, kao o okrećenim grobovima. Oni su šurovali protiv njega. Istjerao je mjenjače novaca iz doma Gospodnjeg. Oni su se nedvojbeno udružili s onima koji su ga planirali uništiti. No, on se nije uplašio. »Prošao je čineći dobro« (Djela 10:38).

Nije li sve to bilo dovoljno da učini spomen na njega besmrtnim? Nije li to bilo dovoljno da se njegovo ime postavi među one velike ljude koji su kročili svijetom i koje su pamtili zbog onoga što su oni rekli ili učinili, pa čak i iznad njih? Zasigurno bi bio svrstan među velike drevne proroke.

No, sve to nije bilo dovoljno za Sina Svemogućega. Bio je to tek uvod u ono što je imalo doći. Oni su došli na čudan i strašan način.⁴

Uhićenje, raspeće i smrt

Bio je izdan, uhićen, osuđen na smrt te je umro u strašnoj agoniji raspeća. Njegovo je živo tijelo pribijeno na drveni križ. U neizrecivog je patnji njegovo tijelo polako slabilo. Dok je još disao, zavapio je: »Oče, oprostí im, jer ne znaju što čine!« (Luka 23:34).

Zemlja se potresla kada je njegov duh prešao. Stotnik koji je sve vidio svečano je izjavio: »Uistinu, ovaj bijaše Sin Božji« (Mat 27:54).

Oni koji su ga voljeli uzeli su njegovo tijelo s križa. Odjenuli su ga i postavili u novu grobnicu...

Njegovi su prijatelji zasigurno plakali. Plakali su apostoli koje je ljubio i koje je pozvao kao svjedoke svoje božanstvenosti. Plakale su žene koje su ga voljele. Nitko nije razumio što je on rekao o uskrsnuću na treći dan. Kako su mogli? To se nikada prije nije dogodilo. Bilo je u potpunosti bez presedana. Bilo je nezamislivo, čak i za njih.

Morao je prevladavati strašan osjećaj potištenosti, beznada i očaja dok su razmišljali o svojem Gospodinu koji im je oduzet smrću.⁵

Uskrsnuće

No, to nije bio kraj. U jutro trećeg dana, Marija Magdalena i druga Marija vratile su se do grobnice. Na njihovo je krajnje zaprepaštenje kamen bio odmaknut, a grobnica prazna. Zavirile su unutra. Dva su bića u bijelom sjedila sa svake strane ukopnog mjesta. Anđeo im se ukazao i rekao: »Zašto tražite živoga među mrtvima?

On nije ovdje! Uskrsnuo je! Sjetite se kako vam je govorio dok još bijaše u Galileji:

‘Treba da Sin Čovječji bude predan u ruke grešnika i da bude razapet te da uskrsne treći dan’« (Luka 24:5–7).

Ove jednostavne riječi: »On nije ovdje! Uskrsnuo je!« postale su najznačajnije u cijeloj literaturi. One su izjava o praznoj grobnici. One su ispunjenje svega što je on govorio vezano uz ponovni ustanak. One su slavodobitni odgovor na upit s kojim se suočava svaki muškarac, žena i dijete koji su ikada rođeni na zemlji.

Uskrsli je Gospodin govorio Mariji, a ona je odgovorila. On nije bio prikaza. To nije bila mašta. On je bio stvaran, onoliko stvaran koliko je bio tijekom smrtnog života. Nije joj dopustio da ga dodiruje. Još nije uzašao svojem Ocu na Nebu. To će se uskoro dogoditi. Kakvo je to okupljanje moralo biti, da ga zagrlji Otac koji ga je volio i koji je također zasigurno plakao zbog njega u njegovim trenucima agonije.

Ukazao se dvojici muškaraca na putu za Emaus. Razgovarao je s njima i jeo s njima. Sastao se sa svojim apostolima iza zatvorenih vrata i podučavao ih. Toma nije bio prisutan tom prvom prigodom.

»Njegova je poruka bilo evanđelje mira. Njegova su naučavanja bila ona o velikodušnosti i ljubavi.«

Drugom ga je prigodom Gospodin pozvao sebi da osjeti njegove ruke i bok. U krajnjem je čudu on izjavio: »Gospodin moj i Bog moj« (Ivan 20:28). [Drugom] je prilikom on razgovarao s 500 osoba...

A postoji još jedno svjedočanstvo. Ova biblijska prateća, Mormonova knjiga, svjedoči da se on nije ukazao samo onima iz starog svijeta, već i onima iz novog. Jer nije li on jednom izjavio: »Imam i drugih ovaca, koje nisu iz ovog ovčinjaka; i njih mi treba dovesti; one će čuti glas moj, te će biti jedno stado i jedan pastir« (Ivan 10:16).

Onima s ove hemisfere on se ukazao nakon svog Uskrsnuća. Prilikom njegovog silaska kroz nebeske oblake, ponovno se začuo glas Boga Vječnoga Oca u svečanoj izjavi: »Ovo je Sin moj, Ljubljeni! U njemu mi sva milina. U njemu proslavih ime svoje. Slušajte ga.« (3 Ne 11:7)...

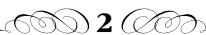
A ako sve to nije dovoljno, ovdje je svjedočanstvo, sigurno i nedvosmisleno, velikog proroka ove rasporedbe, Josepha Smitha. Kao dječak je otišao u šumarak moliti se u potrazi za svjetlom i razumijevanjem. Tamo mu se ukazahu dvije osobe kojih se sjaj i slava ne daju opisati gdje stoje u zraku povrh njega. Jedan od njih mu progovori

zazvavši ga imenom te reče, upirući prstom u drugoga – *Ovo je Sin moj! Ljubljeni! Slušaj ga!*« [Josip Smith 2:17].

Ovaj je isti Joseph naknadnom prilikom izjavio: »I ugledasmo slavu Sina zdesne Očeve, i primismo od punine njegove.

A sad, nakon mnogih svjedočanstava koja su o njemu dana, ovo svjedočanstvo, posljednje od svih, dajemo mi o njemu: Da on živi!« (NiS 76:20, 22).⁶

Svima koji bi mogli sumnjati ponavljam riječi izrečene Tomi kada je osjetio Gospodinove ranjene ruke: »Ne budi više nevjernik, već vjernik« [Ivan 20:27]. Vjerujte u Isusa Krista, Božjeg Sina, najbolju ličnost vremena i vječnosti. Vjerujte da je njegov nausporediv život započeo prije nego je svijet uspostavljen. Vjerujte da je on bio Stvoritelj ove zemlje na kojoj živimo. Vjerujte da je on bio Jahve Starog zavjeta, Mesija Novog zavjeta, da je umro i uskrsnuo, da je posjetio zapadne kontinente i podučavao ljude tamo, da je pokrenuo ovu posljednju evanđeosku rasporedbu te da živi, živući Sin živoga Boga, naš Spasitelj i Otkupitelj.⁷

Svatko od nas može znati da je Isus Krist, Božji Sin i Otkupitelj svijeta, uskrsnuo iz groba.

Postoji... bitka koja se vodi za vjeru ljudi, no crte nisu uvijek... točno povučene, jer čak i među snagama kršćanstva postoje oni koji bi uništili božanstvenost Krista u čije ime govore. Moglo bi ih se zanemariti kada im glasovi ne bi bili toliko zavodljivi, kada im utjecaj ne bi bio toliko dalekosežan, kada im razboritost ne bi bila toliko lukava...

Mnoštva će se okupiti na tisuće brda kako bi pozdravila zoru Uskršnjeg dana i podsjetila se na priču o Kristu čije će uskruće obilježavati. Jezikom koji je i predivan i pun nade, propovjednici mnogih vjera prepričat će priču o praznoj grobnici. Njima – i vama – postavljam pitanje: »Vjerujete li doista u to?«

Vjerujete li doista da je Isus bio Božji Sin, Očev doslovni potomak?

Vjerujete li da se glas Boga, Vječnoga Oca, čuo iznad voda Jordana kako izjavljuje: »Ovo je Sin moj, Ljubljeni moj, koga sam odabrao?« (Mt 3:17).

Vjerujete li da je taj isti Isus bio činitelj čudesa, iscjelitelj bolesnih, preporoditelj slabih, pružatelj života mrtvima?

Vjerujete li da je nakon svoje smrti na brdu Kalvarija i njegovog ukopa u Josipovu grobnicu, on izašao živ na treći dan?

Vjerujete li doista da on živi – stvaran, vitalan i osoban – i da će ponovno doći kao što su obećali anđeli prilikom njegovog uzašašća?

Vjerujete li doista u to? Ako vjerujete, onda ste dio sve manjeg broja dosljednika kojima se sve više podsmjehuju filozofi koje sve više ismijavaju određeni obrazovatelji, a za koje sve veća zatvorena zajednica svećenika vjere i utjecajnih teologa smatra da su »zastarjeli«...

U očima ovih intelektualaca ovo su mitovi – rođenje Isusa kao Božjeg Sina o kojem su anđeli pjevali na judejskim ravninama, vršitelja čuda koji je iscijelio bolesnog i uzdignuo mrtvog, Krist uskrsnuo iz groba, uzašašće i obećani povratak.

Ovi suvremeni teolozi lišavaju ga njegovog božanstva, a zatim se čude zašto ga ljudi ne štiju.

Ovi su pametni učenjaci oduzeli plašt božanstva od Isusa i ostavili samo čovjeka. Pokušali su ga prilagoditi svojem uskom načinu razmišljanja. Lišili su ga njegovog božanskog sinstva, a svijetu oduzeli zakonitog Kralja...

Iznosim svoje svečano svjedočanstvo da Bog nije mrtav, osim kako ga se sagledava u beživotnom tumačenju...

Potrebno je nešto više od razumnog vjerovanja. Potrebno je razumijevanje njegovog jedinstvenog i neusporedivog položaja kao božanskog Otkupitelja te entuzijazam za njega i njegovu poruku kao Božjeg Sina.

To razumijevanje i entuzijazam dostupni su svima koji će platiti cijenu. Nisu nespojivi s visokim obrazovanjem, no neće doći samo razmatranjem filozofije. Ne, oni dolaze kao jednostavniji postupak. Stvari Božje mogu se spoznati samo Duhom Božjim (1 Kor 2:11). Tako izjavljuje riječ objave.

Stjecanje razumijevanja i entuzijazma za Gospodina dolazi slijeđenjem jednostavnih pravila... Htio bih predložiti tri, jednostavna u

Uskrslí Spasitelj je hodao s dva učenika na putu za Emaus.

svojem pojmu, gotovo banalna u svojem ponavljanju, no temeljna u svojoj primjeni i plodonosna u svojim rezultatima...

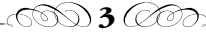
Prvo je čitati – čitati Gospodinovu riječ... Na primjer, pročitati Evanđelje po Ivanu od početka do kraja. Neka vam Gospodin govori sam za sebe, a njegove će riječi doći s tihim uvjerenjem koje će riječi njegovih kritičara učiniti beznačajnim. Čitati također svjedočanstvo novog svijeta, Mormonovu knjigu, objavljenu kao svjedočanstvo »da Isus jest Krist, Vječni Bog, koji se očituje svim narodima« (Naslovnica Mormonove knjige).

Nadalje je služiti – služiti u Gospodinovom djelu... Kristov cilj ne treba sumnje; treba vašu snagu, vrijeme i talente; i dok primjenjujete to u svojem služenju, vaša će vjera rasti, a vaše sumnje iščeznuti...

Treće je moliti se. Razgovarajte sa svojim Vječnim Ocem u ime njegovog Ljubljenog Sina. On kaže: »Ako tko čuje moj glas i otvori vrata, ući ću k njemu i večerati s njim i on sa mnom« (Otk 3:20).

To je njegov poziv, a njegovo je obećanje sigurno. Nije vjerojatno da ćete čuti glasove s neba, no doći će jamstvo poslano s neba, miroljubivo i sigurno...

Svjetleći kroz svu zbuđenost filozofije, takozvanoga kriticizma, i negativnu teologiju doći će svjedočanstvo Svetoga Duha da Isus doista jest Božji Sin, rođen u tijelu, Otkupitelj svijeta uskrsnuo iz groba, Gospodin koji će doći vladati kao Kralj kraljeva. Vaša je prilika to znati. Vaša je obaveza to otkriti.⁸

Moramo se stalno pitati: »Što ćemo mi učiniti s Isusom zvanim Mesija?«

Ponovno postavljam pitanje koje je Pilat postavio prije dvije tisuće godina: »Što da onda učinim s Isusom zvanim Mesija?« (Mt 27:22). Doista, moramo si stalno postavljati pitanje: »Što ćemo *mi* učiniti s Isusom zvanim Mesija?« Što ćemo učiniti s njegovim naučavanjima i kako ih možemo učiniti neotuđivim dijelom svojeg života?...

»Evo Jaganjca Božjeg koji uzima grijeh svijeta!« (Ivan 1:29). Koliko bi doista bili siromašni naši životi bez utjecaja njegovih naučavanja i njegovog neusporedivog primjera. Lekcije o okretanju drugog obraza, prolasku dodatne milje, povratku razmetnog sina i brojnim drugim neusporedivim naučavanjima prošle su kroz brojna doba da bi postale katalizatori u dovođenju ljubaznosti i milosti iz većine ljudske nehumanosti prema čovjeku.

Tamo gdje se Krista istjera vlada brutalnost. Ljubaznost i strpljivost vladaju gdje se Krista upozna, a njegova naučavanja slijede.

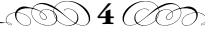
Što ćemo mi onda učiniti s Isusom zvanim Mesija? »Objavljeno ti je, čovječe, što je dobro, što Jahve traži od tebe: samo činiti pravicu, milosrđe ljubiti i smjerno sa svojim Bogom hoditi« (Mihej 6:8).

»Stoga, kažem vam, morate oprostiti jedan drugomu. Onaj, naime, koji ne oprostí bratu svojemu prijestupe njegove, stoji osuđen pred Gospodom, jer u njemu ostaje veći grijeh« (NiS 64:9)...

Što ćemo mi onda učiniti s Isusom zvanim Mesija? »Jer bijah gladan, i dadoste mi jesti; bijah žedan, i napojiste me; bijah putnik, i primiste me; gō, i obukoste me; bijah bolestan, i pohodiste me; bijah u tamnici, i dođoste k meni« (Mt 25:35–36).

Što ćemo mi učiniti s Isusom zvanim Mesija?

Učite od njega. Istražite Sveta pisma jer upravo ona svjedoče za njega. Promislite o čudu njegovog života i poslanja. Pokušajte malo marljivije slijediti njegov primjer i obdržavati njegova naučavanja.⁹

Gledamo u Isusa Krista kao u stijenu našeg spasenja, našu snagu, utjehu, središte naše vjere.

Ne znamo što je sve pred nama. Ne znamo što će donijeti dani koji dolaze. Živimo u svijetu nesigurnosti. Za neke će biti velikih postignuća. Za druge, razočaranja. Za neke, puno radovanja i sreće, dobrog zdravlja i lagodnog života. Za druge, možda bolesti i puno tuge. Ne znamo. No, jednu stvar znamo. Bez obzira na to što donosi budućnost, tu je Spasitelj svijeta, Sin Božji, poput zvijezde sjevernjače na nebu, siguran i pouzdan kao sidro naših besmrtnih života. On je stijena našeg spasenja, naša snaga, utjeha, središte naše vjere.

Okrećemo se njemu bilo da je sunce ili kiša, a on je tu da nas ohrabri i osmjehne nam se.¹⁰

*Ja znam da moj Otkupitelj živi,
Slavodobitni Spasitelj, Sin Božji,
Pobjedonosan nad patnjom i smrti,
Moj Kralj, moj Voda, i moj Gospodin.*

*On živi, moja sigurna stijena vjere,
Jedina blistava nada ljudi na zemlji,
Svjetionik boljeg puta,
Svjetlost iza vela smrti.*

*O, udijeli svojeg ljupkog Duha,
Mir koji samo od tebe dolazi,
Vjeru da kročim samotnom stazom,
Koja u vječnost vodi.¹¹*

Prijedlozi za proučavanje i podučavanje

Pitanja

- Pregledajte riječi svjedočanstva predsjednika Hinckleyja u 1. odsjeku i odvojite vrijeme da promislite o vlastitom svjedočanstvu o Isusu Kristu. Zašto ste zahvalni za Spasiteljevo poslanje i Pomirenje?

Koji događaji i naučavanja iz Spasiteljevog života imaju posebno značenje za vas?

- Postavite si svako pitanje iz 2. odsjeka. Kako vaši odgovori utječu na vaš svakodnevni život? U tom istom odsjeku pregledajte tri »jednostavn[a] pravila« predsjednika Hinckleyja o stjecanju razumijevanja za »stvari Božje«. Kako su vam ta načela pomogla probuditi vaše duhovno razumijevanje?
- Predsjednik Hinckley je opetovano pitao: »Što ćemo mi učiniti s Isusom zvanim Mesija?« (3. odsjek). Što možemo naučiti iz njihovih odgovora? Razmotrite kako biste odgovorili na ova pitanja. Kako bi vaš život bio drugačiji da niste znali za Spasiteljeva naučavanja i njegov primjer?
- Predsjednik Hinckley je naglasio da je Isus Krist naše sidro u svijetu nesigurnosti (vidi 4. odsjek). Kada ste osjetili Spasiteljevu snagu i utjehu u vremenu potrebe? Promislite o svakom retku pjesme predsjednika Hinckleyja u 4. odsjeku. Na koje je načine Krist naša »jedina blistava nada«? Kako je on »svjetionik boljeg puta«?

Povezani stihovi iz Svetih pisama

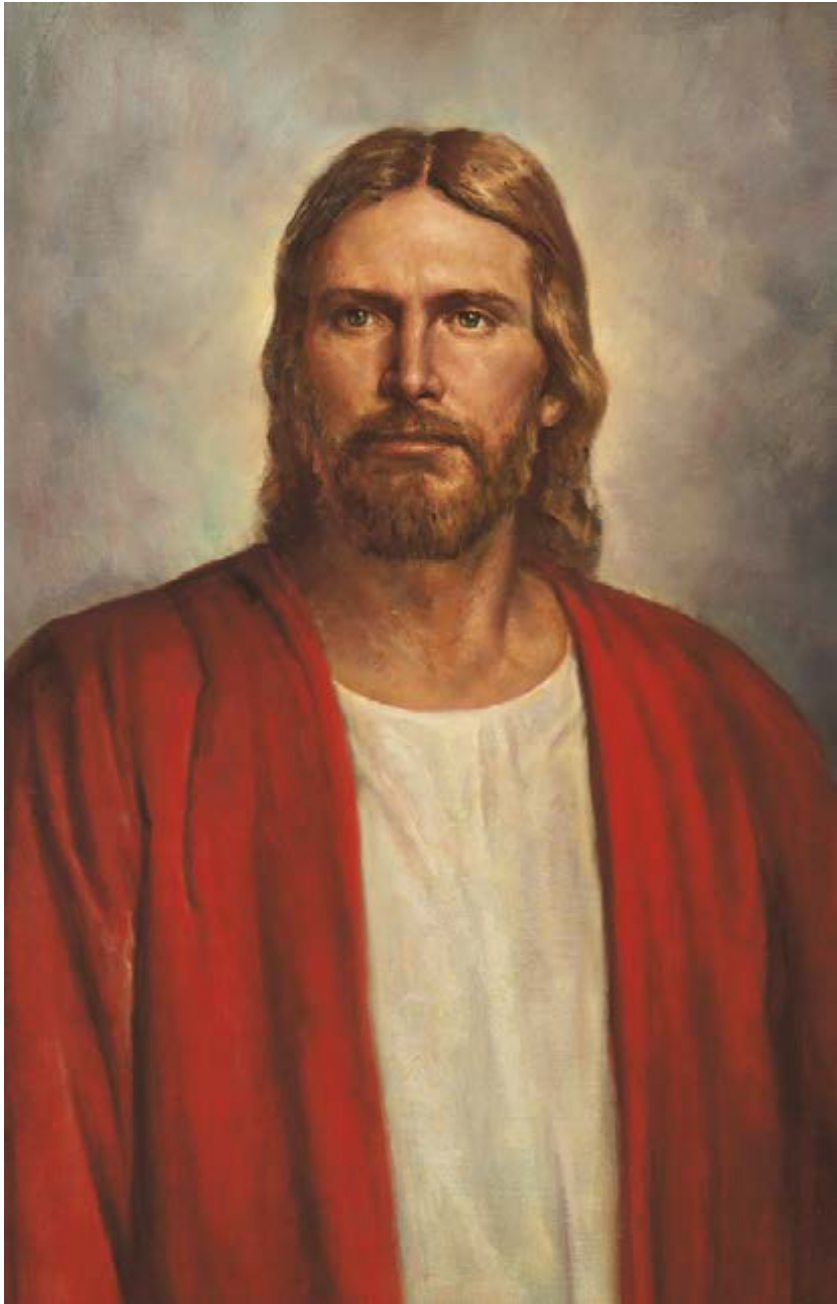
Luka 24:36–39; Ivan 1:1–14; Djela 4:10–12; 2. Nefi 2:8; 25:26; Alma 5:48; NiS 110:3–4

Pomoć pri proučavanju

»Planirajte aktivnosti za proučavanje koje će izgraditi vašu vjeru u Spasitelja« (*Propovijedaj moje evanđelje* [2004.], 22). Na primjer, dok proučavate, mogli biste si postaviti pitanja poput sljedećih: Kako mi ova naučavanja mogu pomoći povećati moje razumijevanje pomirenja Isusa Krista? Kako mi ova naučavanja mogu pomoći postati više poput Spasitelja?

Napomene

1. »The Symbol of Christ«, <i>Ensign</i> , svibanj 1975., 92, 94.	7. »Be Not Faithless«, <i>Ensign</i> , travanj 1989., 2.
2. »Four Cornerstones of Faith«, <i>Ensign</i> , veljača 2004., 4.	8. Conference Report, travanj 1966., 85–87.
3. <i>Teachings of Gordon B. Hinckley</i> (1997.), 280.	9. »What Shall I Do Then with Jesus Which Is Called Christ?« <i>Ensign</i> , prosinac 1983., 3–5.
4. »He Is Not Here, but Is Risen«, <i>Ensign</i> , svibanj 1999., 71.	10. »We Look to Christ«, <i>Ensign</i> , svibanj 2002., 90.
5. »He Is Not Here, but Is Risen«, 71.	11. »My Redeemer Lives«, <i>Hymns</i> , br. 135; tekst: Gordon B. Hinckley.
6. »He Is Not Here, but Is Risen«, 71–72.	

Kao sveci posljednjih dana ujedinjeni smo u našem svjedočanstvu o Isusu Kristu.

Dragocjeni dar svjedočanstva

»Govorimo različitim jezicima. Živimo u raznim okolnostima. No u srcu svakoga od nas kuca zajedničko svjedočanstvo.«

Iz života Gordona B. Hinckleyja

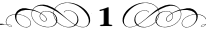
»Najraniji slučaj kojeg se sjećam o duhovnim osjećajima«, rekao je predsjednik Gordon B. Hinckley, »bio je kada sam imao otprilike 5 godina, kao mali dječak. Plakao sam zbog boli u uhu... Moja je majka pripremila vrećicu kuhinjske soli i stavila je na peć da je ugrije. Moj je otac lagano položio svoje ruke na moju glavu i dao mi blagoslov, koreći bol i bolest ovlašću svetog svećeništva i u ime Isusa Krista. Zatim me je brižno uzeo u naručje i stavio vrećicu s toplom soli na moje uho. Bol je splasnula i nestala. Zaspao sam u sigurnom zagrljaju svojega oca. Dok sam padao u san, riječi posluživanja lebdjele su mi kroz um. To je najranije sjećanje koje imam o primjenjivanju ovlasti svećeništva u Gospodinovo ime.

Kasnije u mojoj mladosti, moj brat i ja spavali smo u nezagrijanoj sobi tijekom zime... Prije negoli smo legli u topli krevet, kleknuli smo kako bismo izrekli svoje molitve. Bili su to izrazi jednostavne zahvalnosti... Sjećam se da sam uskočio u krevet nakon što sam rekao amen, navlačeći pokrivač oko svojeg vrata i razmišljajući o tome što sam upravo učinio razgovarajući sa svojim Ocem na Nebu u ime njegovog Sina. Nisam imao veliko znanje o evanđelju. No, postojao je nekakav trajan mir i sigurnost u razgovoru s nebesima kroz Gospodina Isusa...

To je svjedočanstvo raslo u mojem misionarskom srcu dok sam čitao Novi zavjet i Mormonovu knjigu koje su iznosile daljnje svjedočanstvo o njemu. To je znanje postalo temelj mojeg života, stojeći na temelju odgovoreni molitvi mojeg djetinjstva. Od tada je moja vjera izrasla još i više. Postao sam njegov apostol, postavljen da

vršim njegovu volju i podučavam njegovu riječ. Postao sam njegov svjedok svijetu.«¹

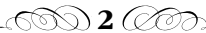
Naučavanja Gordona B. Hinckleyja

Svjedočanstvo je velika snaga Crkve te izvor vjere i aktivnosti.

Postali smo poput velike obitelji rasprostranjene diljem velikog svijeta. Govorimo različitim jezicima. Živimo u raznim okolnostima. No u srcu svakoga od nas kuca zajedničko svjedočanstvo. Vi i ja znamo da Bog živi i za kormilom je ovog, njegovog svetog djela. Znamo da je Isus naš Otkupitelj koji stoji na čelu ove Crkve koja nosi njegovo ime. Znamo da je Joseph Smith bio prorok i da je prorok koji stoji na čelu ove rasporedbe punine vremena. Znamo da je svećeništvo obnovljeno na njegovu glavu, a došlo je nama u ovaj dan neprekinutom linijom. Znamo da je Mormonova knjiga istinito svjedočanstvo stvarnosti i božanstvenosti Gospodina Isusa Krista.²

Ovo što nazivamo svjedočanstvom je najveća snaga ove Crkve. To je izvor vjere i aktivnosti... Ono je jednako stvarno i moćno kao i bilo koja sila na zemlji. Gospodin ga je opisao kada je govorio Nikodemu i rekao: »Vjetar puše gdje god hoće. Čuješ mu šum, ali ne znaš ni odakle dolazi ni kamo ide. Tako je sa svakim koji je rođen od Duha« (Ivan 3:8). Ovo što zovemo svjedočanstvom teško je odrediti, no njegovi su plodovi jasno očitii. To je Sveti Duh koji svjedoči kroz nas.³

Svjedočanstvo je tih, poticajni glas koji nas podržava dok kročimo u vjeri i tjera nas na djelovanje.

Osobno svjedočanstvo je čimbenik koji okreće ljude u njihovom životu dok dolaze u ovu Crkvu. To je element koji motivira članstvo da se odrekne svega u službi Gospodinu. To je tihi, poticajni glas koji bez prestanka podržava one koji kroče u vjeri niz posljednje dane svojeg života.

To je tajanstveno i predivno, dar od Boga čovjeku. Ono prevladava bogatstvo ili siromaštvo kada je osoba pozvana služiti. Ovo

svjedočanstvo koje se nosi u srcu naših ljudi motivira na dužnost koja tjera. Nalazi se u mladima i starima. Nalazi se u polazniku vje-ro nauka, misionaru, biskupu i predsjedniku ogranka, predsjedniku misije, sestri u Potpornom društvu, svakom vrhovnom autoritetu. Čuje se kod onih koji nemaju nikakve službe osim članstva. Ono je od same srži ovog djela. To je ono što pokreće Gospodinovo djelo naprijed diljem svijeta. Tjera na djelovanje. Ono zahtijeva da činimo što se od nas traži. Ono sa sobom donosi utjehu da je život svrhovit, da su neke stvari puno važnije nego neke druge, da smo mi na putovanju ka vječnosti, da smo odgovorni Bogu...

To je taj čimbenik, u početku slab i ponešto nemoćan, koji pokreće svakog istraživača u smjeru obraćenja. Tjera svakog obraćenika prema sigurnosti u vjeri...

Gdje god je Crkva uspostavljena osjećala se njezina moć. Mi stojimo na svojim nogama i govorimo da znamo... Jednostavna je činjenica da mi *doista* znamo da Bog živi, da Isus *jest* Krist i da je ovo njihova svrha i kraljevstvo. Riječi su jednostavne; izričaj dolazi iz srca. Na djelu je gdje god je Crkva uspostavljena, gdje god postoje misionari koji naučavaju evanđelje, gdje god postoje članovi koji iznose svoju vjeru.

To je nešto što se ne može pobiti. Protivnici mogu beskrajno citirati Sveto pismo i raspravljati o nauku. Oni mogu biti pametni i uvjerljivi. No kada osoba kaže: »Ja znam«, ne može postojati daljnji argument. Možda neće postojati prihvaćanje, no tko može pobiti ili zanjekati tihi glas unutarnje duše koja govori s osobnim uvjerenjem?⁴

»Svjetlo u našem životu«

[David Castañeda], njegova žena Tomasa i njihova djeca živjeli su na malom, siromašnom ranču u blizini Torreóna [u Meksiku]. Imali su 30 kokoši, 2 svinje i jednog mršavog konja. Kokoši su nesle nekoliko jaja – dovoljno da obitelj preživi i da zarade pokoji pezo. Bili su siromašni. Zatim su ih posjetili misionari. Sestra Castañeda je rekla: »Starješine su skinuli povez s naših očiju i donijeli svjetlost u naše živote. Nismo znali ništa o Isusu Kristu. Nismo znali ništa o Bogu dok oni nisu došli.«

Ona je imala dva razreda škole, a njezin suprug nijedan. Starješine su ih podučavali, i na kraju su kršteni... Postupno su izgradili

unosno poslovanje u kojem su radili otac i njegovih pet sinova. Uz jednostavnu vjeru plaćali su svoju desetinu. Imali su povjerenje u Gospodina. Živjeli su evanđelje. Služili su gdje god su bili pozvani služiti. Četvorica njihovih sinova i tri kćeri odslužili su misije... Njihovi kritičari su ih ismijavali. Njihov odgovor je svjedočanstvo o moći Gospodnjoj u njihovim životima.

Nekih 200 članova obitelji i prijatelja pridružili su se Crkvi zahvaljujući njihovom utjecaju. Više od 30 sinova i kćeri u obitelji i među prijateljima služili su misije. Donirali su zemljište na kojem se sada nalazi kapela.

Djeca, koja su sada odrasla, i roditelji naizmjence odlaze u Mexico City svaki mjesec kako bi obavljali hramsko djelo. Oni su živuće svjedočanstvo o velikoj moći ovog Gospodnjeg djela kako bi uzdigli i promijenili ljude. Oni su tipičan primjer tisuća i tisuća diljem svijeta koji iskuse čudo mormonstva kad svjedočanstvo o božanskom porijeklu rada dolazi u njihove živote.⁵

»Istinito je, zar ne? Onda, što je drugo važno?«

Upoznao sam mornaričkog časnika iz dalekog naroda, nadarenog mladića koji je doveden u Sjedinjene Države radi napredne obuke. Neki od njegovih kolega u mornarici Sjedinjenih Država, čije ga je ponašanje privuklo, na njegov su mu zahtjev iznijeli svoja vjerska uvjerenja. On nije bio kršćanin, no bio je zainteresiran. Pričali su mu o Spasitelju svijeta, Isusu Kristu, rođenom u Betlehemu, koji je dao svoj život za cijelo čovječanstvo. Rekli su mu o ukazanju Boga, Vječnog Oca, i uskrslog Gospodina dječaku Josephu Smithu. Govorili su o suvremenim prorocima. Podučili su ga Učiteljevom evanđelju. Duh je dotaknuo njegovo srce i on je kršten.

Upoznali su me s njim baš prije nego što se vratio u svoju domovinu. Govorili smo o tome, a zatim sam rekao: »Vaš narod nije kršćanski. Što će se dogoditi kad se vratite kući kao kršćanin, i to štoviše kao mormon kršćanin?«

Lice mu se smrknilo i on je odgovorio: »Moja će obitelj biti razočarana. Mogli bi me izbaciti i smatrati mrtvim. A što se tiče moje budućnosti i karijere, sve bi mi mogućnosti mogle biti zatvorene.«

Upitao sam: »Jeste li spremni platiti tako veliku cijenu za evanđelje?«

Njegove su tamne oči, navlažene suzama, zasjale s njegovog naočitog, smeđeg lica dok je odgovarao: »Istinito je, zar ne?»

Posramljen što sam postavio pitanje, odgovorio sam: »Da, istinito je.«

Na to je odgovorio: »Onda, što je drugo važno?»

Ovo su pitanja koja bih htio uputiti vama: »Istinito je, zar ne? Onda, što je drugo važno?«⁶

Novi pogled na život

Jednom sam slušao iskustvo inženjera koji se nedavno pridružio Crkvi. Misionari su navratili kod njega kući, a njegova ih je supruga pozvala unutra. Ona je revno odgovorila na njihovu poruku dok se on osjećao kao da ga se uvlači protiv njegove volje. Jedne je večeri natuknula da bi htjela biti krštena. On je zapao u nalet ljutnje. Nije li znala što bi to značilo? To bi značilo vrijeme. To bi značilo plaćanje desetine. To bi značilo odreći se svojih prijatelja. To bi značilo da više nema pušenja. Nabacio je svoj kaput i išetao u noć, zalupivši vrata za sobom. Hodao je ulicama, psujući svoju ženu, misionare, sebe što je nedavno dopustio da ih podučavaju. Kako je postajao umorniji, tako je njegova ljutnja splasnula, a duh molitve je nekako ušao u njegovo srce. Molio se dok je hodao. Preklinjao je Boga za odgovor na svoje pitanje. A zatim je došao dojam, jasan i nedvosmislen, gotovo poput glasa koji mu je izrekao riječi: »Istina je«.

»Istina je«, opetovano si je govorio. »Istina je.« Mir je ušao u njegovo srce. Dok je hodao kući, ograničenja, zahtjevi, uvjeti nad kojima je toliko bjesnio počeli su izgledati kao prilike. Kada je otvorio vrata, pronašao je svoju suprugu na koljenima kako se moli...

Pred kongregacijom kojoj je ispričao ovo, govorio je o radosti koja je ušla u njihov život. Desetina nije bila problem. Iznošenje njihovih suština Bogu, koji im je dao sve, činilo se premalim. Vrijeme za služenje nije bilo problem. To je samo zahtijevalo malo pažljivog planiranja sati tjedna. Odgovornost nije bila problem. Iz nje je proizašao rast i novi pogled na život. A zatim je ovaj čovjek razuma i obuke, ovaj inženjer naučen nositi se s činjenicama fizičkog svijeta u kojem živimo, iznio svečano svjedočanstvo sa suzama u očima o čudu koje je došlo u njegov život.⁷

*»Tko može pobiti ili zanijekati tihi glas unutarne
duše koja govori s osobnim uvjerenjem?«*

»Najdragocjenije u mojem životu«

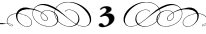
Prije nekoliko je godina sjajna, visoko obrazovana djevojka govorila u Berchtesgadenu u Njemačkoj na saboru vojnog osoblja koji su bili članovi Crkve. Bio sam tamo i čuo sam ju. Ona je bila bojnica u vojsci, liječnica, visoko poštovani stručnjak u svojem području. Rekla je:

»Htjela sam služiti Bogu više od ičega drugog u životu. No, koliko god sam se trudila, nisam ga mogla pronaći. Čudo toga svega je da je on pronašao mene. Jednog sam subotnjeg poslijepodneva u rujnu 1969. bila kod kuće u Berkeleyju u Kaliforniji i čula sam zvono na svojim vratima. Tamo su bila dvojica mladića, odjevena u odjela s bijelim košuljama i kravatama. Njihova je kosa bila uredno počešljana. Toliko su me se dojmili da sam im rekla: 'Ne znam što prodajete, no kupit ću.' Jedan je mladić rekao: 'Ništa ne prodajemo. Mi smo misionari Crkve Isusa Krista svetaca posljednjih dana i htjeli bismo razgovarati s vama.' Pozvala sam ih da uđu, a oni su govorili o svojoj vjeri.

To je bio početak mojeg svjedočanstva. Ne mogu izreći koliko sam zahvalna na povlastici i časti biti članica Crkve Isusa Krista svetaca

posljednjih dana. Radost i mir koje mi je ovo radosno evanđelje donijelo u moje srce nebo je na zemlji. Moje je svjedočanstvo ovoga djela najdragocjenije u mojem životu, dar od mojeg Nebeskog Oca za koji ću mu biti vječno zahvalna.«⁸

Tako je i sa stotinama tisuća u mnogim zemljama – sposobnim i obučanim, poslovnim i profesionalnim, tvrdoglavim, praktičnim muškarcima i ženama, [ljudima] koji čine stvari u djelu svijeta, u čijem srcu gori tiho svjedočanstvo da Bog živi, da Isus jest Krist, da je njegovo djelo božansko, obnovljeno na zemlji radi blagoslivljanja svih koji će imati udjela u njegovim prilikama.⁹

Svatko od nas može steći svjedočanstvo o stvarnosti Boga i njegovog Sina te o obnovi njihovog djela.

Ovo svjedočenje, ovo svjedočanstvo može biti najdragocjeniji od svih darova. To je nebesko darivanje kada postoji pravo nastojanje. To je prilika, to je odgovornost svakog muškarca i žene u ovoj Crkvi da za sebe stekne uvjerenje u istinu o ovom velikom djelu posljednjeg dana i o onima koji stoje na njezinom čelu, čak o živućem Bogu i Gospodinu Isusu Kristu.

Isus je pokazao put za stjecanje takvog svjedočanstva kada je rekao: »Moja nauka nije od mene... nego od onoga koji me je poslao.

Ako tko htjedne vršiti volju njegovu, znat će da li je moja nauka od Boga ili ja govorim sam od sebe« (Ivan 7:16–17).

Mi rastemo u vjeri i spoznaji dok služimo, proučavamo i molimo se.

Kada je Isus nahranio 5000, oni su prepoznali čudo koje je on izveo i divili mu se. Neki su se ponovno vratili. Njima je podučavao nauk o svojoj božanstvenosti, o sebi kao o Kruhu života. Optužio ih je da nisu zainteresirani za nauk, već radije samo za utaživanje gladi svojeg tijela. Neki su, čuvši njegovu nauku, rekli: »Tvrđ je ovo govor! Tko ga može slušati?« (Ivan 6:60). Tko može vjerovati u ovo što ovaj čovjek naučava?

»Tada se mnogi njegovi učenici povukoše i nisu više išli s njim.

Onda Isus upita Dvanaestoricu [mislim s malim osjećajem obeshraćenja]: 'Zar ćete i vi otići?'

‘Gospodine, komu ćemo otići’ – odgovori mu Šimun Petar. – ‘Ti imaš riječi vječnoga života.

Mi vjerujemo i znamo da si ti Svetac Božji’« (Ivan 6:66–69).

Ovo je veliko pitanje i odgovor na njega s kojim se svi moramo suočiti. Ako ne tebi, onda »Gospodine, komu ćemo otići... Ti imaš riječi vječnoga života. Mi vjerujemo i znamo da si ti Svetac Božji.«

To je uvjerenje, ova tiha unutarnja sigurnost o stvarnosti živoga Boga, o božanstvenosti njegovog ljubljenog Sina, o obnovi njihovog djela u ovom vremenu i o veličanstvenom očitovanju koje je uslijedilo, za svakoga od nas postalo temelj naše vjere. To postaje naše svjedočanstvo...

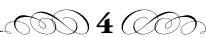
Nedavno sam bio u Palmyri u New Yorku [blizu mjesta na kojem je Joseph Smith primio prvo viđenje]. O događajima koji su se dogodili u tom području osoba može reći: »Ili su se dogodili ili nisu. Nema sivog područja, nema sredine.«

A zatim glas vjere prošapće: »Sve se to dogodilo. Dogodilo se baš kao što je rekao da se dogodilo.«

U blizini je brdo Kumora. S njega je došao drevni zapis s kojeg je prevedena Mormonova knjiga. Osoba mora ili prihvatiti ili odbaciti nejezino božansko porijeklo. Težina dokaza mora navesti svakog muškarca i ženu koji su je s vjerom pročitali da kažu: »Istinita je«.

Tako je i s drugim čimbenicima ovog čuda koje zovemo obnovom drevnog evanđelja, drevnog svećeništva i drevne Crkve.

Ovo je svjedočanstvo sada, kao što je oduvijek bilo, izjava, iskrena tvrdnja o istini kako ju znamo.¹⁰

Moramo živjeti dostojni svojeg svjedočanstva i iznositi ga drugima.

Pavao je rekao Timoteju: »Pazi na samog sebe« – i slušajte ovo – »i na nauku! Ustraj u ovim dužnostima, jer radeći ovo spasit ćeš i samoga sebe i svoje slušatelje« (1. Timoteju 4:16). Kako li je predivna uputa koju je Pavao dao Timoteju.

Nastavio je rekavši: »Uistinu, Bog nam nije dao duh bojažljivosti, već duh snage, ljubavi i trijeznosti« (2. Timoteju 1:7). Bog nam nije

dao duh bojažljivosti, već snage – snagu poruke i ljubavi – ljubavi za ljude, ljubavi za ono što imamo ponuditi; trijeznosti – jednostavna, razumljiva načela obnovljenog evanđelja Isusa Krista.

»Prema tome, ne stidi se svjedočanstva za našega Gospodina« (2. Timoteju 1:8). Nikada se, moja braćo i sestre, nemojte sramiti svjedočanstva o našem Gospodinu... Ovo je veliki zadatak, mandat koji je položen na nas: »Bog nam nije dao duh bojažljivosti, već duh snage, ljubavi i trijeznosti. Prema tome, ne stidi se svjedočanstva za našega Gospodina.«¹¹

Ovo je Božje sveto djelo. Ovo je njegova Crkva i kraljevstvo. Vide-nje koje se dogodilo u Svetom šumarku dogodilo se baš kao što je Joseph rekao. U mojem srcu postoji razumijevanje važnosti onoga što se tamo dogodilo. Mormonova knjiga je istinita. Ona svjedoči o Gospodinu Isusu Kristu. Njegovo je svećeništvo obnovljeno i nalazi se među nama. Ključevi tog svećeništva, koji su došli od nebeskih bića, primjenjuju se za naš vječni blagoslov. Takvo je naše svjedočanstvo – vaše i moje – svjedočanstvo kojeg moramo biti dostojni i koje moramo iznositi drugima. Ostavljam ovo svjedočanstvo, svoj blagoslov i svoju ljubav svakome od vas te svoj poziv da nastavimo biti dio ovog velikog čuda posljednjih dana koje je Crkva Isusa Krista svetaca posljednjih dana.¹²

Prijedlozi za proučavanje i podučavanje

Pitanja

- Na koji način osobno svjedočanstvo doprinosi snazi Crkve? (Vidi 1. odsjek.)
- Predsjednik Hinckley je naglasio da nas takvo svjedočanstvo podržava i »tjera nas na djelovanje« (2. odsjek). Kako je vaše svjedočanstvo podržalo vas? Kako je vaše svjedočanstvo utjecalo na vaša djela? Koje osobne primjene možete ostvariti iz priča u 2. odsjeku?
- Što možemo naučiti iz naučavanja predsjednika Hinckleyja o stjecanju svjedočanstva? (Vidi 3. odsjek.) Koja su vam iskustva pomogla steći svjedočanstvo? Što možemo učiniti kako bismo osnažili svoja svjedočanstva?

- Što mislite zašto će naša svjedočanstva postajati snažnija kada ih iznosimo? Kako ste prevladali osjećaj straha prilikom iznošenja svjedočanstva? Kako ste bili blagoslovljeni tuđim svjedočanstvima? (Vidi 4. odsjek.)

Povezani stihovi iz Svetih pisama

1. Korinćanima 12:3; 1. Petrova 3:15; Alma 5:43–46; 32:26–30; Moroni 10:3–5; NiS 8:2–3; 80:3–5

Pomoć pri podučavanju

»Kada upoznate i shvatite svaku osobu, bolje ćete biti pripremljeni za podučavanje lekcija koje govore o njihovim pojedinim situacijama. To će vam razumijevanje pomoći da pronađete načine kako pomoći svakoj osobi da sudjeluje u raspravama i drugim aktivnostima učenja« (*Podučavanje, nema većeg poziva* [1999.], 34).

Napomene

1. »My Testimony«, *Ensign*, svibanj 2000., 70–71.
2. »Listen by the Power of the Spirit«, *Ensign*, studeni 1996., 5.
3. »Testimony«, *Ensign*, svibanj 1998., 69.
4. »Testimony«, 69–70.
5. »Testimony«, 70.
6. »It's True, Isn't It?« *Ensign*, srpanj 1993., 2.
7. »It's True, Isn't It?« 5.
8. »It's True, Isn't It?« 6.
9. »It's True, Isn't It?« 5.
10. »Testimony«, 70–71.
11. *Discourses of President Gordon B. Hinckley, Volume 2: 2000–2004* (2005.), 369.
12. »A Perfect Brightness of Hope: To New Members of the Church«, *Ensign*, listopad 2006., 5.

Njegovanje vječnog partnerstva u braku

»Najsladi osjećaji u životu, najvelikodušniji i najviše zadovoljavajući porivi ljudskog srca, nalaze izražaj u braku koji stoji čist i neokaljan iznad zla svijeta.«

Iz života Gordona B. Hinckleyja

Jedne večeri kada su predsjednik i sestra Hinckley zajedno sjedili u tišini, sestra Hinckley je rekla: »Uvijek si mi davao krila da letim i voljela sam te zbog toga.«¹ Komentirajući taj iskaz svoje supruge, predsjednik Hinckley je rekao: »Nastojao sam priznavati [njezinu] individualnost, osobnost, želje, porijeklo, ambicije. Neka leti. Da, neka leti! Neka razvije svoje talente. Neka čini stvari na svoj način. Makni joj se s puta i divi se tome što ona čini.«² Sestra Hinckley je na sličan način pružala podršku svojem suprugu – kao ocu, u njegovim osobnim interesima i u njegovoj ogromnoj crkvenoj službi.

Gordon B. Hinckley i Marjorie Pay većinu su svojih godina tijekom odrastanja živjeli u istom odjelu, a mnogo su godina živjeli jedan preko puta drugoga. »Prvi sam je put vidio u Maloj školi«, kasnije se prisjetio predsjednik Hinckley. »Pročitala je nešto. Ne znam što mi je to učinilo, no nikada to neću zaboraviti. Onda je odrasla u predivnu djevojku, a ja sam dobro prosudio i oženio je.«³

Njihov je prvi spoj – ples u Crkvi – bio kada je njemu bilo 19, a njoj 18 godina. »Ovaj mladić ide nekamo«, Marjorie je nakon toga rekla svojoj majci.⁴ Njihov se odnos nastavio razvijati dok je Gordon pohađao Sveučilište Utah. Zatim je 1933., godinu nakon što je diplomirao, pozvan služiti misiju u Engleskoj. Kada se vratio 1935. godine nastavili su sa svojim udvaranjem i 1937. su se vjenčali u hramu Salt Lake. Prisjećajući se prvog dijela njihovog braka, sestra Hinckley je rekla:

*Predsjednik i sestra Hinckley uživali su u sretnom i brižnom
braku te su osnaženi zbog »tihog i sigurnog uvjerenja
ponovnog ujedinjenja i vječnog suputništva«.*

»Novca nije bilo dovoljno, no bili smo puni nade i optimizma. Ti prvi dani nisu svi bili blaženi, već su bili ispunjeni odlučnošću i velikom željom za uspostavljanjem sretnog doma. Voljeli smo se, u to nije bilo sumnje. Ali također smo se morali naviknuti jedno na drugo. Mislim da se svaki par mora naviknuti jedno na drugo.

Rano sam shvatila kako bi bilo bolje da smo naporno radili na tome da se priviknemo jedno na drugo nego da stalno pokušavamo promijeniti jedno drugo – što sam otkrila da je nemoguće... Mora postojati malo davanja i primanja, a puno fleksibilnosti da bi dom bio sretan.«⁵

Predsjednik Hinckley je pozvan kao vrhovni autoritet 1958., a tijekom prvih godina njegove službe sestra Hinckley je ostajala kod kuće brinući se o njihovo petoro djece dok je on putovao prema crkvenim zaduženjima. Kada su njihova djeca odrasla, obitelj Hinckley je često zajedno putovala – nešto što je nje govala. Njihova 40. godišnjica braka, u travnju 1977., bila je dok su bili na dugom putovanju kako bi se susreli sa svecima u Australiji. Tog se dana predsjednik Hinckley prisjetio u svojem dnevniku:

»Danas se nalazimo u Perthu, u Australiji, a sama naša prisutnost predstavlja što su nam godine donijele. Proveli smo dan sastajući se s misionarima misije Perth Australija. Bio je to predivan dan tijekom kojeg smo čuli svjedočanstva i upute. Misionari su Marjorie darovali korsaž, nešto što joj ja nisam imao vremena nabaviti.

Mogli bismo napisati popriličnu knjigu o proteklih 40 godina... Imali smo svoje teškoće i probleme. No život je većim dijelom bio dobar. Bili smo čudesno blagoslovljeni. Osoba u ovoj dobi počinje osjećati značenje vječnosti i vrijednost vječnog suputništva. Da smo večeras bili kod kuće, vjerojatno bismo održali nekakvu obiteljsku večeru. Kako stvari stoje, nalazimo se daleko od kuće u Gospodinoj službi i to je dražesno iskustvo.«⁶

Dvadeset i dvije godine kasnije, dok je služio kao predsjednik Crkve, predsjednik Hinckley je napisao pismo sestri Hinckley izražavajući svoje osjećaje nakon više od 60 godina braka. »Kako li si dragocjena družica bila«, rekao je. »Sada smo zajedno ostarjeli i bilo je to dražesno iskustvo... Kada u neko buduće doba ruka smrti

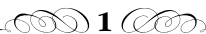
dotakne jednog ili drugog od nas, da, bit će suza, no postojat će i tiho i sigurno uvjerenje ponovnog ujedinjenja i vječnog suputništva.«⁷

Početkom 2004., obitelj Hinckley je bila na svojem putu kući s posvećenja hrama Accra Gana kada se sestra Hinckley srušila od iscrpljenosti. Nikada se nije oporavila u svojoj snazi i preminula je 6. travnja 2004. Šest mjeseci kasnije, tijekom općeg sabora u listopadu, predsjednik Hinckley je rekao:

»Dok sam držao njezinu ruku i vidio kako smrtni život otječe iz njezinih prstiju, priznajem, bio sam nadvladan. I prije nego sam se njom vjenčao, ona je bila djevojka mojih snova. Bila je moja draga suputnica više od dvije trećine stoljeća, jednaka meni pred Bogom, a ustvari iznad mene. Sada u mojoj starosti ponovno je postala djevojka mojih snova.«⁸

Predsjednika Hinckleyja je u njegovoj žalosti održalo znanje da su on i Marjorie zapečaćeni za vječnost. »Izgubiti svojeg jako voljenog bračnog druga s kojim si dugo kročio kroz sunčev sjaj i sjenu u potpunosti je razorno«, rekao je. »Javlja se sveobuhvatna samoća koja raste u žestini. Bolno nagriza samu dušu osobe. No, u tišini noći čuje se tihi glas koji govori: 'Sve je dobro. Sve je dobro.' I taj glas iz nepoznatog donosi mir i sigurnost te nepokolebljivo uvjerenje da smrt nije kraj, da se život nastavlja s djelom koje se treba vršiti i pobjedama koje treba izvojevati. Taj glas tiho, čak nečujno smrtnim ušima, donosi jamstvo da sigurno kao što postoji razdvajanje, postojat će i radosno ponovno sjedinjenje.«⁹

Naučavanja Gordona B. Hinckleyja

Nebeski je Otac od početka odredio brak.

Kako li je divna stvar brak po naumu našeg Nebeskog Oca, naumu omogućenom njegovom božanskom mudročću za sreću i sigurnost njegove djece i nastavljanje rase.

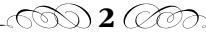
On je naš Stvoritelj i on je od početka odredio brak. U trenutku stvaranja Eve, »[Adam] reče: Gle, evo kosti od mojih kostiju, mesa od mesa mojega... Stoga će čovjek ostaviti oca i majku da prione uza svoju ženu i bit će njih dvoje jedno tijelo« (Post 2:23–24).

Pavao je svecima u Korintu napisao: »Ali u Gospodinu niti je žena nezavisna od čovjeka niti čovjek od žene« (1 Kor 11:11).

U suvremenoj je objavi Gospodin naučavao: »I, opet, zaista, kažem vam, tko god zabranjuje ženidbu, nije od Boga zaređen, jer je brak od Boga čovjeku određen« (NiS 49:15)...

Zasigurno nitko tko čita Sveta pisma, i drevna i suvremena, ne može sumnjati u božansku ideju braka. Najslađi osjećaji u životu, najvelikodušniji i najviše zadovoljavajući porivi ljudskog srca, nalaze izražaj u braku koji stoji čist i neokaljan iznad zla svijeta.

Takav je brak, vjerujem, želja – ispunjena nadom, čežnjom i molitvom – muškaraca i žena posvuda.¹⁰

U hramu muškarac i žena mogu biti zapečaćeni zajedno za cijelu vječnost.

Hramovi... nude blagoslove koji ne postoje nigdje drugdje. Sve što se događa u tim svetim domovima povezano je s vječnom prirodom čovjeka. Tamo su muževi, žene i djeca zapečaćeni zajedno kao obitelj za svu vječnost. Brak nije samo »dok nas smrt razdvoji«. On je zauvijek, ako supružnici žive dostojni blagoslova.¹¹

Je li ikada postojao muškarac koji je doista volio ženu ili žena koja je doista voljela muškarca, a koji se nisu molili da se njihov odnos nastavi nakon groba? Jesu li roditelji ikada pokopali dijete, a da nisu žudjeli za jamstvom da će njihovo voljeno dijete ponovno biti njihovo u svijetu koji dolazi? Može li itko tko vjeruje u vječni život sumnjati da Bog neba ne bi svojim sinovima i kćerima darovao tu nadragocjeniju osobinu života, ljubav koja je najsmisleniji izražaj u obiteljskom odnosu? Ne, razum nalaže da će se obiteljski odnosi nastaviti nakon smrti. Ljudsko srce žudi za time, a Bog neba je objavio način kojim se to može osigurati. Svete uredbe doma Gospodnjeg to omogućuju.¹²

Kako li je dražesno jamstvo, kako ohrabrujući mir koji dolaze iz spoznaje da će se, ako se ispravno vjenčamo i ako ispravno živimo, naši odnosi nastaviti bez obzira na sigurnost smrti i prolazak vremena. Ljudi mogu pisati i pjevati ljubavne pjesme. Mogu čežnuti, nadati

se i sanjati. No sve će to biti samo romantična žudnja dok je se ne primijeni ovlašću koja nadilazi moći vremena i smrti.¹³

3

Muževi i žene kroče jedni uz druge na vječnom putovanju.

U svom velikom ostvarenju, kada je Bog prvo stvorio čovjeka, stvorio je dvojnost spolova. Plemenit izraz te dvojnosti pronalazimo u braku. Jedan pojedinac dopunjuje drugog.¹⁴

U bračnom suputništvu ne postoji niti podređenost niti nadmoć. Žena ne hoda ispred muškarca niti muškarac hoda ispred žene. Oni hodaju jedno uz drugo kao Božji sin i kćer na vječnom putovanju.¹⁵

U svojem najispravnijem smislu, brak je suradništvo jednakih gdje nijedna osoba ne vlada nad drugom, već umjesto toga svatko ohrabruje i potpomaže drugome u kojim god odgovornostima on ili ona bili ili težnjama koje imali.¹⁶

Žene, ugledajte se u svoje muževe kao u dragocjene suputnike te živite dostojno tog društva. Muževi, u svojim ženama vidite dragocjeno dobro u vremenu i vječnosti, jer je svaka od njih Božja kći, bračna družica s kojom možete kročiti ruku pod ruku kroz sunčev sjaj i oluju, kroz sve opasnosti i uspjehe života.¹⁷

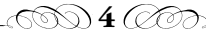
Razmišljam o dvoje [prijatelja] koje sam poznao... tijekom godina srednje škole i sveučilišta. On je bio dječak iz ruralnog gradića, jednostavan u odijevanju, bez novca ili očitih mogućnosti. Odrastao je na farmi i ako je imao ikakvu osobinu koja je bila privlačna, bila je to sposobnost za rad... No, uz sav svoj rustikalni izgled, imao je osmijeh i osobnost koji su se činili kao da pjevaju o dobroti. Ona je bila djevojka koja je došla iz udobna doma...

Nešto se čarobno dogodilo između njih. Zaljubili su se... Tijekom tih godina, [oni] su se zajedno smijali, plesali i učili. Vjenčali su se kada su se ljudi pitali kako će moći zarađivati dovoljno da prežive. On se trudio tijekom svojeg stručnog obrazovanja i završio ga među najboljima u svojem razredu. Ona se zakidala, štedjela, radila i molila se. Poticala je i podržavala, a kada je sve postalo vrlo teško samo je rekla: »Nekako ćemo uspjeti«. Održavan na površini njezinom vjeron, nastavio je prolaziti kroz te teške godine. Došla su im djeca i zajedno su ih voljeli, njegovali i davali im sigurnost koja je dolazila

iz njihovog primjera međusobne ljubavi i odanosti. Sada je prošlo više od četrdeset i pet godina. Djeca su im odrasla i služe na čast njima, Crkvi i zajednici u kojoj žive.

Nedavno, dok sam letio zrakoplovom iz New Yorka, hodao sam prolazom u djelomično zamračenoj kabini i ugledao sijedu ženu čija je glava bila naslonjena na muževo rame dok je drijemala, a njegove su ruke toplo obuhvatile njezine. Bio je budan i prepoznao me je. Probudila se kada smo počeli razgovarati. I oni su se vraćali iz New Yorka gdje su izložili rad pred jednim od velikih nacionalnih stručnih društava. On je malo rekao o tome, no ona je ponosno govorila o počastima koje su mu udijeljene...

Razmišljao sam o tome dok sam se vraćao na svoje mjesto u zrakoplovu. Zatim sam si rekao, njihovi su prijatelji iz tih dana vidjeli samo dječaka s farme i nasmiješenu djevojku s pjegicama na nosu. No to je dvoje jedno u drugome vidjelo ljubav, odanost, mir, vjeru i budućnost. Zovite to kemijom ako želite; možda je bilo malo i toga, no bilo je nečega puno većeg. Procvjetalo je nešto doista božanstveno, što je tamo posadio onaj Otac koji je naš Bog. Tijekom svojih školskih dana živjeli su dostojno tog cvjetanja. Živjeli su kreposno i s vjerom, sa zahvalnošću i poštovanjem za sebe i jedno za drugog. Tijekom godina njihovih teških profesionalnih i ekonomskih naprezanja, oni su pronašli svoju najveću zemaljsku snagu u svojem suputništvu. Sada su u odmakloj dobi pronalazili zajednički mir, svoje tiho zadovoljstvo. I povrh toga bili su uvjereni u vječnost radosnog druženja pod odavno sklopljenim savezima i danim obećanjima u domu Gospodnjem.¹⁸

Bog neće uskratiti nikakve blagoslove dostojnim osobama koje nisu vjenčane.

Nekako smo postavili oznaku na vrlo važnu skupinu u Crkvi. Ona se zove: »Samci«. Volio bih kada to ne bismo činili. Vi ste osobe, muškarci i žene, Božji sinovi i kćeri, a ne gomila koja izgleda i čini isto. To što niste vjenčani ne čini vas u suštini drugačijima od drugih. Svi smo mi vrlo slični u izgledu i emocionalnim reakcijama, u našem svojstvu da razmišljamo, rasuđujemo, da budemo očajni, sretni, da volimo i budemo voljeni.

U programu našeg Oca na nebu vi ste jednako važni kao i bilo tko drugi te vam nikakav blagoslov na koji biste inače imali pravo pod njegovom milosti neće biti zauvijek uskraćen.¹⁹

Dopustite mi sada da kažem riječ o onima koji nikada nisu imali priliku vjenčati se. Uvjeravam vas da smo osjetljivi na usamljenost koju biste mogli osjećati. Usamljenost je nešto gorko i bolno. Pretpostavljam da su je svi ljudi osjetili u ovom ili onom trenutku. Naša srca posežu prema vama s razumijevanjem i ljubavlju...

Ovo razdoblje vašeg života može biti predivno. Vi imate zrelost. Vi imate prosuđivanje. Većina vas ima izobrazbu i iskustvo. Vi imate fizičku, mentalnu i duhovnu snagu za uzdizanje, pomaganje i poticanje.

Toliko ih je mnogo vani koji vas trebaju... Održavajte svoje duhovne baterije punima i palite tuđe svjetiljke.²⁰

Vama koji niste vjenčani... Bog vam je dao ove ili one talente. Dao vam je sposobnost da poslužujete u tuđim potrebama i blagoslivljate njihove živote s vašom ljubaznošću i brigom... Posegnite prema nekome u potrebi...

Spoznaji nadodajte spoznaju. Pročistite svoj um i vještine u odabranom području struke. Postoje ogromne prilike za vas ako ste ih spremni iskoristiti... Nemojte osjećati da vas je Bog zaboravio zato što ste sami. Svijet vas treba. Crkva vas treba. Tako puno ljudi i ideala treba vašu snagu, mudrost i talente.

Budite pobožni i nemojte gubiti nadu... Živite najboljim životom kojim ste sposobni živjeti, a Gospodin će vam u svojoj velikoj mudrosti i u svojem vječnom razdoblju dati odgovor na vaše molitve.²¹

Vama koji ste razvedeni, molim vas znajte da ne gledamo svisoka na vas kao na promašaje jer vam brak nije uspio... Naša obveza nije osuđivati, već praštati i zaboravljati, uzdizati i pomagati. U svojim satima opustjelosti okrenite se Gospodinu koji je rekao: »Dođite k meni svi koji ste umorni i opterećeni, i ja ću vas okrijepiti... jer jaram je moj sladak, a moje breme lako« (Mt 11:28, 30).

Gospodin vas neće zanijekati niti vas odbiti. Odgovori na vaše molitve možda neće biti dramatični; možda neće biti spremno

shvaćene ili čak cijenjene. No doći će trenutak kada ćete znati da ste blagoslovljeni.²²

5

Sreća u braku dolazi iz pokazivanja brižnog zanimanja za dobrobit svojeg suputnika.

Brinite se za svoj brak i njegujte ga. Čuvajte ga i radite na tome da ga održite čvrstim i predivnim... Brak je ugovor, on je sporazum, on je udruženje između muškarca i žene pod naumom Svemogućega. Može biti krhak. On zahtijeva njegovanje i puno truda.²³

Nakon što sam imao posla sa stotinama slučajeva razvoda tijekom godina, zadovoljan sam što primjena jednog postupka čini više za rješenje ovog tužnog problema nego bilo što drugo.

Kad bi svaki muž i svaka žena neprestance činili sve što je moguće kako bi osigurali udobnost i sreću svojeg supružnika, bilo bi vrlo malo, ako imalo, razvoda. Nikada ne bi čuli svađu. Nikada ne bi upućivali optužbe. Ne bi dolazilo do ispada ljutnje. Ljubav i briga bi zamijenile zlostavljanje i zlobu...

Lijek za većinu bračnih problema ne leži u razvodu. Leži u pokajanju i oprost, u izrazima dobrote i brige. Nalazi se u primjeni Zlatnog pravila.

Prikaz je velike ljepote kada se mladi muškarac i mlada žena prime za ruke pred oltarom u savezu pred Bogom da će poštivati i voljeti jedan drugoga. No kako je žalosna slika kada se nekoliko mjeseci ili godina kasnije čuju uvredljive primjedbe, zlobne i oštre riječi, povišeni glasovi i ogorčene optužbe.

Tako ne treba biti, moja draga braćo i sestre. Možemo se uzdići iznad tih zlobnih i bijednih elemenata u našim životima (vidi Galacanima 4:9). Možemo tražiti i spoznati božansku prirodu jedan u drugome koja nam dolazi kao djeci našeg Oca na Nebu. Možemo zajedno živjeti u obrascu braka kojeg nam je Bog dao u postizanju svega za što smo sposobni ako ćemo živjeti tako da discipliniramo sebe suzdržavajući se da ne discipliniramo svoga supružnika.²⁴

Svaki je brak podložan povremenom olujnom nevremenu. No, uz strpljenje, uzajamno uvažavanje i duh strpljivosti možemo prebroditi ove oluje. Tamo gdje su počinjene pogreške može doći do isprike,

»Brinite se za svoj brak i njegujte ga. Čuvajte ga i radite na tome da ga održite čvrstim i predivnim.«

pokajanja i oprosta. No, mora postojati voljnost s obje strane da se to učini...

Naučio sam da prava suština sreće u braku leži... u revnosnoj brizi za lagodnost i dobrobit svojeg bračnog druga. Razmišljati samo o sebi i udovoljavanju osobnim željama neće izgraditi povjerenje, ljubav ni sreću. Samo kada postoji nesebičnost ljubav će, sa svojim popratnim osobinama, uspijevati i cvjetati.²⁵

Mnogi od nas trebaju prestati tražiti pogreške i početi tražiti vrline... Nažalost, neke žene žele nanovo izgraditi svoje muževe prema vlastitom nacrtu. Neki muševci smatraju da je njihovo pravo prisiliti svoje žene da odgovaraju njihovim mjerilima onoga što oni misle da je idealno. To nikada ne djeluje. Samo vodi do sukoba, nesporazuma i tuge.

Mora postojati međusobno poštovanje interesa. Moraju postojati prilike i poticanje za razvoj i izražavanje osobnih talenata.²⁶

Budite u potpunosti odani i vjerni svojem odabranom bračnom drugu. U okvirima vremena i vječnosti, ona ili on bit će najveća prednost koju ćete ikada imati. Ona ili on zaslužiti će ono najbolje u vama.²⁷

Prijedlozi za proučavanje i podučavanje

Pitanja

- Predsjednik Hinckley je naučavao da je Nebeski otac odredio brak između muškarca i žene »za sreću i sigurnost njegove djece« (1. odsjek). Kako takvo znanje može utjecati na odnos između muža i žene? Kako muž i žena održavaju svoj brak »čistim i neokaljanim iznad zla svijeta«?
- Koji su blagoslovi vječnog braka u ovom životu i u vječnosti? (Vidi 2. odsjek.) Koja su vam iskustva dala veću zahvalnost za vječne odnose? Kako možemo podučiti djecu važnosti vječnog braka?
- Zašto brak treba biti »suradništvo jednakih«? (Vidi 3. odsjek.) Što učite iz priče u 3. odsjeku? Kako muž i žena njeguju ovaj oblik snage u svojem braku?
- Kako obećanja i savjeti predsjednika Hinckleyja iz 4. odsjeka mogu pomoći osobama koje nisu u braku? Kako se naučavanja u ovom odsjeku primjenjuju na sve ljude? Zašto je važno koristiti naše talente i vještine za služenje drugima?
- Koji su neki načini na koje se muž i žena mogu »brinuti za svoj brak i njegovati ga«? (Vidi 5. odsjek.) Što ste naučili o tome kako muž i žena mogu prevladati izazove te zajedno pronaći veću sreću? Koje ste primjere vidjeli?

Povezani stihovi iz Svetih pisama

1. Korinćanima 11:11; Matej 19:3–6; NiS 42:22; 132:18–19; Mojsije 2:27–28; 3:18, 21–24

Pomoć pri proučavanju

»Dok posvećujete vrijeme svakoga dana, osobno i sa svojom obitelji, proučavanju Božje riječi, mir će prevladati u vašem životu. Taj mir neće doći iz vanjskoga svijeta. On će doći unutar vašega doma, unutar vaše obitelji, vašeg vlastitog srca« (Richard G. Scott, »Make the Exercise of Faith Your First Priority«, *Ensign* ili *Liahona*, studeni 2014., 93).

Napomene

1. »The Women in Our Lives«, *Ensign* ili *Liahona*, studeni 2004., 85.
2. »At Home with the Hinckleys«, *Ensign*, listopad 2003., 22.
3. Jeffrey R. Holland, »President Gordon B. Hinckley: Stalwart and Brave He Stands«, *Ensign*, lipanj 1995., 10–11.
4. *Glimpses into the Life and Heart of Marjorie Pay Hinckley*, ur. Virginia H. Pearce (1999.), x.
5. *Glimpses*, 184.
6. Dnevnik Gordona B. Hinckleyja, 29. travnja 1977.
7. Gerry Avant, »A Tender Farewell to an Elect Lady«, *Church News*, 17. travnja 2004., 4.
8. »The Women in Our Lives«, 82.
9. Marjorie Pay Hinckley, *Letters* (2004.), 264; vidi i R. Scott Lloyd, »Apostle's Work Continues beyond Veil«, *Church News*, 31. srpnja 2004., 3.
10. »What God Hath Joined Together«, *Ensign*, svibanj 1991., 71.
11. »The Things of Which I Know«, *Ensign* ili *Liahona*, svibanj 2007., 85.
12. »Why These Temples?«, *Ensign*, listopad 2010., 24; vidi i *Ensign*, kolovoz 1974., 39–40.
13. »The Marriage That Endures«, *Ensign*, srpanj 2003., 6–7; vidi i *Ensign*, svibanj 1974., 24.
14. »The Women in Our Lives«, 84.
15. »Personal Worthiness to Exercise the Priesthood«, *Ensign*, svibanj 2002., 54.
16. »I Believe«, *Ensign*, kolovoz 1992., 6.
17. »What God Hath Joined Together«, 74.
18. »And the Greatest of These Is Love« (sastanak duhovne misli Sveučilišta Brigham Younga, 14. veljače 1978.), 2–3, speeches.byu.edu.
19. »To Single Adults«, *Ensign*, lipanj 1989., 72.
20. »To Single Adults«, 72–73.
21. »Live Up to Your Inheritance«, *Ensign*, studeni 1983., 82–83.
22. »To Single Adults«, 74.
23. »Walking in the Light of the Lord«, *Ensign*, studeni 1998., 99.
24. »The Women in Our Lives«, 84.
25. »I Believe«, 5–6.
26. *Cornerstones of a Happy Home* (letak, 1984.), 5–6.
27. »Thou Shalt Not Covet«, *Ensign*, ožujak 1990., 6.

Dom – temelj pravednog života

»Čim više odgajate svoju djecu prema putovima evanđelja Isusa Krista, s ljubavlju i visokim očekivanjem, time je vjerojatnije da će postojati mir u njihovom životu.«

Iz života Gordona G. Hinckleyja

Pred kraj 1973., Gordon i Marjorie Hinckley su se nevoljko odlučili preseliti iz svojeg doma u East Mill Creeku, Utah, kako bi mogli živjeti bliže sjedištu Crkve u Salt Lake Cityju. Predsjednik Hinckley koji je tada bio član Zbora dvanaestorice apostola odvojio je vrijeme da na Silvestrovo te godine napiše nešto o njihovom domu. Njegove riječi otkrivaju osjećaje o tom mjestu, no još i više, otkrivaju njegove osjećaje o brižnoj obitelji.

»Kako li smo sentimentalno tužni zbog odlaska«, napisao je. Prijetio se rada obitelji na izgradnji doma i razvoju okolnog imanja. Zatim su se njegove misli okrenule prema odnosima – jednih prema drugima i prema Bogu.

»Ovdje smo se zajedno igrali dok su naša djeca rasla i ovdje smo se zajedno molili. Ovdje smo mi i naša djeca spoznali našeg Nebeskog Oca, da on živi i sluša i odgovara.

Mogao bih nastaviti i napisati knjigu... ne za svijet, već za ovo petero djece, njihove bračne drugove i potomstvo. A kada bih u riječi pretočio tu priču o tom domu bilo bi suza i smijeha te velikog, tihog i prožimajućeg duha ljubavi koja će dodirnuti srce onih koji čitaju jer su se oni koji su živjeli i rasli ovdje međusobno voljeli, voljeli su svoje susjede, voljeli su svojeg Boga i Gospodina Isusa Krista.«¹

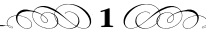
Tijekom svojeg je službeništva predsjednik Hinckley svjedočio o važnosti brižnih, vjernih obitelji. Pod njegovim su vodstvom, Prvo predsjedništvo i Zbor dvanaestorice apostola objavili proglas »Obitelj:

»Pozivamo roditelje da posvete svoje najbolje napore u podučavanju i odgajanju svoje djece.«

Proglas svijetu«, kojeg je starješina M. Russell Ballard iz Dvanaestorice opisao kao »jasan poziv na zaštitu i jačanje obitelji.«² Nakon što je u rujnu 1995. pročitao proglas na općem sastanku Potpornog društva, predsjednik Hinckley je izjavio: »Snaga bilo koje nacije ukorijenjena je unutar zidova domova. Potičemo naše ljude posvuda da osnaže svoje obitelji u skladu s ovim tradicionalnim vrlinama.«³

Naučavanja Gordona B. Hinckleyja

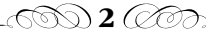

Obiteljski su odnosi najsvetiji od svih odnosa.

Obitelj je božanska. Uspostavio ju je naš Nebeski Otac. Obuhvaća najsvetije odnose. Gospodinove svrhe mogu se ispuniti samo kroz njezinu organizaciju.⁴

Mi smo crkva koja iznosi svjedočanstvo o važnosti obitelji – oca, majke, djece – i o činjenici da smo svi mi djeca Boga, našeg Nebeskog Oca. Roditelji koji donose djecu na svijet imaju odgovornost voljeti ovu djecu, njegovati ih i brinuti se o njima, podučavati ih onim vrlinama koje bi blagoslovile njihov život kako bi odrasla i postala dobri građani... Želim naglasiti ono što vam je već poznato, a to je važnost povezivanja naših obitelji s ljubavlju i ljubaznošću, uvažavanjem i poštovanjem te podučavajući ih Gospodinovim putovima kako bi vaša djeca rasla u pravednosti i izbjegla tragedije koje prevladavaju tako mnogo naših obitelji diljem svijeta.⁵

Najvažnije je da ne zanemarite svoje obitelji. Ništa što imate nije dragocjenije.⁶

Očevi i majke imaju povlasticu brinuti se za svoju djecu i podučavati ih evanđelju Isusa Krista.

Pozivamo roditelje da posvete svoje najveće napore u podučavanje i odgoj svoje djece po evanđeoskim načelima koji će ih zadržati blizu Crkve. Dom je temelj pravednog života i nikakvo drugo posredništvo ne može zauzeti njegovo mjesto niti ispuniti njegove osnovne funkcije u pronosjenju ove bogomdane odgovornosti.⁷

Zadovoljan sam time da ništa neće zajamčiti uspjeh u opasnom poduhvatu roditeljstva doli programa obiteljskog života koji dolazi

iz čudesnog naučavanja evanđelja: da otac doma može biti odjenut Božjim svećeništvom; da je njegova povlastica i obveza kao opskrbnika djece našeg Nebeskog Oca skrbiti o njihovim potrebama; da on ima upravljati domom u duhu svećeništva »uvjeravanjem, velikodušnošću, plemenitošću i blagošću, i ljubavlju nehinjenom« (NiS 121:41–42); da je majka u domu Božja kćer, duša razumnosti, predanosti i ljubavi koja može biti odjevena Duhom Božjim; da je njezina povlastica i obveza kao opskrbnice djece našeg Nebeskog Oca njegovati tu djecu u njihovim potrebama; da ona također, u suradnji sa svojim mužem, ima učiti svoju djecu »da shvate nauk o obraćenju, vjeri u Krista, Sina Boga živoga, i o krštenju, i daru Duha Svetoga polaganjem ruku... [te] da mole i da uspravno hode pred Gospodom« (NiS 68:25, 28).

U takvom su domu roditelji voljeni, a ne omraženi; njih se cijeni, a ne boji. A djeca se smatraju darom od Gospodina za koje se treba brinuti, koje treba odgajati i usmjeravati.

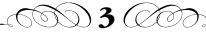
Može postojati povremeno neslaganje; mogu postojati male razmirice. No, postoji li molitva u obitelji, ljubav i obazrivost, postojat će ostatak privrženosti koji će zauvijek povezati i odanost koja će uvijek voditi.⁸

Sada riječ samohranim roditeljima... [Vi] nosite iscrpljujuće terete borbe u svakodnevnim bitkama koje dolaze s odgajanjem djece i brigom da su njihove potrebe ispunjene. To je samotna dužnost. No, ne trebate biti u potpunosti sami. Mnogo je onih, čak toliko mnogo u ovoj Crkvi koji bi posegnuli prema vama sa senzibilitetom i razumijevanjem. Oni se ne žele nametati gdje nisu potrebni. No, njihova je briga nepatvorena i iskrena te oni blagoslivljaju svoj život dok blagoslivljaju vaš život i život vaše djece. Rado prihvatite njihovu pomoć. Oni ju trebaju pružiti radi sebe kao i radi vas.

Imamo tisuće dobrih biskupa u ovoj Crkvi. Imamo tisuće dobrih službenika u zborovima. Imamo tisuće predivnih žena u Potpornom društvu. Imamo kućne učitelje i kućne posjetiteljice. Oni su vaši prijatelji koje je Gospodin postavio kako bi vam dali svoju snagu da vam pomogne. I nikada nemojte zaboraviti da je sam Gospodin izvor snage veće od ijedne druge. Dirnulo me je iskustvo koje je prepričao... samohrana majka koja odgaja sedmero djece, kada je preklinjala svojeg Oca na Nebu da bi mu mogla doći, pa makar samo

na jednu noć, kako bi pronašla utjehu i snagu za kušnje sutrašnjice. Nježan je bio odgovor koji joj je ušao u um gotovo poput objave: »Ne možeš doći k meni, no ja ću doći tebi.«⁹

Čim više odgajate svoju djecu prema putovima evanđelja Isusa Krista, s ljubavlju i visokim očekivanjem, time je vjerojatnije da će postojati mir u njihovom životu.¹⁰

Djeca kroz obiteljsku molitvu rastu u vjeri u živućeg Boga.

Pogledajte mališane svoje. Molite se s njima. Molite za njih i blagoslivljajte ih. Svijet u kojem se kreću je zamršen i težak. Naletjet će na teška mora nedaća. Trebat će im sva snaga i vjera koju im možete pružiti dok su još blizu vas. Također će trebati veću snagu koja dolazi kroz višu moć. Trebat će im više od samo onoga što će pronaći. Morat će uzdići svijet, a jedine poluge koje će imati su primjeri njihovih vlastitih života te moći uvjerenja koje će dolaziti iz njihovih svjedočanstava i znanja o Božjim stvarima. Trebat će Gospodinovu pomoć. Molite se s njima dok su mladi kako bi spoznali da je to izvor snage koji će im onda biti dostupan u svakom trenutku potrebe.¹¹

Ne znam za ijedan drugi običaj koji će imati tako spasonosan učinak na vaš život kao što će imati običaj zajedničkog klečanja u molitvi. Same riječi: »Naš Oče na Nebu«, imaju ogroman učinak. Ne možete ih iskreno izgovoriti s priznanjem, a da nemate nekakav osjećaj odgovornosti prema Bogu...

Bog će tada biti vaš suradnik, a vaši dnevni razgovori s njim donijet će mir u vaša srca i radost u vaše živote koji ne mogu doći ni iz jednog drugog izvora... Vaša će ljubav osnažiti. Vaše poštivanje jedan drugog će rasti.

Vaša će djeca biti blagoslovljena osjećajem sigurnosti koja dolazi življenjem u domu u kojem boravi Duh Božji. Oni će znati i voljeti roditelje koji poštuju jedan drugoga te će duh poštovanja rasti u njihovom srcu. Iskusiće osjećaj sigurnosti u izgovorenim ljubaznim riječima. Zaštitit će ih otac i majka koji, živeći pošteno prema Bogu, žive pošteno jedan s drugim i sa svojim bližnjima. Sazrijevat će s osjećajem zahvalnosti, čuvši svoje roditelje kako u molitvi izražavaju

zahvalnost za velike i male blagoslove. Rast će s vjerom u živućeg Boga.¹²

4

Kućna obiteljska večer može međusobno približiti roditelje i djecu u učenje Gospodinovih putova.

Sjećam se da kada sam bio dječak, pet godina star, predsjednik Joseph F. Smith je cijeloj Crkvi objavio da bi trebali okupljati svoje obitelji radi kućnih obiteljskih večeri. Moj je otac rekao: »Predsjednik Crkve je zatražio da to činimo i mi ćemo to činiti«.

Stoga smo se svi mi okupili na kućnoj obiteljskoj večeri. Bilo je zabavno. Rekao je: »Pjevat ćemo pjesmu«. Pa, nismo bili pjevači... Samo smo pokušali pjevati i smijali smo se jedni drugima. Tako smo činili s puno drugih stvari. No, iz tog je iskustva postupno proizašlo nešto što je bilo predivno – običaj koji nam je pomogao, okupio nas je kao obitelj, osnažio nas je te je u našem srcu raslo uvjerenje o vrijednosti kućne obiteljske večeri.¹³

Zahvalan sam što mi kao Crkva imamo, kao temeljan dio našeg programa, običaj tjedne kućne obiteljske večeri. Značajno je što u ovim zaposlenim danima tisuće obitelji diljem svijeta ulažu iskreni napor kako bi posvetili jednu večer u tjednu zajedničkom pjevanju, međusobnom podučavanju Gospodinovim putovima, klečanju u zajedničkoj molitvi da bi tamo zahvalili Gospodinu na njegovim milostima te prizvali njegove blagoslove na svoj život, svoje domove, poslove i zemlje. Mislim da malo cijenimo ogromno dobro koje će doći iz ovog programa.¹⁴

Ukoliko imalo sumnjate u vrlinu kućne obiteljske večeri, isprobajte ju. Okupite svoju djecu oko sebe, podučite ih, iznosite im svoje svjedočanstvo, zajedno čitajte Sveta pisma i zabavljajte se.¹⁵

5

Roditelji bi trebali početi podučavati svoju djecu dok su djeca vrlo mlada.

Nedugo poslije našeg vjenčanja, izgradili smo svoj prvi dom. Imali smo malo novca pa sam ja napravio puno posla. Uređenje okoliša bilo je u potpunosti moja dužnost. Prvo od mnogih stabala koje sam posadio bilo je gledičija bez trnja te sam zamišljao dan kada će

njezin hlad pomoći u hlađenju kuće tijekom ljeta. Stavio sam je na mjesto gdje vjetar iz kanjona s istočne strane najžešće puše. Iskopao sam rupu, stavio u nju mladicu, stavio zemlje oko nje i uglavnom ju zaboravio. Bilo je to samo majušno stablo, možda 2 centimetra u promjeru. Bilo je tako gipko da sam ga lako mogao saviti u bilo kojem smjeru. Malo sam obraćao pažnju na njega tijekom godina. Tada sam ga jedne zime, kada na stablu nije bilo lišća, slučajno pogledao kroz prozor. Primijetio sam da se naginje prema zapadu, izobličeno i izvan ravnoteže. Nisam mogao vjerovati. Izašao sam van i naslonio se na njega kao da ga želim uspraviti. Ali deblo je sada bilo oko 20 cm u promjeru. Moja snaga nije značila ništa prema njemu. Iz svoje sam alatnice izvadio koloturnik i užem pričvrstivši jedan kraj na stablo, a drugi za dobro postavljen stup. Povukao sam uže. Koloturnici su se malo pomaknuli, a trupac stabla se lagano zatresao. Ali to je bilo sve. Činilo se kao da mi je rekao: »Ne možeš me ispraviti. Prekasno je. Ovakvo sam naraslo jer si me zanemario i neću se pokoriti.«

Naposljetku sam u svojem očaju uzeo pilu i otpilio veliku, tešku granu sa zapadne strane. Zakoračio sam unatrag i pregledao što sam učinio. Otpilio sam glavni dio stabla, ostavivši veliku brazgotinu od oko 20 centimetara i samo jednu malu granu koja raste uvis...

Nedavno sam ponovno pogledao stablo. Bilo je veliko, svojim oblikom bolje te veliki dodatak kući. No, kolika je ozbiljna bila trauma njegove mladosti i kako bolan tretman koji sam primijenio kako bih ga izravnao. Kad je bilo posađeno, komad konopca držao bi ga na mjestu protiv snage vjetra. Mogao sam i trebao sam staviti taj konopac uz vrlo malo napora, no nisam. I ono se savinulo pod snagom koja ga je pritiskala.

Djeca su poput stabala. Njihov se život može oblikovati i usmjeravati dok su ona mlada, obično uz mali napor. Pisac Mudrih izreka je rekao: »Upućuj dijete prema njegovu putu, pa kad i ostari, neće odstupiti od njega« [Izreke 22:6]. Ta obuka pronalazi svoje korijenje kod kuće.¹⁶

Izaija je rekao: »Svi će ti sinovi Jahvini biti učenici, i velika će biti sreća djece tvoje« (Iz 54:13).

»Okupite svoju djecu oko sebe, podučite ih, iznosite im svoje svjedočanstvo, zajedno čitajte Sveta pisma i zabavljajte se.«

Tako vodite svoje sinove i kćeri, tako ih upućujte i usmjeravajte od trenutka kada su vrlo mala, tako ih podučavajte Gospodinovim putovima da će mir biti njihov pratilac tijekom života.¹⁷

6

Pobune li se djeca, roditelji bi se trebali nastaviti moliti za njih, voljeti ih i posezati prema njima.

Priznajem da postoje roditelji koji bez obzira na ljubav kojom ih obasipaju te ustrajne i vjerne napore da ih podučavaju, gledaju kako njihova djeca razvijaju suprotno vladanje, te plaču dok njihovi tvrdoglavi sinovi i kćeri dobrovoljno nastavljaju putevima tragičnih posljedica. Duboko suosjećam s njima i želio bih im citirati riječi Ezekiel: »Sin neće snositi grijeha očeva, ni otac grijeha sinovljeva« (Ezekiel 18:20).¹⁸

Tu i tamo, bez obzira na stvari koje pokušate učiniti, postoji odmetničko dijete. No, ustrajte. Nikada ne odustajte. Nikada ne gubite dokle god pokušavate. Ustrajte.¹⁹

Ukoliko itko od vas ima dijete ili voljenu osobu u tom stanju [pobune], ne odustajte. Molite se za njih, volite ih, posežite prema njima i pomognite im.²⁰

Ponekada se može učiniti da je prekasno... Ipak, sjetite se mojeg stabla gledičije bez trnja [vidi stranice (162–163)]. Operacija i patnja ostvarile su nešto predivno, a kasniji je život pružio dobrodošli hlad za žege dana.²¹

Osnajujemo svoje obitelji kada tražimo pomoć neba te međusobno negujemo duh ljubavi i poštenja.

[Podizanje obitelji] ne mora biti lako. Može biti prožeto razočaranjem i izazovom. Bit će potrebna koncentracija i vrijeme... Ljubav može učiniti razliku – velikodušno pružena ljubav u djetinjstvu i posezanje tijekom nezgodnih godina mladosti. Učinit će što novac obilato dan djeci nikada neće –

i strpljenje s obuzdavanjem jezika i savladavanje ljutnje...

– i ohrabrenje koje brzo pohvaljuje i sporo kritizira.

Ovo, s molitvama, ostvarit će čuda. Ne možete očekivati to postići sami. Trebate pomoć neba u odgajanju nebeskog djeteta – vašeg djeteta koje je također dijete svojeg Nebeskog Oca.²²

Svako je dijete, s nekoliko mogućih iznimaka, proizvod doma, bilo dobar, loš ili ravnodušan. Dok djeca rastu tijekom godina, njihov život uvelike postaje produženje i odraz obiteljskog podučavanja. Postoji li strogost, nekontrolirana ljutnja, nevjernost, plodovi će biti sigurni i razlučivi te je vrlo vjerojatno da će biti ponovljeni u naraštaju koji slijedi. S druge strane, postoji li strpljivost, opraštanje, poštovanje, obzirnost, ljubaznost, milost i sućut, plodovi će ponovno biti razlučivi i vječno će nagrađivati. Bit će pozitivni, dražesni i predivni. I kao što roditelji pružaju milost i naučavaju je, ona će se ponavljati u životu i djelima idućeg naraštaja.

Govorim očevima i majkama posvuda uz molitvu da se strogost ostavi iza nas, obuzda ljutnja, utišaju naši glasovi i da se s milošću, ljubavlju i poštovanjem ponašamo jedni prema drugima u našim domovima.²³

U davnini se govorilo: »Blag odgovor ublažava jarost« (Iz 15:1). Rijetko upadamo u nevolje kad blago govorimo. Jedino kad podignemo naš glas frcaju iskre i male izbočine postaju velike planine zavade... Glas neba je tihi, blagi glas [vidi 1. Kraljevi 19:11–12]; slično tomu, glas domaćeg mira je tihi glas.²⁴

Naravno da postoji potreba za stegom u obitelji. No, stega s oštrinom, stega s okrutnošću, neizbježno vodi ne k ispravljanju već ka zamjeranju i ogorčenosti. Ne liječi ništa i samo pogoršava problem. Ona je samoporažavajuća.²⁵

Ne postoji disciplina na cijelom svijetu poput discipline ljubavi. Ona ima sasvim svoju magiju.²⁶

Stalno radimo na osnaživanju naših obitelji. Neka muževi i žene njeguju duh potpune odanosti jedno prema drugome. Nemojmo jedni druge uzimati zdravo za gotovo, već dosljedno radimo na njegovanju duha ljubavi i poštovanja jedni prema drugima.²⁷

O Bože, Vječni Oče, blagoslovi roditelje da podučavaju s ljubavlju, strpljenjem i poticanjem one koji su najdragocjeniji, djecu koja su došla od tebe, kako bi zajedno mogli biti zaštićeni i usmjereni prema dobrom te u postupku rasta donesu blagoslove svijetu čiji će oni biti dio.²⁸

Prijedlozi za proučavanje i podučavanje

Pitanja

- Predsjednik Hinckley je naučavao da obitelj »obuhvaća najsvetije odnose« (1. odsjek). Kako bi ova istina mogla utjecati na naše odnose s članovima obitelji? Kako bi mogla utjecati na način na koji dajemo prioritet našem vremenu i aktivnostima?
- Zašto bi roditelji »posvetili svoje najveće napore u podučavanje i odgoj svoje djece po evanđeoskim načelima?« (Vidi 2. odsjek.) Kako je naučavanje evanđelja u vašem domu blagoslovilo vašu obitelj? Kako roditelji mogu poboljšati svoje napore da bi pomogli svojoj djeci živjeti evanđelje?
- Razmotrite naučavanja predsjednika Hinckleyja o blagoslovima obiteljske molitve (vidi 3. odsjek). Što mislite zašto obiteljska molitva donosi blagoslove? Koje ste blagoslove iskusili održavanjem

redovite obiteljske molitve? Što gubimo ako zanemarimo obiteljsku molitvu?

- Što možemo naučiti iz iskustva Gordona B. Hinckleyja s kućnom obiteljskom večeri dok je bio dječak? (Vidi 4. odsjek.) Koji su blagoslovi došli vašoj obitelji kao rezultat održavanja kućne obiteljske večeri?
- Pregledajte priču predsjednika Hinckleyja o stablu gledičije (vidi 5. odsjek). Kako možete primijeniti ovu priču na sebe?
- Kako naučavanja predsjednika Hinckleyja u 6. odsjeku pomažu roditeljima djeteta koje je zastranilo? Koji su neki načini na koje roditelji i drugi posežu u ljubavi?
- Zašto je važno da roditelji discipliniraju svoju djecu s ljubavlju umjesto ljutnjom? Koje su neke stvari koje možemo učiniti kako bismo disciplinirali s ljubavlju? Kako članovi obitelji njeguju duh ljubavi i poštovanja jedni prema drugima? (Vidi 7. odsjek.)

Povezani stihovi iz Svetih pisama

Ponovljeni zakon 11:19; Enoš 1:1–5; Mosija 4:14–15; Alma 56:45–48; 3. Nefi 18:21; vidi i »Obitelj: Proglas svijetu«, *Ensign* ili *Liahona*, studeni 2010., 129.

Pomoć pri podučavanju

»Možda ćete osjećati da vam nedostaje razumijevanja o nekom načelu koje se pripremate podučavati. Međutim, dok ga uz molitvu proučavate, nastojite živjeti ga, pripremate se podučavati ga, a zatim iznosite ga drugima, vaše će svjedočanstvo biti ojačano i produbljeno« (*Podučavanje, nema većeg poziva* [1999.], 19).

Napomene

1. Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith: The Biography of Gordon B. Hinckley* (1996.), 333.
2. M. Russell Ballard, »Today's Family: Proclamation Still a Clarion Call«, lds.org/prophets-and-apostles/unto-all-the-world/proclamation-on-family-is-still-a-clarion-call; dohvaćeno 12. svibnja 2015.
3. »Stand Strong against the Wiles of the World«, *Ensign*, studeni 1995., 101.
4. »Pillars of Truth«, *Ensign*, siječanj 1994., 5.
5. *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997.), 208.
6. *Discourses of President Gordon B. Hinckley, Volume 2: 2000–2004* (2005.), 387.
7. Pismo Prvog predsjedništva, 11. veljače 1999., »Policies, Announcements, and Appointments«, *Ensign*, lipanj 1999., 80.
8. »Pillars of Truth«, 5.
9. »To Single Adults«, *Ensign*, lipanj 1989., 74.
10. »Stand Strong against the Wiles of the World«, 99.

11. POGLAVLJE

11. »Behold Your Little Ones«, *Ensign*, lipanj 2001., 5.
12. *Cornerstones of a Happy Home* (letak, 1984.), 10–11.
13. *Discourses of President Gordon B. Hinckley, Volume 2*, 402.
14. Conference Report, listopad 1965., 51.
15. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, 212.
16. »Four Simple Things to Help Our Families and Our Nations«, *Ensign*, rujan 1996., 6–7.
17. »Great Shall Be the Peace of Thy Children«, *Ensign*, studeni 2000., 52.
18. »These, Our Little Ones«, *Ensign*, prosinac 2007., 8.
19. »Inspirational Thoughts«, *Ensign*, kolovoz 1997., 4.
20. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, 54.
21. »Four Simple Things to Help Our Families and Our Nations«, 8.
22. »Bring Up a Child in the Way He Should Go«, *Ensign*, studeni 1993., 60.
23. »Blessed Are the Merciful«, *Ensign*, svibanj 1990., 70.
24. »Except the Lord Build the House...«, *Ensign*, lipanj 1971., 72.
25. »Behold Your Little Ones«, 4.
26. »The Environment of Our Homes«, *Ensign*, lipanj 1985., 6.
27. »Thanks to the Lord for His Blessings«, *Ensign*, svibanj 1999., 88–89.
28. »Bring Up a Child in the Way He Should Go«, 60.

Poslušnost: Jednostavno živjeti evanđelje

*»Evanđeoski put je jednostavan put...
Ponizite se i kročite u poslušnosti.«*

Iz života Gordona B. Hinckleyja

Kada je Gordon B. Hinckley imao otprilike 14 godina, proživio je iskustvo u tabernaklu Salt Lake koje ga je dirnulo da donese važnu odluku. Kasnije se prisjetio:

»[Čuo] sam predsjednika Hebera J. Granta kako govori o iskustvu čitanja Mormonove knjige kada je bio dječak. Govorio je o Nefiju i velikom utjecaju koji je on imao na njegov život. A zatim je, glasom koji je odzvanjao uvjerenjem koje nikada neću zaboraviti, citirao ove velike Nefijeve riječi: 'Poći ću ja i učiniti ono što mi Gospod zapovijedi, jer znam da Gospod ne daje zapovijedi sinovima ljudskim, ako im ne pripravi put da izvrše ono što im je zapovjedio' (1. Nefi 3:7).

Tom je prilikom u moje mlado srce došla odluka da pokušam činiti što je Gospodin zapovjedio.«¹

Gordon B. Hinckley je uvijek nosio tu odluku u svojem srcu. Godinama kasnije, kada je bio predsjednik Crkve, njegova su naučavanja odzvanjala porukom koju je čuo kao mladić. Govoreći skupini svetaca posljednjih dana na regionalnom saboru, rekao je:

»Intervjuirali su me mnogi [medijski] izvjestitelji. Jedna stvar koju kažu jest: 'Koja će sada biti tema tijekom vašeg predsjedavanja?' Jednostavno kažem: 'Ista koju sam čuo da ju predsjednici i apostoli ove Crkve ponavljaju onoliko dugo koliko se ja sjećam: Jednostavno živite evanđelje i svatko tko to čini primit će u svojem srcu uvjerenje o istini onoga po čemu živi'.«²

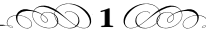
Nefijev primjer poslušnosti nadahnuo je mladog Gordona B. Hinckleyja

Na svojem prvom općem saboru, predsjednik Hinckley je kao predsjednik Crkve uputio poziv da svi pokušaju marljivije živjeti evanđelje:

»Sada je, moja braćo i sestre, došlo vrijeme za nas da stojimo uzvišenije, da podignemo naš pogled i protegnemo naše umove prema većem shvaćanju i razumijevanju velebne milenijske misije Crkve Isusa Krista svetaca posljednjih dana. Ovo je vrijeme da budemo snažni. Ovo je vrijeme da krenemo naprijed bez oklijevanja, dobro znajući značenje, širinu i važnost naše misije. Ovo je vrijeme da činimo ono što je ispravno bez obzira na posljedice koje mogu uslijediti. Ovo je vrijeme da obdržavamo zapovijedi. Ovo je razdoblje da posegnemo s dobrotom i ljubavlju prema onima u nevolji i onima koji lutaju u tami i patnji. Ovo je vrijeme da budemo obazrivi i dobri, pristojni i ljubazni jedni prema drugima u svim našim odnosima. Drugim riječima, da postanemo više kristoliki.«³

Predsjednik Hinckley je nastavio naglašavati ovu poruku. Deset je godina kasnije ponovio ove riječi na općem saboru i naknadno rekao: »Vi morate biti suci toga koliko smo daleko došli u provođenju ispunjavanja tog poziva koji je upućen prije 10 godina.«⁴

Naučavanja Gordona B. Hinckleyja

Mi smo narod saveza i velike su obveze koje dolaze s tim savezom.

Mi smo narod saveza i to je ozbiljno pitanje. Kada je ovo djelo obnovljeno i kada je Gospodin izložio cilj za tu obnovu, rekao je da je jedan razlog za obnovu bio kako bi njegov vječni savez mogao biti ponovno uspostavljen. Taj je savez... sklopljen između Abrahama i Jahve kada je moćni Jahve dao veliko i svečano obećanje Abrahamu. Rekao je da će njegovo potomstvo postati poput pijeska na obali morskoj, da će svi narodi biti blagoslovljeni kroz njega. On je sklopio taj savez s njime da će on biti njihov Bog, a oni njegov narod... Uspostavljen je odnos koji je imao vječnu posljedicu u vječnim životima svih koji će ući u njega. Posljedice su čudesne: ako ćemo djelovati kao što Božja djeca trebaju djelovati, on će biti naš Bog kako bi nas blagoslovio, volio, usmjeravao i pomogao nam.

»Svaki put kada blagujemo od sakramenta... preuzimamo na sebe ime Isusa Krista i zavjetujemo se obdržavati njegove zapovijedi.«

Sada, u ovoj rasporedbi, taj je vječni savez ponovno potvrđen. Zapravo, mi smo sklopili taj savez kada smo kršteni. Takoreći smo postali dio njegove božanske obitelji. Sva su Božja djeca iz njegove obitelji, no na poseban i predivan način postoji poseban odnos između Boga i djece njegovog saveza. Kada smo došli u Crkvu... postali smo dio naroda saveza i svaki put kada blagujemo od sakramenta, ne samo da to činimo na spomen žrtve Sina Božjega koji je dao svoj život za svakoga od nas već postoji i taj dodatni dio s preuzimanjem imena Isusa Krista na sebe te zavjetovanja da ćemo obdržavati njegove zapovijedi, a on se zavjetuje nama da će nas blagosloviti svojim svetim Duhom.

Mi smo narod saveza i velike su obveze koje dolaze s tim savezom. Ne možemo biti obični ljudi. Moramo se izdići iznad svjetine. Moramo stajati malo ponosniji. Moramo biti malo bolji, malo ljubazniji, malo više velikodušni, malo više prijazni, malo više promišljeni, malo više posezati prema drugima.⁵

Mi smo narod koji je na sebe preuzeo svečani savez i ime Gospodina Isusa Krista. Nastojmo se malo više truditi obdržavati zapovijedi, živjeti kako nas je Gospodin zatražio da živimo.⁶

 2

Gospodin očekuje od nas da živimo evanđelje u svakom pogledu.

Živimo u doba nagodbe i prešutnog prihvaćanja. U situacijama s kojima se svakodnevno suočavamo znamo što je ispravno, no mi popuštamo pod pritiskom svojih vršnjaka i obmanjujućih glasova onih koji bi nas nagovarali. Nagađamo se. Prešutno prihvaćamo. Prepuštamo se i sramimo se samih sebe... Moramo njegovati snagu za slijeđenje naših uvjerenja.⁷

Evandeoski put je jednostavan put. Neki uvjeti mogu vam se činiti kao osnovni i nepotrebni. Nemojte ih odbaciti. Ponizite se i kročite u poslušnosti. Obecavam vam da će rezultati koji će uslijediti biti čudesni za oko i udovoljavajući za iskusiti.⁸

Moja je velika molba da svi mi pokušamo malo više živjeti dostojni stasa božanstva koji je u nama. Možemo činiti bolje nego što činimo. Možemo biti bolji nego što jesmo. Kada bismo stalno pred sobom imali taj prizor božanskog nasljeđa, Božjeg oćinstva i ljudskog bratstva kao stvarnosti, bili bismo malo tolerantniji, malo ljubazniji, malo bismo više posezali kako bismo uzdignuli one među nama, pomogli im i podržali ih. Bili bismo manje skloni pokleknuti pod onime što nam sigurno ne dolići.⁹

Religija kojoj pripadate je ona koje traje sedam dana u tjednu, a ne samo nedjeljom... To je cijelo vrijeme – dvadeset i ćetiri sata na dan, sedam dana u tjednu, 365 dana u godini.¹⁰

Gospodin očekuje da ćemo održavati svoj život u redu, da ćemo živjeti evanđelje u svakom pogledu.¹¹

 3

Bog će obasuti blagoslove na one koji kroće u poslušnosti njegovim zapovjedima.

A Gospodin je rekao Iliji da pođe i sakrije se pored potoka Kerita, da pije iz potoka i da će ga hraniti gavrani. Sveto pismo navodi jednostavnu i prekrasnu izjavu o Iliji: »Ode on i učini po rijeći Jahvinoj«. (1 Kr 17:5).

Nije bilo prigovora. Nije bilo izmotavanja. Nije bilo dvosmislenosti. Ilija jednostavno »ode on i učini po rijeći Jahvinoj«. I bio je spašen

od strašnih nevolja koje su pale na one koji su se rugali, raspravljali i propitkivali.¹²

Cijela priča Mormonove knjige je priča koja govori o narodu koji je, kada je bio pravedan i kada je štovao Isusa Krista, napredovao u zemlji, bio bogat i Gospodin ih je obilno blagoslovio, a kada je griješio, zastranio i zaboravio svojeg Boga, zapao u očaj, rat i nevolju. Vaša sigurnost, mir i blagostanje leže u poslušnosti zapovijedima Svemogućega.¹³

»Neprestance obdržavaj zapovijedi moje i primit ćeš vijenac pravednosti« [NiS 25:15]. To je bilo Gospodinovo obećanje Emmi Smith. To je Gospodinovo obećanje svakome od vas. Sreća leži u obdržavanju zapovijedi. Za sveca posljednjeg dana... može postojati samo bijeda u kršenju ovih zapovijedi. A za svakoga tko ih obdržava, mora postojati obećanje vijenca... pravednosti i vječne istine.¹⁴

Prava sloboda leži u poslušnosti Božjim savjetima. Govorilo se u davnini da je »zapovijed svjetiljka, pouka je svjetlost« (Izr 6:23).

Evangelje nije filozofija ugnjetavanja kakvim ga toliki smatraju. To je naum slobode koji pruža disciplinu apetitu i usmjerenje ponašanju. Njegovi su plodovi slatki, a njegove nagrade svestrane...

»Za tu slobodu Krist nas je oslobodio. Prema tome, budite nepokolebljivi i ne dopustite da vas ponovno upregnu u jaram ropstva« (Gal 5:1).

»Gdje je Duh Gospodnji, ondje je sloboda« (2 Kor 3:17).¹⁵

Naša sigurnost leži u pokajanju. Naša snaga dolazi iz poslušnosti Božjim zapovijedima... Čvrsto stojimo protiv zla i kod kuće i u inozemstvu. Živimo dostojni blagoslova neba, preuređujući naš život gdje je to potrebno i tražeći njega, Oca svih nas.¹⁶

Nemamo se čega bojati. Bog je za kormilom. On će donijeti presudu za dobro ovog djela. On će obasuti blagoslove na one koji kroče u poslušnosti njegovim zapovijedima. Takvo je njegovo obećanje. Nitko od nas ne može sumnjati u njegovu sposobnost da ispuni to obećanje.¹⁷

 4

Vođe Crkve ukazuju na put i pozivaju članove da žive evanđelje.

Postoje oni koji kažu: »Crkva mi neće određivati kako razmišljati o ovome, onom ili nečem drugom, niti kako da živim svoj život.«

Ne, ja odgovaram, Crkva neće određivati bilo kojem čovjeku kako bi trebao razmišljati ili što bi trebao činiti. Crkva će ukazati na put i pozvati svakog člana da živi evanđelje te uživa u blagoslovima koji dolaze iz takvog življenja. Crkva neće ni jednom čovjeku određivati, no hoće savjetovati, nagovarati, poticati i očekivati odanost od onih koji ispovijedaju članstvo u njoj.

Kada sam bio student na sveučilištu, jednom sam prilikom rekao svojem ocu kako sam osjećao da su vrhovni autoriteti prekoračili svoje pravo kada su zagovarali određenu stvar. On je bio mudar i dobar čovjek. Rekao je: »Predsjednik Crkve nas je uputio, a mi ga podržavamo kao proroka, vidioca i objavitelja te smo pozvani slijediti njegov savjet.«

Ja sam... [mnogo] godina služio u vrhovnim vijećima ove Crkve... Želim vam izložiti svoje svjedočanstvo da iako sam sjedio na doslovno tisuće sastanaka tijekom kojih se raspravljalo o pravilima i programima Crkve, nikada nisam bio ni na jednom na kojem se nije tražilo vodstvo od Gospodina, niti gdje je postojala bilo koja želja od ikoga tko je bio nazočan da se zagovara ili učini išta što će biti štetno ili prisilno za bilo koga.¹⁸

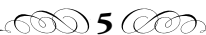
Kažem svakome i svima da mi [koji sjedimo u vrhovnim vijećima ove Crkve] nemamo nikakve osobne programe. Imamo samo Gospodinov program. Postoje oni koji kritiziraju kada objavljujemo izjavu savjeta ili upozorenja. Molim vas, znajte da naše molbe nisu motivirane nikakvom sebičnom željom. Molim vas, znajte da naša upozorenja nisu bez srži i razloga. Molim vas, znajte da se odluke o govorenju o raznim pitanjima ne donose bez promišljanja, rasprave i molitve. Molim vas, znajte da je naša jedina težnja pomoći svakome od vas s vašim problemima i naporima, s vašim obiteljima i životom... Ne postoji nikakva želja da se naučava išta osim onoga što je Gospodin naučavao...

Naša je odgovornost kakvu ju je Ezekiel izložio: »Sine čovječji, postavljam te za čuvara doma Izraelova. I ti ćeš riječi iz mojih usta slušati i opominjat ćeš ih u moje ime« (Ez 3:17).

Nemamo nikakvu sebičnu želju ni u čemu ovomu, osim što želimo da naša braća i sestre budu sretni, da se mir i ljubav nađu u njihovim domovima, da budu blagoslovljeni moću Svemogućega u svojim različitim pravednim poduhvatima.¹⁹

Bog na svoj način stalno obznanjuje svoju volju za svoj narod. Iznosim vam svoje svjedočanstvo kako vas vođe ove Crkve nikada neće tražiti da učinite išta što mi ne možemo vršiti uz Gospodinovu pomoć. Svi se osjećamo neprikladnima. Ne mora nam se svidjeti ono što se traži od nas da činimo niti se mora uklapati u naše ideje. No, s vjerom, molitvom i odlučnošću nastojat ćemo to ostvariti.

Iznosim vam svoje svjedočanstvo da sreća svetaca posljednjih dana, mir svetaca posljednjih dana, napredak svetaca posljednjih dana, blagostanje svetaca posljednjih dana i vječno spasenje i uzvišenje ovih ljudi leži u poslušnom koračanju prema Božjim savjetima.²⁰

Male odluke mogu voditi do velikih posljedica.

Mogu opisati načelo... koje će, ako se obdržava, uvelike povećati vjerojatnost da će naše odluke biti ispravne, a slijednom navedenog da će naš napredak i sreća u životu biti neizmjereno povećani. Ovo je načelo: *zadržite vjeru...*

Ne mogu vam u detalje reći kako odlučiti o svemu. No, mogu vam obećati da ako ćete donositi svoje odluke u skladu s mjerilima evanđelja i naučavanjima Crkve i ako ćete zadržati vjeru, vaš život bude urodio plodom velikog dobra i poznavat ćete puno sreće i postignuća.²¹

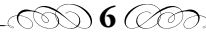
Prije puno godina radio sam za željeznicu... To je bilo u vrijeme kad su se gotovo svi vozili putničkim vlakovima. Jednog sam jutra primio poziv od svog kolege iz Newarka, New Jersey. Rekao je: »Vlak broj taj-i-taj je stigao, no nema prtljažnih kola. Negdje oko 300 putnika izgubilo je svoju prtljagu i ljuti su.«

Odmah sam otišao provjeriti gdje je moglo doći do pogreške. Otkrio sam da su kola pravilno utovarena i pravilno postavljena u

Oaklandu, Kalifornija. Premještena su na našu željeznicu u Salt Lake Cityju [i naposljetku su stigla u] St. Louis. Tu je posao trebala obaviti druga željeznica koja ih je trebala odvesti do Newarka, New Jersey. No, neki je nepromišljeni skretničar u St. Louisu pomaknuo mali komad čelika svega 7,5 centimetara na skretnici, a zatim povukao polugu da odvoji kola. Otkrili smo da su prtljažna kola koja su trebala ići u Newark, New Jersey, zapravo u New Orleansu, Louisiana – 2.400 kilometara od svog odredišta. Samo 7,5 centimetara preklopa u St. Louisu od nemarnog zaposlenika postavilo ih je na pogrešne tračnice, a udaljenost od prvotnog odredišta dramatično se povećala. Isto je tako i s našim životima. Umjesto da slijedimo jedan stalan smjer, neka pogrešna ideja odvuče nas u suprotnom smjeru. Pomak od našeg prvotnog odredišta može biti vrlo malen, no, ako se nastavi, taj mali pomak postat će veliki rascjep i naći ćemo se daleko od mjesta kamo smo namjeravali stići... Upravo male stvari oko kojih se vrti život čine veliku razliku u našim životima.²²

Jednog sam dana pristupio velikim vratima farme. Podignuo sam zasun i otvorio vrata. Zakret na šarkama bio je toliko malen da se jedva zamijetio. No druga strana vrata napravila su veliki luk od 5 metara u radijusu. Gledajući zakret samo šarki, osoba nikada ne bi ni zamislila veliku radnju koja je došla kao rezultat malenog zakreta.

Tako je i s odlukama u našem životu. Neka mala misao, mala riječ, mala radnja mogu dovesti do ogromnih posljedica.²³

Živeći evanđelje osnažujemo Crkvu i pomažemo Božjem djelu rasti diljem svijeta.

Možete... ojačati [Crkvu] načinom na koji živite. Neka evanđelje bude vaš mač i štit...

Kako li će biti veličanstvena budućnost dok Svemogući razvija svoje veličanstveno djelo, pozitivno dodirujući sve koji će prihvatiti evanđelje i živjeti ga.²⁴

Vidim divnu budućnost u vrlo nesigurnom svijetu. Budemo li se držali naših vrijednosti, budemo li gradili na našoj baštini, budemo li hodali u poslušnosti pred Gospodinom, budemo li jednostavno živjeli evanđelje, bit ćemo blagoslovljeni na veličanstven i predivan

Predsjednik Hinckley je usporedio naše odluke sa šarkama na vratima farme.

način. Gledat će na nas kao na neobičan narod koji je našao ključ neobične sreće.²⁵

Neka svaki muškarac, žena i dijete odluče učiniti djelo Gospodnje boljim, snažnijim i većim nego što je ikada prije bilo. Kvaliteta našeg života čini razliku. Naša je odluka živjeti evanđelje Isusa Krista koje čini razliku. To je zasebno pitanje. Molimo li se svi mi, Crkva će biti toliko snažnija. A tako je i sa svakim načelom evanđelja. Budimo dio ovog velikog cilja koji se kreće naprijed, a koji raste diljem cijelog svijeta. Ne možemo stajati mirno; trebamo se kretati naprijed. Neophodno je da to činimo. Osobno uvjerenje koje boravi u srcu svakoga od nas je prava snaga Crkve. Bez njega imamo vrlo malo od svega; s njime imamo sve.²⁶

Pozivam svakog od vas, gdje god bili kao članovi ove crkve, da stanete na svoje noge i s pjesmom u svom srcu krenete naprijed, živeti evanđelje, voljeti Gospodina i izgrađujući kraljevstvo. Zajedno ćemo ostati na putu i zadržati vjeru sa Svemogućim kao našom snagom.²⁷

Prijedlozi za proučavanje i podučavanje

Pitanja

- Zašto mi, kao Gospodinov narod saveza, »ne možemo biti obični ljudi« (Vidi 1. odsjek.) Koji su neki od načina na koje savezi koje ste sklopili s Bogom utječu na vaš svakodnevni život?
- Predsjednik Hinckley je naučavao da »moramo njegovati snagu za slijeđenje naših uvjerenja« (2. odsjek). Kako se ponekad nagađamo po pitanju naših uvjerenje? Kako se možemo osnažiti da se odupremo iskušenju?
- Koje primjene na nas ima priča o Iliji koju je ispričao predsjednik Hinckley? (Vidi 3. odsjek.) Kako biste odgovorili nekome tko osjeća da su zapovijedi previše ograničavajuće? Kako ste vidjeli da poslušnost zapovijedima donosi slobodu, sigurnost i mir?
- Pregledajte objašnjenje predsjednika Hinckleyja o tome kako vođe Crkve pružaju savjet i upozorenje (vidi 4. odsjek). Kako ste vi bili blagoslovljeni kad ste slijedili savjet vođa Crkve?
- Što možemo naučiti iz priče predsjednika Hinckleyja o izgubljenim prtljažnim kolima? (Vidi 5. odsjek.) Zašto male odluke ili djela čine tako veliku razliku u našem životu? Koja je mala odluka koja je učinila veliku razliku u vašem životu? Kako možemo bolje prepoznati mala odstupanja koja bi nas mogla odvesti s Božjeg puta?
- Kako nam živjeti evanđelje pomaže nositi se s nesigurnostima u svijetu? (Vidi 6. odsjek.) Kako živjeti evanđelje može pojednostavniti naš život? Razmotrite kako biste mogli aktivnije osnažiti Crkvu i pomoći Božjem djelu da raste diljem svijeta.

Povezani stihovi iz Svetih pisama

Ponovljeni zakonik 4:39–40; Hebrejima 5:8–9; NiS 64:33–34; 93:26–28; 98:22; Abraham 3:24–26; Članci vjere 1:3

Pomoć pri proučavanju

»Čitanje, proučavanje i pomno razmišljanje nisu isto. Mi čitamo riječi i možemo dobiti ideje. Mi proučavamo i možemo otkriti uzorke i poveznice u Svetim pismima. No kad promišljamo, pozivamo objavu po Duhu. Za mene, promišljanje je razmišljanje i molitva nakon

čitanja i pažljivo proučavanje Svetih pisama (Henry B. Eyring, »Serve with the Spirit«, *Ensign* ili *Liahona*, studeni 2010., 60).

Napomene

1. »If Ye Be Willing and Obedient«, *Ensign*, srpanj 1995., 2.
2. *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997.), 404.
3. »This Is the Work of the Master«, *Ensign*, svibanj 1995., 71.
4. »Opening Remarks«, *Ensign* ili *Liahona*, svibanj 2005., 4.
5. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, 148–149.
6. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, 146.
7. »Building Your Tabernacle«, *Ensign*, studeni 1992., 52.
8. »Everything to Gain – Nothing to Lose«, *Ensign*, studeni 1976., 96.
9. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, 160–161.
10. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, 404.
11. *Discourses of President Gordon B. Hinckley, Volume 2: 2000–2004* (2005.), 412.
12. »If Ye Be Willing and Obedient«, 4.
13. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, 406–407.
14. »If Thou Art Faithful«, *Ensign*, studeni 1984., 92.
15. Conference Report, travanj 1965., 78.
16. »The Times in Which We Live«, *Ensign*, studeni 2001., 74.
17. »This Is the Work of the Master«, 71.
18. »Loyalty«, *Ensign* ili *Liahona*, svibanj 2003., 60.
19. »The Church Is on Course«, *Ensign*, studeni 1992., 59–60.
20. »If Ye Be Willing and Obedient«, *Ensign*, prosinac 1971., 125.
21. »Keep the Faith«, *Ensign*, rujan 1985., 3, 6.
22. »A Prophet's Counsel and Prayer for Youth«, *Ensign*, siječanj 2001., 5–7.
23. »Keep the Faith«, 3.
24. »Stay the Course – Keep the Faith«, *Ensign*, studeni 1995., 72.
25. »Look to the Future«, *Ensign*, studeni 1997., 69.
26. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, 138–139.
27. »Stay the Course – Keep the Faith«, 72.

Mir i zadovoljstvo kroz vremenitu samodostatnost

*»Naučavamo samodostatnost kao načelo života, da
trebamo skrbiti za sebe i brinuti se za naše potrebe.«*

Iz života Gordona B. Hinckleyja

Gordon B. Hinckley je kao dijete naučio načelo samodostatnosti dok je radio sa svojim roditeljima te braćom i sestrama. Kasnije se prisjetio:

»Živjeli smo u onome što sam ja smatrao velikom kućom... Imali smo veliki travnjak s mnogo stabala s kojih je padalo milijun listova pa smo stalno imali ogromne količine posla za raditi...

Imali smo pećnicu u kuhinji i pećnicu u blagovaonici. Peć je kasnije ugrađena i kako je to bila predivna stvar. No, imala je proždrljiv apetit za ugljenom, a nije bilo automatskog ložača. Ugljen se lopatom trebao ubacivati u peć i pažljivo nagomilavati svake noći.

Naučio sam veliku lekciju od tog čudovišta od peći: ako ste se htjeli održati toplima, morali ste raditi s lopatom.

Moj je otac imao ideju da su njegovi dječaci trebali naučiti raditi, tijekom ljeta kao i tijekom zime, pa je kupio farmu od 2 hektra [oko 20000 kvadratnih metara] koja je naposljetku bila više od 12 hektara velika. Tamo smo živjeli tijekom ljeta, a vraćali se u grad kada je počela škola.

Imali smo veliki voćnjak, a stabla je trebalo obrezati svakog proljeća. Naš nas je otac poveo na prikazivanje obrezivanja stabala u organizaciji poljoprivrednog fakulteta. Naučili smo veliku istinu – da možete prilično dobro odrediti kakav ćete plod ubirati u rujnu prema načinu na koji ste obrezivali u veljači.«¹

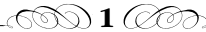

*»Ne postoji zamjena pod nebom za produktivan rad.
To je proces po kojem snovi postaju stvarnost.«*

S ovim istinama kao dijelom svojeg osobnog temelja, predsjednik Hinckley je često naučavao praktične lekcije življenja evanđelja. Svjedočio je o blagoslovima koji dolaze kroz marljiv rad te je poticao svece posljednjih dana da žive unutar svojih sredstava i da se pripreme za nevolje koje mogu doći u budućnosti.

Uz naučavanje ovih načela, predsjednik Hinckley je pomogao omogućiti načine na koje ih sveci mogu slijediti. Na primjer, u travnju 2001. predstavio je Trajni obrazovni fond za koji je rekao da ga je Gospodin nadahnuo.² Kroz ovaj program ljudi mogu donirati sredstva koja će omogućavati kratkotrajne pozajmice radi pomaganja članovima Crkve, uglavnom misionarima povratnicima, da steknu obrazovanje ili strukovnu obuku koja će dovesti do smislenog zaposlenja. Kada ljudi otplate te pozajmice, taj je novac uključen u fond radi pomaganja budućim sudionicima. Trajni obrazovni fond pomogao je desecima tisuća ljudi da postanu samodostatni. Kao što je predsjednik Hinckley jednom rekao, on nudi »sjajnu zraku nade«.³

Naučavanja Gordona B. Hinckleyja

Dok pošteno radimo, naši su životi zauvijek blagoslovljeni.

Vjerujem u evanđelje rada. Ne postoji zamjena pod nebom za produktivan rad. To je proces po kojem snovi postaju stvarnost. To je proces po kojem isprazne vizije postaju dinamična postignuća.⁴

Malo igranje i malo dangubljenje su dobri. No rad je taj koji stvara razliku u životu muškarca ili žene. Rad je taj koji omogućuje hranu koju jedemo, odjeću koju nosimo, domove u kojima živimo. Ne možemo zanijekati potrebu za radom s vještim rukama i obrazovanim umovima ako ćemo zasebno i skupno rasti i napredovati.⁵

Otkrio sam da život nije niz velikih herojskih djela. U najboljem slučaju, život je pitanje dosljedne dobrote i pristojnosti, činjenja bez pompe onoga što se treba učiniti kada se treba učiniti. Primijetio sam da nisu genijalci ti koji čine razliku u svijetu. Primijetio sam da djelo svijeta uglavnom čine muškarci i žene običnih talenata koji su radili na izvanredan način.⁶

Djeca trebaju raditi zajedno sa svojim roditeljima - prati posuđe s njima, čistiti podove s njima, kositi travnjake, obrezivati stabla i

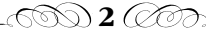
»Djeca trebaju raditi zajedno sa svojim roditeljima... Naučit [će] kako je rad cijena čistoće i napretka i uspjeha.«

grmlje, bojati i popravljati i čistiti i raditi stotine drugih stvari gdje će naučiti kako je rad cijena čistoće i napretka i uspjeha.⁷

Veliki genij ove Crkve je rad. Svi rade. Ne rastete dok ne počnete raditi. Vjera, svjedočanstvo o istini, je baš poput mišića moje ruke. Koristite li ga, on jača. Stavite li ga u povez, slabi i omlitavi. Mi upošljavamo ljude. Očekujemo velike stvari od njih, a čudesno je i predivno to što oni to ostvaruju. Oni stvaraju.⁸

Ništa se ne događa u ovoj Crkvi ako ne radite. Ona je poput kolicica. Ne pokreće se dok ne primite dvije ručke i ne pogurate. Marljiv rad tjera Gospodinovo djelo naprijed, a ako ste naučili djelovati s

pravim poštenjem, ono će zauvijek blagosloviti vaš život. Mislim to svim svojim srcem. Zauvijek će blagosloviti vaš život.⁹

Imamo odgovornost pomoći drugima da se uzdignu i postanu samodostatni.

Postoji stara izreka koja kaže da ako date čovjeku ribu, nahranit ćete ga jedan dan. No, naučite li ga ribariti, on će jesti ostatak svojeg života...

Neka nam Gospodin daruje viziju i razumijevanje da činimo ono što će pomoći našim članovima, ne samo duhovno, već i vremenito. Na nama leži vrlo ozbiljna obveza. Predsjednik Joseph F. Smith je rekao... da vjera koja neće pomoći čovjeku u ovom životu, vjerojatno neće učiniti puno za njega u nadolazećem životu (vidi »The Truth about Mormonism«, časopis *Out West*, rujna 1905., 242).

Tamo gdje postoji široko rasprostranjeno siromaštvo među ljudima, moramo učiniti sve što možemo kako bismo im pomogli da se uzdignu, uspostave svoj život na temelju samodostatnosti koja može proizaći iz obuke. Obrazovanje je ključ prilika...

Naša je svečana dužnost da »potpomaž[emo] slabe, uzdiž[emo] ruke ovješene i ojača[amo] koljena klecava« (NiS 81:5). Moramo im pomoći da postanu samodostatni i uspješni.

Vjerujem da on ne želi vidjeti svoj narod osuđen na život u siromaštvu. Vjerujem kako bi on htio da vjerni uživaju u dobroj zemlji. On bi htio da činimo ovo kako bismo im pomogli.¹⁰

Kao što mi naučavamo, pojedinac bi za sebe trebao učiniti sve što može. Kada iscrpi sve izvore, trebao bi se okrenuti svojoj obitelji da mu pomogne. Kada obitelj to ne može učiniti, Crkva preuzima. A kada Crkva preuzme, naša je najveća želja prvo se pobrinuti za njegove neposredne potrebe, a zatim mu pomagati onoliko dugo koliko mu je pomoć potrebna, no u tom mu postupku pomoći u obuci, priskrbljivanju zaposlenja, pronalasku načina da ponovno stane na noge. To je cijeli cilj [crkvenog] velikog programa dobrotvorne pomoći.¹¹

Oni koji su sudjelovali kao primatelji u ovom programu pošteđeni su »kletve besposlenosti i zala ispomoći«. Njihovo su dostojanstvo i

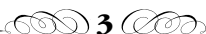
samopoštovanje sačuvani. A te neizmjerne količine muškaraca i žena koje nisu izravno sudjelovale, no koje su sudjelovale u uzgajanju i obradi hrane te u brojnim povezanim poduhvatima, iznose svjedočanstvo o radosti koja se nalazi u nesebičnom služenju drugima.

Nitko tko svjedoči ovom programu u njegovom ogromnom utjecaju i njegovim ogromnim posljedicama ne može razumno sumnjati u duh objave koji ga je omogućio i koji je uvećao njegovu praktičnu pozitivnu moć.¹²

Nastavit ćemo u ovom djelu. Uvijek će postojati potreba. Glad, nestašica i katastrofe uvijek će biti s nama. I uvijek će biti onih čije će srce biti dirnuto svjetlom evanđelja koji će biti voljni služiti i raditi te uzdizati potrebite svijeta.

Uspostavili smo Trajni obrazovni fond kao vezani napor. Nastao je kroz vaše velikodušne donacije... Pozajmice su dane dostojnim mladićima i ženama radi obrazovanja. U suprotnom bi bili zarobljeni u stagnirajućem siromaštvu kojeg su naraštajima poznavali njihovi roditelji i preci...

Duh Gospodnji vodi ovo djelo. Ova aktivnost dobrotvorne pomoći je sekularna aktivnost koja se izražava u terminima riže i graha ili deka i šatora ili odjeće i lijekova, zaposlenja i obrazovanja za bolje zaposlenje. No, ovo takozvano sekularno djelo je vanjski izričaj unutarnjeg duha – Duha Gospodina za kojeg je rečeno da je »prošao... čineći dobro« (Djela 10:38).¹³

Proroci su nas potaknuli da se duhovno i vremenito pripremimo za nadolazeće katastrofe.

Naučavamo samodostatnost kao načelo života, da trebamo skrbiti za sebe i brinuti se za naše potrebe. Tako i potičemo naš narod da ima nešto, planira unaprijed, drži... hranu pri ruci, uspostavi štedni račun za kišne dane, ako je to moguće. Ponekad katastrofe dolaze ljudima kada se najmanje nadaju – nezaposlenost, bolest, takve stvari.¹⁴

Ovaj stari svijet nije neupoznat s nepogodama i katastrofama. Oni od nas koji čitaju i vjeruju Svetim pismima svjesni su upozorenja proroka o katastrofama koje su se dogodile i koje će se dogoditi...

Kako su zloslutne riječi objave koje se nalaze u 88. odsjeku Nauka i saveza o nevoljama koje će se dogoditi nakon svjedočanstva starješina. Gospodin kaže:

»Jer nakon svjedočanstva vašega dolazi svjedočanstvo potresa što će prouzročiti stenjanje posred zemlje, a ljudi će na tle padati i neće biti kadri stajati.

A tako dolazi i svjedočanstvo glasa grmljavine, i glasa munja, i glasa oluja, i glasa valova morskih što će preplavljivati preko međa svojih.

I sve će se uskomešati. A zacijelo srca će ljudska otkazati, jer će strah obuzeti sve ljude« (NiS 88:89–91)...

Kao što su postojale nevolje u prošlosti, očekujemo ih više u budućnosti. Što da činimo?

Netko je rekao da nije padala kiša kad je Noa izgradio korablju. Ali on ju je izgradio, i kiše su došle.

Gospodin je rekao: »Budete li pripravní, bojati se nećete« (NiS 38:30).

Prva priprema izložena je također u Nauku i savezima, gdje kaže: »Stojte, dakle, na svetim mjestima, i ne mičite se, sve dok ne dođe dan Gospodnji« (NiS 87:8)...

Možemo tako živjeti da bismo od Gospodina mogli tražiti zaštitu i vodstvo. Ovo je prvi prioritet. Ne možemo očekivati njegovu pomoć ako nismo voljni obdržavati njegove zapovjedi. Mi u ovoj Crkvi imamo dovoljno dokaza o kaznama za neposlušnost u primjerima naroda Jaredovaca i Nefijaca. Svaki od njih prošao je kroz slavu do potpunog uništenja zbog opaćine.

Mi naravno znamo da kiša pada na pravedne kao i na nepravedne (vidi Matej 5:45). Ali iako pravedni umiru, oni nisu izgubljeni, već su spašeni kroz Pomirenje Otkupitelja. Pavao je pisao Rimljanima: »Jer kao što, ako živimo, Gospodinu živimo, tako, ako umiremo, Gospodinu umiremo« (Rimljanima 14:8)...

Našim je ljudima savjetovano i ohrabreni su izvršiti takve pripreme koje će osigurati preživljavanje ako se dogodi nesreća.

Možemo staviti sa strane nešto vode, osnovnu hranu, lijekove, odjeću da nas utopli. Trebali bismo imati nešto novca sa strane za kišne dane.¹⁵

Imamo veliki program dobrotvorne pomoći s objektima za stvari poput skladištenja žita u raznim područjima. Važno je da to činimo. Najbolje mjesto gdje možemo na stranu pohraniti nešto hrane je naš dom, zajedno s nešto uštedenog novca. Najbolji program dobrotvorne pomoći je naš osobni program dobrotvorne pomoći. Pet ili šest limenki žita kod kuće bolje su od posude u žitnici dobrotvorne pomoći...

Možemo početi sasvim skromno. Možemo početi s tjednom zalihom hrane i postupno je povećati na mjesečnu, a zatim na tromjesečnu. Sada govorim o hrani za pokrivanje osnovnih potreba. Kao što svi prepoznajete, ovaj savjet nije nov. Strahujem da mnogi smatraju kako nikako ne mogu postići dugotrajne zalihe hrane, pa se niti ne trude to učiniti.

Počnite pomalo... i postupno gradite prema razumnim ciljevima. Redovito uštedite malo novca i bit ćete začuđeni kako se nakupi.¹⁶

4.

**Uživamo u neovisnosti i slobodi dok izbjegavamo
dug što je to više moguće i stavljamo ponešto
novca na stranu za vremena potrebe.**

Opetovano smo savjetovani po pitanju samodostatnosti, duga, štednje. Toliki su mnogi od našeg naroda u velikom dugu radi onoga što im nije nužno neophodno... Potičem vas kao članove ove Crkve da se oslobodite duga gdje je to moguće te imate ponešto uštedeno za kišne dane.¹⁷

Vrijeme je došlo da uredimo svoje domove...

Predsjednik J. Reuben Clark ml. je na svećeničkom sastanku sabora 1938. godine [rekao]: »Jednom u dugu, kamate su vaš suputnik svake minute u danu i noći; ne možete ih izbjeći ili izmaknuti se; ne možete ih otpustiti; ne pokoravaju se molbama, zahtjevima ili naredbama, a kad god im stanete na put, pokušate ih omesti ili ne uspijete udovoljiti njihovim zahtjevima, one vas zdrobe« (Conference Report, travanj 1938., 103).

Naravno, priznajem da bi moglo biti potrebno posuditi kako bi se stekao dom. No, kupimo dom koji si možemo priuštiti i time olakšati uplate koje će bez milosti ili predaha stalno visjeti nad našom glavom...

Gospodin je od početka ove Crkve govorio o ovom pitanju duga. Martinu Harrisu je kroz ovu objavu rekao: »Isplati dug kojim si zadužen kod tiskara. Oslobodi sebe od ropstva« (NiS 19:35).

Predsjednik Heber J. Grant je opetovano govorio o tom pitanju... Rekao je: »Ako postoji jedna stvar koja će donijeti mir i zadovoljstvo u ljudsko srce i u obitelj, to je život unutar sredstava. A ako postoji jedna stvar koja je nemilosrdna i obeshrabrujuća i koja nas čini malodušnima, to su dugovi i obveze koje osoba ne može izvršiti« (*Gospel Standards*, sažeo G. Homer Durham [1941.], 111).

Mi pronosimo poruku samodostatnosti kroz Crkvu. Samodostatnost se ne može steći kada ozbiljan dug visi nad domaćinstvom. Ne postoji niti neovisnost niti sloboda od zatočeništva kada si obvezan drugima.

Pokušali smo postaviti primjer u upravljanju poslovima Crkve. Kao pitanje pravila, mi smo strogo slijedili običaj odvajanja postotka prihoda Crkve svake godine radi mogućeg dana potrebe.

Zahvalan sam što mogu reći da je Crkva u svim svojim postupcima, svim svojih poduhvatima, svim svojim odjelima u mogućnosti djelovati bez posuđenog novca. Ne možemo li nastaviti tako, smanjit ćemo svoje programe. Smanjit ćemo troškove kako bi odgovarali prihodu. Nećemo posuđivati...

Kako li je predivan osjećaj biti slobodan od duga, imati malo novca odvojenog za dane hitnih slučajeva gdje se može doći do njega kada je to nužno...

Potičem vas... da pregledate stanje svojih financija. Potičem vas da budete skromni u svojim troškovima; disciplinirajte se u svojim kupovinama kako biste izbjegli dug što je više moguće. Otplatite dug što brže možete i oslobodite se ropstva.

Ovo je dio vremenitog evanđelja u koje vjerujemo. Neka vas Gospodin blagoslovi... kako biste postavili svoj dom u red. Ako ste platili svoje dugove, ako imate rezervu, čak i ako je mala, tada oluje

moгу zavijati nad vašom glavom, a vi ćete imati zaklon za svoju [obitelj] te mir u svojem srcu.¹⁸

Prijedlozi za proučavanje i podučavanje

Pitanja

- Predsjednik Hinckley je naučavao da »ne postoji zamjena... za produktivan rad« (1. odsjek). Kako je rad bio blagoslov u vašem životu? Što ste naučili kroz marljiv rad? Kako roditelji mogu pomoći djeci da nauče raditi?
- Koje su naše odgovornosti prema onima koji imaju vremenite potrebe? (Vidi 2. odsjek.) Kako možemo pomoći drugima da postanu samodostatni? Kako je na vaš život utjecala usluga koju ste pružili i primili?
- Pregledajte pripreme koje nas je predsjednik Hinckley savjetovao da napravimo za vremena potrebe (vidi 3. odsjek). Kada ste vidjeli važnost priprema za vremena potrebe? Koje su neke male, postepene stvari koje možemo učiniti kako bismo se pripremili?
- Pregledajte savjet predsjednika Hinckleyja o duhu i štednji (vidi 4. odsjek). Zašto je važno biti discipliniran u načinu na koji trošimo novac? Kako dug može utjecati na nas vremenito i duhovno? Kako roditelji mogu podučiti svoju djecu mudrom korištenju novca?

Povezani stihovi iz Svetih pisama

1. Solunjanima 4:11–12; NiS 1:11–13; 78:13–14; 104:13–18; Mojsije 5:1

Pomoć pri podučavanju

»Vodite računa o tome da ne završite prebrzo neku dobru raspravu da biste uspjeli prezentirati cijelo gradivo koje ste pripremili. Premda je važno obraditi gradivo, još je važnije pomoći učenicima osjetiti utjecaj Duha, odgovoriti na pitanja, povećati njihovo razumijevanje evanđelja i produbiti njihovu predanost u obdržavanju zapovijedi« (*Podučavanje, nema većeg poziva* [1999.], 64).

Napomene

1. »Some Lessons I Learned as a Boy«, *Ensign*, svibanj 1993., 52.
2. Vidi »The Perpetual Education Fund«, *Ensign*, svibanj 2001., 52.
3. »Reaching Down to Lift Another«, *Ensign*, studeni 2001., 54.
4. »I Believes«, *New Era*, rujan 1996., 6.
5. »I Believes«, 6.
6. *One Bright Shining Hope: Messages for Women from Gordon B. Hinckley* (2006.), 24.
7. *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997.), 707.
8. *Discourses of President Gordon B. Hinckley, Volume 2: 2000–2004* (2005.), 532.
9. »Inspirational Thoughts«, *Ensign*, -kolovoz 2000., 5.
10. »The Perpetual Education Fund«, 52–53.
11. »This Thing Was Not Done in a Corner«, *Ensign*, studeni 1996., 50.
12. »President Harold B. Lee: An Appreciation«, *Ensign*, studeni 1972., 8; vidi i Heber J. Grant, Conference Report, listopad 1936., 3.
13. »I Was an Hungred, and Ye Gave Me Meats«, *Ensign* ili *Liahona*, svibanj 2004., 61.
14. »This Thing Was Not Done in a Corner«, 50.
15. »If Ye Are Prepared Ye Shall Not Fear«, *Ensign* ili *Liahona*, studeni 2005., 61–62.
16. »To Men of the Priesthood«, *Ensign* ili *Liahona*, studeni 2002., 58.
17. »The Times in Which We Live«, *Ensign*, studeni 2001., 73.
18. »To the Boys and to the Men«, *Ensign*, studeni 1998., 53–54.

»Želimo li tvrditi da štujemo Učitelja i slijedimo ga, ne moramo li slijediti primjer njegovog života službe?«

Izgubiti se u službi drugima

»Neka pravo značenje evanđelja kapa u naše srce kako bismo mogli shvatiti da naš život, koji nam je dao Bog, naš Otac, treba biti korišten u službi drugima.«

Iz života Gordona B. Hinckleyja

Mladi se Gordon B. Hinckley mučio tijekom svojih prvih nekoliko tjedana kao cjelodnevni misionar u Engleskoj. Bio je bolestan kada je stigao i njegovi su pokušaji propovijedanja evanđelja bili opetovano odbijani. Tijekom tog je teškog razdoblja bio blagoslovljen s onim što je kasnije zvao »dan odluke« – iskustvom koje je utjecalo na njegovu službu ostatak njegovog života.

»Bio sam obeshrabren«, prisjećao se. »Napisao sam pismo kući svojem ocu i rekao mu kako se osjećam kao da trošim svoje vrijeme i njegov novac. On je bio moj otac i moj predsjednik okola te je bio mudar i nadahnut čovjek. Napisao mi je vrlo kratko pismo u kojem je rekao: 'Dragi Gordone, primio sam tvoje zadnje pismo. Imam samo jedan prijedlog: zaboravi sebe i idi na posao.' Ranije toga jutra, tijekom našeg sata Svetih pisama, moj suradnik i ja smo pročitali sljedeće Gospodinove riječi: 'Tko, naime, hoće sačuvati svoj život, izgubit će ga. A tko izgubi život svoj radi mene i Radosne vijesti, spasit će ga.' (Marko 8:35).

Ove Učiteljeve riječi koje je slijedilo pismo mojega Oca s njegovim savjetom da se zaboravim i idem raditi, ušle su u moje samo biće. S pismom svojega oca u jednoj ruci otišao sam u našu spavaću sobu na adresi 15 Wedham Road gdje smo živjeli te sam kleknuo na svoja koljena i zavjetovao se Gospodinu. Sklopio sam savez da ću pokušati zaboraviti na sebe i izgubiti se u njegovoj službi.

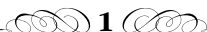
Taj je dan u srpnju 1933. bio moj dan odluke. Novo je svjetlo ušlo u moj život i nova radost u moje srce.«¹

To svjetlo nikada nije napustilo život Gordona B. Hinckleyja. Tog je dana on odlučio posvetiti sebe Gospodinu u služnju drugima. Predsjednik Henry B. Eyring je na sprovodu predsjednika Hinckleyja naveo nekoliko njegovih doprinosa: izgradnja hramova diljem svijeta, uspostavljanje manjih hramova za ubrzavanje hramskog rada, uspostavljanje Trajnog obrazovnog fonda i izgradnja Konferencijskog centra. Zatim je rekao:

»Njegova osobna baština duža je od tog kratkog popisa i moje moći da ju opišem. No, njegova postignuća imaju barem jedno zajedničko. Ona su uvijek bila radi blagoslivljanja osoba s prilikom. I uvijek je mislio na one s manjim prilikama, o svakodnevnoj osobi koja se muči nositi se s teškoćama svakodnevnog života i izazovom življenja evanđelja Isusa Krista. Više nego jednom je potapšao svojim prstom moja prsa kada je iznosio prijedlog i rekao: 'Hal, jesi li se sjetio osobe koja se muči?'«²

»Htio bih biti na nogama i raditi«, rekao je predsjednik Hinckley. »Želim se sa svakim danom suočiti s odlučnošću i svrhom. Htio bih iskoristiti svaki sat tijekom kojeg mogu hodati da pružam ohrabrenje, blagoslivljam one čiji su tereti teški, gradim vjeru i snagu svjedočanstva.«³

Naučavanja Gordona B. Hinckleyja

Naši su životi dar od Boga i treba ih koristiti u službi drugima.

Postoji... mnogo siromaštva i silne potrebe diljem svijeta, toliko pobune i zlobe, toliko ljigavosti i gnusobe, toliko slomljenih domova i uništenih obitelji, toliko usamljenih ljudi koji žive bezbojnim životom bez nade, toliko nevolja posvuda.

Stoga vas preklinjem. Preklinjem vas da sa svime što dobivate, također date kako biste učinili svijet malo boljim.⁴

Ako želimo da se svijet poboljša, proces ljubavi mora ostvariti promjenu u srcima ljudi. To se može ostvariti kada zanemarimo sebe i pružimo ljubav Bogu i drugima te to učinimo sa svim svojim srcem, svom svojom dušom i svim svojim umom.

Gospodin je u suvremenoj objavi izjavio: »A bude li oko vaše uprto jedino na slavu moju, cijelo će vam tijelo biti svjetlošću ispunjeno, i nikakve tame u vama neće biti« (NiS 88:67).

Dok s ljubavlju i zahvalnošću gledamo prema Bogu, dok mu služimo s okom uprtim na njegovu slavu, od nas se uklanja tmina grijeha, tmina sebičnosti i tmina ponosa. Doći će do porasta ljubavi prema našem Vječnom Ocu i njegovom Ljubljenom Sinu, našem Spasitelju i Otkupitelju. Doći će do većeg osjećaja služenja prema našem bližnjem, manje razmišljanja o sebi i više posezanja prema drugima.

Ovo je načelo ljubavi osnovni temelj evanđelja Isusa Krista.⁵

Želimo li tvrditi da štujemo Učitelja i slijedimo ga, ne moramo li slijediti primjer njegovog života službe? Nitko od nas ne može s pravom reći da je njegov život njegov. Naš je život dar od Boga. Ne dolazimo na ovaj svijet očitovanjem svoje volje. Ne odlazimo prema vlastitoj želji. Naše dane nismo si izbrojili mi, već su izbrojani prema Božjoj volji.

Toliki mnogi od nas žive svoje živote kao da su oni u potpunosti naši. Naš je izbor da ih potratimo želimo li to. No to postaje izdaja velikog i svetog povjerenja. Kao što je Učitelj to potpuno pojasnio: »Tko, naime, hoće sačuvati svoj život, izgubit će ga. A tko izgubi život svoj radi mene i Radosne vijesti, spasit će ga.« (Marko 8:35).⁶

Moja voljena braćo i sestre, izazov je velik. Prilike su svugdje oko nas. Bog želi da vršimo njegovo djelo – i vršimo ga s energijom i radosno. Djelo, kako ga je on odredio, je da »potpomaž[emo] slabe, uzdiž[emo] ruke ovješene i ojača[mo] koljena klecava« (NiS 81:5).

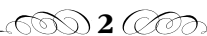
To je posluživati onima u potrebi. To je tješiti ožalošćene. To je pohoditi udovice i sirote u njihovoj nevolji. To je hraniti potrebite, odijevati gole, pružiti utočište onima koji nemaju krova nad svojom glavom. To je činiti kao što je Učitelj učinio koji je »prošao... čineći dobro« (Djela 10:38).⁷

Moja je poruka vama danas... da se odlučite posvetiti dio svojeg vremena, dok osmišljate svoje životno djelo, onima u nevolji i potrebi, bez razmatranja o naknadi. Vaše su vještine potrebne, koje god one bile. Vaše korisne ruke uzdignut će nekoga iz kaljuže nevolje. Vaš će postojani glas pružiti ohrabrenje nekome tko bi inače mogao

samo odustati. Vaše vještine mogu na čudesan i predivan način promijeniti živote onih koji kroče u potrebi. Ako ne sada, kada? Ako ne vi, tko?⁸

Neka pravo značenje evanđelja kapa u naše srce kako bismo mogli shvatiti da naš život, koji nam je dao Bog, naš Otac, treba biti korišten u službi drugima.

Ukoliko ćemo pružiti takvu službu, naši će dani biti ispunjeni radošću i radovanjem. Još važnije, bit će posvećeni našem Gospodinu i Spasitelju, Isusu Kristu, te blagoslivljanju svih čije živote dotaknemo.⁹

Služenje je najbolji lijek za samosažaljevanje, sebičnost, očaj i usamljenost.

Prisjećam se posjeta kampusu na kojem sam čuo uobičajeno, svakodnevno žaljenje mladih: žalbe na pritiske škole – kao da je teret, a ne prilika uzimati od znanja svijeta – žalbe o smještaju i hrani...

Savjetovao sam tu mladež da ako su pritisci škole preteški, ako osjećaju želju da se žale na svoj smještaj i hranu, onda bih mogao predložiti lijek za njihove probleme. Predložio sam da odlože svoje knjige na nekoliko sati, napuste svoje sobe i idu posjetiti nekoga tko je star i usamljen ili nekoga tko je bolestan i obeshrabren. Općenito, uvidio sam da ako se žalimo na život, to je zato što razmišljamo samo o sebi.

Mnogo je godina na zidu radionice za popravak obuće pod mojim pokroviteljstvom visio znak. Bilo je napisano: »Žalio sam se jer nisam imao cipele dok nisam vidio čovjeka koji nije imao noge.« Najučinkovitiji lijek za bolest samosažaljenja jest da se izgubimo u služenju drugima.¹⁰

Vjerujem da je za većinu nas najbolji lijek za usamljenost rad i služenje za druge. Ne umanjujem vaše probleme, no ne oklijevam reći da postoje mnogi čiji su problemi puno ozbiljniji od vaših. Posegnite kako biste im služili, pomogli im i ohrabрили ih. Toliko je mnogo dječaka i djevojčica koji žele malo pažnje i ohrabrenja. Toliko je mnogo starijih ljudi koji žive u bijedi, samoći i strahu kojima bi jednostavan razgovor donio mjeru nade i vedrine...

»Toliko ih je mnogo vani čije terete možete uzdignuti.«

Toliko je mnogo onih koji su bili ranjeni i koji trebaju dobrog Samarijanca da im povije rane i pomogne im na njihovom putu. Mala ljubaznost može donijeti veliki blagoslov nekome tko je u nevolji i sladak osjećaj osobi koja joj je prijatelj.¹¹

Toliko ih je mnogo vani čije terete možete uzdignuti. Postoje beskućnici, gladni i oskudni svugdje oko nas. Postoje stariji koji su sami u domovima za starije. Postoje djeca invalidi, mladi na drogama, bolesni i oni koji ne mogu izaći iz kuće koji vape za ljubaznom riječi. Ako mi to ne učinimo, tko će?

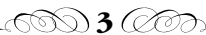
Najbolji protulijek koji ja znam jest rad. Najbolji lijek za očaj je služenje. Najbolji lijek za premorenost je izazov pomaganja nekome tko je čak i više umoran.¹²

Zašto su misionari sretni? Zato što se gube u službi drugima.

Zašto su oni koji rade u hramovima sretni? Zato što je njihovo djelo ljubavi doista u skladu s velikim zastupničkim djelom Spasitelja čovječanstva. Niti traže hvalu niti ju očekuju za ono što čine. Većim dijelom ne znaju ništa više od imena onoga ili one za koje rade.¹³

Izrazite plemenite želje koje leže u vašem srcu kako biste posegnuli u tješnju, podržavanju i izgradnji drugih. Dok to činite, otrov

sebičnosti koji nagriža napustit će vas, a zamijenit će ga dražestan i predivan osjećaj koji se čini da ne dolazi ni na koji drugi način.¹⁴

Kada posegnemo u pomoći drugima pronalazimo prave sebe.

Jedno nedjeljno jutro, prije nekoliko godina, bio sam u kući predsjednika okola u malom gradu u Idaho. Obitelj je prije jutarnje molitve pročitala nekoliko stihova iz Svetih pisama. Među pročitanim stihovima bile su Isusove riječi zabilježene u Ivanu 12:24. »Zaista, zaista, kažem vam, ako pšenično zrno ne padne na zemlju i ne umre, ostaje samo. Ako li umre, rodi veliki rod.«

Učitelj je bez sumnje govorio o svojoj nadolazećoj smrti, izjavljujući da ako ne umre njegovo poslanje u životu bit će uglavnom isprazno. No, u ovim stihovima vidim i daljnje značenje. Čini mi se da Gospodin svakome od nas govori da ako se ne izgubimo u služenju drugima, naši su životi uglavnom proživljeni bez prave svrhe, jer je on nastavio rekavši: »Tko ljubi svoj život, izgubit će ga; tko mrzi svoj život na ovome svijetu, sačuvat će ga za život vječni.« (Ivan 12:25). Ili, kao što je zabilježeno u Luki: »Tko bude nastojao da sačuva svoj život, izgubit će ga. Tko ga izgubi, sačuvat će ga.« (Luka 17:33). Drugim riječima, onaj koji živi samo za sebe uvene i umre, dok onaj koji zaboravi sebe u služenju drugima raste i razvija se u ovom životu i u vječnosti.

Tog je jutra na saboru okola, predsjednik kod kojeg sam odsjeo razriješen nakon trinaest godina vjerne službe. Došlo je do velikog izlivanja ljubavi i zahvalnosti, ne zbog njegovog bogatstva niti zbog njegovog položaja u poslovnoj zajednici, već zbog velike službe koju je nesebično pružio. Bez primisli na osobnu dobrobit, on je vozio desetke tisuća kilometara po svakom vremenu. Proveo je doslovno tisuće sati u dobrobiti za druge. Zanemario je osobne poslove kako bi pomogao onima kojima je njegova pomoć bila potrebna. Čineći to on je oživio i postao velik u očima onih kojima je služio.¹⁵

Prije mnogo godina pročitao sam priču o djevojci koja je kao učiteljica otišla u ruralno područje. Među onima koji su bili u njezinom razredu bila je djevojčica koje nije uspjela prije i ponovno je podbacivala. Učenica nije mogla čitati. Došla je iz obitelji bez

sredstava da bi ju odvela u grad na pregled kako bi se odredilo ima li ona problem koji bi se mogao riješiti. Osjećajući da bi poteškoća mogla biti u očima djevojčice, mlada je učiteljica odvela svoju učenicu, o vlastitom trošku, na pregled očiju. Otkriven je poremećaj koji je mogao biti riješen naočalama. Uskoro se potpuno novi svijet otkrio učenici. Po prvi je put u svojem životu jasno vidjela riječi pred sobom. Plaća te seoske učiteljice bila je oskudna, no iz toga malog što je imala ona je napravila ulaganje koje je u potpunosti promijenilo život učenice koja je podbacivala, a učinivši to pronašla je novi značaj u svojem životu.¹⁶

Dok tako služite, novi će značaj biti nadodan vašem životu. Pronaći ćete nove i poticajne veze. Trebat će prijateljstvo i društvenost. Porast ćete u znanju, razumijevanju i mudrosti te u svojoj sposobnosti da činite.¹⁷

Svjedočim da kada svatko od vas posegne kako bi pomogao drugima, pronaći ćete prave sebe i uvelike blagosloviti svijet u kojem živite.¹⁸

4.

Crkva pruža puno prilika za nesebično služenje.

Braćo i sestre, nikada nećete biti sretni ako idete kroz život razmišljajući samo o sebi. Izgubite se u najboljem cilju na svijetu – Gospodinovom cilju. Rad zborova i pomoćnih organizacija, hramski rad, rad socijalne službe, misionarski rad. Blagoslovit ćete svoj život dok blagoslivljate tuđe živote.¹⁹

Ne postoji djelo na cijelom svijetu toliko prožeto srećom kao ovo djelo. Ta je sreća osobita. Dolazi iz služenja drugima. Ona je stvarna. Ona je jedinstvena. Ona je predivna.²⁰

Neka vam Crkva bude dragi prijatelj. Neka vam bude sjajan suradnik. Služite gdje god ste pozvani služiti. Činite što se od vas traži. Svaki položaj koji popunjavate nadodat će vašoj sposobnosti. Ja sam služio na mnogim odgovornostima u ovoj velikoj organizaciji. Svaka je služba donijela svoju nagradu.

To... će zahtijevati vašu nesebičnu predanost, vašu neumoljivu odanost i vjeru. Služit ćete u mnogim svojstvima prije nego vam život svrši. Neka se od njih mogu činiti malima, no ne postoji mali

»Dok... služite, novi će značaj biti nadodan vašem životu.«

ili nevažan poziv u ovoj Crkvi. Svaki je poziv važan. Svaki je poziv nužan za napredak u ovom djelu. Nikada ne umanjujte odgovornost u Crkvi...

Napravite mjesta za Crkvu u svojem životu. Neka vaše znanje o njezinom nauku raste. Neka se vaše razumijevanje o njezinoj organizaciji poveća. Neka vaša ljubav za njezine vječne istine postaje sve snažnija.

Crkva bi vas mogla pozvati da se žrtvujete. Mogla bi vas pozvati da date najbolje što imate za ponuditi. U tome neće biti troška jer ćete otkriti da će to postati ulaganje koje će se isplaćivati s dividendom

dokle god živite. Crkva je najveći spremnik vječne istine. Prihvatite ju i čvrsto je se držite.²¹

Želite li biti sretni? Zaboravite na sebe i izgubite se ovom velikom cilju. Pružite svoje napore u pomaganju ljudima. U svojem srcu njegujte duh praštanja prema svima koji su vas možda uvrijedili. Gledajte prema Gospodinu i živite te radite kako biste uzdignuli i služili njegovim sinovima i kćerima. Učinite li to, spoznat ćete sreću koju nikada prije niste znali. Nije me briga koliko ste stari, mladi, što god. Možete uzdignuti ljude i pomoći im. Nebo zna da ima jako puno ljudi na ovom svijetu koji trebaju pomoć. O, toliko puno. Otklonimo pokvaren i sebičan stav iz naših života, moja braćo i sestre, uspravimo se i posegnimo malo više u služenju drugih... Stanite na više stajalište, uzdignite one koji su pokleknuli, uzdignite ruke onih kojima su spuštene. Živite evanđelje Isusa Krista. Zaboravite sebe.²²

Prijedlozi za proučavanje i podučavanje

Pitanja

- Predsjednik Hinckley je naučavao da je naš život dar od Boga i treba ga koristiti u služenju drugima (vidi 1. odsjek). Kako služenje drugima možemo učiniti načinom života? Što mislite što znači služiti s okom uprtim na slavu Božju? Kako je tuđa služba blagoslovila vas?
- Zašto nam služenje pomaže prevladati samosažaljenje, sebičnost i usamljenost? (Vidi 2. odsjek.) Kako vam je služenje donijelo sreću? Dok čitate opise predsjednika Hinckleyja o ljudima koji su u potrebi, odredite kako vi i vaša obitelj možete posegnuti u služenju.
- Zašto nam gubljenje samih sebe u službi drugima pomaže »pronaći prave sebe«? (Vidi 3. odsjek.) Što možemo naučiti iz priča u 3. odsjeku?
- Predsjednik Hinckley je savjetovao: »Izgubite se u najboljem cilju na svijetu – Gospodinovom cilju« (4. odsjek). Koje je blagoslove služenje u Crkvi donijelo u vaš život?

Povezani stihovi iz Svetih pisama

Matej 20:25–28; 25:34–40; Ivan 13:35; Mosija 2:16–18; 18:8–9; NiS 64:33

Pomoć pri proučavanju

»Dok proučavate, pažljivo pratite ideje koje uđu u vaš um i osjećaje koji dolaze u vaše srce« (*Propovijedaj moje evanđelje* [2004.], 18). Razmotrite zapisivanje dojmova koje primete, čak i kada se čine nevezani za riječi koje čitate. Oni mogu biti točno ono što Gospodin želi da naučite.

Napomene

1. »Taking the Gospel to Britain: A Declaration of Vision, Faith, Courage, and Truth«, *Ensign*, srpanj 1987., 7.
2. Henry B. Eyring, »Things Will Work Out«, *In Memoriam: President Gordon B. Hinckley, 1910–2008* (dodatak časopisu *Ensign*, ožujak 2008.), 27; vidi i stranicu 26.
3. »Testimony«, *Ensign*, svibanj 1998., 69.
4. *Discourses of President Gordon B. Hinckley, Volume 1: 1995–1999* (2005.), 543.
5. »And the Greatest of These Is Love«, *Ensign*, ožujak 1984., 5.
6. »The Gift of Self«, *Tambuli*, prosinac 1986., 3; vidi i lds.org/liahona/1986/12/the-gift-of-self.
7. »To Single Adults«, *Ensign*, lipanj 1989., 75.
8. *Discourses of President Gordon B. Hinckley, Volume 1*, 544–545.
9. »Giving Ourselves to the Service of the Lord«, *Ensign*, ožujak 1987., 5.
10. »Whosoever Will Save His Life«, *Ensign*, kolovoz 1982., 5.
11. »A Conversation with Single Adults«, *Ensign*, ožujak 1997., 61.
12. »To Single Adults«, 73–74.
13. »Giving Ourselves to the Service of the Lord«, 5.
14. »To a Man Who Has Done What This Church Expects of Each of Us« (sastanak duhovne misli Sveučilišta Brigham Younga, 17. listopada 1995.), 6, speeches.byu.edu.
15. »Whosoever Will Save His Life«, *Ensign*, 3–4.
16. »And the Greatest of These Is Love«, 4.
17. »Women of the Church«, *Ensign*, studeni 1996., 69.
18. »Whosoever Will Save His Life«, 6.
19. »Pillars of Truth«, *Ensign*, siječanj 1994., 7.
20. »Rejoicing in the Privilege to Serve«, *sastanak globalne obuke vodstva*, 21. lipnja 2003., 23.
21. »Life's Obligations«, *Ensign*, veljača 1999., 4.
22. *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997.), 597.

Sveto svećeništvo

»Ja volim svećeništvo ove Crkve. Ono je vitalno i živo. Ono je samo srce i snaga ovog djela. Ono je moć i ovlast po kojoj Bog, naš Vječni Otac, ostvaruje svoje djelo na zemlji.«

Iz života Gordon B. Hinckley

Godine 1980., Gordon B. Hinckley i njegova supruga, Marjorie, sudjelovali su na trodnevnoj turneji u Aziji, govoreći na područnim saborima i sudjelujući na posvećenju hrama Tokio Japan. Prije negoli su sve vratili kući, otputovali su u misiju Japan Sendai gdje je starješina Hinckley predsjedavao uspostavom prvog okola u misiji. Baš prije nego što su se sastali s novim predsjedništvom okola, starješina Hinckley je pristupio predsjedniku misije, Kiyoshiju Sakaiju. »Upitao je iznenađenog predsjednika Sakaija ima li što posvećenog ulja, a zatim je nadodao: 'Toliko sam iscrpljen; Možete li mi dati blagoslov?' Predsjednik Sakai se prisjetio: 'Bio sam toliko uplašen i osjećao se toliko slabo blagosloviti Gospodinovog apostola. Rekao sam mu da ne mogu pružiti blagoslov na engleskom jeziku. Starješina Hinckley je rekao da će japanski jezik biti u redu. Pa smo starješina Hitoshi Kashikura, regionalni predstavnik i ja nastavili.' Nakon što je blagoslov izrečen, starješina Hinckley je jednostavno rekao: 'Hvala vam, hvala vam. Sada mogu sutra otići kući.'

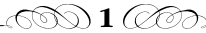
Idućeg je jutra starješina Hinckley izgledao snažno i zdravo, a kada ga je predsjednik Sakai upitao kako se osjećao, odgovorio je: 'Dai Jobu, više nego dobro. Dobro sam.' Nekoliko je dana kasnije predsjednik Sakai primio pismo zahvale od starješine Hinckleyja koji je napisao: 'Toliko cijenim blagoslov koji ste mi pružili. Odmah sam se nakon toga počeo osjećati bolje. Moj je oporavak bio potpun i cjelovit. Sestra Hinckley i ja smo duboko zahvalni za povlasticu boravka u vašem misijskom domu.'¹

»Sa [svećeništvom] ništa nije nemoguće u unaprjeđivanju djela Božjeg kraljevstva.«

Predsjednik Hinckley je često svjedočio o blagoslovima svećeništva, od čudesnih, ali vremenitih blagoslova iscjeljenja do vječnih, obvezujućih blagoslova kroz hramske uredbe. Izjavio je: »Vjerujem da je u njegovom svećeništvu božanska ovlast, moć da se blagoslivlja, iscjeljuje, vode Božji zemaljski poslovi, da se sveže na nebu ono što je svezano na zemlji.«²

Naučavanja Gordona B. Hinckleyja

Bog je obnovio svećeništvo i ključeve nebeskog kraljevstva.

Svećenička moć i ovlast dane [su] muškarcima u drevna vremena. Manja je ovlast dana Aronovim sinovima kako bi posluživali u vremenitom kao i u nekim svetim svećeničkim uredbama. Više je svećeništvo sam Gospodin dao svojim apostolima u skladu sa svojom izjavom Petru: »Tebi ću dati ključeve kraljevstva nebeskog, pa što god svežeš na zemlji, bit će svezano i na nebesima, a što god razriješiš na zemlji, bit će razriješeno i na nebesima« (Matej 16:19).

Puna obnova svećeništva uključivala je dolazak Ivana Krstitelja... te Petra, Jakova i Ivana... Uključivala je Mojsija, Iliju i drugog Iliju, od kojih je svatko donio svećeničke ključeve za dovršenje djela obnove svih činova i uredbi prethodnih rasporedbi u ovoj, velikoj, posljednjoj rasporedbi punine vremena.

Svećeništvo je ovdje... Mi znamo, jer smo vidjeli moć ovog svećeništva. Vidjeli smo bolesne iscijeljene, hrome kako hodaju te dolazak svjetla, znanja i razumijevanja onima koji su bili u tami.³

Prorok Joseph Smith je jednom prilikom opisao [svećeništvo] sljedećim riječima: »Svećeništvo je vječno načelo i postojalo je s Bogom kroz vječnosti, i postojat će kroz vječnosti, bez početka dana i kraja godina« (*History of the Church*, 3:386).

Ono je doista moć Svemogućega dana čovjeku da djeluje u njegovo ime i umjesto njega. To je podjeljivanje božanske ovlasti, drugačije od svih drugih moći i ovlasti na površju zemaljskom. Malo je čudo što su ga čovjeku obnovila uskrsla bića koja su ga drevno obnašala kako se ne bi propitkivala njegova ovlast i pravovaljanost. Bez njega bi Crkva postajala samo imenom, bez ovlasti da poslužuje ono što je Božje. S njime ništa nije nemoguće u unaprjeđivanju djela

Božjeg kraljevstva. Ono je božansko po naravi. Ono je i vremenito i vječno po svojoj ovlasti. Ono je jedina moć na zemlji koja doseže povrh vela smrti.⁴

2

Svećeništvo je moć i ovlast po kojoj Bog ostvaruje svoje djelo.

Ja volim svećeništvo Crkve. Ono je vitalno i živo. Ono je samo srce i snaga ovog djela. Ono je moć i ovlast po kojoj Bog, naš Vječni Otac, ostvaruje svoje djelo na zemlji.⁵

Sveto svećeništvo sa sobom nosi ovlast djelovanja u poslovima Božjeg kraljevstva na zemlji. Prema Gospodinovim objavama Crkvom imaju predsjedavati tri predsjedavajuća velika svećenika. Njima ima pomagati vijeće Dvanaestorice apostola kojima zauzvrat imaju pomagati... Sedamdesetorica. Predsjedavajuće biskupstvo koje se sastoji od trojice odgovorno je za vremenite poslove pod vodstvom Predsjedništva. Sve su to svećeničke službe. Ta je moć, božanski dana, ovlast po kojoj oni vladaju. Tako je u okolima i odjelima s predsjedništvima i biskupstvima. Tako je u zborovima. Službenici u pomoćnim organizacijama vrše svoje djelo pod usmjerenjem i po ovlaštenju svećeništva. Bez svećeništva bi mogao postojati oblik crkve, no ne i njezina prava srž. Ovo je Crkva Isusa Krista, a njome se upravlja tom ovlašću koja je »prema redu Sina Božjega« (NiS 107:3).⁶

3

Svi mogu uživati u blagoslovima svećeništva.

[Svećeništvo]... je dio nauma Boga, našeg Vječnog Oca, za blagoslov života svih njegovih sinova i kćeri svih naraštaja.⁷

Sveto svećeništvo uključuje moć blagoslivljanja. Za one u Aronovom svećeništvu, to sa sobom nosi ovlast posluživanja kongregaciji simbola tijela i krvi Gospodina koji je dao svoj život kao žrtvu za sve. Sakrament i blagovanje ovih simbola je u samoj srži šabatnjeg bogoštovlja. Ono uključuje obnovu saveza s Bogom. Ono sa sobom nosi obećanje da će njegov Duh biti s nama. Ono je blagoslov bez premca u kojem svi mogu uživati i omogućeno je ovlašću koje se daje dostojnim mladima...

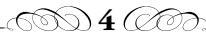
Melkisedekovo svećeništvo sa sobom nosi ovlast predavanja Duha Svetoga. Kako li je sjajan blagoslov imati poslužujući utjecaj člana Božanstva, nakon što se taj dar primio pod rukama onih koji su djelovali s božanskom ovlasti. Nastavimo li kročiti u kreposti, možemo uživati u ispunjenju obećanja koje je Gospodin dao kada je rekao: »Duh će Sveti biti trajno društvo tvoje, a žezlo tvoje, žezlo pravednosti i istine, a gospodstvo tvoje bit će gospodstvo vječno, i ono će bez prisilnih mjera k tebi pritjecati u vijeke vjekova« (NiS 121:46).

Svećeništvo uključuje moć blagoslivljanja bolesnih. Ima li ikoga u dosegu mojega glasa koji nije primjenjivao ovu božansku moć ili ju osjetio? Može li itko od nas imalo sumnjati u njegovu učinkovitost? Možemo pričati o čudima, svetim i predivnim, kojima smo svjedočili vlastitim iskustvom...

Ovo sveto Melkisedekovo svećeništvo sa sobom nosi moć da blagoslivlja proročanstvom, da tješi, podržava, usmjerava. U našoj sredini imamo patrijarhe koji, pod ovlasti koju obdržavaju, izjavljuju porijeklo i izgovaraju blagoslove za naše vodstvo. Ovi blagoslovi mogu doći kao sidro za koje se možemo držati kako bi nas održali postojanima tijekom oluja života.

U svojem krajnjem izrazu, sveto svećeništvo sa sobom nosi ovlast pečačenja na zemlji i da taj učinak pečačenja bude učinkovit na nebesima. To je jedinstveno i prekrasno. To je ovlast primjenjivana u Božjim hramovima. Tiče se i živih i mrtvih. To je od same srži vječnosti. To je božanska moć koju je Svemogući predao kao dio svojeg velikog nauma za besmrtnost i vječni život čovjeka.

Kako li je dragocjen Božji dar koji nam je došao.⁸

Božji sinovi koji drže njegovu božansku ovlast moraju biti odani najboljem što je u njima.

Svaki dostojan muškarac, bez obzira na nacionalnost, etničku pozadinu ili bilo koji drugi čimbenik, prikladan je primiti to svećeništvo. Njegova poslušnost Božjim zapovijedima postaje određujući čimbenik. Njegovo predavanje temelji se na dostojnosti pred Gospodinom...

Takvo je čudo ovog svećeništva. Bogatstvo nije čimbenik. Obrazovanje nije čimbenik. Ljudske počasti nisu čimbenik. Upravljački čimbenik jest prihvatljivost Gospodinu.⁹

Došlo je vrijeme za sve nas koji smo bili zaređeni bilo u Aronovo ili Melkisedekovo svećeništvo i u jednu od službi koje njima pripadaju da se osvrnemo na svoj život, procijenimo svoje nedostatke i pokajemo se za ona pitanja ponašanja koja nisu u skladu s visokim i svetim poslanjem koje smo primili...

Nijedan muškarac, mlad ili star... koji je bio... zaređen ne može olako gledati na ono što drži. On je u suradništvu s Bogom te se na njega postavlja čvrsta i sveta obveza da živi kao osoba dostojna govoriti i djelovati u Božje ime kao njegov osposobljeni predstavnik.¹⁰

Iako oni koji su u ovlasti polažu ruke na našu glavu i mi smo zaređeni, mi kroz svoje ponašanje možemo poništiti i izgubiti svako pravo primjenjivanje ove božanske ovlasti...

»Nikakva vlast ni utjecaj ne smiju se prisvajati snagom svećeništva, već jedino uvjerenjem, velikodušnošću, plemenitošću i blagošću, i ljubavlju nehinjenom.

Dobrotom i čistom spoznajom koja će znatno proširiti dušu bez licemjerja i lukavštine« (NiS 121:41–42).

Dakle, moja braćo, to su parametri unutar kojih ovo svećeništvo mora pronaći izričaj. Ono nije poput ogrtača kojeg možemo staviti i skinuti kada poželimo. Ono je, kada ga se primjenjuje u pravедnosti, poput samog tkiva naših tijela, dio nas u svakom trenutku i u svim okolnostima.¹¹

Moramo biti odani najboljem što je u nama. Mi smo Božji sinovi počašćeni time što držimo njegovu božansku ovlast. No, živimo u svijetu zla. Postoji stalna moć koja nas povlači dolje, poziva nas da imamo udjela o onome što je u potpunosti nedosljedno božanskoj moći svećeništva koje obnašamo...

Vama muškarcima upućujem izazov. Bježite od plime ljigavosti koja vas želi prevladati. Bježite od zala svijeta. Budite odani svojem boljem sebi. Budite odani onomu što je najbolje u vama. Budite vjerni i odani savezima koji su povezani sa svećeništvom Božjim.¹²

Svakom službeniku, svakom učitelju u ovoj Crkvi koji djeluje u svećeničkoj službi dolazi sveta odgovornost veličanja svećeničkog poziva. Svatko od nas je odgovoran za dobrobit, rast i razvoj drugih. Ne živimo samo za sebe. Želimo li veličati svoje pozive, ne možemo živjeti samo za sebe.¹³

Čini se da mnogi muškarci misle da zato što su zaređeni, svećeništvo je njihovo da ga stalno koriste kako žele. Osjećaju da tu i tamo mogu prekršiti savez i zapovijed te grijehiti na ovaj ili onaj način, a ipak unutar sebe imati moć svećeništva i da će Bog potvrditi ono što izgovaraju u njegovo sveto ime i u ime Otkupitelja. To postaje ruglo i vjerujem da u takvom primjenjivanju oni uzimaju ime Božje uzalud. Oni oskvrnjuju ime njegovog ljubljenog Sina. Oni oskvrnjuju sveti dar koji je došao zaređenjem i ovlast koju su izgubili zbog prijestupa...

Uzdižem glas upozorenja svima, dječacima i muškarcima, da se klone grijeha. Prijestup je nespojiv s božanskom ovlasti. Izbjegavajte pornografiju kao što biste izbjegavali kugu. Izbjegavajte seksualni grijeh pod svaku cijenu. Klonite se nepoštenja i prijekare. Preklinjem vas da zauzdate svaki čimbenik ponosa ili isprazne ambicije. Tražim da pogledate u sebe kako biste se pobrinuli da ne postoji stav gospodstva ili prisile nad vašim ženama ili djecom...

Uvjeren sam da naš Otac na Nebu nije zadovoljan s ijednim muškarcem ili dječakom koji prihvaća zaređenje, a zatim se prepušta zlu. U samom postupku prihvaćanja zaređenja on stupa u zakletvu i savez između sebe i svojeg Boga.¹⁴

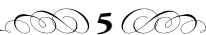
Nijedan muškarac, bio on mlad ili star, ne živi prema mjerilima svećeništva ako omalovažava ženstvenost ili se ne slaže s njom, koji ne uspijeva usuglasiti se s tom mjerom poštovanja prema kćerima Božjim koje bi im naš Otac na Nebu htio pružiti.¹⁵

Budimo dobri muževi i očevi. Svaki muškarac koji je tiranin u vlastitom domu nije dostojan svećeništva. On ne može biti prikladno oruđe u Gospodinovim rukama kada ne pokazuje poštovanje, ljubaznost i ljubav prema družici svojeg odabira. Slično tomu, svaki muškarac koji je loš primjer svojoj djeci, koji ne može kontrolirati svoju narav ili koji je uključen u nepoštene ili nemoralne postupke otkrit će da je moć njegovog svećeništva poništena.¹⁶

Žena koju odaberete bit će vam ravnopravna... Ona nije vaš sluga, vaša imovina niti išta slično. Kako li je tragičan i krajnje odvratn fenomen zlostavljanja žene. Bilo koji muškarac u ovoj Crkvi koji zlostavlja svoju ženu, koji ju omalovažava, vrijeđa, koji primjenjuje nepravedno gospodstvo nad njom nije dostojan obnašati svećeništvo. Iako je bio zaređen, nebesa će se povući, Duh će se Gospodnji žalostiti i bit će amen ovlasti svećeništva tog čovjeka. Bilo koji muškarac koji se upusti u ovaj običaj nedostojan je hramske preporuke...

Postoji li itko... tko je kriv za takvo ponašanje, pozivam ga da se pokaje. Kleknite na svoja koljena i tražite Gospodina da vam oprost. Molite mu se za moć kontrole nad svojim jezikom i svojom teškom rukom. Tražite oprost od svoje žene i djece...

Uvjeren sam da će se, kada stanemo pred sudište Božje, malo spominjati to koliko smo bogatstva nakupili u životu ili bilo koje počasti koje smo postigli. No, postojat će prodorna pitanja vezana za naše obiteljske odnose. I, uvjeren sam da će samo oni koji su kročili kroz život s ljubavlju, poštovanjem i uvažavanjem za njihovog bračnog druga i djecu čuti ove riječi od našeg vječnog suca: »Dobro, valjani i vjerni slugo!... Uđi u veselje gospodara svoga!« (Mat 25:21).¹⁷

Svećenički zbor može biti sidro snage svojim članovima.

Siguran sam da je Gospodin naumio da svećenički zbor treba biti puno više od razreda teologije tijekom nedjeljnih jutra. Naravno, izgradnja duhovnosti i snaženje svjedočanstva kroz učinkovito naučavanje evanđelja važan je dio svećeničke odgovornosti. No, to je samo dio rada zbora. Svaki zbor mora biti radno bratstvo za svakog člana ako se želi ostvariti njegova svrha...

Svećenički zbor je Gospodinova organizacija za muškarce Crkve, baš kao što je Potporno društvo Gospodinova organizacija za žene Crkve. Svaka od njih među svoje odgovornosti ima uključeno, temeljno u svojem razlogu postojanja, pomaganje potrebitima.

Kada je Potporno društvo uspostavljeno, prorok Joseph Smith je o ženama društva rekao: »One će poletjeti u pomoć strancu; ulit će u ranjeno srce unesrećenog ulje i vino; obrisat će suze siročetu i pomoći udovičinom srcu da se uzraduje« [*Naučavanja predsjednika*]

Vode i članovi Crkve – i muškarci i žene – zajedno rade da »vrše svoje djelo pod usmjerenjem i po ovlaštenju svećeništva«.

Crkve: Joseph Smith (2007.), 452]. Nadam se da se isto može reći o muškarcima u svećeništvu.

Bit će to čudesan dan... kad naši svećenički zborovi postanu sidro snage svakom čovjeku koji im pripada, kad će svaki takav čovjek s pravom moći reći: »Ja sam član svećeničkog zbora Crkve Isusa Krista svetaca posljednjih dana. Stojim spreman pomoći svojoj braći u svim njihovim potrebama, kao što sam uvjeren da su oni spremni pomoći meni u mojim potrebama. Radeći zajedno, rast ćemo duhovno kao Božji sinovi saveza. Radeći zajedno, možemo se suprotstaviti, bez srama i straha, svakom vjetru neprijateljskom koji može zapuhati, ekonomskom, društvenom ili duhovnom.«¹⁸

6

Muškarci i žene kod kuće i u Crkvi zajedno rade na unaprjeđivanju Gospodinovog kraljevstva.

Muškarci obnašaju svećeništvo, istina. Ali moja žena je moj suputnik. U ovoj Crkvi muškarac ne hoda ispred niti iza svoje žene nego pored nje. Oni su ravnopravni u ovom životu u velikom poduhvatu.¹⁹

Postoji snaga i velika sposobnost u ženama ove Crkve. Postoji vodstvo i usmjerenje, određeni duh neovisnosti, a ipak velikog zadovoljstva u tome kada smo dio ovog, Gospodinovog kraljevstva i u suradnji ruku pod ruku s [obnašateljima] svećeništva radi njegovog unaprjeđenja.²⁰

Zahvalan sam svojem Vječnom Ocu na obnovi svetoga svećeništva »da bi svatko govorio u ime Gospoda Boga, to jest Spasitelja svijeta« (NiS 1:20). Vidio sam ljepotu i čudo tog svećeništva u upravljanju ovom čudesnom Crkvom. Osjetio sam njegovu moć kako prolazi kroz mene u blagoslivljanju i iscjeljenju bolesnih. Vidio sam plemenitost koju je dao poniznim ljudima koji su pozvani na veliku i ozbiljnu odgovornost. Vidio sam ga dok su govorili moću i ovlašću s visina kao da je Božji glas govorio kroz njih.

Zahvaljujem Gospodinu na svjedočanstvu koje mi je pružio o cjelovitosti evanđelja, njegovoj širini, dosegu i dubini. Ono je osmišljeno blagosloviti sinove i kćeri svih vremenskih naraštaja – i živih i mrtvih.²¹

Prijedlozi za proučavanje i podučavanje

Pitanja

- Pregledajte naučavanja predsjednika Hinckleyja u 1. odsjeku o obnovi svećeništva. Koja su iskustva pomogla vama steći svjedočanstvo o ovim istinama?
- Predsjednik Hinckley je naučavao: »Sveto svećeništvo sa sobom nosi ovlast djelovanja u poslovima Božjeg kraljevstva na zemlji« (2. odsjek). Kako se ova istina primjenjuje na okole i odjele? Kako na zborove? Kako na Potporno društvo? Kako svećenička ovlast snaži vašu službu u Božjem kraljevstvu?
- Pregledajte blagoslove u 3. odsjeku koje svi mi možemo primiti kroz svećeništvo. Na koje ste načine iskusili moć i blagoslove svećeništva?
- Što možemo naučiti iz naučavanja predsjednika Hinckleyja o razlici između svećeničke ovlasti i svećeničke moći? (Vidi 4. odsjek.) Što vi mislite što za obnašatelja svećeništva znači »biti odan najboljem što je u [njemu]? Zašto obnašatelji svećeništva ne smiju »živjeti samo za sebe?«

- Što vas se dojmilo u 5. odsjeku kod opisa predsjednika Hinckley-ja o svećeničkim zborovima i Potpornom društvu? Što možemo učiniti u svojem odjelu ili ogranku kako bismo slijedili njegov savjet?
- Zašto muškarci i žene trebaju zajedno raditi kao »ravnopravni« u ostvarenju Gospodinovog djela? (Vidi 6. odsjek.)

Povezani stihovi iz Svetih pisama

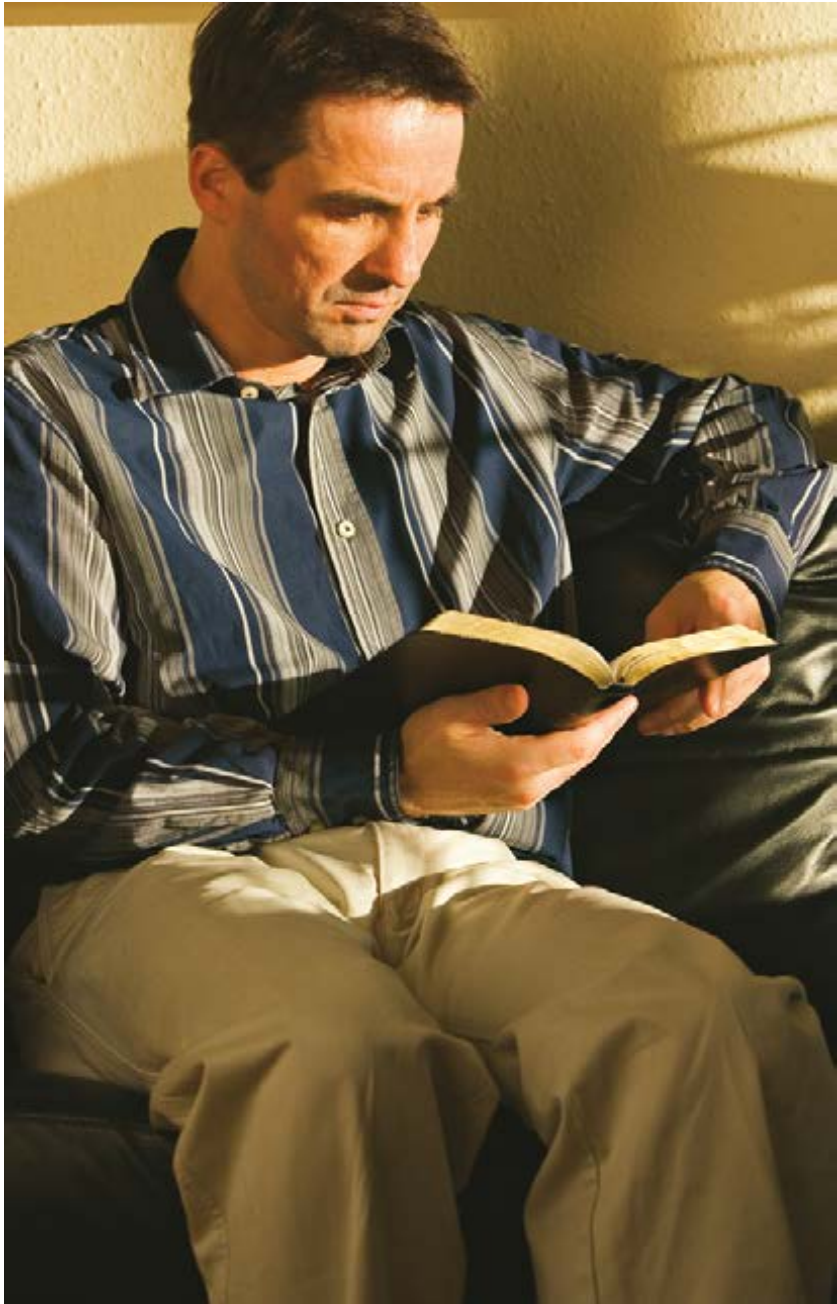
Hebrejima 5:1–4; 1. Nefi 14:12–14; Alma 13:1–9; NiS 84:33–44; 88:133; 112:30–32

Pomoć pri podučavanju

• Postavljajte pitanja koja zahtijevaju da učenici pronalaze odgovore u Svetim pismima i naučavanjima proroka posljednjih dana« (*Podučavanje, nema većeg poziva* [1999.], 62).

Napomene

1. Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith: The Biography of Gordon B. Hinckley* (1996.), 377.
2. »The Father, Son, and Holy Ghost«, *Ensign*, ožujak 1998., 5.
3. »Four Cornerstones of Faith«, *Ensign*, veljača 2004., 6–7.
4. »Priesthood Restoration«, *Ensign*, listopad 1988., 71.
5. »Why We Do Some of the Things We Do«, *Ensign*, studeni 1999., 54.
6. »Priesthood Restoration«, 72.
7. *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997.), 475.
8. »Priesthood Restoration«, 72.
9. »The Stake President«, *Ensign*, svibanj 2000., 49.
10. »News of the Church: Priesthood Restoration Honored«, *Ensign*, srpanj 1983., 76.
11. »Personal Worthiness to Exercise the Priesthood«, *Ensign*, svibanj 2002., 52.
12. »Loyalty«, *Ensign* ili *Liahona*, svibanj 2003., 58–59.
13. »Magnify Your Callings«, *Ensign*, svibanj 1989., 47.
14. »Only upon Principles of Righteousness«, *Ensign*, rujana 1992., 70.
15. »News of the Church: Priesthood Restoration Honored«, 76.
16. »Reaching Down to Lift Another«, *Ensign*, studeni 2001., 52.
17. »Personal Worthiness to Exercise the Priesthood«, 53–54.
18. »Welfare Responsibilities of the Priesthood Quorums«, *Ensign*, studeni 1977., 86.
19. »This Thing Was Not Done in a Corner«, *Ensign*, studeni 1996., 49.
20. »Women of the Church«, *Ensign*, studeni 1996., 68.
21. »My Testimony«, *Ensign*, studeni 1993., 52.

»Dokaz... istinitosti i valjanosti [Mormonove knjige] leži unutar korica same knjige. Ispit njezine istinitosti leži u njezinu čitanju.«

Moć Mormonove knjige

»Svijetu nesigurnom u svoju vjeru, Mormonova knjiga je moćan svjedok o Gospodinovoj božanstvenosti.«

Iz života Gordona B. Hinckleyja

Kada je Gordon B. Hinckley bio mladić, uspostavio je uzorak za proučavanje Svetih pisama. »Kao misionar sam svake večeri prije odlaska u krevet pročitao nekoliko poglavlja Mormonove knjige«, rekao je, »i u moje je srce ušlo uvjerenje koje nikada nije otišlo: da je ovo Božja riječ, obnovljena na zemlji moću Svemogućega, prevedena darom i moću Božjom da uvjeri Židova i Poganina da Isus jest Krist.«¹

Njegova spoznaja i svjedočanstvo o Mormonovoj knjizi utjecalo je na mnoge ljude nakon njegove misije kada je radio kao zaposlenik u odboru radija, promidžbe i misijske literature Crkve. Primio je zaduženje pisati scenarije za radio seriju naslova *A New Witness for Christ*. Serija je slušateljima radija oživljavala odlomke Mormonove knjige. U to je vrijeme svojem kolegi komentirao: »Uvijek sam mislio da ćemo najbolji posao učiniti kada ljude zainteresirane za Mormonovu knjigu dovedemo do točke kada će ju čitati. Tada Duh može svjedočiti o njezinoj božanstvenosti.«²

Tijekom svojeg je službeništva predsjednik Hinckley naglašavao važnost Mormonove knjige. U kolovozu 2005. je kao predsjednik Crkve dao izazov svecima posljednjih dana da pročitaju cijelu knjigu do kraja godine. Kasnije je izvijestio: »Čudesno je koliko njih je prihvatio izazov. Svatko tko je to učinio bio je blagoslovljen za svoj trud. Kad su se udubili u to dodatno svjedočanstvo našeg Otkupitelja, srca su im bila oživljena, a duh dirnut.«³

Naučavanja Gordona B. Hinckleyja

1

Ruku pod ruku s Biblijom, Mormonova knjiga svjedoči o Isusu Kristu.

U davнинi se govorilo i Spasitelj je rekao da će ustima dvoje ili više svjedoka sve biti uspostavljeno.⁴

Dok je Biblija svjedočanstvo o Starom svijetu, Mormonova knjiga je svjedočanstvo o Novom. One idu ruku pod rukom u objavljivanju Isusa kao Očevog Sina.⁵

Mormonova knjiga... svjedoči o njemu koji je rođen u judejskom Betlehemu i koji je umro na brdu Kalvarija. Svijetu nesigurnom u svoju vjeru, Mormonova knjiga je još jedan i moćan svjedok o Kristovom božanskom porijeklu. Njezin sam uvod, kojeg je napisao prorok koji je kročio Amerikom prije tisuću i pol godina, kategorički izjavljuje da je napisana »da uvjeri Židova i Poganina da Isus jest Krist, vječni Bog, koji se očituje svim narodima«.⁶

Nema ničega od veće važnosti što možemo učiniti od utvrđivanja u našim zasebnim životima nepokolebljivog uvjerenja da Isus jest Krist... I, moja braćo i sestre, to je svrha izlaska ove čudesne i predivne knjige.⁷

2

Moću Duha Svetoga mi primamo božansko porijeklo Mormonove knjige.

Pročitao sam Mormonovu knjigu koju je [Joseph Smith] preveo darom i moću Božjom. Moću Duha Svetoga primio sam svjedočanstvo i svjedočenje o božanskom porijeklu ovog svetog zapisa.⁸

Njezino porijeklo je čudesno. Kada se priča tog porijekla po prvi put ispriča nekome kome je ona nepoznata, to je skoro nevjerovatno. No knjiga je ovdje kako bi ju osjetili, rukovali s njom i čitali. Nitko ne može pobiti njezinu prisutnost. Sva nastojanja da se opiše njezino porijeklo, osim zapisa koji je dao Joseph Smith, pokazala su da im nedostaje suština.⁹

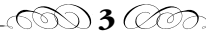
Dokaz njezine istinitosti, njezine valjanosti u svijetu koji je sklon traženju dokaza, ne leži u arheologiji ili antropologiji, iako one

nekima mogu biti od pomoći. Ne leži u istraživanju riječi ili povijesnoj analizi, iako one mogu potvrđivati. Dokaz njezine istinitosti i valjanosti leži unutar korica same knjige. Ispit njezine istinitosti leži u njezinu čitanju. To je knjiga Božja. Razumni ljudi mogu iskreno ispitivati njezino porijeklo; ali oni koji su je pročitali uz molitvu spoznali su moću većom od svojih naravnih osjetila da je istinita, da sadrži riječ Božju, da iznosi spasonosne istine vječnog evanđelja, da je »[izišla] na vidjelo Božjim darom i moću... da uvjeri Židova i Poganina da Isus jest Krist«. ¹⁰

[Moroni] je napisao svoje posljednje svjedočanstvo u knjigu koja nosi njegovo ime i koja dovršava Nefijev zapis. Pisao je kao onaj sa sigurnim znanjem da će njegov zapis s vremenom izaći na svjetlo...

U posljednjem poglavlju vlastitog djela svjedočio je o zapisu svojeg naroda i kategorički obećao da oni koji će ga čitati mogu znati o njegovoj istinitosti moću Duha Svetoga [vidi Moroni 10:3–5].

Nijedna druga knjiga ne sadrži takvo obećanje. Da Moroni nije napisao ništa drugo, ovo bi ga obećanje zauvijek obilježilo kao rječitog svjedoka vječne istine. Rekao je: »A moću Duha Svetoga možete spoznati istinu o svemu« (Moroni 10:5). ¹¹

Svjedočanstvo o Mormonovoj knjizi vodi do uvjerenja o drugim istinama.

Svaki put kada potaknemo druge na čitanje Mormonove knjige, činimo im uslugu. Pročitaju li je uz molitvu i s iskrenom željom da spoznaju istinu, spoznat će moću Duha Svetoga da je knjiga istinita.

Iz te će spoznaje kolati uvjerenje o istini mnogih drugih stvari. Jer ako je Mormonova knjiga istinita, onda Bog živi. Svjedočanstvo za svjedočanstvom niže se na njezinim stranicama o dostojanstvenoj činjenici da je naš Otac stvaran, da je osoban, da voli svoju djecu i da traži njihovu sreću.

Ako je Mormonova knjiga istinita, onda je Isus Sin Božji, Jedino-rođenac Očev po tijelu, rođen od Marije »djevic[e], najljepše]... od svih drugih djevice« (vidi 1 Ne 11:13–21), jer Mormonova knjiga tako svjedoči u opisu nenadmašenom u cijeloj književnosti.

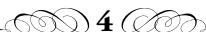
Ako je Mormonova knjiga istinita, onda Isus doista jest naš Otkupitelj, Spasitelj svijeta...

Ako je Mormonova knjiga istinita, Joseph Smith je bio Božji prorok, jer je on bio oruđe u Božjim rukama u objelodanjivanju ovog svjedočanstva o božanskom porijeklu našeg Gospodina.

Ako je Mormonova knjiga istinita, [predsjednik Crkve] je prorok jer on drži sve ključeve, darove, moći i ovlasti koje je držao Joseph Smith, koji je iznio ovo djelo posljednjih dana.

Ako je Mormonova knjiga istinita, Crkva je istinita, jer je ista ovlast pod kojom je ovaj sveti zapis objelodanjen prisutna i očituje se među nama danas. To je obnova Crkve koju je Spasitelj uspostavio u Palestini. To je obnova Crkve koju je Spasitelj uspostavio kada je posjetio [američki] kontinent kako je izloženo u ovom svetom zapisu.

Mormonova knjiga je istinita, Biblija je istinita. Biblija je svjedočanstvo Starog svijeta; Mormonova knjiga svjedočanstvo Novog. Jedna je zapis o Judi; druga je zapis o Josipu, a zajedno su došle u Gospodinovoj ruci kao ispunjenje Ezekielovog proročanstva (vidi Ez 37:19). Zajedno izjavljuju kraljevsko dostojanstvo Otkupitelja svijeta i stvarnost njegovog kraljevstva.¹²

Mormonova knjiga nudi naučavanja koja nam mogu pomoći pronaći rješenje za probleme današnjeg društva.

Priča [Mormonove knjige] je ljetopis davno nestalog naroda. No u svojim je opisima problema današnjeg društva tekuća poput jutarnjih novina i puno određenija i nadahnutija po pitanju rješenja za te probleme.¹³

Otvorim njezine stranice i čitam, a ima jezik koji je i prelijep i nadahnjujuć. Drevni zapis s kojeg je prevedena došao je iz zemlje kao glas koji govori iz praha. Došao je kao svjedočanstvo o naraštajima muškaraca i žena koji su živjeli svoj život na zemlji, koji su se mučili s protivnikom, koji su se svađali i borili, koji su u raznim trenucima živjeli po božanskom zakonu i napredovali, a u drugim trenucima napustili svojeg Boga i otišli prema uništenju.¹⁴

Ne poznajem ni jedan drugi zapis koji s takvom jasnoćom izlaže tragične posljedice društava koja slijede smjerove suprotne Božjim

zapovijedima. Njezine stranice prate priče dvije zasebne civilizacije koje su napredovale na zapadnoj hemisferi. Svaka je započela kao mali narod, a njezini su ljudi kročili u strahu Gospodnjem. Svaka je napredovala, no s napretkom su došla rastuća zla. Ljudi su popuštali lukavštinama ambicioznih i spletkarskih vođa koji su ih tlačili mučnim porezima, koji su ih uljuljali ispraznim obećanjima, koji su podržavali pa čak i poticali nemaran i bludan život, koji su ih vodili u strašne ratove koji su rezultirali smrću milijuna i naposljetku izumiranjem dvije velike civilizacije u dva različita područja.

Nijedan drugi pisani zavjet ne ilustrira tako jasno činjenicu da kad ljudi i narodi hodaju u strahu od Boga i u poslušnosti njegovim zapovijedima, napreduju i rastu, no kad ignoriraju njega i njegovu riječ, dolazi do propadanja koje, ukoliko nije zaustavljeno pravednošću, vodi do nemoći i smrti. Mormonova knjiga je potvrda starozavjetne izreke: »Pravednost uzvisuje narod, a grijeh je sramota pucima« (Izr 14:34).¹⁵

5

Mormonova knjiga ima moć promijeniti naš život i našu perspektivu.

U kolovozu 1830., laički propovjednik, Parley Parker Pratt, putovao je iz Ohija u istočni New York. U Newarku, diljem kanala Erie, napustio je brod i putovao 16 kilometara u unutrašnjost gdje se susreo s baptističkim đakonom po imenu Hamlin koji mu je pričao »o *knjizi*, ČUDNOJ KNJIZI, VRLO ČUDNOJ KNJIZI!... Ova je knjiga, rekao je, navodila da ju je prvotno napisao, na pločama ili od zlata ili od mjedi, ogranak plemena Izraelova, te ju je otkrio i preveo mladić u blizini Palmyre u državi New York uz pomoć viđenja ili posluživanjem anđela. Upitao sam ga kako je i gdje dobio knjigu. Obećao mi je pomno čitanje knjige kod njegove kuće idućeg dana... Idućeg sam jutra navratio do njegove kuće gdje su moje oči po prvi put vidjele 'MORMONOVU KNJIGU' – tu knjigu nad knjigama... koja je bila načelno sredstvo u Božjim rukama u usmjeravanju cijelog tijeka mojeg budućeg života.

Otvorio sam je sa žudnjom i pročitao naslovnu stranicu. Potom sam pročitao svjedočanstvo nekoliko svjedoka vezano uz način na koji je pronađena i prevedena. Nakon toga sam počeo redom čitati

Mormonova je knjiga imala duboki učinak na Parleyja P. Pratta, koji je kasnije postao apostol.

njezin sadržaj. Čitao sam cijeli dan, jelo mi je bilo teret, nisam imao želju za hranom; san mi je bio teret kada je došla noć, jer sam želio čitati, a ne spavati.

Dok sam čitao, duh Gospodnji bio je na meni te sam znao i shvaćao da je knjiga istinita, tako jasno i očigledno, kao što čovjek shvaća i zna da postoji« (*Autobiography of Parley P. Pratt*, 3. izd., Salt Lake City: Deseret Book Co., 1938., str. 36–37).

Parley Pratt je tada imao dvadeset i tri godine. Čitanje Mormonove knjige tako je duboko utjecalo na njega da je uskoro kršten u Crkvu i postao jedan o njezinih najučinkovitijih i najmoćnijih zastupnika...

Iskustvo Parleya Pratta s Mormonovom knjigom nije bilo jedinstveno. Kako su svesci prvog izdanja kolali i kako su se čitali, stotine su snažnih muškarca i žena toliko duboko dirnute da su napustile sve što su posjedovale, a u godinama koje su slijedile mnogi su dali svoj život za svjedočanstvo koje su nosili u svojem srcu o istini ovog čudesnog sveska.

Danas... je puno više ljudi čita nego u bilo kojem trenutku u povijesti. Čini se bezvremenska poput istine, sveopća poput čovječanstva.¹⁶

[Mormonova knjiga] je pozitivno dotaknula živote milijuna koji su je uz molitvu čitali i promišljali o njezinom jeziku. Ispričat ću vam jedan takav primjer...

On je bio poslovni čovjek, uspješan u svojim poduhvatima. U tijeku svojih putovanja susreo sa s dvojicom naših misionara. Pokušali su dogovoriti sastanak da ga podučavaju. Odgađao je, no naposljetku je pristao poslušati ih. Ponešto je traljavo prihvaćao ono što su imali za reći. U svojem je umu postao uvjeren da su govorili istinu, no nije bio dirnut u svojem srcu.

Odlučio je čitati Mormonovu knjigu. Rekao je da je bio svjetovni čovjek koji se nikada nije prepuštao plakanju. No, dok je čitao knjigu, suze su tekle niz njegove obraze. Ona mu je nešto učinila. Ponovno ju je pročitao i osjetio iste osjećaje. Ono što je bilo obraćenje uma postalo je obraćenje srca.

Njegov je način života prekrojen, njegov pogled promijenjen. Ubacio se u djelo Gospodnje. Danas obnaša visoki i sveti poziv u svrsi koju je zavolio.¹⁷

Dopustite mi ispričati vam [još jednu] priču o Mormonovoj knjizi. Čuo sam čovjeka koji je bio bankar u Kaliforniji kako priča svoju priču. Rekao je da je njegova tajnica pušila, stalno pušila. Bila je ovisna o pušenju. Nije mogla odložiti cigarete. Jednog ga je dana upitala: »Kako da prestanem pušiti?«

Posegnuo je u svoj stol i uzeo primjerak Mormonove knjige te joj ga dao. Rekao je: »Sada pročitaj ovo.«

Rekla je: »U redu, pročitat ću.«

Nekoliko dana kasnije se vratila i rekla: »Pročitala sam 200 stranica i nisam nigdje vidjela riječ *pušenje*. Nigdje nisam vidjela riječ *duhan*. Ništa nisam vidjela što se odnosi na to.«

Rekao je: »Nastavi čitati«.

Nekoliko dana kasnije opet se vratila i rekla: »Pročitala sam još 200 stranica – nema nikakvog spominjanja pušenja, nikakvog spominjanja nikotina, nikakvog spominjanja bilo čega povezanog s duhanom«.

Rekao je: »Nastavi čitati«.

Vratila se tri ili četiri dana kasnije. Rekla je: »Pročitala sam cijelu knjigu. Nigdje nisam vidjela duhan; nigdje nisam vidjela pušenje. No«, rekla je, »kao rezultat čitanja ove knjige u moje je srce ušao neki utjecaj, neka moć, koja me je odvojila od želje za pušenjem i to je predivno.«¹⁸

Dopustite mi pročitati vam pismo koje sam primio... Muškarac mi je napisao: »Nalazim se u saveznom zatvoru. Nedavno sam naišao na primjerak Mormonove knjige u zatvorskoj knjižnici. Pročitao sam ju i kada sam pročitao Mormonovo oplakivanje njegovog palog naroda: 'O ljepotani, kako mogoste napustiti putove Gospodnje! O ljepotani, kako mogoste odbaciti onoga Isusa koji stajao raskriljenih ruku da vas primi! Gle, da to ne učiniste, ne biste bili pali' (Morm 6:17–18), osjetio sam da Mormon govori meni. Mogu li dobiti primjerak ove knjige?«

Poslali smo mu primjerak. Nešto kasnije u moj je ured ušao izmijenjeni čovjek. Bio je dirnut duhom Mormonove knjige i danas je uspješan čovjek, rehabilitiran te na pošten način zarađuje za sebe i svoju obitelj.

Takva je moć ove velike knjige koja mijenja živote onih koji ju uz molitvu čitaju.

Braćo i sestre, obećavam vam bez zadržke da ako ćete uz molitvu čitati Mormonovu knjigu, bez obzira koliko ste je puta ranije pročitali, u vaše će srce ući nadodana mjera Duha Gospodnjeg. Doći će snažnija odlučnost da kročite u poslušnosti njegovim zapovijedima, a doći će i snažnije svjedočanstvo o živućoj stvarnosti Sina Božjega.¹⁹

Prijedlozi za proučavanje i podučavanje

Pitanja

- Zašto trebamo Mormonovu knjigu? Koje su neke od stranica u Mormonovoj knjizi koje su osnažile vaše svjedočanstvo o Isusu Kristu? Koje ste primjere vidjeli toga kako Mormonova knjiga i Biblija idu »ruku pod ruku« u svjedočenju o Spasitelju? (Vidi 1. odsjek.)
- Što mislite zašto je obećanje u Moroniju 10:3–5 važnije od fizičkih dokaza o Mormonovoj knjizi? (Vidi 2. odsjek.) Koja ste iskustva imali s ovim obećanjem?
- Dok pregledavate 3. odsjek, primijetite istine koje možemo spoznati kada imamo svjedočanstvo o Mormonovoj knjizi. Kako Mormonova knjiga svjedočio o ovim istinama?
- Razmislite o nekim »problem[ima] današnjeg društva« (4. odsjek). Na koje nam načine Mormonova knjiga pomaže pronaći rješenja za ove probleme? Koji su neki od odlomaka u Mormonovoj knjizi koji su vam pomogli u trenucima osobnih izazova?
- Promislite o pričama u 5. odsjeku. Kada bi vas netko pitao o Mormonovoj knjizi, što biste mogli reći o tome kako je ona utjecala na vaš život?

Povezani stihovi iz Svetih pisama

Izaija 29:9–18; 1. Nefi 13:35–41; 2. Nefi 29:6–9; Moroni 10:27–29; NiS 20:8–12; 42:12–13

Pomoć pri proučavanju

»Zahvalan sam za naglasak čitanja Svetih pisama. Nadam se da će to postati nešto u čemu uživamo daleko više negoli u samom izvršavanju dužnosti; da će to postati ljubav prema riječi Božjoj. Obećavam vam da dok čitate vaš će um biti prosvijetljen i vaš duh uzvišen. U početku bi se moglo činiti zamornim, no to će se promijeniti u predivno iskustvo s mislima i riječima božanskog« (Gordon B. Hinckley, »The Light within You«, *Ensign*, svibanj 1995., 99).

Napomene

1. »Gifts to Bring Home from the Mission Field«, *New Era*, ožujak 2007., 2.
2. Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith: The Biography of Gordon B. Hinckley* (1996.), 100.
3. »Let Virtue Garnish Thy Thoughts Unceasingly«, *Ensign* ili *Liahona*, svibanj 2007., 116.
4. »Inspirational Thoughts«, *Ensign*, srpanj 1998., 2.
5. »The Great Things Which God Has Revealed«, *Ensign* ili *Liahona*, svibanj 2005., 82.
6. »The Symbol of Our Faith«, *Ensign*, travanj 2005., 4; citiranje naslovnice Mormonove knjige.
7. »Excerpts from Recent Addresses of President Gordon B. Hinckley«, *Ensign*, srpanj 1997., 72.
8. »Believe His Prophets«, *Ensign*, svibanj 1992., 51.
9. »An Angel from on High, the Long, Long Silence Broke«, *Ensign*, studeni 1979., 7.
10. »Four Cornerstones of Faith«, *Ensign*, veljača 2004., 6; citiranje naslovnice Mormonove knjige.
11. *Heroes from the Book of Mormon* (1995.), 198.
12. »The Power of the Book of Mormon«, *Ensign*, lipanj 1988., 6.
13. »The Power of the Book of Mormon«, 4.
14. »Four Cornerstones of Faith«, 5.
15. »The Power of the Book of Mormon«, 5.
16. »The Power of the Book of Mormon«, 2, 4.
17. »Mormon Should Mean 'More Good'«, *Ensign*, studeni 1990., 52.
18. *Discourses of President Gordon B. Hinckley, Volume 2: 2000–2004* (2005.), 402–403.
19. »The Power of the Book of Mormon«, 6.

Nastaviti u velikom procesu učenja

»Moramo nastaviti rasti. Moramo stalno učiti. To je božanski dan zadatak da nastavimo nadodavati svojoj spoznaji.«

Iz života Gordona B. Hinckleyja

»Volim učiti«, rekao je predsjednik Gordon B. Hinckley. »Privlači me prilika za stjecanje spoznaje. Doista, vjerujem u potragu za obrazovanjem, za sebe i druge, i snažno sam to podržavao tijekom svojeg života... S mojeg je gledišta učenje i praktično i duhovno pitanje.«¹

Suradnici predsjednika Hinckleyja u vodstvu Crkve čudili su se njegovom daru za nakupljanje znanja i njegovu primjenu u njegovom radu. Starješina Robert D. Hales iz Zbora dvanaestorice apostola je primijetio: »Nikada nisam upoznao osobu koja može postati tako dobro informirana kroz čitanje i kontakt s ljudima. Kada provede večer blagujući kod nekoga, odlazi znajući nešto o stručnosti te osobe.« Starješina Neal A. Maxwell iz Zbora dvanaestorice je rekao: »Ono što predsjednika Hinckleyja čini jedinstvenim je to što se sjeća što je pročitao i izvlači ono što želi zadržati. On je integrirani razum. Može crpsti iz onoga što zna kako bi donio razborite odluke.«²

Predsjednik Hinckley je u svojem doživotnom nastojanju da uči i da se poboljšava slijedio primjer svojih roditelja. Iznio je sljedeći zapis o tome kako je njegov otac, Bryant S. Hinckley bio predan učenju:

»Bio je otprilike u dobi u kojoj se ja sada nalazim kada je otišao u mirovinu. No, bio je aktivan. Živio je u podosta jednostavnom, ali udobnom domu u ruralnom području. Imao je voćnjak oko kuće i uživao je poklanjati plodove. Okućnica njegove kuće sadržavala je travnjake, grmlje i stabla. Imala je kameni zid visine oko 65 centimetara koji je odvajao jednu razinu od druge. Kada je god vrijeme

»Tražite znanje, i to proučavanjem i vjerom« (NiS 88:118).

bilo lijepo on bi sjedio na zidu sa starim šeširom na glavi koji bi mu štitio oči od ljetnog sunca. Kada smo ga posjećivali, sjedio bih uz njega. On bi uz mali poticaj govorio o svojem životu...

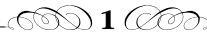
Bio je nastavnik. Bio je uspješan poslovni čovjek. Predsjedavao je najvećim okolom u Crkvi s više od 15.000 članova. Služio je kao predsjednik misije i u mnogim drugim svojstvima. A sada je bio u mirovini i sjedio je na zidu. Bio je veliki čitatelj s predivnom knjižnicom. Bio je izvrstan govornik i pisac. Čitao je, pisao i razmišljao o znanju koje mu je došlo, gotovo do trenutka kada je preminuo s gotovo 94 godine.

Otkrio sam da bi, dok je satima sjedio na zidu tijekom toplog dana, razmatrao ono što je čitao u svojoj knjižnici.

Mislim da je ostario dostojanstveno i predivno. Imao je svoje knjige s dragocjenim blagom koje su sadržavale misli velikih muškaraca i žena svih doba. Nikada nije prestao učiti, a kada je sjedio na tom zidu duboko je razmišljao o tome što je pročitao večer prije...

Zašto vam govorim o starcu i zidu na kojem je sjedio? Govorim vam jer mislim da je to lekcija za svakoga od nas. Nikada ne smijemo prestati učiti. Vjerujemo u vječni napredak i da je ovaj život dio vječnosti koji se treba unosno živjeti do samog kraja.«³

Naučavanja Gordona B. Hinckleyja

Gospodin želi da se obrazujemo kako bismo mogli pojedinačno napredovati i doprinijeti društvu.

Pripadate Crkvi koja podučava važnost obrazovanja. Imate mandat od Gospodina da obrazujete svoje umove, svoja srca i svoje ruke. Gospodin je rekao: »Podučavajte marljivo... o onomu na nebu, i na zemlji, i pod zemljom; o onomu što bijaše, što jest, što uskoro mora doći; o onomu što je kod kuće, što je u tuđini; o ratovima i zapletima među narodima i sudovima koji su nad zemljom; a tako i znanje o krajevima i kraljevstvima – da biste se u svemu pripremili« (NiS 88:78–80).⁴

Nama iz ove Crkve dano je čudesno obećanje od Gospodina. Rekao je: »Ono što je od Boga, svjetlost je. A onaj tko primi svjetlost

»Rano počnite izlagati djecu knjigama.«

i ustraje u Bogu, prima sve više svjetlosti, i ta svjetlost postaje sve svjetlija i svjetlija sve do dana savršenosti« (NiS 50:24).

Kako li je to čudesna izjava. To je jedan od mojih najdražih stihoa iz Svetih pisama. On govori o rastu, razvoju, stupanju koje vodi do božanstva. Ide ruku pod ruku s ovim velikim izjavama: »Razum je slava Božja ili, drugim riječima, svjetlo i istina« (NiS 93:36); »Ako netko postigne više spoznaje i razumnosti u ovom životu svojim marom i posluhom nego drugi, imat će toliko prednosti u budućem svijetu« (NiS 130:19)...

Kakav li se dubokoumni izazov nalazi u ovim veličanstvenim izjavama. Moramo nastaviti rasti. Moramo stalno učiti. To je božanski dan zadatak da nastavimo nadodavati svojoj spoznaji...

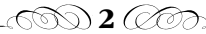
Vama i meni Gospodin je rekao: »Istražujte riječi mudrosti iz ponajboljih knjiga; tražite znanje, i to proučavanjem i vjerom... Sredite se... Kanite se besposlice« (NiS 88:118–119, 124).⁵

Gospodin želi da obrazujete svoje umove i ruke, bez obzira na odabrano područje. Bez obzira radi li se o popravljanju hladnjaka ili ste vješt kirurg, morate se školovati. Tražite najbolje školovanje koje je dostupno. Postanite poštteni radnik u svijetu koji je pred

vama... Ponavljam, donijet ćete čast Crkvi i vi ćete biti velikodušno blagoslovljeni zbog tog školovanja.

Jednostavno nema sumnje, nikakve, da se obrazovanje isplati. Nemojte dovoditi svoj život do kratkog spoja. Ako to činite, plaćat ćete za to iznova i iznova.⁶

Nije dovoljno samo živjeti, samo preživljavati. Postavljeno je na svakog od nas da se opremimo učiniti nešto vrijedno truda u društvu – steći sve više svjetla kako bi naše osobno svjetlo pomoglo rasvijetliti zamračeni svijet. A to je omogućeno kroz učenje, vlastito obrazovanje, napredak i rast i u umu i u duhu.⁷

Planiranjem i samodisciplinom, roditelji mogu stvoriti ozračje učenja u svojim domovima.

Kako je čudesno zanimljiva stvar gledati mlade umove kako se šire i snaže. Ja sam osoba koja snažno cijeni ogroman pozitivan potencijal televizije. No, ja sam također osoba koja osuđuje strašan gubitak vremena i prilike dok djeca kod kuće gledaju, sat za satom, ono što niti prosvjetljuje niti osnažuje.

Kada sam bio dječak živjeli smo u velikoj staroj kući. Jedna se soba zvala knjižnica. Imala je masivni stol i dobru svjetiljku, tri ili četiri udobne stolice s dobrom rasvjetom te knjige na policama poredane duž zida. Bilo je mnogo svezaka – stečevina mogeg oca i majke tijekom višegodišnjeg razdoblja.

Nikada ih nismo bili prisiljeni čitati, no one su bile postavljene tamo gdje su bile nadohvat ruke i mogli smo doći do njih kad god smo htjeli.

U toj je sobi vladala tišina. Podrazumijevalo se da je to mjesto proučavanja.

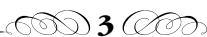
Ondje su bili i časopisi – crkveni časopisi te dva ili tri druga dobra časopisa. Bilo je povijesnih knjiga i knjiga iz književnosti, knjiga o tehničkim temama, rječnika, setova enciklopedija i atlas svijeta. Naravno, u to vrijeme nije bilo televizije. Radio je došao dok sam odrastao. No, postojalo je okruženje učenja. Ne bih vas htio uvjeriti da smo mi bili veliki učenjaci. No, bili smo izloženi dobroj literaturi,

velikim idejama od velikih mislilaca te jeziku muškaraca i žena koji su duboko razmišljali i predivno pisali.

Danas u tako mnogo naših domova ne postoji mogućnost za takvu knjižnicu. Mnoge su obitelji skućene po pitanju prostora. No, uz planiranje može postojati kutak, može postojati područje koje postaje nešto poput skrovišta od buke oko nas gdje osoba može sjesti, čitati i razmišljati. Predivno je imati pult ili stol, koliko god jednostavan bio, na kojem se nalaze standardna djela Crkve, nekoliko dobrih knjiga, časopisa u izdanju Crkve i drugih stvari vrijednih našeg čitanja.

Rano počnite izlagati djecu knjigama. Majka koja ne uspije čitati svojoj maloj djeci ne čini uslugu ni njima ni sebi. Da, potrebno je vrijeme, puno vremena. Potrebna je samodisciplina. Potrebno je organizirati i planirati minute i sate dana. No nikada neće biti dosadno dok gledate mlade umove kako upoznaju likove, izraze i ideje. Dobro štivo može postati ljubavna veza, daleko plodnija u dugoročnim učincima od mnogih drugih aktivnosti u kojima bi djeca iskoristila svoje vrijeme...

Roditelji... dopustite svojoj djeci da budu izložena velikim umovima, velikim idejama, vječnim istinama i onim stvarima koje će graditi i pozitivno motivirati... Unutar svojih domova pokušajte stvoriti ozračje učenja i rasta koje će proizaći iz njega.⁸

Obrazovanje otključava priliku mladima i mladim odraslim osobama.

Za vas mlade ljude ovo je veliki dan prilike, ovo čudesno vrijeme za biti na zemlji. Vi stojite pri vrhu svih minulih doba. Izloženi ste učenju svih koji su kročili ovom zemljom, a to se učenje sažima u tečajeve na kojima možete steći spoznaju u relativno kratkom vremenu, to znanje preko kojeg su se ljudi spotali u učenju tijekom svih minulih stoljeća. Nemojte se podcjenjivati. Nemojte propustiti svoju veliku priliku. Stječite ga, radite na njemu, marljivo učite.⁹

Tako je važno da vi mladići i djevojke steknete sve moguće obrazovanje. Obrazovanje je ključ koji će vam otvoriti vrata mogućnosti. Vrijedno je žrtvovanja. Vrijedno je napora, i budete li obrazovali svoj um i svoje ruke, bit ćete u mogućnosti mnogo doprinijeti društvu

kojeg ste dio i moći ćete časno prikazati Crkvu čiji ste član. Moja draga mlada braćo i sestre, iskoristite svaku mogućnost obrazovanja koju možete priuštiti, a vi očevi i majke, potičite svoje sinove i kćeri da stječu obrazovanje koje će blagosloviti njihove živote.¹⁰

Možda nemate sredstva da steknete svako obrazovanje koje biste htjeli. Neka vam vaša sredstva pomognu doći onoliko daleko koliko možete pa iskoristite stipendije, bespovratna sredstva i pozajmice unutar vaših mogućnosti za otplatu.¹¹

Svejedno mi je koji poziv odaberete u životu, dok god je častan. Automehaničar, zidar, vodoinstalater, električar, liječnik, odvjetnik, trgovac, ali ne lopov. No, što god bili, iskoristite priliku da se obučite za to i iskoristite tu priliku najbolje što možete. Društvo će vas nagraditi prema vašoj vrijednosti kad počne uviđati tu vrijednost. Sada je veliki dan pripreme za svakoga od vas. Ako znači žrtvu, onda žrtvuajte. Žrtva će postati najbolje ulaganje koje ćete ikada učiniti jer ćete žeti njezine podove sve dane svojeg života.¹²

Potičem svaku od vas djevojaka da steknete svako obrazovanje koje možete. Bit će vam potrebno za svijet u koji ćete se useliti. Život postaje izrazito konkurentan... Svijet se mijenja i toliko je važno da se opremimo kretati se u skladu s tom promjenom. No, postoji i svijetla strana svega toga. Nijedan naraštaj u cijeloj povijesti nije nudio ženama toliko prilika. Vaš bi prvi cilj trebao biti sretan brak, zapečaćen u Gospodinovom hramu, nakon čega slijedi podizanje dobre obitelji. Obrazovanje vas može bolje opremiti za ostvarenje tih ideala.¹³

Postoje ogromne odgovornosti za žene u Crkvi kao i u zajednici dosljedne braku, majčinstvu i odgajanju dobre i sposobne djece te u potpunom skladu s time.¹⁴

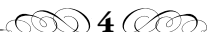
Cijela ljestvica ljudskog poduhvata sada je otvorena ženama. Nema ničega što ne možete učiniti ne odlučite li se na to. U svoj san o ženi kakva biste htjeli biti možete uključiti sliku one koja je osposobljena služiti društvu i donijeti značajan doprinos svijetu kojeg će biti dio.¹⁵

Zahvalan sam što je ženama danas pružena ista prilika [kao muškarcima] da proučavaju za znanost, zanimanja i svaki drugi aspekt ljudskog znanja. Kao i muškarci, imate pravo na Duha Kristovog koji prosvjetljuje svakog muškarca i ženu koji dolaze na svijet. (Vidi

NiS 84:46.) Postavite svoje prioritete po pitanju braka i obitelji, no također se bavite obrazovnim programima koji će voditi do ispunjavajućeg posla i produktivnog zaposlenja ako se ne udate ili do osjećaja sigurnosti i ispunjenja u slučaju da se udate.¹⁶

Vi [djevojke] suočavate se s velikim izazovima koji leže pred vama. Krećete u svijet strašne konkurencije. Morate steći svako obrazovanje koje možete. Gospodin nas je podučio vezano za važnost obrazovanja. Osposobit će vas za veće prilike. Opremit će vas za nešto vrijedno u velikom svijetu prilika koje leže pred vama. Ako možete studirati i to je vaša želja, onda to učinite. Nemate li želju studirati, onda otidite u strukovnu ili poslovnu školu kako biste izoštrile svoje vještine i povećale svoju sposobnost.¹⁷

Nadam se ćete vi [mladi ljudi] gledati na svoje obrazovne prilike koje imate kao na veliki blagoslov. Znam da je to tlaka. Znam da je teško. Znam da ste s vremena na vrijeme obeshrabreni. Znam da se s vremena na vrijeme pitate zašto to činite. No nastavite, nastavite utabavati put i nastavite učiti. Nikada nećete požaliti dokle god ste živi, već ćete to računati kao veliki blagoslov.¹⁸

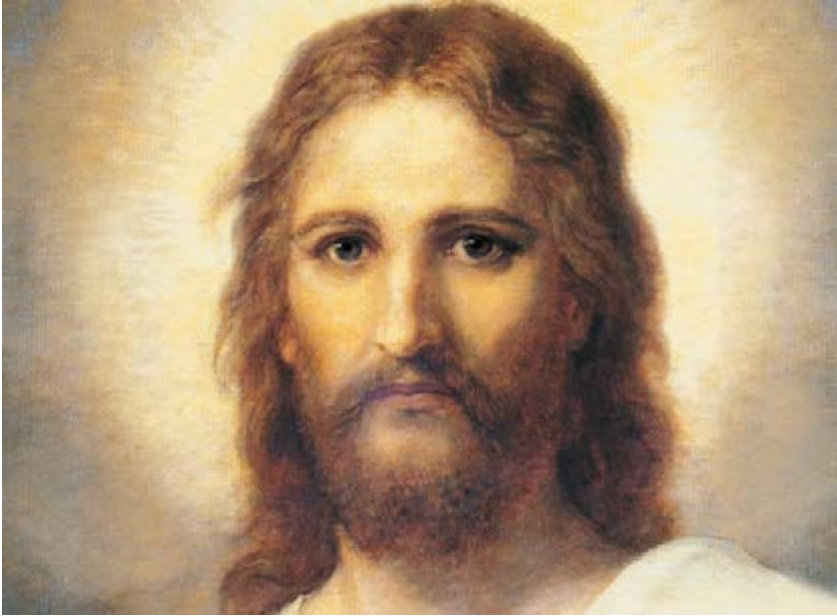
Školovanje duha je jednako važno kao i školovanje uma, ako ne i važnije.

Zadivljen sam velikim snagama znanja predstavljenim u naše doba. Nikada ranije nisu toliki mnogi bili obrazovani u svjetovnim učenjima. Kako li je to snažna stvar – intenzivno školovanje velikog postotka mladih svijeta koji se svakodnevno nalaze pred učiteljima kako bi prikupili znanje iz svih doba čovjeka.

Opseg tog znanja je zapanjujuć. Ono obuhvaća zvijezde svemira, geologiju zemlje, povijest nacija, kulturu i jezik naroda, upravljanje vlada, zakone trgovanja, ponašanje atoma, djelovanje tijela i čuda uma.

S toliko dostupnog znanja, osoba bi pomislila da bi svijet doista mogao biti blizu stanja savršenosti. Ipak, stalno smo svjesni druge strane novčića – bolesti društva, sukoba i nevolja koje donose bijedu u živote milijuna.

Svako smo dana sve više svjesni činjenice da je život više od znanosti i matematike, više od povijesti i književnosti. Postoji potreba

»Svim svojim proučavanjem, trebamo tražiti spoznaju od Učitelja.«

za drugim obrazovanjem bez kojeg suština sekularnog učenja može odvesti samo do uništenja. Govorim o obrazovanju srca, svijesti, osobnosti, duha – ovim neobjašnjivim dijelovima naše osobnosti koji tako sigurno određuju tko smo mi i što činimo u svojim odnosima jedni s drugima...

Dok sam služio kao misionar u Engleskoj otišao sam u London Central YMCA. Pretpostavljam da je ta stara zgrada odavno srušena, no nikada neću zaboraviti riječi koje su dočekivale posjetitelje u predvorju svaki put kada su ušli. Bile su to Solomonove riječi: »Svim svojim imanjem steci razboritost« (Izr 4:7).

Razboritost o čemu? Razboritost o nama, o svrsi života, o našem odnosu s Bogom koji je naš Otac, o velikim božanski danim načelima koja su stoljećima pružale okosnicu čovjekovog stvarnog napretka...

Dok stremimo prema sekularnom učenju, nadodajmo također svojem životu njegovanje Duha. Učinimo li to, Bog će nas blagosloviti mirom i onim blagoslovima koji dolaze samo od njega.¹⁹

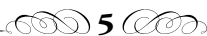
Isus je rekao: »Učite od mene... jer jaram je moj sladak, a moje breme lako« (Mt 11:29–30).

Htio bih predložiti da slijedite tu poruku koju je dao Sin Božji. Sa svim svojim učenjem, učimo o njemu. Sa svim svojim proučavanjem, trebamo tražiti spoznaju o Učitelju. Ta će spoznaja na predivan način nadopuniti sekularnu obuku i dati nam osobnost i puninu života koji ne mogu doći ni na koji drugi način.²⁰

Dajem vam izazov da nikada ne zaboravite kako je školovanje duha jednako važno kao i školovanje uma, ako ne i važnije.²¹

Naš veliki program crkvenog obrazovanja napreduje. Djelo obučavanja polaznika kroz program vjeronauka i instituta stalno se povećava... Vi ste bili primatelji ovog programa i poznajete njegovu veliku vrijednost. Potičemo sve kojima su oni dostupni da ih iskoriste. Ne oklijevamo obećati da će vaše znanje o evanđelju biti uvećano, vaša vjera ojačana i razvit ćete divne veze i prijateljstva.²²

Preuzmimo na sebe Gospodinovo ime, a zatim s vjerom krenimo naprijed kako bismo po važnosti iznosili ono što će utjecati na život čovječanstva te donijeti mir i sreću svijetu. Svijetu je potreban naraštaj obrazovanih i razumnih muškaraca i žena koji se mogu i hoće zauzeti te će u iskrenosti i bez izvrtanja izjaviti da Bog živi i da Isus jest Krist.²³

Bez obzira koliko ostarjeli, mi možemo steći spoznaju, veću mudrost i nastaviti rasti.

Kako li je učenje čudesno, proces po kojem je spoznaja sakupljena tijekom stoljeća sažeta i procijedena kako bismo mi u kratkom razdoblju mogli naučiti što se ranije učilo samo kroz duge vježbe istraživanja te pokušaja i pogrešaka.

Obrazovanje je veliki postupak obraćenja prema kojem sažeta spoznaja postaje korisna i produktivna aktivnost. To je nešto što nikada ne mora prestati. Bez obzira koliko ostarjeli, mi možemo steći spoznaju i koristiti je. Možemo stjecati mudrost i okoristiti se njom. Možemo se zabavljati kroz čudo čitanja i izloženosti umjetnosti te nadodati to blagoslovu i ispunjenu življenja. Što postajem stariji, tim više uživam u riječima promišljenih pisaca, drevnih i suvremenih, i u vrednovanju onoga što su napisali.²⁴

Nitko od nas... ne zna dovoljno. Proces učenja je beskrajan. Moramo čitati, moramo promatrati, moramo usvajati i moramo razmišljati o onome čemu izlažemo svoj um... Vjerujem u napredak. Vjerujem u rast...

Nastavite rasti, moja braćo i sestre, bilo da imate trideset ili sedamdeset godina. Vaša marljivost u činjenju toga prouzročit će da godine prolaze brže nego što biste to htjeli, ali će one biti ispunjene dražesnim i predivnim začinom koji će nadodati okus vašem životu i moć vašem učenju.²⁵

Odmah istočno od [Sveučilišta Brigham Younga u Provu, Utah] nalazi se planina. Uvjeren sam da su [mnogi] gledali prema toj planini i pomislili: »Kada bih se barem mogao popeti na vrh bilo bi zanimljivo vidjeti dolinu s druge strane.« No, oni među vama koji su se popeli, otkrili su da je dolina samo mala i dosta plitka potolina, a iza su mnoge druge više planine na koje se treba popeti.

Tako se nadam da će biti i s vama... Prepoznat ćete da iako je vaše iskustvo učenja [možda] bilo sjajno, ispred postoje još i veće prilike i izazovi. Nadodajte svojem skladištu informacija, povećajte svoje znanje, nastavite veliki proces učenja.²⁶

Prijedlozi za proučavanje i podučavanje

Pitanja

- Zašto je važno kroz obrazovanje »steći sve više svjetla«? (Vidi 1. odsjek.) Kako nam učenje može pomoći pojedinačno napredovati? Kako nam učenje može pomoći »rasvijetliti zamračeni svijet«?
- Pregledajte zapis predsjednika Hinckleyja o tome kako su njegovi roditelji stvorili ozračje učenja u svojem domu (vidi 2. odsjek). Kako mi možemo pomoći djeci razviti ljubav prema učenju? Kako mi možemo pomoći djeci željeti tražiti učenje kroz izvore koji prosvjetljuju i pozitivno motiviraju?
- Kako obrazovanje »otključava vrata mogućnosti« mladima i mladim odraslim osobama? (Vidi 3. odsjek.) Kako mladi i mlade odrasle osobe mogu biti snalažljivi u iskorištavanju prilika za obrazovanjem?

- Kako biste vi objasnili značenje izraza: »školovanje duha«? (Vidi 4. odsjek.) Kako možemo obrazovati srce, osobnost i duh? Kako su se u vašem životu duhovno i sekularno učenje međusobno nadopunjavali?
- Zašto bismo trebali nastaviti učiti tijekom našeg života? (Vidi 5. odsjek.) Kako možemo održati doživotnu ljubav za učenjem? Što ste nedavno naučili što vam je bilo posebice dragocjeno?

Povezani stihovi iz Svetih pisama

Izreke 1:5; 2. Petrova 1:1–8; 2. Nefi 9:28–29; 28:29–30; NiS 6:7; 90:15; 131:6; 136:32–33

Pomoć pri podučavanju

Jedna ideja kojom se može potaknuti rasprava o naučavanju predsjednika Hinckleyja je zatražiti sudionike da iznesu što su naučili tijekom osobnog proučavanja ovog poglavlja (vidi stranice VI–VII u ovoj knjizi za dodatne ideje).

Napomene

1. *Standing for Something: Ten Neglected Virtues That Will Heal Our Hearts and Homes* (2000.), 59.
2. Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith: The Biography of Gordon B. Hinckley* (1996.), 449–450.
3. *Discourses of President Gordon B. Hinckley, svezak 1: 1995–1999* (2005.), 406–407.
4. »A Prophet's Counsel and Prayer for Youth«, *Ensign*, siječanj 2001., 4–5.
5. »A Conversation with Single Adults«, *Ensign*, ožujak 1997., 62.
6. »A Prophet's Counsel and Prayer for Youth«, 7.
7. *Standing for Something*, 67.
8. »The Environment of Our Homes«, *Ensign*, lipanj 1985., 4–5.
9. *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997.), 171–172.
10. »Inspirational Thoughts«, *Ensign*, lipanj 1999., 4.
11. »Stay on the High Road«, *Ensign* ili *Liahona*, svibanj 2004., 113.
12. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, 172–173.
13. »Stand True and Faithful«, *Ensign*, svibanj 1996., 92.
14. »Youth Is the Season«, *New Era*, rujanj 1988., 47.
15. »How Can I Become the Woman of Whom I Dream?«, *Ensign*, svibanj 2001., 95.
16. »Ten Gifts from the Lords«, *Ensign*, studeni 1985., 89.
17. »Converts and Young Men«, *Ensign*, svibanj 1997., 49–50.
18. *Discourses of President Gordon B. Hinckley, svezak 1*, 370.
19. »With All Thy Getting Get Understanding«, *Ensign*, kolovoz 1988., 2, 5.
20. »Svim svojim imanjem steci razboritost«, 5.
21. »President Hinckley Visits New Zealand, Australia, and Mexico«, *Ensign*, kolovoz 1997., 77.
22. »The Miracle Made Possible by Faith«, *Ensign*, svibanj 1984., 47.
23. »Svim svojim imanjem steci razboritost«, 5.
24. »I Believe«, *Ensign*, kolovoz 1992., 4.
25. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, 298–299.
26. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, 299.

Krepost – zaglavni kamen na kojem gradimo naš život

»Vi ste, svatko od vas, djeca božanskog Oca na Nebu. Stvoreni ste po njegovoj zamisli na sliku svojeg Stvoritelja. Vaše je tijelo sveto. Ono je hram vašeg duha. Nemojte ga oskrvnjivati grijehom.«

Iz života Gordona B. Hinckleyja

Obraćajući se studentima Sveučilišta Brigham Younga 2007., predsjednik Gordon B. Hinckley je rekao:

»Neki dan sam svjedočio vrlo zanimljivoj stvari. U rano nedjeljno jutro u Salt Lake Cityju srušena je zgrada Key Bank nizom vrlo preciznih detonacija. Sve se dogodilo u tri ili četiri sekunde s velikim oblakom prašine koji se valjao sjeverozapadno. Postupak se zove implozija, što je suprotno od eksplozije.

Zgrada je izgrađena prije 30 godina. Pretpostavljam da je građena tijekom razdoblja od godine dana, možda dvije. Sada je nestala u nekoliko sekundi.

Moji prijatelji, to je priča tako mnogih života. Njegovamo ih toliko pažljivo tijekom godina. Zatim se nađemo u vrlo izazovnim okolnostima. Pogriješi se. Čudoređe se ugrozi. Dode do implozije i oblak prašine je sve što ostane.

Sjetio sam se toga kada su mladić i djevojka došli u moj ured. On je bio naočit momak, a ona predivna djevojka. Bili su sveučilišni studenti. Njihova je budućnost izgledala svijetlo i predivno. No, popustili su kušnji...

Razgovarali su sa mnom očima ispunjenih suzama. No nisu mogli pobjeći stvarnosti s kojom su bili suočeni. Njihovi su životi pretrpjeli imploziju i kula snova se raspala.

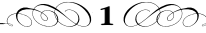

Predsjednik Gordon B. Hinckley je savjetovao: »Neka krepost bude zaglavni kamen na kojem gradite svoj život«.

Nemojte dopustiti da se to dogodi vama. Nemojte si umanjiti vrijednost ugrožavajući svoju predanost čudoređu. Vi ste, svatko od vas, djeca božanskog Oca na Nebu. Stvoreni ste po njegovoj zamisli na sliku svojeg Stvoritelja. Vaše je tijelo sveto. Ono je hram vašeg duha. Nemojte ga oskvrnjivati grijehom.

Sada, osvrćući se natrag na prikaz tornja koji je srušen, podsjećam vas da će na ovom mjestu biti izgrađena nova i predivna građevina. Slično tomu, oni koji su prestupili mogu se okrenuti svojem Otkupitelju, našem Spasitelju Isusu Kristu, i kroz moć njegovog Pomirenja biti ponovno čisti i novi.«¹

Naučavanja Gordona B. Hinckleyja

Kreposti život donosi čudesne i predivne blagoslove.

Ne postoji ništa u cijelom svijetu što je toliko veličanstveno kao krepost. Ona svijetli bez okaljanja. Dragocjena je i predivna. Neprocjenjiva je. Ne može ju se kupiti niti prodati... Ona je plod samokontrole...

Gospodin nam je dao predivan nalog. Reкао je: »Krepost nek resi misli tvoje neprestance« (NiS 121:45). To postaje zapovijed koju se treba obdržavati s marljivošću i disciplinom. A tome je pridodano obećanje čudesnih i predivnih blagoslova. Onima koji žive s krepošću je rekao:

»Tad će pouzdanje tvoje u nazočnost Božju ojačati...

Duh će Sveti biti trajno društvo tvoje, a žezlo tvoje, žezlo pravednosti i istine, a gospodstvo tvoje bit će gospodstvo vječno, i ono će bez prisilnih mjera k tebi pritjecati u vijeke vjekova« (NiS 121:45–46).

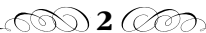
Može li postojati veće i divnije obećanje od ovoga?²

Postoji li pravovaljani razlog za krepost? To je jedni način do slobode od žaljenja. Mir savjesti koji kola iz nje je jedini osobni mir koji nije imitacija.

A povrh svega toga je Božje nepogrešivo obećanje onima koji kroče u kreposti. Isus iz Nazareta je izjavio, govoreći na gori: »Blago onima koji su čista srca, jer će Boga gledati« (Mt 5:8). To je savez koji je sklopio on koji ima moć ispuniti ga.³

Prepoznat ćete, *morate* prepoznati, da i iskustvo i božanska mudrost nalažu krepost i čistoću kao put koji vodi do snage osobnosti, mira u srcu i sreće u životu.⁴

Neka krepost bude zaglavni kamen na kojem gradite svoj život.⁵

Kada se uzdignemo iznad ljage i nemoralnosti svijeta, uživamo u većoj sreći, sigurnosti i miru svijesti.

Kada pogledamo svijet, čini se kao da je moralnost odbačena. Kršenje starih mjerila postalo je uobičajeno. Jedna za drugom, studije pokazuju da je došlo do odbacivanja dokazanih načela. Samodisciplina je zaboravljena, a upuštanje u promiskuitet postalo je rasprostranjeno.

No, moji dragi prijatelji, ne možemo prihvatiti ono što je postalo uobičajeno u svijetu. Vaše je mjerilo, kao članova ove Crkve, više i zahtjevnije. On izjavljuje poput glasa sa Sinaja da se ne prepuštamo. Morate zadržati kontrolu nad svojim željama.⁶

Pavlove riječi korinćanskim svecima vrijede za nas danas kao što su vrijedile za one kojima je pisao. Rekao je:

»Ne znate li da ste hram Božji i da Duh Božji prebiva u vama?

Ako tko razara hram Božji, njega će Bog razoriti, jer je svet hram Božji, a taj ste vi« (1. Korinćanima 3:16–17).⁷

Ponovno, Pavlov savjet Timoteju: »Sam sebe čuvaj čista« (1 Tim 5:22).

To su jednostavne riječi. No, oduvijek su tako važne. Pavao, zapravo, govori da se držimo podalje od onoga što će nas satrati i duhovno uništiti. Klonite se televizijskih emisija koje vode do nečistih misli i nečistog izražavanja. Klonite se videozapisa koji vode do zlih misli. Oni vam neće pomoći. Samo će vam naškoditi. Klonite se knjiga i časopisa koji su ljigavi i prljavi u onome što govore i prikazuju. Održite se čistima.⁸

Brak je određen od Boga, brak između muškarca i žene. To je institucija koju je on osmislio u kojoj djeca trebaju doći na svijet. Seksualni odnosi pod bilo kojim drugim okolnostima postaju prijestup i u potpunoj su suprotnosti s naučavanjima evanđelja Isusa Krista.⁹

Krepost je »put prema sreći u životu«.

Mi vjerujemo u čudoređe prije braka i potpunu vjernost u braku. To je zbroj svega. To je put prema sreći u životu. To je put prema zadovoljstvu. To donosi mir u srce i mir u dom.¹⁰

Nijedna obitelj ne može imati mir, nijedan život ne može biti slobodan od oluja neprijatelja osim ako ta obitelj i taj dom nisu sagrađeni na temeljima moralnosti, vjernosti i obostranog poštovanja. Ne može postojati mir tamo gdje ne postoji povjerenje; ne može postojati sloboda tamo gdje nema odanosti. Topla sunčeva svjetlost ljubavi neće se uzdignuti iz močvare nemoralnosti.¹¹

Vjerujem da bi blagoslov svakog djeteta trebao biti da bude rođeno u domu gdje je to dijete dobrodošlo, odgajano, voljeno i blagoslovljeno roditeljima, ocem i majkom, koji žive odani jedan drugome i odani svojoj djeci... Stojte snažni protiv lukavština svijeta. Stvoritelji naše zabave, dobavljači većine naše literature, htjeli bi da vjerujete drugačije. Nagomilana mudrost stoljeća jasno i sigurno izjavljuje da samo oni koji kroče prema dokazanim mjerilima kreposti prije braka i potpune vjernosti u braku osjećaju veću sreću, veću sigurnost, veći mir svijesti i dublje spremnike ljubavi.¹²

Živimo u svijetu prljavštine, nemorala i nevolja. Uzdignite se iznad toga, stojte uspravnije, ostavite svijet iza sebe i hodajte onako kako bi Gospodin to želio.¹³

 3

Pornografija izaziva ovisnost i razarajuća je, no mi se možemo uzdići iznad nje.

Dosta nevoljko govorim o temi kojom sam se ranije bavio. Činim to u duhu Alminih riječi koji je rekao: »To je slava moja da možda smjednem biti oruđe u rukama Božjim i koju dušu privedem k obraćenju« (Alma 29:9)...

Govorim o pornografiji u svakom obliku... Ona je đavolska. U potpunosti je u neskladu s duhom evanđelja, s osobnim svjedočanstvom o onome što je Božje...

Svi koji su uključeni postaju žrtve. Djeca se iskorištavaju i njihovi životi su ozbiljno narušeni. Umovi mladih postaju iskrivljeni pogrešnim konceptima. Stalno izlaganje vodi ka ovisnosti koju je gotovo nemoguće prekinuti... [Mnogi] u velikom broju otkrivaju da je se ne mogu okaniti. Njihova energija i interesi nestaju u besmislenoj potrazi za tim vulgarnim i prljavim stvarima.

Isprika je da ju je teško izbjeći, da je nadohvat ruke i da nema izlaza.

Pretpostavite da divlja oluja, da vjetrovi zavijaju i da snijeg leti posvuda. Ne možete to zaustaviti. No možete se prikladno odjenuti i potražiti sklonište kako oluja ne bi imala utjecaja na vas.

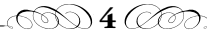
Isto tako, iako je internet zasićen vulgarnim sadržajima, ne morate ih gledati. Možete se povući u sklonište evanđelja i njegovih učenja o čistoći, kreposti i čistoći života.

Znam da govorim izravno i jasno. Činim to jer je internet učinio pornografiju mnogo dostupnijom, nadodajući onome što je dostupno na DVD-ovima i video kasetama, televiziji i kioscima. Vodi do maštarija koje su destruktivne za samopoštovanje. Vodi do zabranjenih odnosa, često do zaraze i zlostavljačkih kriminalnih aktivnosti.¹⁴

Vi živite u svijetu strašnih iskušenja. Pornografija, sa svojom odvratnom prljavštinom, širi se zemljom poput strašne, sveobuhvatne plime. To je otrov. Ne gledajte je niti je čitajte. Uništiti će vas budete li to činili. Uzet će vam samopoštovanje. Lišiti će vas osjećaja ljepote života. Srušiti će vas i povući u baru zlih misli te mogućih zlih

djela. Držite se podalje od toga. Odbacite je kao što biste i odvratnu bolest, jer je jednako smrtonosna. Budite kreposni u misli i u djelu.¹⁵

Toliko je prljavštine, požude i pornografije u ovom svijetu. Mi kao sveci posljednjih dana moramo se uzdignuti iznad toga i ponosno stajati protiv toga. Ne možete si priuštiti upustiti se u to. Jednostavno si ne možete priuštiti upustiti se u to. Morate to održati izvan svojeg srca. To izaziva ovisnost poput duhana i uništiti će one koji prtljaju po tome. »Krepost nek resi misli tvoje neprestance« [NiS 121:45].¹⁶

S disciplinom i naporom možete kontrolirati svoje misli i djela.

Budite čisti u mislima, a onda ćete imati veću kontrolu nad svojim tijelom. U davnini se govorilo: »Jer [čovjek] je onakav kako u sebi misli« (Izr 23:7). Nečiste misli vode do nečistih djela.¹⁷

Kad smo pod kušnjom, svoje opake misli možemo zamijeniti mislima o [Spasitelju] i njegovim učenjima. Rekao je: »A bude li vaše oko uprto jedino na slavu moju, cijelo će vam tijelo biti svjetlošću ispunjeno, i nikakve tame u vama neće biti. A tijelo koje je ispunjeno svjetlošću, sve shvaća.

Stoga, posvećujte se da bi vaše misli bile jedino na Boga, a dani će doći i vi ćete ga vidjeti. On će, naime, razotkriti vama lice svoje« (NiS 88:67–68).¹⁸

Isus je dao zapovijed da kontroliramo svoje misli kao i svoja djela. Rekao je: »Svaki koji s požudom pogleda ženu već [je] – u svom srcu – s njom učinio preljub« (Matej 5:28)...

Mentalna kontrola mora biti snažnija od tjelesnih apetita ili želja tijela. Kada se misli dovedu u potpuni sklad s objavljenom istinom, djela će postati prikladna... S disciplinom i naporom, svatko od nas ima sposobnost kontrolirati svoje misli i djela. Ovo je dio postupka razvijanja duhovne, tjelesne i emocionalne zrelosti...

Preklinjemo ljude posvuda da žive u skladu s naučavanjima našeg Stvoritelja i uzdignu se iznad putenih privlačnosti koje često rezultiraju tragedijama koje slijede moralni prijestup.¹⁹

 5

Oni koji su bili uključeni u nemoralno ponašanje mogu primiti oprost i uzdići se iznad prošlosti.

Ne želim biti negativan. Po prirodi sam optimističan. No u ovakvim pitanjima poput ove [pornografije i nemoralnosti] ja sam realist. Ako smo upušteni u takvo ponašanje, sada je vrijeme za promjenu. Neka ovo bude trenutak odluke. Krenimo boljim putem.²⁰

Nađete li se kako klizite pod pritiskom okolnosti, disciplinirajte se. Stanite prije negoli bude prekasno. Bit ćete zauvijek zahvalni što ste to učinili.

Budite odani sebi i najboljem što imate u sebi.²¹

Dopustite mi... zajamčiti vam da ako ste pogriješili, ako ste se upustili u bilo kakvo nemoralno ponašanje, nije sve izgubljeno. Vjerojatno je da će se sjećanje na tu pogrešku zadržati, no djelo se može oprostiti i vi se možete uzdignuti iznad prošlosti kako biste živjeli život u potpunosti prihvatljiv Gospodinu gdje je došlo do pokajanja. On je obećao oprostiti vam vaše grijehе i da ih se neće više sjećati (vidi NiS 58:42)...

Vođe Crkve [mogu] vam pomoći u vašoj teškoći. Možete staviti iza sebe svako zlo u koje ste bili uključeni. Možete ići naprijed s obnovljenom nadom i prihvatljivosti prema puno boljem načinu života.²²

Prijedlozi za proučavanje i podučavanje

Pitanja

- Predsjednik Hinckley je naučavao da postoji »pravovaljani razlog za krepost« (1. odsjek). Kako biste mogli odgovoriti nekome tko tvrdi da *ne* postoji pravovaljani razlog za krepost?
- Zašto je krepost »put prema sreći u životu«? Zašto krepost donosi »mir u srce i mir u dom«? (Vidi 1. i 2. odsjek.)
- Predsjednik Hinckley je rekao: »Mi kao sveci posljednjih dana moramo se uzdignuti iznad toga i ponosno stajati protiv toga« (3. odsjek). Što možemo učiniti kako bismo se uzdignuli iznad toga? Kako možemo pomoći drugima da se uzdignu iznad toga? Što mislite što znači stajati ponosno protiv toga?

- Dok čitate savjet predsjednika Hinckleyja u 4. odsjeku, što učite o kontroliranju svojih misli? Koje su neke praktične stvari koje možemo činiti kako bismo održali svoje misli čistima?

Povezani stihovi iz Svetih pisama

Psalmi 24:3–4; Matej 5:27–28; Filipljanima 4:6–8; Jakov 3:2; NiS 46:31–33; 59:6; Članci vjere 1:13

Pomoć pri proučavanju

Dok čitate, »podcrtajte i označite riječi ili izraze kako biste mogli razlučiti ideje u istom [odlomku]... Na marginama napišite reference na Sveta pisma koje objašnjavaju odlomke koje proučavate« (*Propo-vijedaj moje evanđelje* [2004.], 23).

Napomene

1. »True to the Faith« (sastanak duhovne misli na Sveučilištu Brigham Younga, 18. rujna 2007.), 2–3, speeches.byu.edu.
2. »How Can I Become the Woman of Whom I Dream?« *Ensign*, svibanj 2001., 95.
3. »Words of the Prophet: Blessed Are the Pure in Heart«, *New Era*, srpanj 1999., 4.
4. »Reverence and Morality«, *Ensign*, svibanj 1987., 48.
5. Conference Report, listopad 1964., 118.
6. »Stay on the High Road«, *Ensign* ili *Liahona*, svibanj 2004., 114.
7. »In These Three I Believe«, *Ensign*, srpanj 2006., 4.
8. »Converts and Young Men«, *Ensign*, svibanj 1997., 49.
9. »True to the Faith«, *Ensign*, lipanj 1996., 5.
10. »This Thing Was Not Done in a Corner«, *Ensign*, studeni 1996., 49.
11. »In Search of Peace and Freedom«, *Ensign*, kolovoz 1989., 5.
12. »Stand Strong against the Wiles of the World«, *Ensign*, studeni 1995., 99.
13. »Inspirational Thoughts«, *Ensign*, veljača 2007., 7.
14. »A Tragic Evil among Us«, *Ensign* ili *Liahona*, studeni 2004., 59–62.
15. »Some Thoughts on Temples, Retention of Converts, and Missionary Services«, *Ensign*, studeni 1997., 51.
16. »Inspirational Thoughts«, *Ensign*, kolovoz 1997., 6–7.
17. »Be Ye Clean«, *Ensign*, svibanj 1996., 48.
18. »A Tragic Evil among Us«, 62.
19. »Reverence and Morality«, 47.
20. »A Tragic Evil among Us«, 62.
21. »Stand True and Faithful«, *Ensign*, svibanj 1996., 92.
22. »How Can I Become the Woman of Whom I Dream?« 95.

Prvo predsjedništvo, 1995. Predsjednik Gordon B. Hinckley (sredina); predsjednik Thomas S. Monson, prvi savjetnik (lijevo); i predsjednik James E. Faust, drugi savjetnik (desno).

Svećeničko vodstvo u Crkvi Isusa Krista

»Gospodin bdije nad ovim djelom. Ovo je njegovo kraljevstvo. Mi nismo poput ovaca bez pastira. Mi nismo poput vojske bez vođe.«

Iz života Gordona B. Hinckleyja

P redsjednik Gordon B. Hinckley se prisjetio: »Moja prva odgovornost u Crkvi, prva služba koju sam obnašao, bila je ona savjetnika dječaku koji je predsjedavao našim zborom đakona. Naš me dobar biskup pozvao i razgovarali smo o ovom pozivu. Iznimno me se dojmio. Bio sam uznemiren i zabrinut. Vjerovali ili ne, po naravi sam bio dosta sramežljiv i povučen dječak pa mislim da sam zbog tog poziva za služenje kao savjetnik u zboru đakona bio jednako zabrinut po pitanju dobi i iskustva, kao što sam zbog trenutne odgovornosti po pitanju dobi i iskustva.«¹

Predsjednik Hinckley se slično osjećao 1961., kada je pozvan služiti kao član Zbora dvanaestorice apostola. Tijekom svojeg prvog govora održanog kao apostol, rekao je:

»Mislim da osjećam neki osjećaj tereta ove odgovornosti da stojim kao svjedok Gospodina Isusa Krista pred svijetom koji nije sklon prihvatiti ga. 'Ja s divljenjem uživam ljubav što dobivam, od Isusa.' Povjerenje Gospodinovog proroka u mene i izrazi ljubavi ove, moje braće čine me poniznim... Molim se za snagu; molim se za pomoć; i molim se za vjeru i volju da budem poslušan.«²

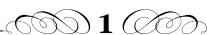
Dana 1. travnja 1995., predsjednik Hinckley je govorio na svećeničkom zasjedanju općeg sabora nakon što su ga članovi Crkve po prvi put podržali kao svojeg proroka i predsjednika. Prethodnih je 14 godina služio kao savjetnik trojici drugih predsjednika Crkve. Opetovano je svjedočio o njihovim božanskim pozivima te je poticao

svece posljednjih dana da slijede njihov savjet. Našavši se u njihovoj poziciji, sada njegovi osjećaji ovisnosti o Gospodinu nisu bili ništa manji od trenutka kada je bio đakon ili novopozvani apostol. Umjesto toga, postao je još i svjesniji svoje potrebe za Gospodinovom podržavajućom snagom. Rekao je:

»Vaše uzdignute ruke na ovom svečanom zasjedanju ovoga jutra postale su izraz vaše voljnosti i želje da podržite nas, vašu braću i slugе, s pouzdanjem, vjerom i molitvom. Jako sam zahvalan na tom iskazu. Zahvaljujem vam, svakome od vas. Uvjeravam vas da, kao što već znate, u Gospodinovom postupku nema nikakvog stremljenja prema službi. Kao što je Gospodin rekao svojim učenicima: 'Niste vi mene izabrali, nego sam ja vas izabrao' (Ivan 15:16). Ova služba nije ona koju se traži. Pravo odabira počiva na Gospodinu. On je gospodar života i smrti. Njegova je moć pozivati. Njegova je moć oduzimati. Njegova je moć zadržavati. Sve je u njegovim rukama.

Ne znam zašto bi u njegovoj velebnoj zamisli osoba poput mene pronašla mjesto. No kako je ovaj plašt pao na mene, sada ponovno posvećujem koju god snagu imam ili vrijeme ili talent ili život djelu svojeg Gospodara za službu mojoj braći i sestrama. Ponovno, hvala vam... za vaša djela danas. Teret moje molitve je da ću biti dostojan. Nadam se da ću moći ostati u vašim molitvama.«³

Naučavanja Gordona B. Hinckleyja

Gospodin poziva svojeg predsjednika Crkve nakon što ga prokuša, pročisti i ugladi.

Radio sam s predsjednicima Crkve od predsjednika Hebera J. Granta nadalje... Poznavao sam savjetnike svih tih ljudi i poznavao sam Vijeće dvanaestorice tijekom godina nadležnosti ovih predsjednika. Svi su oni bili ljudi. Imali su ljudske osobine i vjerojatno neke ljudske slabosti. No povrh svega toga, u životu svakoga od njih nalazilo se prevladavajuće očitovanje Božjeg nadahnuća. Oni koji su bili predsjednici bili su i proroci na vrlo stvaran način. Prismo sam svjedočio duhu objave na njima. Svaki je čovjek došao u Predsjedništvo nakon mnogo godina vježbe kao član Vijeća dvanaestorice i drugih službi. Gospodin je pročistio i ugladio svakoga, dopuštajući

im spoznati obeshrabrenje i neuspjeh, dopuštajući im iskusiti bolest i neke uzroke duboke tuge. Sve je to postalo dio velikog postupka pročišćenja, a učinak tog postupka postao je predivno očit u njihovim životima.

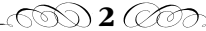
Moji dragi prijatelji u evanđelju, ovo je Božje djelo. Ovo je njegova Crkva i Crkva njegovog ljubljenog Sina čijim se imenom ona naziva. Bog nikada neće dopustiti varalici da stane na njezino čelo. On će imenovati svoje proroke, nadahnuti ih i usmjeriti.⁴

Neki izražavaju zabrinutost vjerojatnošću da je predsjednik Crkve uvijek stariji muškarac, na što ja odgovaram: »Kakav blagoslov!« On ne treba biti mladolik. On ima i nastaviti će imati mlađe muškarce koji će putovati svijetom u djelu službeništva. On je predsjedavajući veliki svećenik, nositelj svih ključeva svetog svećeništva i glas objave od Boga njegovom narodu...

U mojem umu postoji nešto što me jako ohrabruje u spoznaji... da ćemo imati predsjednika koji je bio discipliniran i školovan, prokušan i isproban, čija se predanost djelu i čije se poštenje u svrsi kalilo u talionici službe, čija je vjera sazrila i čija je blizina Bogu njegovana tijekom razdoblja od mnogo godina.⁵

Govorim... sa zahvalnošću za proroka koji nas vodi u ovim posljednjim danima. Preklinjem za odanost njemu kojeg je Gospodin pozvao i pomazao. Preklinjem za postojanost u njegovom podržavanju i davanju pažnje njegovim naučavanjima. Rekao sam... da ako imamo proroka, imamo sve. Nemamo li proroka, nemamo ništa. Mi imamo proroka. Imali smo proroke od utemeljenja ove Crkve. Nikada nećemo biti bez proroka ako ćemo živjeti dostojni proroka.

Gospodin bdije nad ovim djelom. Ovo je njegovo kraljevstvo. Mi nismo poput ovaca bez pastira. Mi nismo poput vojske bez vođe.⁶

Kada predsjednik Crkve premine, stariji apostol postaje idući predsjednik.

Prijenos ovlasti [na novog predsjednika Crkve], u kojem sam puno puta sudjelovao, predivan je u svojoj jednostavnosti. On nagoviješta način na koji Gospodin obavlja stvari. Pod njegovim postupkom prorok odabire muškarca da postane član Vijeća dvanaestorice

apostola. On to ne odabire kao karijeru. On je pozvan, kao što su bili apostoli u Isusovo doba kojima je Gospodin rekao: »Niste vi mene izabrali, nego sam ja vas izabrao« (Ivan 15:16). Godine prolaze. On je školovan i discipliniran u dužnostima svoje službe. Putuje diljem svijeta u ispunjenju svojeg apostolskog poziva. To je dugi tijek priprema tijekom kojeg on upoznaje svece posljednjih dana gdje god oni bili, a oni upoznaju njega. Gospodin kuša njegovo srce i njegovu srž. U prirodnom tijeku događaja u vijeću se ispražnjuju položaji i uručuju se nova zaduženja. Pod tim postupkom određeni muškarac postaje stariji apostol. Počivajući skriveni u njemu i njegovoj braći suradnicima nalaze se svi ključevi svećeništva koji su dani u vrijeme zaređenja. No, ovlast korištenja tih ključeva ograničena je na predsjednika Crkve. Prilikom [prorokove] smrti, ta ovlast postaje djelotvorna kod najstarijeg apostola kojeg tada njegovi suradnici u Vijeću dvanaestorice imenuju, odijele i zareda kao proroka i predsjednika.

Nema predizborne kampanje. Nema vođenja kampanje. Postoji samo tiho i jednostavno djelovanje božanskog nauma koji nudi nadahnuto i prokušano vodstvo.

Bio sam svjedok, osobni svjedok, ovog predivnog postupka. Izlažem svoje svjedočanstvo da je Gospodin taj koji [odabire proroka].⁷

Nakon smrti predsjednika Huntera, Prvo predsjedništvo se raspustilo. Brat Monson i ja, koji smo služili kao njegovi savjetnici, zauzeli smo naše mjesto u Zboru dvanaestorice, koji je postao predsjedavajuća vlast u Crkvi...

Svi živi zaređeni apostoli okupili su se u duhu posta i molitve u gornjoj prostoriji hrama. Tamo smo pjevali svetu pjesmu i molili se zajedno. Blagovali smo od sakramenta Gospodnje večere, obnavljajući tim svetim, simboličkim testamentom naše saveze i naš odnos s njime koji je naš božanski Otkupitelj.

Ponovno je uspostavljeno predsjedništvo, slijedeći mjerilo uspostavljeno kroz prošle naraštaje.

Nije bilo kampanje, natjecanja, ambicije za taj položaj. Bilo je tiho, mirno, jednostavno i sveto. To je učinjeno prema obrascu kojeg je sam Gospodin stavio na to mjesto.⁸

 3

**Gospodin je priskrbio načela i postupke za
upravljanje njegovom Crkvom ako predsjednik
nije u mogućnosti u potpunosti djelovati.**

Predsjednik Hinckley je dao sljedeću izjavu 1992. kada je služio kao prvi savjetnik u Prvom predsjedništvu: Glava Crkve je Gospodin Isus Krist. To je njegova Crkva. No zemaljska je glava naš prorok. Proroci su ljudi koji su podareni božanskim pozivom. Bez obzira na božanstvenost tog poziva, oni su ljudi. Podložni su problemima smrtnosti.

Volimo, poštujemo, častimo i uzdajemo se u današnjeg proroka, predsjednika Ezru Tafta Bensaona. On je bio velik i darovit vođa, čovjek čiji je glas odzvanjao svjedočanstvom o ovom djelu diljem svijeta. On drži ključeve svećeništva na zemlji danas. No, došao je do dobi kada ne može učiniti mnoge stvari koje je nekoć činio. To ne oduzima od njegovog poziva kao proroka. No, postavlja ograničenja na njegove tjelesne aktivnosti.⁹

Predsjednik Hinckley je dao sljedeću izjavu 1994. kada je služio kao prvi savjetnik u Prvom predsjedništvu: Ljudi diljem Crkve su prirodno željni znati o predsjednikovom stanju. Predsjednik Benson je sada u devedesetoj godini života... Ozbiljno pati od posljedica dobi i bolesti te nije bio u mogućnosti ispunjavati važne dužnosti svoje svete službe. To nije situacija bez presedana. Drugi su predsjednici Crkve također bili bolesni ili u nemogućnosti u potpunosti djelovati tijekom završnih mjeseci ili godina svojeg života. Moguće je da će se to ponovno dogoditi u budućnosti.

Načela i postupci koje je Gospodin stavio na mjesto upravljanja njegovom crkvom predviđaju bilo kakve okolnosti... Važno je... da nema sumnji ili briga oko upravljanja Crkvom i primjenom proročkih darova, uključujući i pravo na nadahnuće i objavu u upravljanju poslovima i programima Crkve, u slučaju kada je predsjednik bolestan ili nije sposoban potpuno funkcionirati.

Prvo predsjedništvo i Vijeće dvanaestorice apostola, pozvano je i zaređeno za obnašanje ključeva svećeništva, te imaju ovlast i odgovornost upravljati Crkvom, posluživati njezine uredbe, izlagati njezin nauk te uspostavljati i održavati njegovu primjenu. Svaki muškarac

Zbor dvanaestorice apostola, 1965. godine Sjede s lijeva na desno: Ezra Taft Benson, Mark E. Petersen (na naslonu stolice), Joseph Fielding Smith (predsjednik zbora) i LeGrand Richards. Stoje s lijeva na desno: Gordon B. Hinckley, Delbert L. Stapley, Thomas S. Monson, Spencer W. Kimball, Harold B. Lee, Marion G. Romney, Richard L. Evans i Howard W. Hunter.

koji je zaređen za apostola i odijeljen kao član Vijeća dvanaestorice podržan je kao prorok, vidjelac i objavitelj. Poput onih prije njega, predsjednik Benson je bio stariji apostol u trenutku kada je pozvan kao predsjednik Crkve. Njegovi su savjetnici pozvani iz vijeća Dvanaestorice. Stoga su članovi Zbora prvog predsjedništva i Zbora dvanaestorice apostola na dužnosti bili primatelji ključeva, prava i ovlasti vezanih za sveto apostolstvo.

Citiram iz Nauka i saveza:

„Tri velikosvećenička predsjedatelja iz Melkisedekova svećeništva, od zajednice izabranih, imenovana i zaređena za tu službu, a prihvaćena povjerenjem, vjerom i molitvom crkve, tvore članstvo Predsjedništva crkve« (NiS 107:22).

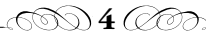
Kada je predsjednik bolestan ili nije sposoban u potpunosti funkcionirati na svim dužnostima svoje službe, njegova dvojica savjetnika zajedno čine Zbor prvog predsjedništva. Oni nastavljaju svakodnevne poslove Predsjedništva. U iznimnim okolnostima, kada je samo jedan sposoban funkcionirati, on može djelovati u ovlasti

službe predsjedništva kako je izloženo u Nauku i savezima, odsjek 102, stihovi 10–11...

Savjetnici u Prvom predsjedništvu nastavljaju s redovitim djelom ove službe. No, svako veće pitanje politike, postupaka, programa ili nauka svjesno i s molitvom zajedno razmatraju Prvo predsjedništvo i Dvanaestorica. Ova dva zbora, Zbor prvog predsjedništva i Zbor dvanaestorice apostola, sastaju se zajedno, a svaki čovjek ima potpunu slobodu izražavanja, razmatrajući svako glavno pitanje.

Ponovno citiram Gospodinovu riječ: »I svaka odluka što je donosi jedno od tih članstava mora biti jednodušnim glasom njegovim. To jest, svaki član u svakom članstvu mora se s njegovom odlukom složiti kako bi odluke njihove imale istu uzajamnu moć i valjanost« (NiS 107:27)...

Neka svi razumiju da Isus Krist stoji na čelu ove Crkve koja nosi njegovo sveto ime. On bdije nad njom. On je vodi. Stoji s desne svojem Ocu i usmjerava ovo djelo. Njegovo je pravo, moć, mogućnost pozvati ljude na svoj način na visoke i svete službe te ih razrješavati prema svojoj volji pozivajući ih kući. On je gospodar života i smrti. Ne brinem se zbog okolnosti u kojima se nađemo. Prihvaćam ove okolnosti kao izričaj njegove volje. Slično tomu, prihvaćam odgovornost, djelujući sa svojom braćom, činiti sve što možemo u pokretanju ovog svetog djela unaprijed u duhu posvećenja, ljubavi, poniznosti, dužnosti i odanosti.¹⁰

Apostoli su naročiti svjedoci imena Krista u cijelome svijetu.

Nakon što [su] zaređeni u sveto apostolstvo i... odijeljeni kao članovi Vijeća dvanaestorice, od [apostola] se očekuje da se predaju prvenstveno djelu službeništva. Oni... na prvo mjesto u svojem životu, iznad svih drugih čimbenika, postavljaju odgovornost da stoje kao naročiti svjedoci imena Kristovog u cijelom svijetu...

Sa svime time, oni su ljudi. Imaju svoje jakosti i svoje slabosti. No od sad nadalje, ostatak svojeg života dokle god ostanu vjerni, njihova jedina briga mora biti unapređenje Božjeg djela na zemlji. Moraju se brinuti za dobrobit djece našega Oca, i onih unutar Crkve i onih izvan Crkve. Oni moraju učiniti sve što mogu kako bi pružili utjehu

onima koji su ožalošćeni, pružili snagu onima koji su slabi, ohrabrenje onima koji posrnu, družili se s onima bez prijatelja, njegovali siromašne, blagoslivljali bolesne, svjedočili, ne iz uvjerenja, nego iz određene spoznaje o Božjem Sinu, svojem Prijatelju i Učitelju, čiji sluge oni jesu...

Ja svjedočim o njihovom bratstvu, njihovoj odanosti, vjeri, radišnosti i ogromnoj službi u unapređenju kraljevstva Božjega.¹¹

5

Prvo predsjedništvo i Dvanaestorica traže objavu te potpuni sklad prije donošenja odluka.

Nikakva odluka ne proizlazi iz savjetovanja Prvog predsjedništva i Dvanaestorice bez potpune jednoglasnosti svih uključenih. Na početku razmatranja pitanja može postojati razlika u mišljenjima. To se može očekivati. Ovi muškarci dolaze iz različitih okolina. To su muškarci koji razmišljaju samostalno. Ali prije nego što se donese konačna odluka, dolazi jednoglasnost mišljenja i glasa.

Ovo se može očekivati ako se slijedi objavljena riječ Gospodnja [vidi NiS 107:27, 30–31]...

[Dok] sam služio kao član Vijeća dvanaestorice i [dok] sam služio u Prvom predsjedništvu, nikada nije poduzeto veliko djelo, a da se ovaj postupak nije poštivao... Upravo iz tog procesa iznošenja mišljenja proizašlo je prosijavanje i preispitivanje ideja i pristupa. Ali nikada nisam uočio ozbiljno neslaganje ili osobno neprijateljstvo među mojom braćom. Umjesto toga, uočio sam nešto predivno i čudesno – spajanje, pod utjecajem vodstva Svetog Duha i uz moć objave, različitih pogleda sve dok ne nastane potpuni sklad i slaganje...

Ne znam ni za jedno drugo upravljajuće tijelo bilo koje vrste za koje se to može reći.¹²

6

Predsjednika okola poziva se nadahnućem da služi kao savjetnik biskupima i kao vođa za narod.

Predsjednik okola je službenik pozvan objavom da stoji između biskupa odjela i vrhovnih autoriteta Crkve. To je najvažnija odgovornost. Njega obučavaju vrhovni autoriteti, a on nadalje obučava biskupe...

Predsjednik okola služi kao savjetnik biskupima. Svaki biskup zna da kada se on ima nositi s teškim problemom postoji osoba koja je spremno dostupna i kojoj može ići podijeliti svoj teret i primiti savjet.

On nudi dodatnu mjeru sigurnosti u određivanju onih koji su dostojni ići u dom Gospodnji... Slično tomu, predsjednik postaje drugo sito u određivanju dostojnosti onih koji idu van predstavljati Crkvu na misijskom polju. I on također razgovara s kandidatom te samo kada je zadovoljan njegovom ili njezinom dostojnošću on podržava preporuku. Također, njemu je dana ovlast da odjeljuje one koji su pozvani na misije i razrješuje ih kada su dovršili svoju službu.

Najvažnije, on je glavni službenik disciplinskog vijeća okola... On nosi vrlo tešku odgovornost brige da se nauk naučavan u okolu održi neokaljanim i čistim. Njegova je dužnost pobrinuti se da nema lažnih nauka koji se naučavaju niti lažnih običaja koji se provode. Postoji li bilo koji obnašatelj Melkisedekovog svećeništva koji se nedolično ponaša, ili bilo koja druga osoba kada smo kod toga, on se ima savjetovati s njima, a ako osoba nastavi u svojim običajima, onda je predsjednik dužan poduzeti nešto. On će pozvati prekršitelja da se pojavi pred disciplinskim vijećem gdje se može poduzeti radnja kako bi se odredilo razdoblje kušnje, djelomično ukidanje zajedništva ili izopćenje iz Crkve.

To je najteži i najnepoželjniji zadatak, no predsjednik mu mora biti dorastao bez straha ili pogodnosti. Sve se to čini u skladu s usmjerenjem Duha i kako je izloženo u 102. odsjeku Nauka i saveza.

Zatim naknadno mora učiniti sve što može kako bi radio s osobom koja je disciplinirana i u dogledno je vrijeme vratio.

Sve to i mnogo više sačinjava njegove odgovornosti. Stoga, slijedi da njegov život mora biti primjer pred ovim ljudima...

Stoga što imamo toliko pouzdanje u [predsjednike okola], potičemo mjesne članove da se ne nastoje savjetovati s vrhovnim autoritetima niti da ih blagoslove. Njihovi su predsjednici okola pozvani pod istim nadahnućem kojim su pozvani vrhovni autoriteti.¹³

Biskupi su pastiri stada.

[Crkva] može rasti i množiti se u broju, a zasigurno i hoće. Ovo se evanđelje ima pronijeti svakom narodu, plemenu, jeziku i puku. Nikada u doglednoj budućnosti ne može doći do zastoja ili neuspjeha u posezanju, kretanju naprijed, izgradnji i povećanju Siona diljem svijeta. No, uz sve to mora nastaviti postojati prisan dušebrižnički odnos svakog člana s mudrim i brižnim biskupom ili predsjednikom ogranka. To su pastiri stada čija je odgovornost paziti na ljude u relativno malim brojevima kako nitko ne bi bio zaboravljen, pregledan ili zanemaren. Isus je bio istinski pastir koji je posezao prema onima u nevolji, jednim po jednim, udjeljujući im zasebne blagoslove.¹⁴

Biskupi Crkve... su u vrlo stvarnom smislu pastiri Izraelovi. Svi [u Crkvi] odgovorni su biskupu ili predsjedniku ogranka. Ogromni su tereti koje oni nose i ja pozivam svakog člana Crkve da učini sve što može kako bi uzdignuli teret pod kojim naši biskupi i predsjednici ogranaka rade.

Moramo se moliti za njih. Oni trebaju pomoć dok nose svoj težak teret. Možemo ih više podržavati, a manje ovisiti o njima. Možemo im pomoći na svaki mogući način. Možemo im zahvaliti za sve što oni čine za nas. Mi ih u kratkom razdoblju iscrpljujemo teretima koje im namećemo...

Svaki [biskup] je muškarac koji je bio pozvan duhom proroštva i objave te je odijeljen i zaređen polaganjem ruku. Svatko od njih drži ključeve predsjedništva svojeg odjela. Svaki je veliki svećenik, predsjedavajući veliki svećenik svojeg odjela. Svaki nosi ogromne odgovornosti svojeg upravnništva. Svaki stoji kao otac svojem narodu.

Nitko od njih ne prima novac za svoju službu. Crkva ne plaća nijednog biskupa odjela za njegov rad kao biskupa.

Obveze biskupa danas iste su kao i u doba Pavla koji je pisao Timoteju [vidi 1. Timoteju 3:2–6]...

U svojem je pismu Titu Pavao je napisao da »nadglednik, u svojstvu Božjeg upravitelja, mora biti besprijekoran...

Posve privržen sigurnom propovijedanju nauke, da može i oplemenjivati u zdravoj nauci i pobijati protivnike« (Titu 1:7, 9).

Ove riječi spretno opisuju biskupa u Crkvi Isusa Krista svetaca posljednjih dana danas.¹⁵

Potičem ljude Crkve, gdje god bili, kada ste suočeni s problemom prvo pokušajte sami riješiti te probleme. Razmislite o njima, proučite alternative koje su vam dostupne, molite se o njima i tražite Gospodina za usmjerenje. Ako niste u mogućnosti riješiti ih sami, onda porazgovarajte sa svojim biskupom ili predsjednikom ogranka. On je Božji čovjek, pozvan ovlašću svetog svećeništva kao pastir stada.¹⁶

Prijedlozi za proučavanje i podučavanje

Pitanja

- Zašto trebamo živuće proroke? Što vas se dojmilo kod Gospodinovog »postupka pročišćenja« u pripremi i pozivanju predsjednika Crkve? (Vidi 1. odsjek.)
- Kakvi su vaši dojmovi dok pregledavate opis predsjednika Hinckleyja o načinju biranja novog predsjednika Crkve? (Vidi 2. odsjek.) Zašto je važno znati da se predsjednika bira prema »božansko[m] naum[u] koji nudi nadahnuto i prokušano vodstvo«?
- Koja je načela i postupke Gospodin uspostavio za upravljanje Crkvom ako predsjednik nije u mogućnosti u potpunosti djelovati u svim svojim dužnostima? (Vidi 3. odsjek.)
- Kako apostoli posljednjih dana pokazuju brigu za svu Božju djecu, »i onih unutar Crkve i onih izvan Crkve«? (Vidi 4. odsjek.) Kako govori s posljednjeg sabora odražavaju tu brigu? Kako ste pogodovali od naučavanja živućih proroka i apostola?
- Proučite naučavanja predsjednika Hinckleyja o tome kako Prvo predsjedništvo i Zbor dvanaestorice donose odluke (vidi 5. odsjek). Što možemo naučiti iz načina na koji oni donose odluke? Kako možemo primijeniti ova načela u našim obiteljima i u Crkvi?
- Dok pregledavate 6. i 7. odsjek, što učite o pozivima predsjednika okola i biskupa? Kako možemo bolje podržati naše mjesne crkvene vođe?

Povezani stihovi iz Svetih pisama

Efežanima 2:19–20; 4:11–14; NiS 1:38; 21:1–6; Abraham 3:22–23;
Članci vjere 1:5–6

Pomoć pri podučavanju

»Iznesite svjedočanstvo kad god vas Duh potakne, ne samo na kraju svake lekcije. Omogućite onima koje podučavate da iznesu svoja svjedočanstva« (*Podučavanje, nema većeg poziva* [1999.], 45).

Napomene

1. »In ... Counsellors There Is Safety«, *Ensign*, studeni 1990., 49.
2. Conference Report, listopad 1961., 115–116; citirajući »Divno je«, *Crkvena pjesmarica*, br. 35.
3. »This Work Is Concerned with People«, *Ensign*, svibanj 1995., 51.
4. »Strengthening Each Other«, *Ensign*, veljača 1985., 5.
5. »He Slumbers Not, nor Sleeps«, *Ensign*, svibanj 1983., 6–7.
6. »Believe His Prophets«, *Ensign*, svibanj 1992., 53.
7. »Come and Partake«, *Ensign*, svibanj 1986., 46–47.
8. »This Is the Work of the Master«, *Ensign*, svibanj 1995., 69.
9. »The Church Is on Course«, *Ensign*, studeni 1992., 53–54.
10. »God Is at the Helm«, *Ensign*, svibanj 1994., 54, 59.
11. »Special Witnesses for Christ«, *Ensign*, svibanj 1984., 49–51.
12. »God Is at the Helm«, 54, 59.
13. »The Stake President«, *Ensign*, svibanj 2000., 50–51.
14. »This Work Is Concerned with People«, 52–53.
15. »The Shepherds of Israel«, *Ensign* ili *Liahona*, studeni 2003., 60.
16. »Live the Gospel«, *Ensign*, studeni 1984., 86.

Drugovanje s onima koji nisu naše vjere

*»Posegnimo kako bismo pomogli muškarcima
i ženama dobre volje, bez obzira na njihova
vjerska uvjerenja i gdje god živjeli.«*

Iz života Gordona B. Hinckleyja

Govoreći na saboru vjerskih vođa u listopadu 1994., predsjednik Gordon B. Hinckley je rekao:

»Mi smo različitih doktrinarnih uvjerenja. Iako prepoznajemo svoje teološke razlike, mislim da smo jednog uma u našoj svjesnosti zala i problema svijeta te društva u kojem živimo pa je naša velika odgovornost i prilika stajati ujedinjeno u ovim vrednotama u javnom i privatnom životu koje govore o kreposti i ćudoređu, o poštovanju prema svim muškarcima i ženama kao djeci Božjoj, o potrebi za uljudnošću i učtivosti u našim odnosima te o očuvanju obitelji kao božanski određenoj temeljnoj jedinici društva...

Svi mi u svojem srcu nosimo želju da pomognemo siromašnima, uzdignemo ojađene, pružimo utjehu i nadu te pomognemo svima koji su u nevolji i boli iz bilo kojeg razloga.

Prepoznajemo potrebu da iscijelimo rane društva i zamijenimo pesimizam našeg vremena s optimizmom i vjerom. Moramo prepoznati da nema potrebe za uzajamnim okrivljavanjem ili međusobnim kritiziranjem. Moramo koristiti svoj utjecaj kako bismo utišali glasove ljutih i osvetoljubivih tvrdnji...

Naša snaga leži u našoj slobodi biranja. Postoji snaga u samoj našoj raznolikosti. No, postoji veća snaga u bogomdanom mandatu svakome od nas da radimo na uzdizanju i blagoslivljanju svih njegovih sinova i kćeri, bez obzira na etničko ili nacionalno porijeklo ili druge razlike...

Predsjednik Hinckley nas je potaknuo da se pridružimo onima koji nisu naše vjere »u dobrim djelima zajednice«.

Neka nas Gospodin blagoslovi kako bismo ujedinjeno radili na tome da iz svojeg srca uklonimo, kao i da iz našeg društva istjeramo, sve čimbenike mržnje, zadrnosti, razizma i drugih riječi i djela koji razdvajaju. Zlonamjerna opaska, rasna uvreda, epiteti puni mržnje, zlonamjerno ogovaranje te podlo i zlobno širenje glasina ne bi smjelo imati mjesta među nama.

Neka nas Bog sve blagoslovi s mirom koji dolazi od njega. Neka nas on blagoslovi sa zahvalnim srcima i voljom da se družimo s međusobnim poštovanjem, ujedinjujući svoje napore u blagoslivljanju zajednica gdje imamo sreće živjeti.«¹

Godinu dana nakon iznošenja ove poruke predsjednik Hinckley je govorio skupini sekularnih vođa. Bila je to mala skupina – oko samo 30 ljudi – no bila je to skupina s dalekosežnim utjecajem: predsjednici, odgovorni urednici, producenti i izvjestitelji koji su predstavljali glavne novinarske podružnice u Sjedinjenim Državama. Tijekom »ugodne i ponekad šaljive razmjene«, izložio je »kratak pregled međunarodnog djelokruga Crkve, komentirao o njezinim misionarskim, humanitarnim i obrazovnim djelatnostima, a onda je ponudio odgovarati na pitanja... Na svako je pitanje odgovorio iskreno i bez oklijevanja te ikakve naznake nezgrapnosti«. Sudionici su izrazili malu iznenađenost njegovom otvorenošću na što je odgovorio da su detalji svetih hramskih uredbi jedina stvar o kojoj neće raspravljati. »Vrata su širom otvorena svemu drugome«, rekao je.

U jednom trenutku tijekom razdoblja pitanja i odgovora, Mike Wallace, viši izvjestitelj iz televizijske emisije *60 Minutes*, rekao je da je htio napraviti poseban izvještaj o predsjedniku Hinckleyju. Predsjednik Hinckley je zastao i zatim odgovorio: »Hvala vam. Prihvatit ću tu priliku.«²

Predsjednik Hinckley je kasnije priznao da je osjetio laganu bojazan po pitanju toga da ga intervjuira Mike Wallace koji je imao reputaciju nepopustljivog izvjestitelja. Objasnio je zašto je pristao na intervju unatoč ove bojazni:

»Osjetio sam da će to ponuditi priliku predstaviti neke pozitivne uvide u našu kulturu i poruku mnogim milijunima ljudi. Zaključio sam da je bilo bolje prihvatiti priliku unatoč svim teškoćama nego samo pognuti glavu pred njima i ne činiti ništa.«³

Intervju tijekom kojeg su obrađene mnoge teme sadržavao je sljedeću verbalnu razmjenu:

G. Wallace: »Kako gledate na one koji nisu mormoni?«

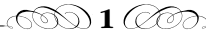
Predsjednik Hinckley: »S ljubavlju i poštovanjem. Imam mnoge prijatelje koji nisu mormoni. Poštujem ih. Jako im se divim.«

G. Wallace: »Unatoč činjenici da zapravo još uvijek nisu ugledali svjetlo?«

Predsjednik Hinckley: »Da. Svima koji nisu članovi ove Crkve kažem da prepoznamo sve vrline i dobro koje imaju. Donesite to sa sobom i vidite možete li nadodati na to.«⁴

Do trenutka kada je postupak intervjuja bio gotov, predsjednik Hinckley i Mike Wallace su bili prijatelji. G. Wallace je o predsjedniku Hinckleyju govorio kao o »toplom, promišljenom, pristojnom i optimističkom vođi« koji »u potpunosti zaslužuje gotovo svestrano divljenje koje dobiva«.⁵

Naučavanja Gordona B. Hinckleyja

Kada se sjetimo da su svi ljudi Božja djeca, više posežemo kako bismo uzdignuli one koji su među nama i pomogli im.

Nikada ne smijemo zaboraviti da živimo u svijetu velikih različitosti. Ljudi svijeta su svi djeca našega Oca i imaju razna vjerska opredjeljenja. Moramo njegovati toleranciju, uvažavanje i poštovanje jedni prema drugima.⁶

Ni u jednoj zemlji nema potreba za sukobom između bili koje različite skupine. Neka se u domovima naroda naučava da smo djeca Boga, našeg Vječnog Oca, i da sigurno kao što postoji očinstvo može i mora postojati bratstvo.⁷

Kada bismo stalno pred sobom imali taj prizor božanskog nasljeđa, Božjeg očinstva i ljudskog bratstva kao stvarnosti, bili bismo malo tolerantniji, malo ljubazniji, malo bismo više posezali kako bismo uzdignuli one među nama, pomogli im i podržali ih. Bili bismo manje skloni potkleknuti pred onim što nam sigurno ne doliči. Mi smo Božja djeca i volimo ga. Djelujmo tako malo više.⁸

 2

Trebali bismo živjeti s poštovanjem, uvažavanjem, i prijateljstvom prema ljudima koji nisu naše vjere.

»Ističemo pravo da Svemogućeg Boga štujemo prema glasu svoje savjesti; svim pak ljudima priznajemo to pravo, nek štuju koga žele, gdje žele i kako žele« (Članci vjere 1:11).

Kako li je to jako važno – da dok vjerujemo u štovanje Boga prema vlastitom nauku, ne postanemo arogantni, samopravedni ili oholi, već da drugima dajemo priliku bogoštovlja prema njihovim željama. Mnogo nevolja u svijetu proizlazi iz sukoba među vjerama. Sretan sam što mogu reći da mogu sjesti sa svojim katoličkim prijateljima i razgovarati s njima, da mogu sjesti sa svojim protestantskim prijateljima i razgovarati s njima. Stao bih u njihovu obranu, kao što je ova Crkva učinila i nastavit će činiti, u njihovoj obrani u ovome svijetu.⁹

Molim sve naše ljude da živimo s poštovanjem i zahvalnošću prema onima koji nisu naše vjere. Postoji tako velika potreba za uljudnošću i uzajamnim poštivanjem među onima različitih uvjerenja i filozofija. Ne smijemo biti pristaše nikakvih nauka etničke nadmoći. Živimo u svijetu raznolikosti. Možemo i moramo imati poštovanje prema onima s čijim se naučavanjima ne slažemo. Moramo biti voljni braniti prava onih koji bi mogli postati žrtve zadrčnosti.

Prizivam pažnju na sljedeće zapanjujuće riječi Josepha Smitha izgovorene 1843.:

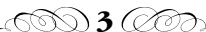
»Pokaže li se da sam bio voljan umrijeti za ‘mormona’, smion sam izjaviti pred nebom da sam jednako spreman umrijeti u obrani prava prezbiterijanca, baptista, ili dobrog čovjeka bilo koje druge vjerske pripadnosti; jer isto načelo koje bi gazilo prava svetaca posljednjih dana, gazilo bi prava rimokatolika, ili pripadnika bilo koje druge vjerske pripadnosti« (*History of the Church*, 5:498).¹⁰

Ne smijemo se ponašati kao klan. Nikada ne smijemo prihvatiti stav da smo svetiji od drugih. Ne smijemo biti samopravedni. Moramo biti nesebični, otvoreni i prijateljski. Možemo zadržati svoju vjeru. Možemo primjenjivati svoju religiju. Možemo cijeniti ovu metodu bogoštovlja, a da ne budemo uvredljivi prema drugima. Koristim ovu priliku kako bih molio za duh tolerancije i dobrosusjedskih odnosa, prijateljstva i ljubavi prema onima drugih vjera.¹¹

Ne smijemo postati neprijatni dok razgovaramo o doktrinarnim razlikama. Nema prostora za ogorčenost. No nikada se ne smijemo predati ili ugroziti to znanje koje nam je došlo kroz objavu i izravno predavanje ključeva i ovlasti pod rukama onih koji su ih drevno držali. Nikada nemojmo zaboraviti da je ovo obnova koju je utemeljio Spasitelj svijeta...

Možemo poštovati druge vjere i moramo to činiti. Moramo prepoznati veliko dobro koje ostvaruju. Moramo podučavati svoju djecu da budu tolerantna i prijateljska prema onima koji nisu naše vjere.¹²

Nismo vani kako bismo naškodili drugim crkvama. Nismo vani kako bismo povrijedili druge crkve. Ne svađamo se s drugim crkvama. Ne raspravljamo s drugim crkvama. Jednostavno kažemo onima koji bi mogli biti neke druge vjere ili bez vjere: »Donesite sa sobom plodove koje imate i da vidimo možemo li nadodati na njih.«¹³

Možemo raditi s drugima u dobrim ciljevima bez ugrožavanja našeg nauka.

Možemo i radimo s onima drugih vjera u raznim poduhvatima u trajnoj borbi protiv društvenih zala koji prijete dragocjenim vrijednostima koja su toliko važna svima nama. Ovi ljudi nisu naše vjere, ali su naši prijatelji, susjedi i suradnici u raznim ciljevima. Sretni smo što možemo posuditi svoju snagu u ovim naporima.

No, u svemu tome ne postoji doktrinarno ugrožavanje. Ne treba postojati i ne smije postojati s naše strane. No, postoji stupanj prijateljstva dok zajedno radimo.¹⁴

Nemojmo zaboraviti da vjerujemo u dobrohotnost i činjenje dobrog prema svim ljudima. Uvjeren sam kako možemo dovoljno učinkovito podučavati našu djecu da se ne trebamo bojati da će ona izgubiti svoju vjeru dok su prijateljska i obazriva prema onima koji se nisu pripisali nauku ove Crkve... Budimo uključeni u dobre ciljeve zajednice. Možda će postojati situacije kada se, s ozbiljnim moralnim pitanjima na umu, nećemo moći pokoriti u pitanjima načela. No, u takvim se slučajevima ljubazno nećemo složiti, a da nismo neprijatni. Možemo odati priznanje iskrenosti onih čije stavove ne možemo prihvatiti. Možemo govoriti o načelima, radije nego o osobnostima.

»Naša ljubaznost može biti najuvjerljiviji argument za ono u što vjerujemo.«

Istupimo naprijed u tim ciljevima koji unaprijeđuju ozračja zajednice i koji su osmišljeni za blagoslov svih njezinih građana te budimo korisni...

Podučavajte one za koje ste odgovorni važnosti dobrom građanskom vladanju. Potaknite ih da postanu uključeni, prisjećajući se u javnim razmišljanjima da je tihi glas značajnog rasuđivanja uvjerljiviji od glasnog, ciktavog glasa prosvjeda. U prihvaćanju takvih odgovornosti naši će ljudi blagosloviti svoje zajednice, obitelji i Crkvu.¹⁵

Nikada se ne smijemo predati silama zla. Možemo i moramo održavati mjerila za koja se Crkva zalagala od kada je uspostavljena. Postoji bolji put od puta svijeta. Znači li to da stojimo sami, moramo to učiniti.

No, nećemo biti sami. Uvjeren sam da postoje milijuni ljudi diljem svijeta koji tuguju nad zlom koje vide oko sebe. Oni vole kreposno, dobro i ono što uzdiže. I oni će podignuti svoje glasove i dati od svoje snage za očuvanje onih vrijednosti koje su dostojne održavanja i njegovanja.¹⁶

Molimo se za snage dobrog. Posegnimo kako bismo pomogli muškarcima i ženama dobre volje, bez obzira na njihova vjerska uvjerenja i gdje god živjeli. Čvrsto stojmo protiv zla i kod kuće i u

inozemstvu... Možemo biti pozitivan utjecaj u ovome svijetu, svatko od nas.¹⁷

4

**Kada prema drugima postupamo s ljubavlju,
poštovanjem i ljubaznošću, pokazujemo da
smo pravi sljedbenici Isusa Krista.**

Dok pronosimo svoje osobito poslanje, djelujemo pod mandatom koji nam je dao uskrsli Gospodin koji je govorio u ovoj posljednjoj i konačnoj rasporedbi. Ovo je njegovo jedinstveno i prekrasno djelo. Iznosimo svjedočanstvo o njemu. No to ne moramo činiti oholo i samopravedno.

Kako što je Petar izrazio, mi smo »izabrani rod, kraljevsko svećenstvo, sveti puk, narod određen za Božju svojinu«. Zašto? Kako bismo mogli »razglasit[i] slavna djela' onoga koji vas pozva iz tame u svoje divno svjetlo« (1 Pt 2:9)...

Budimo pravi Kristovi sljedbenici, pridržavajući se Zlatnog pravila, čineći drugima kao što bismo htjeli da oni čine nama. Osnažimo svoju vjeru i vjeru svoje djece dok smo milostivi prema onima koji nisu naše vjere. Ljubav i poštovanje će prevladati svaki dio neprijateljstva. Naša ljubaznost može biti najuvjerljiviji argument za ono u što vjerujemo.¹⁸

Htio bih predložiti da razvijemo stav posezanja kako bismo pomogli onima koji nisu naši, da ih ohrabrimo, vodimo na milostiv i ljubazan način prema vezama koje ih mogu izložiti predivnim programima Crkve.

Prisjećam se pjesme Edwina Markhama:

*Nacrtao je krug kojim me isključio –
Krivoujernika, pobunjenika, koga bi ismijao.
No Ljubav i ja pobjedu smo osmislili:
Nacrtali smo krug kojim smo ga prihvatili!¹⁹*

Zasigurno ne moramo biti hvastavi po pitanju [naše vjere] ili na bilo koji način arogantni. Takvo što poriče Duh Kristovog koga bismo trebali oponašati. Taj Duh pronalazi izričaj u srcu i duši, na tihi i nehvalisavi način našeg života.

Svi smo mi vidjeli one kojima gotovo zavidimo jer su njegovali vladanje koje, bez da se to i spominje, govori o ljepoti evanđelja koje su ugradili u svoje ponašanje.

Možemo utišati svoje glasove za nekoliko decibela. Možemo vratiti dobro za zlo. Možemo se smiješiti kada bi ljutnja mogla biti toliko lakša. Možemo primjenjivati samokontrolu i samodisciplinu te odbaciti bilo koje vrijeđanje nametnuto protiv nas.²⁰

Uviđamo li doista, razumijemo li ogromnu značajnost onoga što imamo? Ovo je zbroj naraštaja ljudi, završno poglavlje u cijeloj panorami ljudskog iskustva.

No, to nas ne postavlja u nadmoćniji položaj. Umjesto toga, trebalo bi nas poniziti. To postavlja na nas neoprostivu odgovornost da posežemo s brigom prema svima u Duhu Učitelja koji je naučavao: »Ljubi bližnjega svoga kao samoga sebe« (Matej 19:19). Moramo odbaciti samopravednost i uzdići se iznad sitničavih vlastitih interesa...

Mi iz ovog naraštaja krajnja smo žetva svega što se odvijalo prije. Nije dovoljno da nas se samo poznaje kao članove ove Crkve. Na nama leži svečana obveza. Suočimo se s njom i radimo na njoj.

Moramo živjeti kao istinski sljedbenici Kristovi, s dobrotvornošću prema svima, vraćajući dobro za zlo, podučavajući primjerom Gospodinove putove i ostvarujući ogromnu službu koju nam je on odredio.²¹

Iz molitve posvećenja za Konferencijski centar u Salt Lake Cityju, Utah: Neka mi koji pripadamo tvojoj Crkvi budemo gostoljubivi i milostivi. Neka održavamo mjerila i običaje zbog koji smo poznati te pružimo drugima povlasticu štovanja koga žele, »gdje žele i kako žele« [Članci vjere 1:11]. Blagoslovi nas da posegnemo kao dobri susjedi i budemo korisni svima. Neka uzdižemo ruke i osnažimo klecava koljena bilo koga tko je u nevolji [vidi NiS 81:5]. Neka svi mi živimo u miru s međusobnim uvažavanjem i poštovanjem.²²

Prijedlozi za proučavanje i podučavanje

Pitanja

- Zašto je korisno upamtiti da smo u našim odnosima s drugima svi mi Božja djeca? (Vidi 1. odsjek.) Kako možemo njegovati

veće uvažavanje i poštovanje prema drugima? Kako odrasli mogu podučiti djecu da uvažavaju i poštuju druge?

- Pregledajte savjet predsjednika Hinckleyja o odnosima s ljudima koji nisu naše vjere (vidi 2. odsjek). Kako možemo prepoznati očitujemo li aroganciju ili samopravednost u svojim odnosima? Kako možemo pokazati više prijateljstvo i ljubav prema onima koji imaju drugačija uvjerenja?
- Zašto je važno da članovi Crkve zajedno rade s drugim ljudima u dobrim ciljevima? (Vidi 3. odsjek.) Koji su neki primjeri takvih napora? Kako možemo postati veći pozitivan utjecaj u našoj zajednici?
- Što možemo naučiti o sljedbeništvu iz naučavanja predsjednika Hinckleyja u 4. odsjeku? Kako ste vidjeli da ljubav i poštovanje prevladavaju osjećaje neprijateljstva? Zašto je naše ponašanje prema drugima »najuvjerljiviji argument za ono u što vjerujemo«? Razmotrite određene načine na koje možete posezati prema drugima.

Povezani stihovi iz Svetih pisama

Matej 7:12; Luka 9:49–50; Ivan 13:34–35; 1. Ivanova 4:7–8; NiS 1:30; 123:12–14; Članci vjere 1:13

Pomoć pri proučavanju

»Kad osjetite radost koja dolazi od razumijevanja evanđelja, htjet ćete primijeniti ono što naučite. Težite živjeti u skladu s vašim razumijevanjem. To će ojačati vašu vjeru, znanje i svjedočanstvo« (*Pro-povijedaj moje evanđelje* [2004.], 19).

Napomene

1. *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997.), 663–664.
2. Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith: The Biography of Gordon B. Hinckley* (1996.), 537–538.
3. »Remember ... Thy Church, O Lord«, *Ensign*, svibanj 1996., 83.
4. »This Thing Was Not Done in a Corner«, *Ensign*, studeni 1996., 51.
5. Mike Wallace, Gordon B. Hinckley, *Standing for Something: Ten Neglected Virtues That Will Heal Our Hearts and Homes* (2000.), viii.
6. »The Work Moves Forward«, *Ensign*, svibanj 1999., 5.
7. »Four Simple Things to Help Our Families and Our Nations«, *Ensign*, rujun 1996., 7.
8. »Messages of Inspiration from President Hinckley«, *Church News*, 5. listopada 1996., 2.
9. *Discourses of President Gordon B. Hinckley, Volume 2: 2000–2004* (2005.), 417.
10. »This Is the Work of the Masters«, *Ensign*, svibanj 1995., 71; vidi i

- Naučavanja predsjednika Crkve: Joseph Smith* (2007.), 345.
11. »Remarks at Pioneer Day Commemoration Concert«, *Ensign*, listopad 2001., 70.
 12. »We Bear Witness of Him«, *Ensign*, svibanj 1998., 4.
 13. *Discourses of President Gordon B. Hinckley, Volume 2*, 350.
 14. »We Bear Witness of Him«, 4–5.
 15. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, 131.
 16. »Standing Strong and Immoveable«, *Globalni sastanak obuke vodstva*, 10. siječnja 2004., 20.
 17. »The Times in Which We Live«, *Ensign*, studeni 2001., 74.
 18. »We Bear Witness of Him«, 5.
 19. »Four B's for Boys«, *Ensign*, studeni 1981., 41; citirajući pjesmu »Outwitted« Edwina Markhama, *The Best Loved Poems of the American People*, odabrao Hazel Felleman (1936.), 67.
 20. »Each a Better Person«, *Ensign* ili *Liahona*, studeni 2002., 100.
 21. »The Dawning of a Brighter Day«, *Ensign* ili *Liahona*, svibanj 2004., 83–84.
 22. Molitva posvećenja za Konferencijski centar, »This Great Millennial Year«, *Ensign*, studeni 2000., 71.

»Posežimo prema svijetu u našoj misionarskoj službi, podučavajući sve koji će slušati vezano za obnovu evanđelja.«

Čudo misionarskog rada posljednjih dana

»Pozivam vas da postanete ogromna vojska s entuzijazmom za ovo djelo i velikom sveobuhvatnom željom za pomaganjem misionarima u golemim odgovornostima koje imaju«.

Iz života Gordona B. Hinckleyja

Gordon B. Hinckley je kao mladić bio vjeran obnašatelj svećeništva, no nije očekivao da će biti pozvan služiti cjelodnevnu misiju. »Bilo je to vrijeme najgore ekonomske depresije u povijesti svijeta«, kasnije je objasnio. »Nezaposlenost u [Salt Lake Cityju] bila je oko 35 posto, a većina nezaposlenih bili su muževi i očevi, budući da je relativno malo žena bilo dio radne snage. Vrlo je malo misionara išlo na misiju u to vrijeme... Stekao sam svoju prvostupničku diplomu i planirao nekako pohađati poslijediplomski studij. Tada mi je pristupio biskup s onime što se činilo kao šokantan prijedlog. Govorio je o misiji.«¹

Gordon je prihvatio »šokantan prijedlog« svojeg biskupa i 1933. je pozvan služiti u Engleskoj – jedan od samo 525 misionara koji su pozvani te godine.² Suočio se s mnogo kušnji te godine, no njegova je služba usidrila njegovu vjeru:

»Rad na polju nije bio lagan. Bio je težak i obeshrabrujući. No, kako li je to bilo predivno iskustvo. Gledajući unatrag prepoznajem da sam vjerojatno bio sebičan mladić kada sam stigao u Britaniju. Kakav li je to blagoslov postao ostaviti postrani svoje sebične interese radi većih interesa Gospodinovog djela...

Koliko li sam duboko zahvalan za iskustvo te misije. Dotaknuo sam živote nekolicine koja je tijekom godina iskazala zahvalnost. To

je bilo važno. No, nikada nisam bio previše zabrinut za broj krštenja koja sam imao ili koje su drugi misionari imali. Moje je zadovoljstvo došlo iz uvjerenja da sam učinio ono što je Gospodin htio da učinim i da sam bio oruđe u njegovim rukama za ostvarenje njegovih svrha. Tijekom tog iskustva, u samu je moju srž zakovano uvjerenje i znanje da je ovo doista istinito i živuće Božje djelo, obnovljeno preko proroka radi blagoslova svih koji će ga prihvatiti i živjeti po njegovim načelima.«³

Misija predsjednika Hinckleyja postaviti će tijekom za život posvećen Gospodinovom djelu. Tijekom njegove službe kao predsjednika Crkve, proputovao je više od 1,6 milijuna kilometara u više od 10 država kako bi svjedočio o Isusu Kristu i njegovom obnovljenom evanđelju.⁴

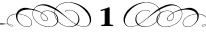
Predsjednik Hinckley je često upućivao poziv da mu se članovi Crkve pridruže u pronosjenju evanđelja. Više od 400.000 cjelodnevnih misionara odgovorilo je na taj poziv tijekom njegovog vremena kao predsjednika. Poduprijeti njihovom službom i radom članova misionara, više od 3.500.000 obraćenika kršteno je tijekom njegovog vremena.⁵

Uvijek optimističan, predsjednik Hinckley je iznio opširno viđenje toga kako će Gospodinovo djelo nastaviti rasti:

»Ako ćemo ići naprijed, nikada ne gubeći iz vida naš cilj, ne govoreći zlo ni o kome, živeći velika načela za koja znamo da su istinita, ovo će se djelo kotrljati u veličini i moći sve dok ne ispuni zemlju. Vrata koja su sada zatvorena za propovijedanje evanđelja bit će otvorena.«⁶

»Naša je nada za budućnost velika i naša vjera snažna. Mi znamo da smo jedva zagreblili površinu onoga što će se dogoditi u godinama koje su pred nama... Naš teret napredovanja je ogroman. No naše su mogućnosti veličanstvene.«⁷

Naučavanja Gordona B. Hinckleyja

Trebamo posezati prema svijetu u misionarskoj službi, podučavajući sve koji će slušati.

Mi još uvijek nismo pronijeli evanđelje svakoj naciji, plemenu, jeziku i narodu. Imamo zaduženje naučavati i krstiti u ime Gospodina Isusa Krista. Uskrsli je Spasitelj rekao: »Idite po svem svijetu i propovijedajte Radosnu vijest svakom stvorenju« [Marko 16:15]. Uključeni smo u veliku i sveobuhvatnu kampanju za istinu i dobrotu.⁸

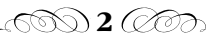
Misionarski je rad postojao i prije nego je Crkva uspostavljena. Nastavljen je sve od tada, bez obzira na teškoće mnogih razdoblja kroz koje je naš narod prošao. Neka svatko od nas odluči potražiti novu priliku, razviti novi osjećaj odgovornosti, ponovno preuzeti obvezu da pomogne našem Ocu na Nebu u njegovom veličanstvenom djelu ostvarivanja besmrtnosti i vječnog života za njegove sinove i kćeri diljem cijele zemlje.⁹

Posežimo kao sveci posljednjih dana prema drugima koji nisu naše vjere. Nikada nemojmo djelovati u duhu arogancije ili sa stavom da smo svetiji od drugih. Umjesto toga, moramo pokazati ljubav i poštovanje te spremnost na pomoć prema njima. Uvelike nas se krivo shvaća i bojim se da je veći dio toga zbog nas samih. Možemo biti tolerantniji, bolji susjedi, više prijateljski raspoloženi, veći primjeri nego što smo prije bili. Podučavajmo svoju djecu da se prema drugima odnose prijateljski, s poštovanjem, ljubavi i divljenjem. To će uroditi puno boljim rezultatom nego stav samoljublja...

Posežimo prema svijetu u našoj misionarskoj službi, podučavajući sve koji će slušati vezano za obnovu evanđelja, govoreći bez straha, ali i bez samopravednosti, o Prvom viđenju, svjedočeći o Mormonovoj knjizi i obnovi svećeništva. Moja braćo i sestre, kleknimo na koljena i molimo se za priliku privođenja drugih u radost evanđelja.¹⁰

Predivno je i čudesno što su tisuće dirnute čudom Svetoga Duha, što vjeruju, prihvaćaju i postaju članovi. Oni su kršteni. Njihovi su životi zauvijek pozitivno dirnuti. Čuda se događaju. Sjeme vjere dolazi u njihovo srce. Ono raste dok oni uče. I oni prihvaćaju načelo po načelo dok ne steknu svaki od čudesnih blagoslova koji

dolaze onima koji s vjerom kroče u ovoj, Crkvi Isusa Krista svetaca posljednjih dana.¹¹

Mi trebamo pomagati cjelodnevnim misionarima privesti druge spoznaji o istini.

Upoznao sam ženu u Južnoj Americi koja se upravo pridružila Crkvi. S vatrom velike ljubavi za ono što je pronašla, s entuzijazmom je išla naokolo i razgovarala s drugima. Tijekom razdoblja od samo sedam mjeseci od svojeg krštenja, preporučila je tristo poznanika misionarima kako bi im oni mogli objasniti evanđelje. U jednom je trenutku šezdeset osoba došlo u Crkvu. Vjerojatno ih je i više došlo. U São Paulu u Brazilu sam upoznao mladog misionara koji ju je prvi podučavao evanđelju. I on je bio obraćenik, otišao je na misiju predstavljati Crkvu uz značajnu financijsku žrtvu. Do tog je trenutka ova žena o kojoj govorim bila jedna od četrdeset i troje kojima je pomogao privodeći ih u Crkvu. Ovaj se brazilski mladić proširio više od stotinu puta – četrdeset i troje vlastitih i šezdeset onih koji su došli preko onih koje je on obratio, s još njih koji dolaze od drugih njegovih obraćenika.¹²

Toliko nas gleda na misionarski rad kao na rad od vrata do vrata. Svatko tko je upoznat s tim radom zna da postoji bolji način. Taj je način kroz članove Crkve. Kad god postoji član koji predstavi istraživača, odmah postoji sustav potpore. Član svjedoči o istinitosti djela. On je željan da njegov prijatelj istraživač bude sretan. Postaje uzbuđen što njegov prijatelj ostvaruje napredak u učenju evanđelja.

Cjelodnevni misionari obavljaju podučavanje, no član, kad god je moguće, treba poduprijeti to podučavanje nudeći svoj dom kako bi nastavio misionarsku službu. On će iznijeti iskreno svjedočanstvo o božanskom porijeklu ovog djela. On će biti tu da odgovori na pitanja kad misionari nisu u blizini. On će biti prijatelj obraćeniku koji ostvaruje veliku, a često i tešku promjenu.

Evanđelje nije ništa čega se treba sramiti. To je nešto čime se trebamo ponositi. »Prema tome, ne stidi se svjedočanstva za našega Gospodina«, napisao je Pavao Timoteju (2 Tim 1:8). Prilike za pronošenje evanđelja nalaze se posvuda...

»Prilike za pronošnje evanđelja nalaze se posvuda.«

Postupak privođenja novih ljudi u Crkvu nije odgovornost samo misionara. Oni najviše uspiju kad članovi postanu izvor u kojem se nalaze novi istraživači...

Neka se uzgaja svijest u srcu svakog člana o njegovom potencijalu za dovođenje drugih do spoznaje istine. Neka radi na tome. Neka se moli s velikom revnošću o tome...

Moja braćo i sestre, možemo pustiti misionare da nastoje sve činiti sami ili im možemo pomoći. Ako budu radili sami, kucat će na vrata dan za danom i žetva će biti slaba. Ili im kao članovi možemo pomoći u pronalasku i podučavanju istraživača...

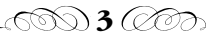
Neka se u svakom okolu razvije svijest o prilici za pronalazak onih koji će slušati evanđeosku poruku. Ne trebamo biti uvredljivi u tom postupku. Ne moramo biti arogantni. Najučinkovitija rasprava koju ćemo provesti bit će dobrota naših života i primjera. A kada se uključimo u ovo služenje naši će se životi poboljšati jer ćemo biti budni u brizi da ne učinimo niti kažemo išta što bi moglo omesti napredak onih koje pokušavamo voditi prema istini...

Treba postojati ulijevanje entuzijazma na svakoj razini u Crkvi. Neka se ova tema [misionarskog rada] povremeno obrađuje na sakramentalnom sastanku. Neka o njoj raspravlja svećeništvo i Potporno

društvo na svojim tjednim sastancima. Neka Mladići i Djevojke razgovaraju o načinima kako pomoći u ovom najvažnijem poduhvatu i planiraju načine na koje to učiniti. Neka djeca Male škole razmisle o načinima na koje će pomagati. Mnogi su roditelji došli u Crkvu zbog djeteta koje je pozvano u Malu školu...

Braćo i sestre, svi vi u odjelima i okolima te u okruzima i ograncima, pozivam vas da postanete ogromna vojska s entuzijazmom za ovo djelo i velikom sveobuhvatnom željom za pomaganjem misionarima u golemim odgovornostima koje imaju u pronošnju evanđelja svakom narodu, plemenu, jeziku i puku. »Polje se bjelasa i spremno je za žetvu« (NiS 4:4). Gospodin je ovo opetovano izjavljivao. Nećemo li mu vjerovati na riječ?¹³

U ime svih misionara... želim zamoliti svece da učine sve što mogu kako bi preporučili [ljude] koje će oni podučavati. Bit ćete sretni učinite li to. Svatko koga vidite da je došao u Crkvu zbog vašeg truda donijet će sreću u vaš život. Dajem to obećanje svakom od vas.¹⁴

Cjelodnevni misionarski rad donosi trajnu sreću onima koje služimo.

Moramo podići ljestvicu na dostojnost i osposobljenost onih koji u svijet idu kao poslanici Gospodina Isusa Krista.¹⁵

Svijet danas treba moć čistog svjedočanstva. Treba evanđelje Isusa Krista, a da bi svijet čuo to evanđelje moraju postojati glasnici koji će ga naučavati.

Tražimo da roditelji počnu rano obučavati svoju djecu [za misionarsku službu]. Tamo gdje postoji obiteljska molitva, gdje postoje kućne obiteljske večeri, gdje postoji čitanje Svetih pisama, gdje su otac i majka aktivni u Crkvi i s entuzijazmom govore o Crkvi i evanđelju, djeca će u takvim domovima na prirodan način postati prožeta željom da podučavaju druge o evanđelju. U takvim domovima obično postoji tradicija misionarskog rada. Uspostavljaju se štedni računi dok su djeca mala. Dječaci odrastaju s prirodnim očekivanjem da će biti pozvani služiti kao misionari za Crkvu. Misija postaje jednak dio dječakovog programa za život kao i obrazovanje.¹⁶

Misionarski je rad u biti svećenička dužnost. Stoga naši mladići moraju ponijeti najveći teret. Ovo je njihova odgovornost i njihova obveza.¹⁷

[Mladići], nadam se da ste svi vi usmjereni prema misionarskoj službi. Ne mogu vam obećati zabavu. Ne mogu vam obećati lakodu i udobnost. Ne mogu vam obećati slobodu od povremenog obeshrabrenja, straha, utapajućeg očaja. No mogu vam obećati da ćete rasti kao što nikada ranije niste rasli u sličnom razdoblju svojih života. Mogu vam obećati sreću koja će biti jedinstvena, predivna i trajna. Mogu vam obećati da ćete ponovno procijeniti svoj život, uspostaviti nove prioritete, živjeti bliže Gospodinu, da će molitva postati stvarno i predivno iskustvo, da ćete kročiti s vjerom u ishod o dobrom koje činite.¹⁸

Trebamo neke djevojke [koje će služiti misije]. One izvanredno rade. One mogu ući u domove gdje starješine ne mogu...

[Međutim]... djevojke ne bi trebale osjećati da imaju dužnost sličnu mladićima. Neke će od njih žarko željeti ići. Ako je tako, trebaju se savjetovati sa svojim biskupom kao i sa svojim roditeljima... Sestra- ma kažem da ćete biti jednako visoko poštovane, bit ćete smatrane kao da ste jednako na liniji dužnosti, vaši će napori biti prihvatljivi Gospodinu i Crkvi bilo da idete na misiju ili ne.¹⁹

Zajedno s potrebom za mlade starješine i sestre, postoji rastuća potreba za parove na misijskom polju. Stariji vjenčani parovi rade predivno djelo na misijama. Potrebno ih je još puno više. Posebice trebamo one s poznavanjem stranih jezika. Oni mogu služiti u mnogim odgovornostima pod vodstvom osjećajnih i obzirnih misijskih predsjednika.

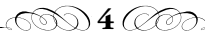
Sa sve većim brojem ljudi koji odlaze u mirovinu, a još uvijek su dobrog zdravlja i vitalni su, postoje mnogi koji mogu ispuniti ogromnu potrebu u Gospodinovom djelu.²⁰

Imamo [umirovljene] muškarce i žene koji služe u smislenom misionarskom svojstvu za ovu Crkvu diljem svijeta. Broj raste. Oni idu gdje su pozvani. Služe gdje su potrebni. Uspostavljaju se prijateljstva; razmjenjuju se vještine; otvaraju se prilike za one koji nikada neće zaboraviti muškarce i žene koji su došli među njih u duhu potpune nesebičnosti da bi podučavali i činili dobro. Oni ne primaju novac.

»Svijet danas... treba evanđelje Isusa Krista, a ako će svijet čuti to evanđelje, moraju postojati glasnici koji će ga naučavati.«

Idu o vlastitom trošku. Mjera njihove predanosti je bezgranična. Plodovi njihovog rada ne mogu se izmjeriti.²¹

Kada predstavljamo evanđelje drugima, Duh Gospodnji pomaže prevladati razlike među nama.

Zato što smo svi istoga porijekla [kao Božja djeca], odazivamo se na istu istinu. Činjenica da je jednoj osobi koža malo tamnije boje, da su oči jedne osobe malo drugačije oblikovane, da jedna osoba može nositi drugačiji oblik odjeće ne čini njega ili nju ni na koji način drugačijim tipom pojedinca. Muškarci i žene diljem svijeta odazivaju se na isti podražaj u biti na isti način. Oni traže toplinu kada im je hladno; poznaju iste oblike boli; proživljavaju tugu i poznaju radost...

Kada se čini da razlike – bilo s našim bližnjima ili drugim kulturama – stoje kao prepreke dok nastojimo naviještati evanđelje, tiha ljubaznost obično uklanja ove prepreke. Dok obdržavamo Gospodinove zapovijedi predstavljanja evanđelja drugima, svjedočim da Duh Gospodnji pomaže prevladati razlike između onoga koji podučava i onoga kojeg se podučava. Gospodin je pojasnio ovaj

postupak kada je rekao: »Stoga onaj koji propovijeda [Duhom] i onaj koji prima [Duhom] razumiju jedan drugoga i obojica se uzajamno potiču i raduju« (NiS 50:22).

Zadovoljan sam što je najučinkovitije sredstvo koje svatko od nas ima u našem pozivu pronošnja evanđelja Duh Gospodnji. Svi smo ga vidjeli u drugima. Dok vršimo Gospodinovo djelo, osjetili smo ga i u sebi. U takvim se prigodama površne razlike između nas i onih koje podučavamo čine kao da padaju poput ljuski s naših očiju. (Vidi 2. Nefi 30:6.) Izranja toplina srodstva i razumijevanja, a to je veličanstveno za vidjeti. Doslovno razumijemo jedni druge i doslovno smo podučeni te se zajedno radujemo.²²

5

Dok idemo naprijed u vjeri, Gospodin će blagosloviti naše napore u predstavljanju evanđelja drugima.

Doista smo uključeni i djelo čudno i prečudno... Bog neba ostvario je ovo čudo posljednjih dana i ono što smo vidjeli je tek predokus većih stvari koje će tek doći. Djelo će ostvariti ponizni muškarci i žene, mladi i stari.²³

Djelo će uspjeti jer je Gospodin taj koji je obećao:

»A tko vas primi, bit ću i ja ondje, jer ja ću ići pred vama. Bit ću vam zdesna i slijeva, a Duh će moj biti u srcima vašim, i anđeli moji oko vas da vas ponesu« (NiS 84:88).

S božanski određenim zaduženjem, s božanski obećanim blagoslovima, idemo naprijed u vjeri. Dok to činimo, Gospodin će blagosloviti naše napore. Učinimo svoj dio u pronošnju evanđelja onima oko nas, prvo primjerom, a zatim nadahnutom uputom.

Kamen isječen iz gore bez ruku nastaviti će se kotrljati dok ne ispuni cijelu zemlju. (Vidi Dn 2.) Izlažem vam svoje svjedočanstvo o ovoj istini i istini s kojom svatko od nas može pomoći na načine koji su prikladni našim okolnostima ako tražimo vodstvo i nadahnuće našeg Oca na Nebu. Ovo je Božje djelo koje činimo, a s njegovim blagoslovima nećemo podbaciti.²⁴

Prijedlozi za proučavanje i podučavanje

Pitanja

- Zašto se ponekad bojimo pronositi evanđelje? Koji su neki načini na koje možemo prevladati taj strah i posegnuti prema drugima? (Vidi 1. odsjek.) Koja su neka čuda misionarskog rada kojima ste vi svjedočili?
- Zašto misionari »najviše uspiju kad članovi postanu izvor u kojem se nalaze novi istraživači«? (Vidi 2. odsjek.) Koji su neki drugi načini na koje članovi mogu pomagati cjelodnevним misionarima?
- Zašto cjelodnevne misije imaju toliki utjecaj na život onih koji služe? Kako roditelji mogu pomoći svojoj djeci pripremiti se za služenje cjelodnevne misije? (Vidi 3. odsjek.) Kako obitelji mogu pomoći starijim parovima pripremiti se za služenje?
- Proučite 4. odsjek. Koje su neke od zajedničkih osobnosti svih ljudi? Kako možemo prevladati razlike koje se čine kao prepreke u pronošnju evanđelja? Kako ste vidjeli da Duh Gospodnji pomaže ljudima prevladati razlike?
- Predsjednik Hinckley je naglasio da će Gospodin blagosloviti naše napore u pronošnju evanđelja ako »idemo naprijed u vjeri« (5. odsjek). Kako možete povećati svoju želju za pronošnjem evanđelja i vjeru da to činite?

Povezani stihovi iz Svetih pisama

Izaija 52:7; Matej 28:19–20; Alma 26:1–5; NiS 1:20–23; 4; 18:15–16; 38:40–41

Pomoć pri podučavanju

»Nemojte se bojati tišine. Ljudi često trebaju vremena za razmišljanje i odgovore na pitanja ili za izražavanje onoga što osjećaju. Možete zastati nakon što postavite pitanje, nakon što netko ispriča neko duhovno iskustvo ili kada ima poteškoća izraziti se« (*Podučavanje, nema većeg poziva*, [1999.], 67).

Napomene

1. »The Question of a Mission«, *Ensign*, svibanj 1986., 40.
2. Vidi Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith: The Biography of Gordon B. Hinckley* (1996.), 58.
3. »The Question of a Mission«, 40.
4. Vidi »Opening Remarks«, *Ensign* ili *Liahona*, svibanj 2005., 5.
5. Vidi »I Am Clean«, *Ensign* ili *Liahona*, svibanj 2007., 60.
6. »Look to the Future«, *Ensign*, studeni 1997., 68.
7. »Opening Remarks«, 6.
8. »True to the Faith«, *Ensign*, svibanj 1997., 67.
9. »Find the Lambs, Feed the Sheep«, *Ensign*, svibanj 1999., 110.
10. »A Time of New Beginnings«, *Ensign*, svibanj 2000., 87.
11. »The Miracle of Faith«, *Ensign*, svibanj 2001., 68.
12. »Be Not Afraid, Only Believe«, *Ensign*, veljača 1996., 5.
13. »Find the Lambs, Feed the Sheep«, 105–107, 110.
14. *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997.), 374.
15. »To Men of the Priesthood«, *Ensign* ili *Liahona*, studeni 2002., 57.
16. »There Must Be Messengers«, *Ensign*, listopad 1987., 2.
17. »Some Thoughts on Temples, Retention of Converts, and Missionary Service«, *Ensign*, studeni 1997., 52.
18. »To the Boys and to the Men«, *Ensign*, studeni 1998., 52.
19. »Some Thoughts on Temples, Retention of Converts, and Missionary Service«, 52.
20. »There Must Be Messengers«, 4.
21. *Discourses of President Gordon B. Hinckley, Volume 2: 2000–2004* (2005.), 517–518.
22. »We Have a Work to Do«, *Ensign*, ožujak 1988., 5–6.
23. »We Have a Work to Do«, 6.
24. »We Have a Work to Do«, 6.

*»Gospodin je ostavio devedeset i devet kako bi
pronašao jednu izgublenu ovcu.«*

Posezati s ljubavi prema novim obraćenicima i manje aktivnim članovima

»Moramo stalno biti svjesni ogromne obveze da se družimo... s onima koji dolaze u Crkvu kao obraćenici te da posežemo s ljubavi prema onima koji... zakoračuju u sjene neaktivnosti.«

Iz života Gordona B. Hickleyja

Jedna tema koju je predsjednik Hinckley naglašavao tijekom svoje službe kao predsjednik Crkve bila je važnost posezanja prema novim obraćenicima i onima koji nisu aktivni u Crkvi. Iznio je mnoga iskustva svojih osobnih nastojanja po tom pitanju od kojih je jedno dirljivo opisano kao »jedan on mojih neuspjeha«. Objasnio je:

»Dok smo služili kao misionari na britanskim otocima, moj suradnik i ja podučavali smo mladića i imao sam čast krstiti ga. Bio je dobro obrazovan. Bio je uglađen. Bio je vrlo marljiv. Bio sam toliko ponosan na ovog darovitog mladića koji je došao u Crkvu. Osjećao sam da ima svu stručnost da bi jednoga dana bio vođa među našim narodom.

Nalazio se na tijeku velike promjene iz obraćenika u člana. Bila mi je povlastica biti njegov prijatelj tijekom kratkog razdoblja prije nego što sam razriješen. Zatim sam razriješen da se vratim kući. Njemu je dana mala odgovornost u ogranku u Londonu. Ništa nije znao o tome što se očekuje od njega. Pogriješio je. Glava organizacije gdje je služio bio je čovjek kojeg najbolje mogu opisati kao osobu kojoj nedostaje ljubavi, a snažna je u kritiziranju. Na poprilično nemilosrdan način, napao je mojeg prijatelja koji je počinio jednostavnu pogrešku.

Mladić je te noći napustio našu unajmljenu dvoranu uzrujan i povrijeđen... Rekao si je: 'Ako su oni takva vrsta ljudi, onda se ja ne vraćam.'

Otpao je u neaktivnost. Godine su prolazile... Kada sam [ponovno] bio u Engleskoj, očajno sam ga pokušao pronaći... Vratio sam se kući, i nakon duge potrage, naposljetku sam ga uspio pronaći.

Pisao sam mu. Odgovorio je, no bez ikakvog spominjanja evanđelja.

Kada sam sljedeći put bio u Londonu, ponovno sam ga potražio. Pronašao sam ga na dan kada sam trebao otići. Nazvao sam ga i sastali smo se na stanici u podzemnoj željeznici. On je zagrlio mene i ja njega. Imao sam vrlo malo vremena za stići na avion, no kratko smo razgovarali i to vjerujem s iskrenim osjećajima jedan prema drugome. Još me jednom zagrlio prije nego sam otišao. Odlučio sam da nikada ponovno neću izgubiti kontakt s njim...

Godine su prolazile. Ostario sam kao i on. On se umirovio i preselio u Švicarsku. Jednom prilikom kada sam bio u Švicarskoj potrudio sam se pronaći selo u kojem je živio. Veći dio dana proveli smo zajedno – on, njegova supruga i ja. Sjajno smo se proveli, no bilo je očito da se vatra vjere koju je imao odavno ugasila. Pokušao sam na svaki mogući način, no nisam je mogao ponovno upaliti. Nastavio sam svoje dopisivanje. Slao sam mu knjige, časopise, snimke zbora Tabernacle Choir i druge stvari za koje je izrazio zahvalnost.

Premينو je prije nekoliko mjeseci. Njegova mi je supruga pisala da bi me obavijestila o tome. Rekla je: 'Bio si najbolji prijatelj kojeg je ikada imao.'

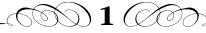
Suze su tekle niz moje obraze dok sam čitao to pismo. Znao sam da nisam uspio. Možda bi mu život bio drugačiji da sam bio tamo kako bih ga podignuo kada je prvi put oboren. Mislim da bih mu tada mogao pomoći. Mislim da sam mogao previti ranu koja mu je nanijeta. Tješi me samo jedno: Pokušao sam. Žalim samo zbog jednog: Nisam uspio.

Danas je izazov veći nego što je ikada bio jer je broj obraćenika veći nego što smo ikada prije imali... Svaki je obraćenik dragocjen. Svaki je obraćenik Božji sin ili kćer. Svaki je obraćenik velika i ozbiljna odgovornost.¹

Briga predsjednika Hinckleyja za nove obraćenike i manje aktivne članove bila je rezultat njegovog iskustva u gledanju kako evanđelje blagoslivlja živote. Dopisnik ga je jednom prilikom pitao: »Što vam donosi najveće zadovoljstvo dok gledate djelo Crkve danas?« Predsjednik Hinckley je odgovorio:

»Iskustvo koje me najviše ispunjava je vidjeti što evanđelje čini za ljude. Daje im novi pogled na život. Daje im perspektivu koju nikada prije nisu osjetili. Podiže im pogled na ono što je plemenito i božansko. Nešto im se dogodi što je čudesno za vidjeti. Gledaju prema Kristu i ožive.«²

Naučavanja Gordona B. Hinckleyja

Imamo veliku odgovornost posluživati pojedincu.

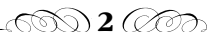
Moramo paziti na pojedince. Krist je uvijek govorio o pojedincima. Iscjeljivao je bolesne, pojedinačno. U svojim je usporedbama govorio o pojedincima. Ova se Crkva brine za pojedince, bez obzira na naše brojke. Bilo da nas je 6 ili 10 ili 12 ili 50 milijuna, nikada ne smijemo izgubiti iz vida činjenicu da je pojedinac najvažniji.³

Postajemo veliko globalno društvo. No naše zanimanje i briga uvijek moraju biti na pojedincu. Svaki član Crkve je zaseban muškarac ili žena, dječak ili djevojčica. Naša je velika odgovornost pobrinuti se da se svakoga »sjeca[] i hrani[]... blagom riječju Božjom« (Moroni 6:4), kako bi svatko imao priliku za rast, izražavanje i obuku o Gospodinovom djelu i putovima, da nikome ne nedostaju osnovne životne potrebe, da se ispunjavaju potrebe siromašnih, da svaki član može imati poticaj, obuku i priliku kretati se naprijed na putu prema besmrtnosti i vječnom životu...

Ovo je djelo vezano za ljude, svakog Božjeg sina i kćer. U ostvarenju postignuća u djelu govorimo u okvirima brojki, no svi naši napori trebaju biti posvećeni razvijanju pojedinca.⁴

Želim naglasiti kako postoji vrlo pozitivan i predivan rast mreže u Crkvi... Imamo svaki razlog osjećati se potaknuti. No svaki obraćenik čija vjera ohladi je tragedija. Svaki član koji padne u neaktivnost izaziva ozbiljnu zabrinutost. Gospodin je ostavio devedeset i devet kako bi pronašao jednu izgubljenu ovcu. Njegova briga za [jednu]

bila je tako velika da je to učinio temom jedne od svojih velikih lekcija [vidi Luka 15:1–7]. Ne možemo popustiti. Moramo stalno držati dužnosnike i članstvo Crkve svjesne ogromne obveze da se družimo na vrlo stvaran, srdačan i predivan način s onima koji dolaze u Crkvu kao obraćenici te da posežemo s ljubavi prema onima koji iz ovog ili onog razloga zakoračuju u sjene neaktivnosti. Postoji jednostavan dokaz da se to može napraviti gdje postoji volja da se to čini.⁵

Svaki obraćenik je velika i ozbiljna odgovornost.

Počeo sam osjećati da je najveća tragedija u Crkvi gubitak onih koji se priključe Crkvi, a zatim otpadnu. Uz tek nekoliko iznimaka to se ne treba događati. Uvjeren sam da su gotovo svi koje su misionari krstili bili dovoljno podučeni kako bi primili dovoljnu spoznaju i svjedočanstvo koje bi opravdalo njegovo krštenje. No, nije jednostavno ostvariti prijelaz vezan za pridruživanje Crkvi. To znači prerezati stare veze. To znači ostaviti prijatelje. To bi moglo značiti staviti po strani draga uvjerenja. To bi moglo zahtijevati promjenu navika i zatomljivanje apetita. U toliko puno slučajeva to znači samoću pa čak i strah od nepoznatog. Mora postojati njegovanje i osnaživanje tijekom ovog teškog razdoblja obraćenikovog života. Ogromna cijena plaćena je za njegovu ili njezinu nazočnost u Crkvi. Dugoročni misionarski naponi i trošak njihovog služenja, odvajanje od starih veza i trauma vezana uza sve to čini nužnim da ove dragocjene duše budu toplo dočekane, ohrabrene, potpomognute u njihovim trenucima slabosti, da im bude dana odgovornost pod kojom će se snažiti, poticati te za koju će primiti pohvalu za sve što čine.⁶

Nema baš nikakvog smisla u vršenju misionarskog rada ako nećemo zadržavati plodove tog napora. To dvoje mora biti neodvojivo. Ovi su obraćenici dragocjeni... Svaki obraćenik je velika i ozbiljna odgovornost. U potpunosti je neophodno da pazimo na one koji su postali dio nas...

Neki dan sam primio vrlo zanimljivo pismo. Napisala ga je žena koja se priključila Crkvi prije godinu dana. Napisala je:

»Moj put prema Crkvi bio je jedinstven i prilično izazovan. Prošla godina bila je najteža godina koju sam iskusila u svom životu.

»Pozivam svakog člana da u prijateljstvu i ljubavi posegne prema onima koji dolaze u Crkvu kao obraćenici.«

Također je bila i najispunjenija. Kao novoj članici, izazovi se nastavljaju svaki dan.«...

Ona izjavljuje da »članovi Crkve ne znaju kako je biti novi član Crkve. Stoga im je gotovo nemoguće znati kako nas podržati.«

Dajem vam izazov, moja braćo i sestre, da, ako ne znate kako je to, pokušate zamisliti. To može biti strašno osamljujuće. Može biti razočaravajuće. Može biti zastrašujuće. Mi smo u ovoj Crkvi mnogo drugačiji od svijeta nego što smo skloni misliti. Ona je nastavila:

»Kad mi kao istraživači postanemo članovi Crkve, iznenađeni smo kad vidimo da smo ušli u potpuno strani svijet, svijet koji ima svoje tradicije, kulturu i jezik. Otkrivamo da ne postoji ni jedna osoba ili mjesto kojima se možemo obratiti za vodstvo na našem putu u taj novi svijet. Ispočetka je put uzbudljiv, naše pogreške čak i zabavne, zatim postaje frustrirajuće i naposljetku, frustracija se pretvara u ljutnju. A u tom stadiju frustracije i ljutnje mi odlazimo. Vraćamo se u svijet iz kojeg smo došli, gdje znamo tko smo, gdje doprinosimo i čiji jezik govorimo.«⁷

Neki su pojedinci samo kršteni, no s njima se nije družilo pa su nakon dva ili tri mjeseca rekli doviđenja. Moja braćo i sestre, toliko je važno vidjeti da su [novokršteni članovi] obraćeni, da u svojem srcu imaju uvjerenje vezano za ovo veliko djelo. Nije to samo pitanje glave. To je pitanje srca i pitanje da ih Sveti Duh dotakne dok ne spoznaju da je ovo djelo istinito, da je Joseph Smith doista bio Božji prorok, da Bog živi i da Isus Krist živi te da su se ukazali dječaku Josephu Smithu, da je Mormonova knjiga istinita i da je svećeništvo ovdje sa svim svojim darovima i blagoslovima. Jednostavno ne mogu ovo dovoljno snažno naglasiti.⁸

3.

Svaki obraćenik treba prijateljstvo, odgovornost i njegovanje Božjom riječju.

Sa sve većim brojem obraćenika, mi moramo uložiti sve veći napor kako bismo im pomogli dok traže svoj put. Svaki od njih treba tri stvari: prijatelja, odgovornost i njegovanje »blagom riječju Božjom« (Moro 6:4). Naša je dužnost i prilika da pribavimo te stvari.⁹

Prijateljstvo

[Obračenicima] dolaze u Crkvu s entuzijazmom za ono što su prošli. Moramo odmah graditi na tom entuzijazmu... Slušajte ih, vodite ih, odgovorite na njihova pitanja i budite tu kako biste im pomogli u svim okolnostima i uvjetima... Pozivam svakog člana da u prijateljstvu i ljubavi posegne prema onima koji dolaze u Crkvu kao obraćenici.¹⁰

Imamo takvu obvezu prema onima koji su kršteni u Crkvu. Ne možemo ih zanemariti. Ne možemo ih ostaviti da stoje sami. Njima je potrebna pomoć dok se privikavaju putovima i kulturi ove Crkve. A naš je najveći blagoslov i prilika ponuditi tu pomoć... Srdačan osmijeh, prijateljski stisak ruke i ohrabrujuća riječ učinit će čuda.¹¹

Posegnimo prema tim ljudima! Budimo im prijatelji! Budimo prijazni prema njima! Potičimo ih! Nadodajmo njihovoj vjeri i njihovom znanju ovog, Gospodinovog djela.¹²

Preklinjem vas... da stavite svoje ruke oko onih koji dolaze u ovu Crkvu, budete im prijatelji, pomognete im da se osjećaju dobrodošlo i utješite ih pa ćemo vidjeti predivne rezultate. Gospodin

će vas blagosloviti kako biste pomogli u tom velikom postupku zadržavanja obraćenika.¹³

Odgovornost

Ova Crkva očekuje nešto od ljudi. Ima visoka mjerila. Ima snažan nauk. Od ljudi očekuje veliku službu. Oni tu nisu besposleni. Očekujemo da djeluju. Ljudi se odazivaju na to. Pozdravljaju priliku da budu od koristi, a dok jesu, rastu u svojoj sposobnosti, razumijevanju i osposobljenosti da djeluju i da djeluju dobro.¹⁴

Dajte [novim obraćenicima] nešto za raditi. Neće rasti snažni u vjeri bez vježbanja. Vjera i svjedočanstvo su poput mišića moje ruke. Koristim li te mišiće i pazim li na njih, oni će se osnažiti. Stavim li svoju ruku u povez, ona postaje slaba i neučinkovita, a tako je i sa svjedočanstvima.

Dalje, neki od vas kažu da niste spremni za preuzimanje odgovornosti. No nitko od nas nije bio spreman kada je poziv došao. Ja to mogu reći za sebe. Mislite li da sam bio spreman za ovaj veliki i sveti poziv? Osjećao sam se preplavljeno. Osjećao sam se nepodobno. Još uvijek se osjećam preplavljeno. Još uvijek se osjećam nepodobno. No, nastojim ići naprijed, tražeći Gospodinove blagoslove i pokušavajući činiti njegovu volju te se nadajući i moleći da će mu naša služba biti prihvatljiva. Prva odgovornost koju sam imao u ovoj Crkvi bila je savjetnik predsjedniku zbora kada sam imao dvanaest godina. Nisam se osjećao podobno. Osjećao sam se preplavljeno. No, pokušao sam, kao i vi, a nakon toga su došle druge odgovornosti. Nikada osjećaj podobnosti, no uvijek osjećaj zahvalnosti i voljnosti da se pokuša.¹⁵

Svaki obraćenik koji dođe u ovu Crkvu trebao bi odmah primiti odgovornost. Mogla bi biti jako mala, no uzrokovat će razliku u njegovom životu.¹⁶

Naravno da novi obraćenik neće sve znati. Vjerojatno će raditi pogreške. Pa što? Svi radimo pogreške. Važan je rast koji će doći iz aktivnosti.¹⁷

Njegovanje blagom riječju Božjom

Vjerujem... da ovi obraćenici imaju svjedočanstvo o evanđelju. Vjerujem da imaju vjeru u Gospodina Isusa Krista i spoznaju njegovu

Predsjednik Hinckley je naučavao da novi obraćenici trebaju primiti prilike da služe u Crkvi.

božansku stvarnost. Vjerujem da su se doista pokajali za svoje grijehе i da imaju odlučnost služiti Gospodinu.

Moroni [kaže] vezano za njih nakon što su kršteni: »I pošto bijahu primljeni na krštenje, i moću Duha Svetoga obuzeti i pročišćeni, pribrojili bi ih narodu crkve Kristove. I uzeta su im imena njihova da bi ih se sjećali i hranili ih blagom riječju Božjom kako bi se održali na pravomu putu, kako bi ih trajno čuvali budnima za molitvu oslanjajući se jedino na zasluge Krista, začetnika i dovršitelja vjere njihove« (Moro 6:4).

Danas, kao i tada, obraćenici se »pribroj[e]... narodu crkve Kristove... da bi ih se sjećali i hranili ih blagom riječju Božjom kako bi se održali na pravomu putu, kako bi ih trajno čuvali budnima za molitvu«... Pomognimo im dok poduzimaju prve korake kao članovi.¹⁸

Iznimno je važno da se [svaki novi obraćenik] poveže sa svećeničkim zborom ili Potpornim društvom, Djevojkama, Mladićima, Nedjeljnom školom ili Malom školom. Treba ih potaknuti da dođu na sakramentalni sastanak kako bi blagovali od sakramenta, obnovili saveze koje su sklopili pri krštenju.¹⁹

 4

**Sve se može dobiti, a ništa izgubiti
vraćanjem u aktivnost u Crkvi.**

Tisuće su diljem svijeta... koji su članovi Crkve po imenu, no koji su otišli i koji sada u svojem srcu žude vratiti se, no ne znaju kako i previše su plahi da bi pokušali...

Moja braćo i sestre, koji ste uzeli svoju duhovnu baštinu i otišli, a sada osjećate prazninu u svojem životu, vama je otvoren put za vaš povratak... Napravite li prvi bojažljivi korak za povratak, pronaći ćete otvorene ruke koje će vas pozdraviti i srdačne prijatelje koji će vam izraziti dobrodošlicu.

Mislim da znam zašto su neki od vas otišli. Uvrijedila vas je nepromišljena osoba koja vas je povrijedila te ste pogrešno shvatili njezine radnje kao predstavnika Crkve. Ili ste se preselili iz područja u kojem ste bili poznati u područje u kojem ste uglavnom sami, a tamo ste odrasli s malo znanja o Crkvi.

Ili ste privučeni drugoj skupini ili navici za koju ste osjetili da nije spojiva s povezanošću s Crkvom. Ili ste se možda osjetili mudrijima u mudrosti svijeta od onih koji su vaši prijatelji u Crkvi pa ste se s malo prezira udaljili od njihovog društva.

Nisam ovdje da bih boravio na razlozima. Nadam se da ni vi nećete. Stavite prošlost iza sebe... Imate sve za steći, a ništa za izgubiti. Vratite se, prijatelji moji. Više je mira koji se može naći u Crkvi nego što ste ga dugo poznavali. Mnogo je prijateljstava u kojima ćete uživati.²⁰

Moja voljena braćo i sestre koji ste možda... odlutali, Crkva vas treba i vi trebate Crkvu. Pronaći ćete mnoge uši koje će slušati s razumijevanjem. Bit će mnogo ruku koje će vam pomoći pronaći vaš put natrag. Bit će srdaca koje će ugrijati vaše. Bit će suza, ne zbog gorčine, već iz radovanja.²¹

 5

**Sveci posljednjih dana koji se vrate u aktivnost u
Crkvi osjećat će se dobro što su ponovno kod kuće.**

Jedne sam se nedjelje našao u gradu u Kaliforniji na saboru okola. Moje su ime i slike bili u mjesnim novinama. Telefon je zvonio u

centru okola dok smo predsjednik okola i ja ulazili u zgradu toga jutra. Poziv je bio za mene i pozivatelj se predstavio. Želio me je vidjeti. Ispričao sam se sa sastanka koji sam trebao održati rano toga jutra i zadužio sam predsjednika okola da ga održi. Imao sam nešto važnije za učiniti.

On je došao, ovaj moj prijatelj, plaho i pomalo bojažljivo. Nije ga bilo već jako dugo. Zagrlili smo se poput dugo odvojene braće. Razgovor je u početku bio nezgrapan, no ubrzo je postao srdačan dok smo zajedno raspravljali o danima provedenim u Engleskoj prije mnogo godina. U očima ovog snažnog čovjeka pojavile su se suze dok je govorio o Crkvi čiji je nekoć bio aktivan dio, a zatim je govorio o dugim, ispraznim godinama koje su uslijedile. Zadržao se na njima poput čovjeka koji govori o noćnim morama. Kada smo opisali ove potraćene godine, pričali smo o njegovom povratku. Mislio je da će biti teško, da će biti sramotno, no pristao je pokušati.

Ne tako davno, [primio] sam njegovo pismo. Rekao je: »Vratio sam se. Vratio sam se i kako je predivno ponovno biti kod kuće.«

Tako kažem i vama, prijatelji moji, koji poput njega žudite vratiti se, ali ste neskloni poduzeti prvi korak, pokušajte. Dopustite nam da se nađemo s vama tamo gdje sada stojite, uzmemo vas za ruku i pomognemo vam. Obećavam vam da ćete se dobro osjećati ponovno kod kuće.²²

Prijedlozi za proučavanje i podučavanje

Pitanja

- Zašto »naše zanimanje i briga uvijek moraju biti na pojedincu«, čak i u crkvi rasprostranjenoj diljem svijeta? (Vidi 1. odsjek.) Kada vas je blagoslovio netko tko se zanimao za vas osobno? Koji su neki od načina na koje možemo biti osjetljiviji u tome da pazimo jedni na druge ponaosob?
- Što možemo naučiti iz pisma koje predsjednik Hinckley navodi u 2. odsjeku i kako to možemo primijeniti? Promislite što možete učiniti kako biste osnažili one koji rade na izgradnji svoje vjere.
- Zašto svaki obraćenik treba prijateljstvo, odgovornost i njegovanje Božjom riječju? (Vidi 3. odsjek.) Koji su neki od načina na koje možemo biti prijatelji novim obraćenicima? Kako možemo

podržati nove obraćenike u njihovim crkvenim odgovornostima? Kako možemo pomoći novim obraćenicima da budu »hranjeni Božjom riječju«?

- Zašto je ponekad teško za članove vratiti se u crkvenu aktivnost? (Vidi 4. odsjek.) Kako možemo pomoći ljudima da se vrate? Kada ste iskusili radost koja prati povratak u crkvenu aktivnost ili joj svjedočili?
- Što učite iz događaja koji je predsjednik Hinckley naveo u 5. odsjeku? Razmotrite kako biste mogli posegnuti u pomoći nekome tko nije aktivan u Crkvi da »ponovno dođe kući«.

Povezani stihovi iz Svetih pisama

Luka 15; Ivan 10:1–16, 26–28; 13:34–35; Mosija 18:8–10; Helaman 6:3; 3. Nefi 18:32; Moroni 6:4–6; NiS 38:24

Pomoć pri proučavanju

»Mnogi smatraju da je najbolje vrijeme za proučavanje ujutro nakon prospavane noći... Drugi radije proučavaju u mirnim satima nakon što posao i dnevne brige prođu... Možda je od vremena u danu važnije odrediti redovito vrijeme za proučavanje« (Howard W. Hunter, »Reading the Scriptures«, *Ensign*, studeni 1979., 64.).

Napomene

1. »Converts and Young Men«, <i>Ensign</i>, svibanj 1997., 47–48. 2. »Converts and Young Men«, 48. 3. »Inspirational Thoughts«, <i>Ensign</i>, listopad 2003., 5. 4. »This Work Is Concerned with People«, <i>Ensign</i>, svibanj 1995., 52–53. 5. <i>Teachings of Gordon B. Hinckley</i> (1997.), 537–538. 6. »There Must Be Messengers«, <i>Ensign</i>, listopad 1987., 5. 7. »Find the Lambs, Feed the Sheep«, <i>Ensign</i>, svibanj 1999., 108. 8. »Messages of Inspiration from President Hinckley«, <i>Church News</i>, 5. travnja 1997., 2; vidi i »Inspirational Thoughts«, 3. 9. »Converts and Young Men«, 47. 10. »Some Thoughts on Temples, Retention of Converts, and Missionary Service«, <i>Ensign</i>, studeni 1997., 51.	11. »Inspirational Thoughts«, 4. 12. »Latter-day Counsel: Excerpts from Recent Addresses of President Gordon B. Hinckley«, <i>Ensign</i>, srpanj 1999., 73. 13. »Words of the Prophet: Reach Out«, <i>New Era</i>, veljača 2003., 7. 14. »Inspirational Thoughts«, 3–4. 15. <i>Teachings of Gordon B. Hinckley</i>, 538. 16. »Inspirational Thoughts«, <i>Ensign</i>, srpanj 1998., 4. 17. »Find the Lambs, Feed the Sheep«, 108. 18. »Converts and Young Men«, 48. 19. »Find the Lambs, Feed the Sheep«, 108. 20. »Everything to Gain – Nothing to Lose«, <i>Ensign</i>, studeni 1976., 95–96. 21. »And Peter Went Out and Wept Bitterly«, <i>Ensign</i>, svibanj 1979., 67. 22. »Everything to Gain – Nothing to Lose«, 97.

Hram Colonia Juárez Chihuahua Meksiko

Blagoslovi svetog hrama

»Hramske uredbe postaju najveći blagoslovi koje Crkva može ponuditi.«

Iz života Gordona B. Hinckleyja

»Vjerujem da nijedan član Crkve nije primio ono najbolje što ova Crkva ima za dati dok nije primio svoje hramske blagoslove u domu Gospodnjem«, rekao je predsjednik Gordon B. Hinckley na svećeničkom zasjedanju općeg sabora u listopadu 1997. Sukladno tomu, činimo sve što znamo kako učiniti da bismo ubrzali izgradnju ovih svetih građevina i učinili blagoslove koji se u njima primaju općenitije dostupnijima.«¹ Naveo je nekoliko hramova koji su bili u raznim etapama planiranja i izgradnje te je zatim iznio najavu koja će promijeniti živote ljudi diljem svijeta.

»Postoje mnoga područja u Crkvi koja su udaljena, gdje je broj članova mali i vjerojatno neće mnogo narasti u bližoj budućnosti. Treba li onima koji žive u tim područjima zauvijek uskratiti blagoslove hramskih uredbi? Dok smo bili u posjeti takvom području prije nekoliko mjeseci, uz molitvu smo razmišljali o tom pitanju. Odgovor je, vjerujemo, došao bistro i jasno.

Gradit ćemo male hramove u nekim od tih područja... Oni će biti izgrađeni prema mjerilima hramova, koja su mnogo veća od mjerila za sastajališta. Tu će se obavljati krštenja za mrtve, službe podarivanja, pečaćenja, te sve druge uredbe koje se vrše u Gospodinovom domu za žive i za mrtve.«²

Nadahnuće za ovaj naum započelo je više od 20 godina ranije kada je predsjednik Hinckley služio kao predsjednik odbora Crkve za hramove. Zabrinut što mnogi sveci posljednjih dana nisu imali lagan pristup hramskim blagoslovima, u svoj je dnevnik napisao: »Crkva je mogla izgraditi [mnogo manjih] hramova za cijenu hrama

Washington [koji je tada bio u izgradnji]. To bi dovelo hramove ljudima umjesto da ljudi moraju putovati velike udaljenosti da dođu do njih.«³

Godine 1997., objava od Gospodina je oživjela ovu ideju. Predsjednik Hinckley je iznio nešto o toj objavi kada je prinio molitvu posvećenja za hram Colonia Juárez Chihuahua Meksiko. »Ovdje si u Sjevernom Meksiku«, molio se, »ti objavio ideju i naum o manjem hramu, potpunom u svakom nužnom detalju, no po veličini prikladnom potrebama i okolnostima članstva Crkve u ovom području tvojeg vinograda. Ta je objava došla iz želje i molitve za pomoć tvojem narodu ovih kolonija koji je bio istinit i odan.«⁴

Šest mjeseci nakon što je najavio naum izgradnje manjih hramova, predsjednik Hinckley je iznio još jednu značajnu najavu:

»Putovali smo daleko među članstvom Crkve. Bio sam s mnogima koji imaju vrlo malo od svjetovnih dobara. No, u svojem srcu imaju veliku, žarku vjeru po pitanju djela posljednjeg dana. Oni vole Crkvu. Oni žive evanđelje. Oni vole Gospodina i žele vršiti njegovu volju. Oni plaćaju svoju desetinu, koliko god skromna bila. Oni podnose ogromne žrtve kako bi pohađali hramove. Oni danima putuju u jeftinim autobusima i na starim čamcima. Oni štede svoj novac i odriču se kako bi si to sve omogućili.

Oni trebaju hramove u blizini – male, predivne, korisne hramove. Sukladno tomu, koristim ovu priliku da cijeloj Crkvi najavim program neposredne izgradnje nekih 30 malih hramova...

Bit će to ogroman poduhvat. Ništa niti približno tomu nije ikada ranije probano... To će biti ukupno 47 novih hramova uz ovih 51 sada aktivnih. Mislim da bi bilo najbolje nadodati još 2 pa da ih bude ravno 100 do kraja stoljeća, s obzirom da će biti 2.000 godina 'nakon dolaska Gospodina i Spasitelja našega, Isusa Krista, u tijelu' (Niš 20:1). U ovom se programu krećemo razinom kojom nikada ranije nismo.«⁵

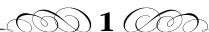
Predsjednik Hinckley je 1. listopada 2000. posvetio hram Boston Massachusetts, 100. aktivni hram. Prije kraja te godine posvetio je još dva hrama. A kada je preminuo 27. siječnja 2008. godine Crkva je imala 124 aktivna hrama, s još 13 najavljenih. Od 124 aktivna

hrama, predsjednik Hinckley je sudjelovao u planiranju i izgradnji većine njih te je osobno posvetio njih 85.

Čak i dok je predsjednik Hinckley najavljuvao veliki broj novih hramova, i čak i dok se divio njihovoj ljepoti, on je podsjećao svece posljednjih dana na svrhu tih svetih zdanja: da blagoslove pojedince i obitelji, jedno po jedno. Govoreći o hramu San Diego Kalifornija, rekao je: »Kako li je ovo čudesno predivna građevina. No, uz svu ljepotu ove građevine, ta je struktura samo sredstvo do cilja i nije cilj sama po sebi. To je zdanje podignuto i posvećeno za vršenje svetih uredbi koje je Gospodin objavio u ovo vrijeme.«⁶

Drugom je prilikom rekao: »Nijedna osoba nema cijelo evanđelje dok nije sposobna primiti [uredbe hrama]. I na nama leži odgovornost pobrinuti se da su ta zdanja dostupna. Ne znam koliko mi je još ostalo, no nadam se da ću graditi Gospodinove hramove do kraja svojih dana, noseći hramove ljudima kako bi oni mogli imati čudesne blagoslove koji se imogu dobiti [tamo].«⁷

Naučavanja Gordona B. Hinckleyja

Hramovi su izrazi našeg svjedočanstva i oni predstavljaju ono najbolje u našem bogoštovlju.

Svaki hram koji izgradi Crkva Isusa Krista svetaca posljednjih dana stoji kao izraz svjedočanstva njegovog naroda da Bog naš Vječni Otac živi, ima naum za blagoslov svojih sinova i kćeri svih naraštaja, da je njegov Ljubljeni Sin, Isus Krist, koji je rođen u Betlehemu judejskom i razapet na križu Golgote, Spasitelj i Otkupitelj svijeta čija pomirbena žrtva omogućuje ispunjenje tog nauma u vječnom životu svakoga tko prihvaća evanđelje i živi po njemu.⁸

Sve što se događa u hramu je nadahnjujućeg i oplemenjujućeg oblika. Govori o životu ovdje i nakon groba. Govori o važnosti pojedinca kao Božjeg djeteta. Govori o važnosti obitelji kao tvorevini Svemogućega. Govori o vječnosti bračnog odnosa. Govori o odlasku u veću slavu. To je mjesto svjetla, mjesto mira, mjesto ljubavi gdje se bavimo s onime što je vječno.⁹

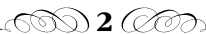
Svaki hram... je zapravo stajao kao spomenik našem uvjerenju u besmrtnost ljudske duše, da je ova etapa smrtnog života kroz koju

prolazimo dio stalnog uspinjanja u vis, da tako kažem, i da zasigurno kao što postoji život ovdje, postoji život i tamo. To je naše čvrsto uvjerenje. Ostvaruje se kroz Spasiteljevo Pomirenje i, kao što sam naveo, hram postaje most između ovog i narednog života. Hram se bavi pitanjima besmrtnosti.¹⁰

Ove jedinstvene i prelijepo građevine te uredbe koje se u njima poslužuju predstavljaju ono najbolje u našem bogoštovlju. Ove uredbe postaju najdubokoumniji izrazi naše teologije.¹¹

Sveta pitanja zaslužuju sveto razmatranje... Kada izađete kroz vrata Doma Gospodnjega, budite odani svetom povjerenju da ne govorite o onome što je sveto i posvećeno.

Gospodin je rekao: »Spomenite se da je ono što odozgor dolazi sveto, i mora se s pobjedom izgovarati, i na poticaj Duha« (NiS 63:64). I opet: »Ne poigravaj se sa svetinjama« (NiS 6:12).¹²

Kroz hramske uredbe primamo krunske blagoslove evanđelja.

Ovi hramovi, koji se sada nalaze svuda po svijetu, nužni su za ispunjenje Spasiteljevog Pomirenja. Ovdje, pod ovlasti svetog svećeništva, posluživat će se uredbe koje ne vode samo do spasenja, već i do vječnog uzvišenja.¹³

Isus Krist, Sin Božji, dao je svoj život na križu na Kalvariji za grijeh čovječanstva. Njegova je zastupnička žrtva bila za svakoga od nas. Kroz tu je žrtvu došlo obećanje o uskrsnuću za sve. To je došlo kroz Božju milost, bez ikakvog napora od strane ljudi. Kroz ključeve svetog svećeništva koje je dvanaestorici udijelio Gospodin kada je hodao među njima, koje su u ovoj rasporedbi obnovili oni koji su ih držali u drevna vremena – kroz njih su došli dodatni veliki blagoslovi, uključujući one jedinstvene i čudesne uredbe koje se poslužuju u domu Gospodnjem. Samo se u tim uredbama ostvaruje korištenje »punine svećeništva« (NiS 124:28).¹⁴

Hramske uredbe [su] najveći blagoslovi koje Crkva može ponuditi.¹⁵

Blagoslovi hrama za muškarce i žene koji ulaze u njih... uključuju naša pranja i pomazanja kako bismo mogli biti čisti pred Gospodinom. Oni uključuju službu upute u kojoj nam je dano podarivanje

obveza i blagoslova koji nas motiviraju na ponašanje u skladu s načelima evanđelja. Oni uključuju uredbе pečaćenja po kojima ono što je zapečaćeno na zemlji zapečaćeno je na nebu, nudeći neprekidnost obitelji.¹⁶

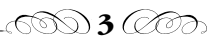
[Jednom] sam pozvan u bolnicu uz bolesnički krevet majke u završnom stadiju ozbiljne bolesti. Preminula je nedugo nakon toga, ostavljajući svojeg muža i četvero djece, uključujući dječaka od šest godina. Prevladala je tuga, duboka, oštra i tragična. No, svjetleći kroz njihove suze bila je vjera predivna i sigurna da zasigurno kao što sada postoji tužno razdvajanje, jednoga dana doći će do radosnog ujedinjenja jer je taj brak započeo s pečaćenjem za vrijeme i vječnost u domu Gospodnjem pod ovlasti svetog svećeništva...

Mnogi su proputovali [velike udaljenosti] kako bi primili blagoslove hramskog braka. Vidio sam skupinu svetaca posljednjih dana koji su si – prije izgradnje hrama u njihovoj domovini – uskratili hranu kako bi si omogućili daleko putovanje do hrama Lale Havaji. Prije nego što smo imali hram u Johannesburgu, susretali smo one koji su bili bez potreština kako bi si priuštili let od 11.000 km od Južne Afrike do hrama u Surreyju u Engleskoj. Svjetlo je sjalo u njihovim očima, osmijesi su bili na njihovim licima, a na njihovim usnama svjedočanstva da je bilo beskrajno vrijednije od svih drugih troškova.

I sjećam se da sam prije mnogo godina na Novom Zelandu čuo svjedočanstvo čovjeka s druge strane Australije koji je, zapečativši se civilnom ovlašću, a zatim priključivši se Crkvi sa svojom ženom i djecom, proputovao cijeli put diljem prostranog kontinenta, zatim preko Tasmanovog mora do Aucklanda i dolje do hrama u predivnoj dolini Waikato. Kako se sjećam njegovih riječi, rekao je: »Nismo si mogli priuštiti doći. Naš svjetovni imetak sastojao se od starog automobila, našeg namještaja i posuđa. Rekao sam svojoj obitelji: 'Ne možemo si priuštiti da odemo'. Onda sam pogledao u lice svoje predivne žene i naše predivne djece i rekao: 'Ne možemo si priuštiti da ne odemo. Ako mi Gospod daje snage, mogu raditi i zaraditi dovoljno za drugi automobil, namještaj i posuđe, no ako izgubim moje voljene, bio bih siromašan i u ovom životu i u vječnosti'.«¹⁷

Moja braćo i sestre, malo je čudo što sam s otvaranjem... hramova vidio suze snažnih muškaraca koji su zagrlili svoje supruge pred oltarima ovih svetih domova. Vidio sam suze očeva i majki kada su

grlili svoju djecu za ovim istim oltarima. Kroz ovdje primijenjenu moć oni su spoznali da ni vrijeme ni smrt ne mogu uništiti veze koje ih povezuju.¹⁸

Hram je svetište službe gdje primamo spasonosne uredbe za one koji su preminuli bez primanja evanđelja.

Nebrojeni su milijuni koji su kročili zemljom i koji nikada nisu imali priliku čuti evanđelje. Hoće li njima biti uskraćeni blagoslovi kakvi se nude u hramovima Crkve?

Kroz živuće zastupnike koji predstavljaju mrtve, iste su uredbe dostupne onima koji su napustili smrtnost. Oni su onda u duhovnom svijetu slobodni prihvatiti ili odbaciti te zemaljske uredbe koje su izvršene za njih, uključujući krštenje, brak i pečačenje obiteljskih odnosa. Ne smije postojati prisila u Gospodinovom djelu, no mora postojati prilika.¹⁹

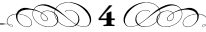
Ovo je svetište službe. Većina djela učinjena u ovim svetim domovima vrši se zastupnički za one koji su prošli kroz veo smrti. Ne znam za drugo djelo koje se s njim može usporediti. On je bliže zastupničkoj žrtvi Božjeg Sina za cijelo čovječanstvo od ijednog drugog djela kojeg sam ja svjestan. Ne očekuje se zahvala od onih koji u zagrobnom svijetu postaju korisnici ove posvećene službe. To je služba živih za mrtve. To je služba kojoj je nesebičnost u samoj srži.²⁰

Brojne dječake i djevojčice... podsjetilo se da ovi hramovi nisu samo za njihove roditelje, već i za njih. Oni u dobi od 12 godina mogu ući u dom Gospodnji i stajati kao zastupnici u krštenjima za one iza vela smrti. Kako li je to velika i nesebična služba. Kako li je predivna stvar za naše mlade biti uključeni u ovaj potpuno nesebičan čin za one koji su nemoćni pomoći sebi.

Ići ruku pod ruku sa... sve većom hramskom aktivnosti je povećanje u našem hramskom djelu. Računalo u svojim raznim razgranjivanjima ubrzava ovo djelo, a ljudi iskorištavaju nove tehnike koje im se nude. Kako netko može pobjeći od zaključka da je Gospodin u svemu ovome? Kako se računalni objekti poboljšavaju, broj hramova raste da bi se udovoljilo ubrzanom djelu obiteljske povijesti.²¹

Mi smo odgovorni za blagoslove, vječne blagoslove, svih koji su živjeli na zemlji, nebrojenih, bezbrojnih naraštaja muškaraca i žena koji su živjeli na zemlji, svih koji danas žive na zemlji i svih koji će tek živjeti na zemlji. Kako li je velika naša odgovornost. Moramo stajati mali ponosniji i djelovati malo marljivije da bismo to ostvarili.²²

Oni s druge strane koji nisu mrtvi, već su živi po pitanju duha, radovat će se i biti usrećeni kada se probude i krenu naprijed svojim putem do »besmrtnost[i] i život[a] vječn[og]« (Mojsije 1:39).²³

Očekuju nas veliki blagoslovi dok se čuvamo dostojnima i često idemo u hram.

Dajem... izazov svakome od vas danas da sredite svoj život, budete dostojni odlaska u dom Gospodnji i tamo imate udjela u blagoslovima koji su svojstveno vaši... Veliki su uvjeti, no blagoslovi su još i veći.²⁴

Pozivam ljude posvuda, sa svim uvjeravanjem za koje sam sposoban, da žive dostojno kako bi mogli držati hramsku preporuku, da je dobiju i smatraju dragocjenom, te da ulažu veći napor kako bi mogli ići u dom Gospodnji i imati udjela u duhu i blagoslovima koji se tamo mogu dobiti.²⁵

Bilo da možete redovito ići [u hram] ili ne, osposobite se za hramsku preporuku i držite je u svojem džepu. Ona će vas podsjećati na to što se očekuje od vas kao sveca posljednjih dana.²⁶

Zadovoljan sam što svaki muškarac ili žena koji idu u hram u duhu iskrenosti i vjere izlaze iz doma Gospodnjeg kao bolji muškarac ili žena. Postoji potreba za stalnim napredovanjem tijekom cijelog našeg života. Potrebno je ponekad ostaviti buku i uzburkanost svijeta i ući unutar zidova svetog doma Božjeg i tamo osjećati njegov duh u okrilju svetosti i mira.²⁷

Ovo sveto zdanje postaje škola upućivanja u slatke i svete Božje stvari. Ovdje smo naglasili naum brižnog Oca u ime njegovih sinova i kćeri svih naraštaja. Ovdje smo pred sobom narisali odiseju čovjekovog vječnog putovanja od predsmrtnog postojanja preko ovoga života do života nakon ovoga. Velike temeljne i osnovne istine

podučavaju se s jasnoćom i jednostavnošću u granicama razumijevanja svih koji čuju...

Hram je također mjesto osobnog nadahnuća i objave. Legija jesu oni koji u vrijeme stresa, prilikom donošenja teških odluka i rješavanja složenih problema, dolaze u hram u duhu posta i molitve tražiti božansko usmjerenje. Mnogi su posvjedočili kako se, iako se ne čuju glasovi objave, poticaji povezani sa smjerom koji je potrebno slijediti mogu doživjeti u to vrijeme ili kasnije postati odgovori na njihove molitve.

Ovaj je hram izvor vječne istine. »Tko pije od vode koju ću mu ja dati, sigurno neće nikada ožednjeti« (Ivan 4:14). Ovdje se naučavaju one istine koje su božanske u svojoj srži i vječne u svojim posljedicama.

Za one koji uđu unutar ovih zidova, ovaj dom postaje dom saveza. Ovdje obećavamo, svečano i sveto, da ćemo živjeti evanđelje Isusa Krista na najprofinjeniji način. Sklapamo savez s Bogom, našim Vječnim Ocem, da ćemo živjeti prema ovim načelima koja su temelj svake istinite vjere.²⁸

Je li vam život ispunjen zabrinutošću? Imate li probleme, brige i razdiranja? Žudite li za mirom u svojem srcu i prilikom da komunicirate s Gospodinom te meditirate o njegovom putu? Idite u dom Gospodnji i tamo osjetite njegov duh te razgovarajte s njim pa ćete spoznati mir koji nećete naći nigdje drugdje.²⁹

U vremenima tmine pokušajte doći do doma Gospodnjeg i tamo isključiti svijet. Primite njegove svete uredbe i omogućite ih svojim precima. Po završetku sesije u hramu, u tišini sjedite u celestijalnoj sobi i promislite o blagoslovima koje ste primili za sebe ili koje ste omogućili onima koji su prešli dalje. Vaše će se srce naduti od zahvalnosti, a misli o vječnim istinitostima Gospodinovog velikog nauma sreće ispunit će vašu dušu.³⁰

U ovom bučnom, užurbanom, prodornom svijetu, kolika li je povlastica imati sveti dom gdje možemo iskusiti posvećujući utjecaj Duha Gospodnjega. Element sebičnosti stalno utječe na nas. Mi ga moramo nadvladati, a nema boljeg načina nego otići u dom Gospodnji i služiti tamo kao zastupnici za one koji su iza koprene smrti...

»Idite u dom Gospodnji i tamo osjetite njegov duh te razgovarajte s njim pa ćete spoznati mir koji nećete naći nigdje drugdje.«

I tako vas pozivam da bolje iskoristite ovu blagoslovljenu povlasticu. To će oplemeniti vašu narav. To će oljuštiti sebični oklop u kojem većina nas živi. To će doslovno donijeti posvećujući učinak u naše živote i učiniti nas boljim muškarcima i boljim ženama.³¹

Znam da su vam životi zaposleni. Znam da imate puno za raditi. No dajem vam obećanje da ako ćete ići u dom Gospodnji, bit ćete blagoslovljeni, život će vam biti bolji. Sada, molim vas, molim vas moja ljubljena braćo i sestre, okoristite se velikom prilikom odlaska u Gospodinov dom da time imate udjela u svim čudesnim blagoslovima koji su vas tamo čekaju.³²

Prijedlozi za proučavanje i podučavanje

Pitanja

- Predsjednik Hinckley je rekao da su hramske uredbe »najdubokomniji izrazi naše teologije« (1. odsjek) i »najveći blagoslovi koje Crkva može ponuditi« (2. odsjek). Koji su neki blagoslovi koje ste primili kroz ove uredbe?

- Predsjednik Hinckley je govorio o muškarcima i ženama koji liju suze radosnice u hramovima (vidi 2. odsjek). Iz vašega iskustva, zašto hramske uredbe uzrokuju tako duboke osjećaje?
- Predsjednik Hinckley je o djelu otkupljenja mrtvih rekao: »Kako li je predivna stvar za naše mlade biti uključeni u ovaj potpuno nesebičan čin« (3. odsjek). Što roditelji i mladi mogu učiniti kako bi zajedno radili u ovoj službi?
- Što mi možemo napraviti da bismo odvojili vremena za služenje u hramu? Na koje načine naša služba u hramu utječe na naš život izvan hrama? (Za neke primjere vidi 4. odsjek.) Kako vas je odlazak u hram blagoslovio?

Povezani stihovi iz Svetih pisama

Izlazak 25:8; 1. Kraljevi 6:11–13; NiS 88:119–20; 109:12–13, 24–28; 110:1–10; 128:22–24

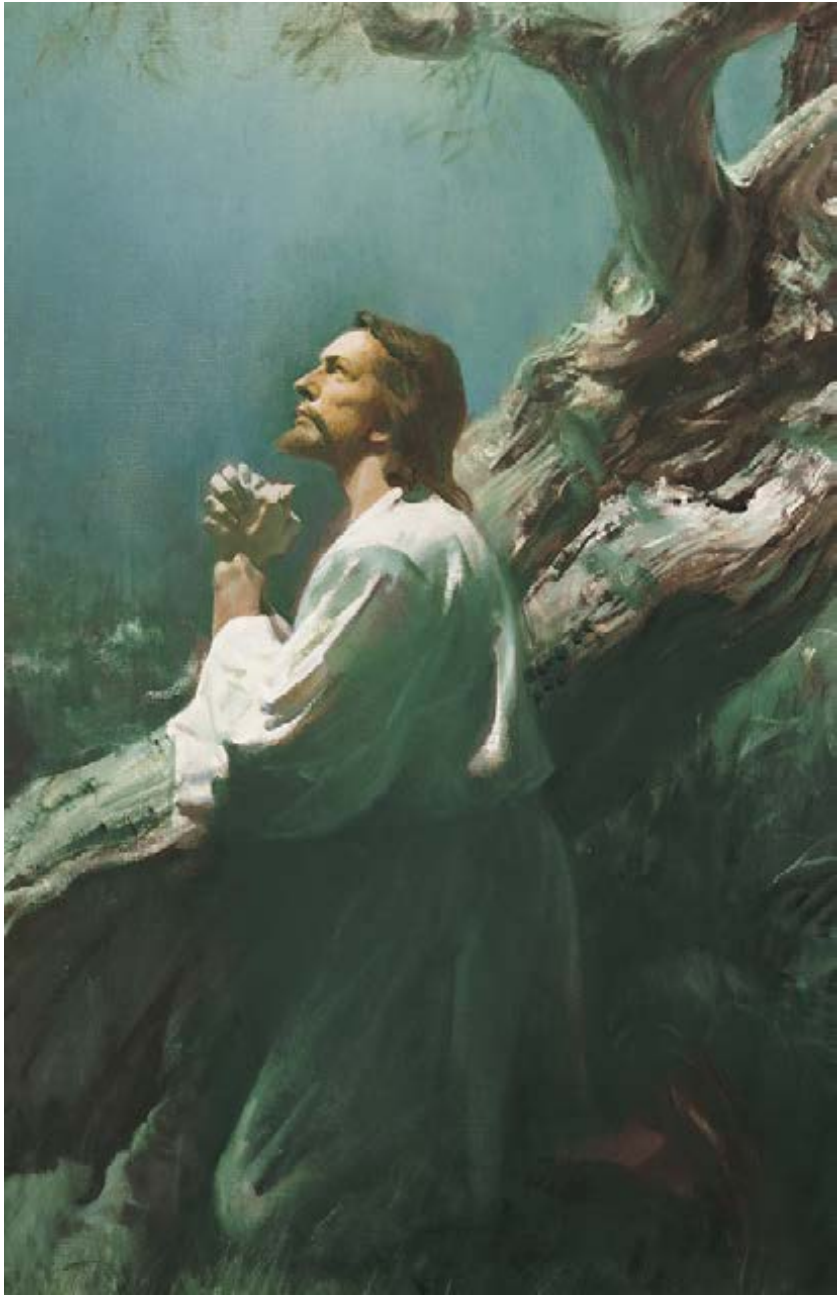
Pomoć pri proučavanju

»Razgovarajte o tome što ste naučili. Kada to radite, misli vam postaju jasnije i povećava se vaša moć pamćenja« (*Podučavanje, nema većeg poziva* [1999.], 17).

Napomene

1. »Some Thoughts on Temples, Retention of Converts, and Missionary Service«, <i>Ensign</i>, studeni 1997., 49. 2. »Some Thoughts on Temples, Retention of Converts, and Missionary Service«, 49. 3. Sheri L. Dew, <i>Go Forward with Faith: The Biography of Gordon B. Hinckley</i> (1996.), 325. 4. »This Is a Day Long Looked Forward To« (tekst iz molitve posvećenja hrama Colonia Juárez Chihuahua Meksiko, 6. ožujka 1999.), <i>Church News</i>, 13. ožujka 1999., 7. 5. »New Temples to Provide 'Crowning Blessings' of the Gospels«, <i>Ensign</i>, svibanj 1998., 87–88. 6. <i>Discourses of President Gordon B. Hinckley, Volume 1: 1995–1999</i> (2005.), 311–312. 7. <i>Teachings of Gordon B. Hinckley</i> (1997.), 641. 8. »This Peaceful House of God«, <i>Ensign</i>, svibanj 1993., 74.	9. <i>Teachings of Gordon B. Hinckley</i>, 623–624. 10. »Inspirational Thoughts«, <i>Ensign</i>, travanj 2002., 4. 11. »Of Missions, Temples, and Stewardship«, <i>Ensign</i>, studeni 1995., 53. 12. »Keeping the Temple Holy«, <i>Ensign</i>, svibanj 1990., 52. 13. »Shining Star in a World Oppressed with Darkness« (tekst iz molitve posvećenja hrama Manhattan New York, 13. lipnja 2004.), <i>Church News</i>, 19. lipnja 2004., 5. 14. »Rejoice in This Great Era of Temple Building«, <i>Ensign</i>, studeni 1985., 59. 15. »New Temples to Provide 'Crowning Blessings' of the Gospels«, 88. 16. »Temples and Temple Work«, <i>Ensign</i>, veljača 1982., 3. 17. »The Marriage That Endures«, <i>Ensign</i>, srpanj 2003., 4–6. 18. »Rejoice in This Great Era of Temple Building«, 60.

19. »Why These Temples?« *Ensign*, kolovoz 1974., 40.
20. »The Salt Lake Temple«, *Ensign*, ožujak 1993., 5.
21. »Welcome to Conferences«, *Ensign*, studeni 1999., 4–5.
22. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, 640.
23. *Discourses of President Gordon B. Hinckley, Volume 1*, 154.
24. *Discourses of President Gordon B. Hinckley, Volume 1*, 362.
25. »Of Missions, Temples, and Stewardship«, 53.
26. »Inspirational Thoughts«, 4.
27. »Of Missions, Temples, and Stewardship«, 52.
28. »The Salt Lake Temple«, 5–6.
29. »Excerpts from Recent Addresses of President Gordon B. Hinckley«, *Ensign*, travanj 1996., 72.
30. *One Bright Shining Hope: Messages for Women from Gordon B. Hinckley* (2006.), 103.
31. »Closing Remarks«, *Ensign* ili *Liahona*, studeni 2004., 104–105.
32. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, 624.

»Sve ovisi o njemu – njegovoj pomirbenoj žrtvi... To je bio zaglavni kamen u slavluku velikog Očevog nauma.«

Pomirenje Isusa Krista: Ogromno u svojem dosegu, prisno u svojem učinku

*»Svjedočim o Pomirenju Gospodina Isusa Krista.
Bez njega bi život bio beznačajan. Ono je zaglavni
kamen na slavluku našeg postojanja.«*

Iz života Gordona G. Hinckleyja

Dana 1. siječnja 2000., predsjednik Gordon B. Hinckley je vodio Prvo predsjedništvo i Zbor dvanaestorice apostola u objavljivanju njihovog ujedinjenog svjedočanstva o Spasitelju. U ovoj su poruci, pod naslovom »Živući Krist«, oni izjavili: »Svjedočimo o istinitosti njegova neprispodobiva života i beskrajnoj moći njegove velike pomirbene žrtve. Nitko drugi nije imao tako snažan utjecaj na sve one koji su živjeli i koji će tek živjeti na zemlji.«¹

Tijekom govora na općem saboru tri mjeseca kasnije, predsjednik Hinckley je svjedočio o dubokom utjecaju koji je Spasitelj imao u njegovom životu. Govorio je brižno i osobno, povremeno prigušeno s emocijama:

»Od svega za što osjećam zahvalnost ovoga jutra, jedna stvar prevladava. To je živuće svjedočanstvo o Isusu Kristu, Sinu Svemogućeg Boga, Knezu mironosnom, Svecu...

Isus je moj prijatelj. Nitko drugi mi nije toliko dao. 'Nitko nema veće ljubavi od ove: položiti vlastiti život za svoje prijatelje' (Ivan 15:13). Dao je svoj život za mene. Otvorio je put do vječnog života. Samo je Bog to mogao učiniti. Nadam se da sam smatran dostojnim biti prijatelj njemu.

On je moj primjer. Njegov način života, njegovo u potpunosti nesebično ponašanje, njegovo posezanje prema potrebitima, njegova

konačna žrtva, sve to stoji kao primjer meni. Ne mogu u potpunosti biti dorastao tomu, no mogu pokušati...

On je moj iscjelitelj. Zadivljen sam njegovim divnim čudima. Pa ipak znam da su se dogodila. Prihvaćam istinu tih stvari jer znam da je on Gospodar života i smrti. Čuda njegovog službeništva unaprijed govore o njegovoj sućuti, ljubavi i osjećaju čovječnosti koje je predivno za sagledati.

On je moj vođa. Počašćen sam što mogu biti jedan u dugoj povorci onih koji ga vole i koji su ga slijedili tijekom dva tisućljeća koja su prošla od njegovog rođenja...

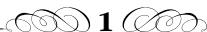
On je moj Spasitelj i moj Otkupitelj. Dajući svoj život u boli i neizrecivoj patnji, on je posegnuo da podigne mene i svakoga od nas te sve sinove i kćeri Božje iz bezdana vječne tame nakon smrti. On je osigurao nešto bolje – područje svjetla i razumijevanja, rasta i ljepote gdje možemo ići naprijed na putu koji vodi do vječnog života. Moja zahvalnost ne poznaje granice. Moja zahvala mojem Gospodinu nema kraja.

On je moj Bog i moj Kralj. Od vječnosti do vječnosti, on će kraljevati i vladati kao Kralj kraljeva i Gospodar gospodara. Njegovoj vlasti neće biti kraja. Njegovoj slavi neće biti noći.

Nitko drugi ne može zauzeti njegovo mjesto. Nitko nikada ni neće. Neokaljan i bez ikakve ljage, on je Jaganjac Božji kojem se klanjam i kroz kojeg pristupam svojem Ocu na Nebu...

Zahvalno i s neumanjenom ljubavlju, svjedočim o ovome u njegovu sveto ime.«²

Naučavanja Gordona B. Hinckleyja

Ljubav našeg Nebeskog Oca izražena je u daru njegovog Jedinorođenog Sina.

Moje se srce ukroti kada razmišljam o velikoj ljubavi mojeg Nebeskog Oca. Koliko li sam zahvalan što znam da nas Bog voli. Neshvatljiva dubina ove ljubavi pronalazi izričaj u daru njegovog Jedinorođenog Sina koji je došao na svijet donijeti nadu u naša srca, donijeti ljubaznost i uljudnost u našim odnosima, i povrh svega

spasiti nas od naših grijeha i voditi nas putem koji vodi do vječnog života.³

Spasiteljevo predsmrtno službeništvo

Otac svih nas, s ljubavi za sve nas, njegovu djecu, ponudio je... naum prema kojem ćemo mi imati slobodu odabrati tijekom svojeg života. Njegov Prvorodeni Sin, naš stariji brat, bio je ključ tog nauma. Čovjek bi imao svoju slobodu biranja i s tom bi slobodom došla i odgovornost. Čovjek bi kročio putovima svijeta, grijешio i posrtao. No, Sin Čovječji bi preuzeo na sebe tijelo i prinio se kao žrtvu za pomirenje grijeha svih ljudi. Kroz neizrecivu panju postao bi veliki Otkupitelj, Spasitelj cijelog čovječanstva.⁴

Spasiteljevo zemaljsko službeništvo

U cijeloj povijesti nije postojala veličanstvenost poput njegove. On, moćni Jahve, umilostivio se roditi u smrtni život u betlehemskoj staji. Izrastao je u mladića u Nazaretu te »napredovao u mudrosti, rastu i milosti 'pred Bogom i ljudima'« (Luka 2:52).

Krstio ga je Ivan u vodama Jordana: »Iznenada se otvoriše nebesa te on vidje Duha Božjega gdje silazi kao golub i spušta se na njega.

I glas s neba reče: 'Ovo je Sin moj. Ljubljeni moj, koga sam odabrao!'« (Mt 3:16–17).

Tijekom tri godine svojeg zemaljskog službeništva, učinio je što nitko drugi nije učinio prije; podučavao je kako nitko drugi nije podučavao prije.

Zatim je došlo njegovo vrijeme da ga se prinese. Održana je večera u gornjoj sobi, njegova posljednja s Dvanaesticom u smrtnosti. Dok im je prao noge, naučavao je lekciju o poniznosti i služenju koju oni nikada neće zaboraviti.⁵

Patnja u Getsemanskom vrtu

Tamo je uslijedila patnja u Getsemaniju, a »to trpljenje«, rekao je, »prouzroči da ja kao Bog, najveći od svih, uzdrhtim od bola, i da krvarim iz svake pore i da mi trpi tijelo i duh« (NiS 19:18).⁶

U Getsemanskom vrtu patio je tako duboko da mu je krv curila kao znoj dok je preklinjao svoga Oca. No sve je to bilo dio njegove velike pomirbene žrtve.⁷

[Jednom sam sjedio] u sjeni starog stabla masline [u Getseman-skom vrtu] i čitao o strašnom hrvanju Sina Božjega dok se suočavao sa sigurnom budućnošću, znojeći kaplje krvi i moleći se svojem Ocu da dopusti da ga mimoide taj kalež – no rekavši: Ipak, neka bude tvoja volja, a ne moja... Osjetio sam nadmoćni osjećaj kako on nije iznosio svoju molbu, on se nije suočavao s tom patnjom po pitanjima tjelesne boli s kojom se skoro imao suočiti, strašnog, brutalnog raspeća na križu. Siguran sam da je sve to bilo dio toga. No, mislim da je u velikoj mjeri to bilo osjećaj njegove uloge u vječnoj dobrobiti svih Božjih sinova i kćeri, svih vremenskih naraštaja.

Sve je ovisilo o njemu – njegovoj pomirbenoj žrtvi. To je bio ključ. To je bio zaglavni kamen u slavoluku velikog nauma koje je Otac izložio za vječni život njegovih sinova i kćeri. Koliko je god bilo strašno suočiti se s time i koliko je god bilo opterećujuće shvatiti to, on se suočio, on je to ostvario i bilo je to čudesno i predivno. Vjerujem da nam je to previše za shvatiti. Ipak, imamo djelomičan uvid i moramo učiti sve više ga cijeniti.⁸

Uhićenje, raspeće i smrt

Uhitile su ga grube i okrutne ruke te je tijekom noći, suprotno zakonu, doveden pred Anu, a zatim Kaifu, lukavog i zlog sinedrijskog službenika. Rano idućeg jutra uslijedio je drugi izlazak pred ovog spletkarskog, zlobnog čovjeka. Zatim je odveden Pilatu, rimskom upravitelju, kojeg je njegova žena upozorila: »Nemoj se nikako miješati u stvar toga pravednika« (Mt 27:19). Nadajući se izbjeći odgovornost, Rimljanin ga je poslao Herodu, iskvarenom, razvratnom i zlom tetrarhu Galileje. Krist je zlostavljan i pretučen. Njegova je glava okrunjena oštrim i isprepletenim trnjem; na njegova je raskrvarena leđa stavljen podrugljiv grimizni ogrtač. Ponovno je doveden pred Pilata kojem je svjetina dovikivala: »Razapni ga! Razapni!« (Luka 23:21).

Spotičućim koracima kročio je do Golgote gdje je njegovo ranjeno tijelo pribijeno na križ na najnehumaniji i najbolniji način za pogubljenje koji su sadistički umovi mogli osmisлити.

Ipak je zavapio: »Oče, oprosti im, jer ne znaju što čine« (Luka 23:34).⁹

To je najdirljiviji prikaz u cijeloj ljudskoj povijesti, prikaz samog Isusa u Getsemaniju i na križu: Otkupitelja čovječanstva, Spasitelja svijeta, kako ostvaruje Pomirenje.

Sjećam se da sam bio s predsjednikom Haroldom B. Leejem... u Getsemanskom vrtu u Jeruzalemu. Mogli smo osjetiti, makar tek vrlo malo, užasnu patnju koja se tu odvila, patnju toliko žestoku da dok se Isus sam hrvao u duhu, krv je izlazila iz svake pore (vidi Luka 22:44; NiS 19:18). Prisjetili smo se izdaje osobe koje je bila pozvana na položaj od povjerenja. Prisjetili smo se da su zli ljudi položili okrutne ruke na Božjeg Sina. Prisjetili smo se usamljene osobe na križu kako vapi u agoniji: »Bože moj, Bože moj, zašto si me ostavio!« (Mt 27:46). Ipak, Spasitelj svijeta se hrabro kretao naprijed u ostvarenju Pomirenja za nas.¹⁰

Bolni sati su prolazili dok je njegov život kopnio u boli. Zemlja se potresla; hramski se zastor razderao. Preko njegovih su ispuca-nih usana prešle riječi: »Oče, u ruke tvoje predajem duh svoj« (Luka 23:46).

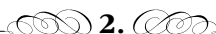
Bilo je gotovo. Njegov je smrtni život završio. Prinio ga je kao otkupninu za sve. Minule su nade onih koji su ga voljeli. Zaboravljena su obećanja koja je dao. Njegovo je tijelo užurbano, no nježno položeno u posuđenu grobnicu u predvečerje židovskog Šabata.¹¹

Uskrsnuće

U rano nedjeljno jutro, Marija Magdalena i druge žene došle su do grobnice. Čudile su se dok su se žurile, kako je kamen mogao biti otkotrljan s vrata groba. Stigavši, vidjele su anđela koji im je govorio: »Znam da tražite razapetog Isusa.

On nije ovdje! Uskrsnuo je kako je rekao!« (Mt 28:5–6).

To se nikada ranije nije dogodilo. Prazna je grobnica bila odgovor na pitanje doba. Dobro je Pavao rekao: »Gdje je, smrti, tvoj žalac? Gdje je, smrti, tvoja pobjeda?« (1 Kor 15:55).¹²

2.

Ljudi će ustati iz groba kroz Spasiteljevu pomirbenu žrtvu.

Čudo tog jutra uskrsnuća... čudo je za cijeli ljudski rod. To je čudo moći Boga, čiji je voljeni Sin dao svoj život kako bi pomirio

»On nije ovdje! Uskrsnuo je kako je rekao« (Matej 28:6).

za grijehе svih, žrtva ljubavi za svakog sina i kćer Božju. Čineći to on je slomio pečate smrti.¹³

Nema ničega sveobuhvatnijeg od smrti i ničega sjajnijeg od jamstva besmrtnosti s nadom i vjerom. Opaka tuga koja dolazi sa smrću, ucviljenost koja slijedi nakon preminuća voljene osobe ublažene su samo sigurnošću Uskrsnuća Božjeg Sina...

Kad god hladna ruka smrti zamahne, kroz sumornost i tminu tog trenutka sjaji slavodobitni lik Gospodina Isusa Krista; njega, Božjeg Sina, koji je svojom nenadmašnom i vječnom moći prevladao smrt. On je Otkupitelj svijeta. Dao je svoj život za svakoga od nas. Ponovno ga je uzeo i postao prvorodenac onih koji su spavali. Kao Kralj kraljeva on slavodobitno stoji iznad svih drugih kraljeva. Kao Pomazanik on stoji iznad svih vladara. On je naša utjeha, naša jedina

prava utjeha, kada se tamni pokrov zemaljske noći spušta oko nas dok duh napušta ovo ljudsko obličje.

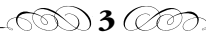
Visoko iznad cijelog čovječanstva stoji Isus Krist.¹⁴

Sjećam se da sam govorio tijekom pogrebne službe dobrog čovjeka, prijatelja čija me dobrotu nagnala da se uzdignem malo više. Tijekom godina sam upoznao njegove osmijehe, ljubazne riječi, igru njegovog nadarenog razuma, veliki raspon njegove službe drugima. A onda je on koji je bio tako pametan i dobar odjednom preminuo. Pogledao sam njegovo beživotno obličje. Nije postojalo nikakvo prepoznavanje niti pokret niti ikakva riječ...

Pogledao sam prema njegovoj uciviljenoj udovici i djeci. Znali su, kao što sam ja znao, da više nikada neće čuti njegov glas u smrtnosti. No nježna je dražesnost, neopisiva u naravi, donijela mir i ohrabrenje. Činilo se kao da govori: »Prestanite i znajte da sam ja Bog!« (Ps 46:11).

Činilo se kao da dalje govori: »Ne brinite. Sve je to bilo dio mojeg nauma. Nitko ne može pobjeći smrti. Čak je i moj Ljubljeni Sin preminuo na križu. No, učinivši to postao je slavan prvijenac Uskrsnuća. Smrti je uzeo žalac i grobu pobjedu.«

U svojem sam umu mogao čuti Gospodina kako govori ožalošćenom Marti: »Ja sam uskrsnuće i život... Tko vjeruje u mene, ako i umre, živjet će. Tko god živi i vjeruje u me, sigurno neće nigda umrijeti« (Ivan 11:25–26).¹⁵

Kroz Spasiteljevu nam je pomirbenu žrtvu ponuđena prilika za uzvišenje i vječni život.

Hvala Svemogućem. Njegov je proslavljeni Sin skršio uze smrti; najveća od svih pobjeda... On je naš proslavljeni Gospodin. On je naš Otkupitelj koji je pomirio za naše grijeha. Ljudi će ustati iz groba kroz Spasiteljevu pomirbenu žrtvu. On je otvorio put kojim možemo steći ne samo besmrtnost, već i vječni život.¹⁶

Djelomično osjećam značenje njegovog Pomirenja. Ne mogu sve dokučiti. Bilo je toliko ogromno u svojem dosegu pa ipak tako prisno u svojem učinku da prkosi razumijevanju.¹⁷

Veličina Pomirenja je iznad naše sposobnosti da ga u potpunosti razumijemo. Znam samo da se dogodilo i da je to bilo za mene i vas. Patnja je bila toliko velika, agonija toliko žestoka da nitko od nas ne može pojmiti kada je Spasitelj prinio sebe kao otkupninu za grijehе čovječanstva.

Kroz njega je stečen oprost. Kroz njega dolazi sigurno obećanje da će cijelo čovječanstvo dobiti blagoslove spasenja, s uskrsnućem od mrtvih. Kroz njega i njegovu veliku, sveobuhvatnu žrtvu ponuđena nam je prilika za uzvišenje i vječni život kroz poslušnost.¹⁸

Nismo li svi mi razmetni sinovi i kćeri koji se trebaju pokajati i imati udjela u praštajućoj milosti našeg Nebeskog Oca te zatim slijediti njegov primjer?

Njegov Ljubljeni Sin, naš Otkupitelj, poseže prema nama u oprost i milosti, no čineći to on zapovijeda pokajanje... Gospodin je rekao, a ja citiram iz objave dane proroku Josephu:

»Zapovijedam vam, dakle, da se obratite – obratite se da vas ne udarim šibom iz usta svojih, i gnjevom svojim, i srdžbom svojom, a vaše će patnje biti bolne – i ne znate kako bolne, kako birane, ne znate, da, kako teške za podnošenje, vi ne znate.

Jer, gle, ja, Bog, pretrpjeh to za sve da ne bi trpjeli oni koji se obrate.

No, ne obrate li se oni, moraju trpjeti kao i ja;

To trpljenje prouzroči da ja, kao Bog, najveći od svih uzdrhtim od bola, i da krvarim iz svake pore i da mi trpi tijelo i duh...

Učite od mene, i slušajte riječi moje. Hodajte u krotkosti Duha mojega i imat ćete mir u meni.« (NiS 93:15–18, 23).¹⁹

Na kraju krajeva, kada se pregleda cijela povijest, kada se istraže najdublje dubine ljudskog uma, ništa nije tako predivno, tako veličanstveno, tako ogromno kao ovaj čin milosti kada je Sin Sve-mogućega – Knez kraljevskog kućanstva svojeg Oca, onaj koji je nekoć govorio kao Jahve, onaj koji se umilostivio doći na zemlju kao beba rođena u Betlehemu – dao svoj život u sramotnom činu i boli da bi Božji sinovi i kćeri svih vremenskih naraštaja, svi koji moraju umrijeti, mogli ponovno kročiti i vječno živjeti. On je učinio za nas ono što nitko od nas nije mogao učiniti za sebe...

Prorok Izaija je izjavio:

»A on je naše bolesti ponio, naše je boli na se uzeo...

Za naše grijehе probodoše njega, za opačine naše njega satriješe. Na njega pade kazna - radi našeg mira, njegove nas rane iscijeliše« (Iz 53:4–5).

Ovo je predivna i istinita priča o Božiću. Rođenje Isusa u Betlehemu judejskom je predgovor. Trogodišnje Učiteljevo službeništvo je prolog. Veličanstvena suština priče je njegova žrtva, potpuno nesebični čin umiranja u boli na kalvarijskom križu radi pomirenja za grijehе svih nas.

Epilog je čudo Uskrsnuća koje donosi jamstvo da »kao što u Adamu svi umiru, tako će u Kristu svi oživjeti« (1 Kor 15:22).

Ne bi bilo Božića da nije bilo Uskrsa. Isus, betlehemska beba, bio bi tek još jedna beba rođena bez otkupljujućeg Krista Getsemanije i Kalvarije te slavodobitne činjenice Uskrsnuća.

Vjerujem u Gospodina Isusa Krista, Sina vječnog, živog Boga. Ni jedna osoba koja je kročila zemljom nije bila tako velika. Ni jedna druga osoba nije izvršila sličnu žrtvu ili podarila sličan blagoslov. On je Spasitelj i Otkupitelj svijeta. Vjerujem u njega. Njegovu božanstvenost izjavljujem bez ikakve dvosmislenosti ili kompromisa. Volim ga. Njegovo ime izgovaram sa štovanjem i divljenjem. Štujem ga kao što štujem njegovog Oca, u duhu i istini. Zahvaljujem mu i klečim pred njegovim Ljubljenim Sinom koji je davno posegnuo i svakome od nas rekao: »Dodite k meni svi koji ste umorni i opterećeni, i ja ću vas okrijepiti« (Mt 11:28)...

Za svakog od vas želim da provedete trenutak, možda samo sat, u tihoj meditaciji i osvrtu na čudo i veličanstvenost ovoga, Sina Božjega.²⁰

Iznosim svjedočanstvo o Pomirenju Gospodina Isusa Krista. Bez njega bi život bio beznačajan. Ono je zaglavni kamen na slavoluku našeg postojanja. Ono potvrđuje da smo živjeli prije rođenja u smrtности. Smrtnost je samo korak k još veličanstvenijem postojanju u budućnosti. Žalost zbog smrti umanjena je obećanjem o uskrsnuću.²¹

Isus jest Krist, predodređeni Božji Sin koji se umilostivio doći na zemlju, koji je po rođenju položen u jasle u pokorenoj naciji među

vazalnim narodom – Božji Sin, Očev Jedinorođenac u tijelu, Očev Prvorodenac i Autor našeg spasenja. On je naš Otkupitelj, nas Spasitelj kroz čije je Pomirenje omogućen vječni život za sve koji će kročiti u poslušnosti njegovim naučavanjima.²²

Prijedlozi za proučavanje i podučavanje

Pitanja

- Zašto nam je Nebeski Otac dao »dar njegovog Jedinorođenog Sina«? (Vidi 1. odsjek.) Što možete učiniti kako biste pokazali zahvalnost za ovaj dar? O čemu razmišljate i što osjećate dok čitate sažetak predsjednika Hinckleyja o tome što je Spasitelj učinio za nas?
- U 2. odsjeku usporedite riječi koje predsjednik Hinckley koristi kako bi opisao smrt riječima koje koristi za opisivanje uskrsnuća. Što učite iz razlika u ovim riječima? Kako vaše svjedočanstvo o Spasiteljevom životu utječe na vaš život?
- Što vi učite o Pomirenju Isusa Krista iz svjedočanstva predsjednika Hinckleyja? (Vidi 3. odsjek) Kako vas je Pomirenje osobno blagoslovilo? Kakvi su vaši osjećaji dok razmišljate o Spasiteljevoj žrtvi za vas? Isplanirajte vrijeme da održite »tihu meditaciju i osvrte« na Spasitelja.

Povezani stihovi iz Svetih pisama

Izaija 53; Ivan 3:16; 11:25; 2. Nefi 9:6–13; Alma 7:11–13; 34:8–10; Helaman 14:13–19; NiS 18:10–12

Pomoć pri podučavanju

»Dok se u molitvi pripremate da podučavate možete biti vođeni naglasiti određena načela. Možda ćete steći razumijevanje kako najbolje predstaviti određene zamisli. Možda ćete otkriti primjere, ogleadne lekcije i nadahnjujuće priče u jednostavnim životnim aktivnostima. Možda ćete osjetiti poticaj pozvati neku određenu osobu da vam pomogne u nastavi. Možda ćete se sjetiti osobnog iskustva koje možete ispričati drugima« (*Podučavanje, nema većeg poziva* [1999.], 48).

Napomene

1. »The Living Christ: The Testimony of the Apostles«, *Ensign*, travanj 2000., 2.
2. »My Testimony«, *Ensign*, svibanj 2000., 69, 71.
3. »The Wondrous and True Story of Christmas«, *Ensign*, prosinac 2000., 2.
4. »We Look to Christ«, *Ensign*, svibanj 2002., 90.
5. »The Victory over Death«, *Ensign*, travanj 1997., 2.
6. »The Victory over Death«, 2.
7. »The Things of Which I Know«, *Ensign* ili *Liahona*, svibanj 2007., 83–84.
8. *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997.), 29–30.
9. »The Victory over Death«, 2, 4.
10. »Living with Our Convictions«, *Ensign*, rujan 2001., 2.
11. »The Victory over Death«, 4.
12. »The Victory over Death«, 4.
13. »The Victory over Death«, 4.
14. »This Glorious Easter Morn«, *Ensign*, svibanj 1996., 67.
15. »The Wondrous and True Story of Christmas«, 2, 4.
16. »He Is Not Here, but Is Risen«, *Ensign*, svibanj 1999., 72.
17. »The Wondrous and True Story of Christmas«, 2
18. »Forgiveness«, *Ensign* ili *Liahona*, studeni 2005., 84.
19. »Of You It Is Required to Forgive«, *Ensign*, lipanj 1991., 5.
20. »The Wondrous and True Story of Christmas«, 4–5.
21. »The Things of Which I Know«, 84.
22. Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith: The Biography of Gordon B. Hinckley* (1996.), 560.

»Na kraju krajeva, vjera je naša jedina iskrena i trajna nada.«

Hrliti naprijed u vjeri

»Postoji li ijedna stvar koju vi i ja trebamo... [to je] on[a] vrst[a] vjer[e] koja nas pokreće da se spustimo na svoja koljena i preklinjemo Gospodina za vodstvo, a zatim, imajući mjeru božanskog pouzdanja, da se ustanemo na svoje noge i odemo raditi kako bismo pomogli ostvariti željene rezultate.«

Iz života Gordona B. Hinckleyja

»**K**ada sam odlazio na misiju [kao mladić]«, prisjećao se Gordon B. Hinckley, »moj mi je dobar otac dao karticu na kojoj je bilo zapisano pet riječi. Bile su to Gospodinove riječi nadstojniku sinagoge koji je primio vijest o smrti svoje kćeri: 'Ne boj se! Samo vjeruj!' (Marko 5:36)«. ¹ Dok je mladi starješina Hinckley služio u Engleskoj, suočio se s mnogim izazovima tijekom kojih se trebao sjetiti ovih pet riječi. Kasnije je opisao jedno takvo iskustvo:

»Jednog su dana tri ili četiri londonskih novina objavile ocjene novog izdanja stare knjige, podmukle i ružne u tonu, ukazujući na to da je knjiga bila povijest mormona. Predsjednik Merrill [moj predsjednik misije] rekao mi je: 'Želim da odeš do nakladnika i uložiš protest na ovo.' Pogledao sam ga i upravo sam htio reći: 'Zasigurno ne ja.' No, krotko sam rekao: 'Da, gospodine.'

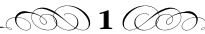
Ne oklijevam reći da sam bio preplašen. Otišao sam u svoju sobu i osjetio nešto za što mislim da je Mojsije morao osjetiti kada ga je Gospodin zatražio da ode vidjeti faraona. Prinio sam molitvu. Moj se želudac okretao dok sam kročio prema stanici ulice Goodge gdje sam se trebao ukrcati na vlak do ulice Fleet. Pronašao sam ured predsjednika i recepcionarki uručio svoju posjetnicu. Ona ju je uzela i otišla u ured, no uskoro se vratila i rekla da je predsjednik previše zauzet da bi me vidio. Odgovorio sam da sam prešao 8.000 km i

da ću pričekati. Tijekom narednog je sata ona dva ili tri puta ušla u njegov ured, a zatim me on naposljetku pozvao unutra. Nikada neću zaboraviti prizor kada sam ušao. Pušio je dugačku cigaru, a pogled mu se činio kao da govori: 'Ne smetaj me'.

U svojoj sam ruci držao ocjene. Ne sjećam se što sam rekao nakon toga. Činilo se da druga moć govori kroz mene. U početku je bio defenzivan pa čak i ratoboran. Zatim je počeo omekšavati. Zaključio je obećavši učiniti nešto. Unutar sata je odaslana riječ svakom trgovcu u Engleskoj da se knjige vrate nakladniku. Uz veliki je trošak otiskao i na naslovnu stranicu svakog sveska napisao izjavu u smislu da se knjiga ne treba smatrati povijesnom, već samo fikcijom te da nikakva uvreda nije naumljena protiv cijenjenoga mormonskog naroda. Godinama kasnije je Crkvi učinio još jednu uslugu značajne vrijednosti te sam svake godine do trenutka njegove smrti za Božić dobivao čestitku od njega.²

Prihvaćajući zaduženje da posjeti ured nakladnika, starješina Hinckley je primijenio ono što će postati doživotni obrazac: s vjermom prihvati izazov, preklinji Gospodina za pomoć, a zatim kreni na posao.

Naučavanja Gordona B. Hinckleyja

Vjera u Nebeskog Oca i Isusa Krista može postati izvor svrhovitog života.

Postoji li ijedna stvar koju vi i ja trebamo što će nam pomoći pro-naći uspjeh i ispunjenje u ovom svijetu, to je vjera – taj dinamički, moćan, čudesan element po kojem su sami svjetovi oblikovani, kao što je Pavao izjavio (vidi Hebrejima 11:3). Ne govorim o nekom ishla-pljivom pojmu, već o praktičnoj, pragmatičnoj, djelatnoj vjeri – onoj vrsti vjere koja nas pokreće da se spustimo na svoja koljena i pre-klinjemo Gospodina za vodstvo, a zatim, imajući mjeru božanskog pouzdanja, da se ustanemo na svoje noge i odemo raditi kako bismo pomogli ostvariti željene rezultate. Takva je vjera neusporedivo sredstvo. Na kraju krajeva, vjera je naša jedna iskrena i trajna nada...

Vjera može postati sami izvor svrhovitog života. Ne postoji motiv koji više primorava na poduhvat vrijedan muke od spoznaje da

smo Božja djeca, da Bog očekuje od nas da učinimo nešto s našim životom i da će nam on pružiti pomoć kada se pomoć traži...

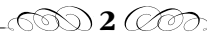
Kada raspravljam o vjeri, ne mislim na nju u apstraktnom smislu. Mislim na živuću, vitalnu snagu koja dolazi s priznavanjem Boga kao našeg Oca i Isusa Krista kao našeg Spasitelja...

Vjera u božansko biće, u Svemogućega, *to* je velika pokretačka moć koja može promijeniti naš život.³

Davno sam radio za jednu od naših željeznica čije su tračnice prolazile kroz planinske prijevoje. Često sam se vozio vlakovima. Bilo je to u danima kada su postojale parne lokomotive. Ta su velika čudovišta na tračnicama bila ogromna, brza i opasna. Često sam se pitao kako se strojari usudio ići na dugo putovanje tijekom noći. Zatim sam shvatio da to nije jedno dugo putovanje, već umjesto toga stalan nastavak kratkog putovanja. Mašina je imala snažno prednje svjetlo koje je osvjetljavalo put do udaljenosti od 365 do 457 metara. Strojari je vidio samo tu udaljenost i to je bilo dovoljno jer je stalno bila pred njim tijekom cijele noći do zore novoga dana...

A tako je i s našim vječnim putovanjem. Idemo korak po korak. Čineći to mi posežemo u nepoznato, no vjera osvjetljava put. Ukoliko ćemo njegovati tu vjeru, nikada nećemo kročiti u tami...

Izazov s kojim se suočava svaki član ove Crkve jest da se poduzme idući korak, prihvati ona odgovornost na koju je pozvan, iako se ne osjeća da joj je dorastao, te se to učini u vjeri s potpunim očekivanjem da će Gospodin osvjetliti put pred njim.⁴

Vjera je temelj svjedočanstva i snaga Gospodinovog djela na zemlji.

Jedino je pravo bogatstvo Crkve vjera njezinog naroda.⁵

Predivno je i čudesno što su tisuće dirnute čudom Svetoga Duha, što vjeruju, prihvaćaju i postaju članovi [Crkve]. Oni su kršteni. Njihovi su životi zauvijek pozitivno dirnuti. Čuda se događaju. Sjeme vjere dolazi u njihovo srce. Ono raste dok oni uče. I oni prihvaćaju načelo po načelo dok ne steknu svaki od čudesnih blagoslova koji dolaze onima koji s vjerom kroče u ovoj, Crkvi Isusa Krista svetaca posljednjih dana...

Ovaj je dragocjeni i čudesan dar vjere, ovaj dar od Boga našeg vječnog Oca, još uvijek snaga ovog djela i tiha titravost njegove poruke. Vjera je temelj svega. Vjera je srž svega. Bilo da se radi o odlasku na misiju, životu prema Riječi mudrosti, plaćanju naše desetine, svejedno je. Vjera je u nama očitovana u svemu što činimo...

Snaga ove svrhe i kraljevstva ne nalazi se u njezinim vremenitim dobrima, koliko god ona impresivna bila. Nalazi se u srcima njezinog naroda. Zbog toga je uspješna. Zbog toga je snažna i raste. Zbog toga je u stanju ostvariti sve predivno što ostvaruje. Sve dolazi iz dara vjere koju je Svemogući predao svojoj djeci koja ne sumnjaju i ne boje se, već idu naprijed...

Vjera je osnova svjedočanstva. Vjera je temelj odanosti Crkvi. Vjera predstavlja žrtvu, rado danu u pokretanju Gospodinovog djela naprijed.⁶

Evandjelje je dobra vijest. Ono je poruka pobjede. Ono je djelo kojeg treba obgrliti s entuzijazmom...

Nemojmo se bojati. Isus je naš vođa, naša snaga i naš kralj.

Ovo je doba pesimizma. Naša je misija vjere. Svojoj braći i sestrama posvuda, pozivam vas da učvrstite svoju vjeru, da pronesete ovo djelo širom svijeta...

»Braćo, zar nećemo naprijed u tako velebnoj stvari? Naprijed idite, a ne natrag. Hrabro, braćo, naprijed i naprijed sve do pobjede!« (NiS 128:22). Tako je napisao prorok Joseph u psalmu vjere.

Kako li je veličanstvena prošlost ovog velikog djela. Ispunjena je junaštvom, hrabrošću, odvažnošću i vjerom. Kako li je čudesna sadašnjost dok idemo naprijed da bismo blagoslovili živote ljudi gdje god oni budu čuli poruku sluga Gospodnjih. Kako li će divna biti budućnost dok Svemogući provodi svoje veliko djelo, dotičući za dobro sve one koji će prihvatiti i živjeti njegovo evandjelje, čak i postižući vječne blagoslove za njegove sinove i kćeri svih naraštaja kroz nesebičan rad onih čija su srca ispunjena ljubavlju za Otkupitelja svijeta...

Pozivam svakog od vas, gdje god bili kao članovi ove crkve, da stanete na svoje noge i s pjesmom u svom srcu krenete naprijed, živjeti evandjelje, voleći Gospoda i izgrađujući kraljevstvo. Zajedno

ćemo ostati na putu i zadržati vjeru, sa Svemogućim kao našom snagom.⁷

3

S vjerom se možemo uzdignuti iznad straha i bilo koje prepreke ili izazova u našem životu.

Tko od nas može reći da on ili ona nisu osjetili strah? Ne znam za ikoga tko je bio u potpunosti pošteđen. Naravno, neki osjećaju strah više od drugih. Neki su sposobni brzo se uzdignuti iznad njega, no drugi su zatočeni i on ih povlači dolje pa čak i povlači u poraz. Patimo od straha od ismijavanja, straha od neuspjeha, straha od usamljenosti, straha od neznanja. Neki se boje sadašnjosti, a neki budućnosti. Neki nose teret grijeha i dat će gotovo sve kako bi skinuli okove tih tereta, no boje se promijeniti svoj život. Prepoznajemo da strahovi ne dolaze od Boga već da ovaj izjedajući, destruktivan element dolazi od neprijatelja istine i pravednosti. Strah je suprotnost vjeri. On je sredstvo koje nagriza u svojim učincima, samo smrtonosniji.⁸

Pavao je napisao Timoteju: »Bog nam nije dao duh bojažljivosti, već duh snage, ljubavi i trijeznosti.

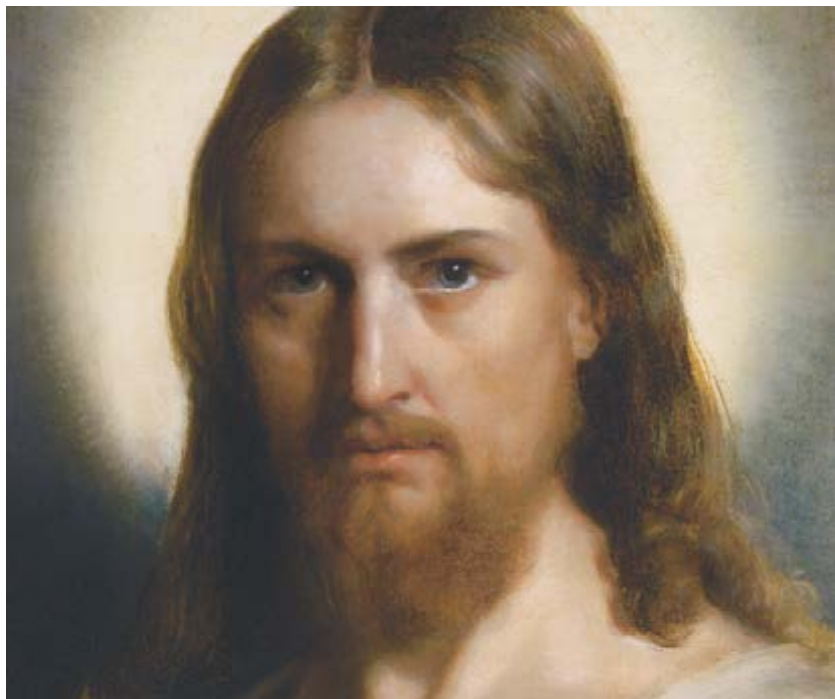
Prema tome, ne stidi se svjedočanstva za našega Gospodina« (2 Tim 1:7–8).

Htio bih da svaki član ove Crkve stavi ove riječi gdje ih može vidjeti svakog jutra kada započinje ovaj dan. One će nam dati hrabrosti da govorimo, dat će nam vjere da pokušamo, osnažit će naše uvjerenje u Gospodina Isusa Krista. Vjerujem da bi se više čuda događalo diljem svijeta.⁹

Jednog sam dana razgovarao s prijateljem koji je pobjegao iz svoje domovine. Padom njegovog naroda on je uhićen i zatočen. Njegova su žena i djeca uspjeli pobjeći, no tri i više godina on je bio zatvo-renik bez sredstava komunikacije s onima koje je volio. Hrana je bila odvratna, uvjeti života tiranski, bez mogućnosti za poboljšanje.

»Što vas je održalo tijekom ovih mrkih dana?« upitao sam.

Odgovorio je: »Moja vjera; moja vjera u Gospodina Isusa Krista. Stavio sam svoja bremena na njega i onda su mi se činila toliko lakšima.«¹⁰

»Ne stidi se svjedočanstva za našega Gospodina« (2. Timoteju 1:8).

Sve se riješilo. Ne brinite. Ja si to kažem svakoga jutra. Sve će se riješiti. Učinite li najbolje što možete, sve će se riješiti. Stavite svoje povjerenje u Boga i krenite naprijed s vjerom i povjerenjem u budućnosti. Gospodin nas neće napustiti. On nas neće napustiti.¹¹

Ne bismo li svi mi mogli reći da ako bismo imali veću vjeru u Boga, činili bismo bolje nego što sada činimo? Ne postoji prepreka koja je prevelika niti izazov koji je pretežak ako imamo vjere. S vjerom se možemo uzdignuti iznad tih negativnih čimbenika u našem životu koji nas stalno ruše. S naporom možemo razviti sposobnost obuzdavanja tih nagona koji vode do ponižavajućih i zlih radnji. S vjerom možemo izvježbati svoje apetite. Možemo posegnuti prema onima koji su obeshrabreni i poraženi te ih možemo ugrijati snagom i moću svoje vjere.¹²

 4

Dok primjenjujemo svoju vjeru, Gospodin će joj pomoći da poraste.

Dok primjenjujete svoje vrijeme i talente u služenju, vaša će vjera rasti, a vaše će sumnje iščeznuti.¹³

Crkva će vas tražiti da učinite mnogo toga. Zatražit će vas da služite u raznim svojstvima. Mi nemamo profesionalno svećenstvo. Vi postajete svećenstvo ove Crkve i potaknuo bih vas da se odazovete kada god ste pozvani služiti, a dok to činite, vaša će se vjera snažiti i rasti. Vjera je poput mišića moje ruke. Koristim li ju, njegujem li ju, ona će rasti. Učinit će mnogo stvari. Stavim li je u povoj i ne činim ništa s njom, oslabjet će i postati beskorisna, a tako će biti i s vama. Prihvatite li svaku priliku, prihvatite li svaki poziv, Gospodin će vam omogućiti da ga izvršavate. Crkva vas neće tražiti da učinite išta što ne možete učiniti uz Gospodinovu pomoć.¹⁴

Ovo je moja molitva za sve nas – »Daj nam više vjere!« [vidi Luka 17:5]. Uvećaj našu vjeru da premostimo jaz nesigurnosti i sumnje...

Gospodine, uvećaj nam našu vjeru da se uzdignemo iznad slabih umanjivača ovog tvojeg velikog i svetog djela. Osnaži našu volju. Pomogni nam izgraditi i proširiti tvoje kraljevstvo prema tvojem velikom nalogu da bi ovo evanđelje moglo biti propovijedano u cijelom svijetu kao svjedočanstvo svim narodima...

Udjeli nam vjere da vidimo dalje od naših trenutačnih problema prema čudesima u budućnosti. Daj nam vjere da platimo naše desetine i prinose i uzdamo se u tebe, Svemoćni, da izliješ na nas punom mjerom blagoslov kako si obećao. Daj nam vjere da činimo ispravno i neka posljedice slijede.

Daruj nam vjere kada oluje neprijatelja udare dolje na nas i sabiju nas na zemlju. Neka se snaži naše pouzdanje u moći svećeništva tijekom doba bolesti. Slijedimo Jakovljeve savjet:

»Boluje li tko među vama? Neka sebi dozove crkvene starješine! Oni neka mole nad njim mažući ga uljem u ime Gospodnje,

pa će *molitva učinjena s vjerom* spasiti bolesnika! Gospod će ga podići« (Jakovljeva 5:14–15; kurziv nadodan)...

Gospodine, kada kročimo dolinom sjene smrti, daj nam vjere smiješiti se kroz naše suze, znajući da je sve to dio vječnog nauma brižnog Oca, da kada pređemo prag iz ovog života ulazimo u drugi, još veličanstveniji te da će kroz pomirenje Božjeg Sina svi ustati iz groba, a vjerni će ići u uzvišenje.

Daj nam vjere da nastavimo djelo otkupljenja mrtvih kako bi mogle biti ispunjene tvoje vječne svrhe za tvoje sinove i kćeri svih naraštaja.

Oče, daj nam vjere da slijedimo savjet u malim stvarima koje mogu značiti tako puno...

Gospodine, uvećaj našu vjeru jednih u druge i u nas same te u naše svojstvo da činimo dobro i veliko...

Oče, uvećaj nam vjeru. Od svih naših potreba, mislim da je najveća uvećanje vjere. I tako, dragi Oče, uvećaj našu vjeru u tebe i tvogeg Ljubljenog Sina, u tvoje veliko vječno djelo, u nas same kao tvoju djecu, u našu sposobnost da idemo i činimo u skladu s tvojom voljom i tvojim uputama, skromno se molim u ime Isusa Krista. Amen.¹⁵

Prijedlozi za proučavanje i podučavanje

Pitanja

- Predsjednik Hinckley je naučavao da je vjera u Boga »velika pokretačka moć koja može primijeniti naš život« (1. odsjek). Koja su vam iskustva pomogla učiti o moći vjere? Na koji ste način vidjeli da kada »posežemo u nepoznato... vjera osvjetljava put«?
- Što možemo naučiti iz 2. odsjeka o izvoru snage Crkve? Kako su vjera i žrtva povezane jedna s drugom? Razmotrite kako možete voditi računa o pozivu predsjednika Hinckleyja da »pronese[mo] ovo djelo širom svijeta«.
- Što mislite zašto vjera ima moć pomoći nam u trenucima kušnje? (Vidi 3. odsjek.) Kada vam je vjera pomogla izdignuti se iznad straha? Kada vam je vjera pomogla izdignuti se iznad ostalih prepreka?
- Pregledajte molitvu predsjednika Hinckleyja u 4. odsjeku. Koje vam riječi u ovoj molitvi imaju osobito značenje? Kako nam vjera

može pomoći prevladati nesigurnost i sumnju? Kako nam vjera pomaže gledati povrh problema i vidjeti čudesa?

Povezani stihovi iz Svetih pisama

Ivan 14:12–14; Rimljanima 5:1–5; 2. Nefiju 26:12–13; Moroni 7:33–38; NiS 27:16–18

Pomoć pri podučavanju

»Kada Sveta pisma proučavamo redovito i marljivo, iskreno tražeći vodstvo Duha, bit ćemo otvoreni prema nadahnuću kako pripremati lekcije. Osim toga, bit ćemo pripremljeni primiti i slijediti poticaje Duha dok podučavamo« (*Podučavanje, nema većeg poziva* [1999.], 14).

Napomene

1. Conference Report, listopad 1969., 114.
2. »If Ye Be Willing and Obedient«, *Ensign*, srpanj 1995., 5.
3. *Standing for Something: Ten Neglected Virtues That Will Heal Our Hearts and Homes* (2000.), 109–110.
4. »We Walk by Faith«, *Ensign*, svibanj 2002., 72–73.
5. »The State of the Church«, *Ensign*, svibanj 1991., 54.
6. »The Miracle of Faith«, *Ensign*, svibanj 2001., 68–69.
7. »Stay the Course – Keep the Faith«, *Ensign*, studeni 1995., 71–72.
8. »God Hath Not Given Us the Spirit of Fear«, *Ensign*, listopad 1984., 2.
9. »Be Not Afraid, Only Believe«, *Ensign*, veljača 1996., 5.
10. »Be Not Faithless«, *Ensign*, travanj 1989., 4.
11. »Latter-day Counsel: Excerpts from Addresses of President Gordon B. Hinckley«, *Ensign*, listopad 2000., 73.
12. *Standing for Something*, 109–110.
13. »He Is Risen, As He Said«, *Ensign*, travanj 1983., 7.
14. »Inspirational Thoughts«, *Ensign*, lipanj 1999., 2.
15. »Lord, Increase Our Faith«, *Ensign*, studeni 1987., 52–54.

Popis vizualnih prikaza

- Stranica 42: *Prvo viđenje Josepha Smitha*, Greg K. Olsen
- Stranica 50: *Jedan pastir*, Howard Lyon
- Stranica 59: *Brigham Young na Ensign Peak*, A. VaLoy Eaton
- Stranica 63: Detalj sa slike *Krist i bogati mladi vladar*, Heinrich Hofmann. S ljubaznošću C. Harrison Conroy Co., Inc.
- Stranica 78: *Kraj ulice Parley*, Glen S. Hopkinson
- Stranica 85: *Spašavanje povorke s ručnim kolicima*, Glen S. Hopkins
- Stranica 122: Detalj sa slike *Propovijed na Gori*, Harry Andreson
- Stranica 127: *Spasitelj podučava o učenishtvu*, Justin Kunz
- Stranica 130: *Put za Emaus*, John McNaughton
- Stranica 134: *Gospodin Isus Krist*, Del Parson
- Stranica 170: *Nefijev slomljeni luk*, Michael Jarvis Nelson
- Stranica 192: *Krist iscjeljuje bolesnika kod Bethsede*, Carl Heinrich Bloch
- Stranica 220: *Parley P. Pratt čita Mormonovu knjigu*, Jeff Hein
- Stranica 233: Detalj sa slike *Lik Kristov*, Heinrich Hofmann. S ljubaznošću C. Harrison Conroy Co., Inc.
- Stranica 282: *Ponovno pronaden*, Greg K. Olsen
- Stranica 303: Fotografija © *Deseret Morning News*
- Stranica 306: *Krist u Getsemanskom vrtu*, Harry Anderson
- Stranica 324: Detalj sa slike *Krist s dječakom*, Carl Heinsich Bloch

Kazalo

A

Apostoli, 44, 249–250, 251–254

B

Biskup, 256–257

Bog Otac. *Vidi* Nebeski Otac

Božanstvo, 48

Brak

biti odan i vjeran u, 154

Gordona B. Hinckleyja i Marjorie

Pay, 13–14, 91–93, 145–148

je suradništvo jednakih, 150

kao vječno partnerstvo, 145–154

odredio Nebeski Otac, 148–149

sreća u, dolazi iz pokazivanja

brižnog zanimanja, 153–154

C

Crkva Isusa Krista svetaca posljed-
njih dana

nauci, koji je izdvajaju od ostalih
crkvi, 48–52

nudi prilike za služenje, 199–201

obnovljena kroz Josepha Smitha,
42–43, 46–52

organizacija, 49–50, 247–257

preplavljuje zemlju, 46, 56–57, 279

prvi vođe, predvidjeli njezinu

sudbinu, 57–58, 82–83

stijeg naroda, 55–65

svaki član, ima važnu ulogu za
odigrati, 58–60

D

Djeca

njihova nevinost, 51

njihovi životi odražavat će nauča-
vanja obitelji, 165–166

pobunjenička, trebaju ljubav i
molitve, 164–165

su dar od Gospodina, 159–160

treba ih odgajati u svjetlu i istini,
96–97

treba ih podučavati dok su vrlo
mlada, 162–164

treba ih rano pripremiti za misio-
narski rad, 276–277

Dobrobit, 185–186, 188

Dom

Gordona B. Hinckleyja, 157

kao temelj pravednog života,
157–166

stvaranje ozračja učenja u, 229–230

Vidi i Obitelj

Drugovanje

s novim i manje aktivnim člano-
vima, 283–292

s onima koji nisu naše vjere,
259–267

Dug, 188–190

Duh. *Vidi* Duh Sveti

Duh Sveti

može biti naše trajno društvo,
116–117, 119–120

pomaže nam prevladati razlike s
drugima, 278–279

prosvjetljuje nas, izgrađuje i uzdi-
že, 118–119

svjedoči o istini, 116, 216–217

šapuće nam objave, 115–120

vodi nas u našoj službi kod kuće
i u Crkvi, 116–117

E

Evangelje

daje nam razlog za veselje,
70–72, 96

je poruka pobjede, 72–74
obnovljeno kroz Josepha Smitha,
43–44, 46–52

F

Financije, 186–190

H

Hinckley, Ada Bitner (majka), 2–7,
9, 67, 91, 135

Hinckley, Bryant Stringham (otac),
2–8, 67, 79–80, 91, 135, 181,
193, 225–227

Hinckley, Gordon B.

brak s Marjorie Pay, 13–14,
93–93, 145–148

cjelodnevna misija, 6–9, 67, 193,
271–272, 319–320

dijagnosticiran mu je rak, 37

diplomirao na Sveučilištu Utah,
6, 55

djetinjstvo, 3–4

domaćin je Zimskih olimpijskih
igara 2002. u Salt Lake Cityju, 27

intervjuiran u emisiji *60 Minutes*,
27, 261–262

kao otac, 13, 105–106, 157–159

kao suprug, 13, 145–148

naglašava zadržavanje obraćeni-
ka, 32, 283–292

najavljuje poziv predsjedništva
područja, 22

obiteljska baština, 2–3, 79–80

obrazovanje, 4–6

oplakuje smrt svoje supruge
Marjorie, 37, 148

pogrebni obred za, 37–38

postaje predsjednik Crkve,
24–26, 247–248

postavljen kao izvršni tajnik
odbora radija, promidžbe
i misijske literature Crkve,
10–12, 15, 55–56, 215

postavljen kao izvršni tajnik
općeg misionarskog odbora, 16
posvećuje 100. aktivni hram,
34, 296

posvećuje Konferencijski centar,
34–35

predstavlja »Obitelj: Proglas svije-
tu«, 31, 159

predstavlja Trajni obrazovni fond,
30, 183, 186

prima objavu za izgradnju malih
hramova, 32–34, 295–296

prima predsjedničku Medalju za
slobodu, 27–28

promiče duhovno i sekularno
učenje, 29–30, 225–235

putovanja, 9–10, 28–29, 43, 91,
147, 272

radi za željeznicu Denver and Rio
Grande Railroad, 15

razvija filmove za podarivanje za
hram u Bernu Švicarska, 16–17
roditelji, 2–9, 67, 91, 135, 225

rođenje, 2

služenje, u Prvom predsjedništvu,
20–24, 247–248

služenje, u Zboru dvanaestorice,
18–20, 247

smrt, 37–38

suočava se s kušnjama vjere kao
mladić, 5–6

svjedočanstvo o, 4, 6, 35–36,
135–136, 307–308, 315–316

udvara se Marjorie Pay, 6, 12–13,
149

Hinckley, Marjorie Pay (supruga)
brak s Gordonom B. Hinckleyjem,
13–14, 91–93, 145–148
smrt, 36, 148

- udvara joj se Gordon B. Hinckley, 6, 12–13, 145
- Hramovi**
 blagoslovi, 295–303
 obitelji mogu biti zapečaćene u, 149–150, 299–300
 objava za izgradnju malih, 32–34, 295–296
 su izrazi našeg svjedočanstva, 297–298
 su mjesta mira i objave, 301–303
 uredbe za mrtve obavljaju se u, 300–301
- I**
-
- Isus Krist**
 gledamo prema, 123–132
 i Nebeski Otac su zasebne osobe, 46–48
 je središnja ličnost ljudske povijesti, 44
 neki niječu božansku narav, 128–129
 obećava biti s nama, 62–63, 279
 Pomirenje, 125–126, 307–316
 predsmrtno službeništvo, 309
 Raspeće, 125–126, 310–311
 se ukazao Josephu Smithu, 44, 46–48
 stjecanje svjedočanstva o, 128–132, 141–142
 Uskrsnuće, 126–129, 311
 zemaljsko službeništvo, 124–125, 309
 »Živučí Krist: Svjedočanstvo apostola«, 36, 307
- J**
-
- Jedinstvo**
 među crkvenim članstvom, 62–63
 među Prvim predsjedništvom i Dvanaesticom, 254
 s onima drugih vjera, 259–261
- Joseph Smith. *Vidi* Smith, Joseph
- K**
-
- Krepost**
 donosi blagoslove, 239–240
 graditi naše živote na, 237–244
 u našim domovima, 243
 vrijednost, 94–95, 239
- Krist. *Vidi* Isus Krist
- Kućna obiteljska večer, 162
- Kušnje. *Vidi* Nevolja
- L**
-
- Ljubav**
 je temeljno načelo evanđelja, 195
 može promijeniti srca, 194
 obitelj je osnažena kroz, 165–166
 posezati s, prema manje aktivnim članovima, 286
 prema onima koji nisu naše vjere, 266–267
 u braku, 148–154
- M**
-
- Majke**
 odgovornosti, 159–160
 sveti poziv, 96–97
Vidi i Obitelj; Roditelji
- Manje aktivni članovi**
 posezanje u ljubavi prema, 286
 pozvani da se vrate u crkvenu aktivnost, 291–292
- Mir**
 kroz kreposni život, 239–243
 kroz samodostatnost, 181–190
 moliti se za, 107
 se može naći u hramu, 301–303
- Misionarski rad**
 donosi sreću, 276–278
 Gordona B. Hinckleyja, 6–9, 67, 193, 271–272, 319–320
 Gospodin će blagosloviti naše napore u, 279

- je svećenička odgovornost, 277
pomaganje cjelodnevnim misio-
narima u, 274–276
posezanje prema svijetu kroz,
273–274
potpomognut obiteljskom molit-
vom, 108–110
pripremanje djece za, 276–277
u posljednjim danima, 271–279
- Molitva
donosi blagoslove i sreću, 105–106
moć, 105–111
obiteljska, pomaže djeci rasti u
vjeri, 161–162
obiteljska, u domu Gordona B.
Hinckleyja, 105
obiteljska, vodi k čudima,
107–110
tražiti dogovore na, 110–111
- Mormonova knjiga
izazov Gordona B. Hinckleyja da
ju čitamo, 215
moć, 215–222
može promijeniti naš život i našu
perspektivu, 219–222
pomaže nam pronaći rješenje na
probleme, 218–219
pratilac svjedok s Biblijom, 49
preveo Joseph Smith, 216, 218
priča o, 173–174, 217–219
primanje svjedočanstva o,
216–217
svjedočanstvo o, vodi do uvjere-
nja o drugim istinama, 216–218
svjedoči o Isusu Kristu, 49, 216
- N**
-
- Naum spasenja, 51–52, 301–302
- Nebeski Otac
blagoslivlja one koji obdržavaju
njegove zapovijedi, 62–64
i Isus Krist su zasebne osobe, 48
ima fizički oblik, 48
- je izvor snage, 94
je Otac naših duhova, 51, 74–75,
106–107
je za kormilom ove Crkve, 62, 174
nas poziva da mu se molimo,
106–107
stjecanje svjedočanstva o, 141–142
ukazao se Josephu Smithu, 44,
46–48
utemeljio obitelj, 159
voli nas, 308–309
- Nevolja
koju su iskusili pioniri, 3, 79,
80–81, 82–86
priprema za, 186–188
u Mormonovoj knjizi, 218
ustrajnost unatoč, 67–68
vjera nam može pomoći ustrajati
kroz, 323–324
- O**
-
- Obitelj
je osnažena kroz ljubav i pošto-
vanje, 165–166
je osnovna jedinica društva,
50–51, 108
može biti zapečaćena za vječ-
nost, 50–51
odnosi su najsvetiji, 159
proglas o, 31, 159
stav Crkve o, 60–61
uspostavio Nebeski Otac, 159
- Obiteljska molitva
pomaže djeci rasti u vjeri, 161–162
u domu Gordona B. Hinckleyja,
105
vodi k čudima, 107–110
- Objava
dolazi kroz tihi, blagi glas, 117
suvremenih dana, 51–52
za izgradnju hrama Hong Kong
Kina, 115–116

- za izgradnju malih hramova,
32–34, 295–296
- Obnova
evanđelja, 43–52
kroz Josepha Smitha, 43–44,
46–52
pokrenuta Prvim viđenjem, 44,
46–48, 56
prethodile joj renesansa i refor-
macija, 45–46
svećeničkih ključeva i ovlasti, 44,
46–48, 205–206
- Obraćeni u Crkvi
su dragocjeni, 285–288
trebaju njegovanje riječju Božjom,
285, 288, 289–290
trebaju odgovornost, 285–285,
289–290
trebaju prijateljstvo, 288–289
- Obrazovanje
donosi prilike, 227–229, 230–232
duhovno, je važno kao vremenito,
232–234
kroz Trajni obrazovni fond,
29–30, 183, 186
predsjednika Gordona B. Hinc-
kleyja, 4–6
tijekom života, 225–235
- Očevi
obnašatelji svećeništva trebaju
biti dobri, 208–210
odgovornosti, 159–160
Vidi i Obitelj; Roditelji
- Odluke, 176–177
- Odrasli samci, 151–153
- Optimizam, 67–75
- Otpad, 44–45, 49–50
- P**
- Pioniri
ostavština, 79–89
ostvarili su svoju vjeru, 80–82
s početka Crkve, 3, 57–60, 79–86
suvremenih dana, 80, 86–88
svi su članovi Crkve, 86–88
Willie i Martin skupina s ručnim
kolicima, 83–86
- Pokajanje
je jedno od prvih načela evanđe-
lja, 70–71
je omogućeno kroz Spasiteljevo
Pomirenje, 313–315
za nemoralno ponašanje, 244
- Pomirenje. *Vidi* Isus Krist, Pomirenje
- Pornografija, 120, 209, 240–243
- Poslušnost
blagoslovi dolaze kroz, 62,
173–174
je put ka sreći, 70
se traži od nas u svakom pogle-
du, 173
snaži Crkvu, 177–178
znači živjeti evanđelje, 169–178
- Poštovanje
jača obiteljske odnose, 165–166
prema onima koji nisu naše vjere,
263–264, 266–267
- Potporno društvo, 98–100
- Pratt, Parley P., 219–221
- Predsjednik Crkve
kada nije sposoban u potpunosti
djelovati, 251–253
poziva ga Gospodin, 248–249
stariji apostol postaje idući,
249–250

Predsjednik okola, 254–255

Pripravnost za hitne slučajeve,
186–188

Proglas o obitelji, 31, 157–159

Proroci

poziva ga Gospodin, 248–249
savjetuje nas da budemo vre-
menito i duhovno spremni,
186–188

su obično stariji muškarci, 249

Prvo viđenje, 44, 46–49, 56

R

Rad

je genij Crkve, 184
lekcije naučene kroz, 181
potreba za, 183–185

Roditelji

ne trebaju odustati od odmetnič-
ke djece, 164–165

samci, 159–161

su odgovorni za podučavanje
svoje djece i skrb o njima,
159–161

trebaju obuzdati gnjev, 165–166

trebaju rano pripremiti djecu za
misionarski rad, 276–277

trebaju se moliti za svoju djecu,
106, 161, 164–165

trebaju stvoriti ozračje učenja u
svojim domovima, 229–230

S

Samodostatnost

donosi mir, 181–190
kroz Trajni obrazovni fond,
29–30, 183, 186
pomoći drugima da ostvare,
185–186

Savezi, 119–120, 171–173, 302

Služenje

Crkva pruža prilike za, 199–201
Duh Sveti nas vodi u, 116–117

izgubiti se u, 193–201

je najbolji lijek za nesreću, 196–198

pronaći prave sebe u, 198–199

u hramovima, 300–301

u Potpornom društvu, 98–100

Smith, Emma, 94–96, 174

Smith, Joseph

Crkva obnovljena kroz, 43–44,
46–52, 136

preveo Mormonovu knjigu, 216,
218

Prvo viđenje, 44, 46–48

svjedočanstvo o, 127–128

Sreća

dolazi iz spoznaje evanđelja,
70–72, 96

Gospodinov naum je naum, 69

kroz misionarski rad, 276–278

kroz molitvu, 105–106

kroz služenje, 196–198

njegovati, 67–75

u braku dolazi iz pokazivanja
brižnog zanimanja, 153–154

Stablo koje ne raste uravnoteženo,
162–164

Stajati ponosniji, 74–75, 171–172,
200–201, 241

Stariji misionari, 277–278

Strah, 72–74, 142–143, 323

Svećeništvo

Bog ostvaruje svoje djelo kroz, 206
dostojnost da se obnaša, 207–210
i organizacija Crkve, 49–50,
247–257

Melkisedekovo, 206–207

moć i blagoslov, 203–212

može blagosloviti svu Božju dje-
cu, 206–207

ovlast i ključevi, obnovljeni, 44,
46–48, 136, 205–206

svaki je dostojan muškarac pod-
ban obnašati, 207–208

- zborovi, mogu pružiti sidro snage, 210–211
- Svjedočanstvo
dar, 135–143
Gordona B. Hinckleyja, 4, 6, 35–36, 135–136, 307–308, 314–316
je velika snaga ove Crkve, 136, 178, 321–323
moramo iznositi, i živjeti ga dostojno, 142–143
naši bi životi trebali biti simbol našeg, 123–124
o Mormonovoj knjizi, 216–217
podržava nas dok kročimo u vjeri, 135–141
- Š**
-
- Šabat, 61, 120
- T**
-
- Tolerancija, 262–264, 266–267, 273
Trajni obrazovni fond, 29–30, 183, 185–186
- U**
-
- Uredbe
hrama su krunski blagoslovi Crkve, 298–300
za mrtve, 51, 300–301
- Uskrsnuće
Isusa Krista, 126–128, 311
omogućio Spasitelj, 311–316
- V**
-
- Vjera
ići naprijed s, 319–326
je izvor svrhovitog življenja, 320–321
je temelj svjedočanstva, 321–323
pionira, 80–82
pomaže nam uzdići se iznad straha i nevolje, 323–324
- pravednih žena donosi moć, 100–101
raste kada je se primjenjuje, 325–326
- Z**
-
- Zadržavanje obraćenika, 32, 283–292
Zahvalnost, 69–70
Zlostavljanje, 210
- Ž**
-
- Žene
kao kćeri Božje, 91–101
moć vjernih, 100–101
odgovornosti, u Crkvi, 97–98
prilike za, 231–232
rade zajedno s obnašateljima svećeništva, 97–98, 211–212
sveto mjesto, u Božjem naumu, 93–94

CRKVA
ISUSA KRISTA
SVETACA
POSLEDNJIH DANA

